

Tình Dịch Chúng Ta Làm Bạn Đi

Contents

Tình Dịch Chúng Ta Làm Bạn Đi	2
1. Chương 1: Bắt Đầu Từ Bạn Bè 1	2
2. Chương 2: Bắt Đầu Từ Bạn Bè 2	7
3. Chương 3: Bắt Đầu Từ Bạn Bè 3	12
4. Chương 4: Bắt Đầu Từ Bạn Bè 4	16
5. Chương 5: Bắt Đầu Từ Bạn Bè 5	20
6. Chương 6: Bắt Đầu Từ Bạn Bè 6	24
7. Chương 7: Tiếp Tục Là Bạn Bè 1	29
8. Chương 8: Tiếp Tục Làm Bạn Bè 2	34
9. Chương 9: Tiếp Tục Làm Bạn Bè 3	37
10. Chương 10: Tiếp Tục Làm Bạn Bè 4	43
11. Chương 11: Tiếp Tục Làm Bạn Bè 5	48
12. Chương 12: Tiếp Tục Làm Bạn Bè 6	52
13. Chương 13: Tiếp Tục Làm Bạn Bè 7	55
14. Chương 14: Tiếp Tục Làm Bạn Bè 8	59
15. Chương 15: Tiếp Tục Làm Bạn Bè 9	63
16. Chương 16: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 1	67
17. Chương 17: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 2	71
18. Chương 18: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 3	76
19. Chương 19: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 4	79
20. Chương 20: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 5	84
21. Chương 21: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 6	88
22. Chương 22: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 7	92
23. Chương 23: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 8	96
24. Chương 24: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 9	100
25. Chương 25: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 10	108
26. Chương 26: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 11	112
27. Chương 27: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 12	116
28. Chương 28: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 13	121
29. Chương 29	126
30. Chương 30	129
31. Chương 31	134
32. Chương 32	138
33. Chương 33	142
34. Chương 34	147
35. Chương 35	153
36. Chương 36	157
37. Chương 37: Thăm Mến	163
38. Chương 38	168
39. Chương 39	171
40. Chương 40	175
41. Chương 41	180

42. Chương 42	185
43. Chương 43	187
44. Chương 44	192
45. Chương 45	197
46. Chương 46	200
47. Chương 47	203
48. Chương 48	207
49. Chương 49: Cùng Một Chỗ Đi	211
50. Chương 50	215
51. Chương 51	219
52. Chương 52	223
53. Chương 53	227
54. Chương 54	232
55. Chương 55	235
56. Chương 56	240
57. Chương 57	244
58. Chương 58	249
59. Chương 59	252
60. Chương 60	256
61. Chương 61	261
62. Chương 62	264
63. Chương 63	269
64. Chương 64	274

Tình Dịch Chúng Ta Làm Bạn Đi

Giới thiệu

Tên gốc: Tình dịch, ngã môn tố bằng hữu baEdit: Bột Mì QQThể loại: Hiện đại, vườn trường, chủ công, dương quang c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-dich-chung-ta-lam-ban-di>

1. Chương 1: Bắt Đầu Từ Bạn Bè 1

Edit: Tịnh

Kể ra thì Lý Tiêu thất tình từ khi bắt đầu đi học tới giờ.

Khi đó hắn vừa mới bước vào Đại học, mang theo tâm thế rong chơi của một thiếu niên mười tám tuổi. Hắn không biết tình yêu đầu của hắn sẽ là ai. Là một em gái ngây thơ dễ thương hay là một cô gái quyến rũ? Là em gái hồn nhiên đáng yêu hay là hoa hậu giảng đường có dáng người nóng bỏng? Lý Tiêu suy nghĩ rất nhiều, thật sự là khó có thể chọn nên lấy hay bỏ cái nào. Rối rắm một tháng, cuối cùng hắn cũng gặp được nữ thần trong mơ của hắn.

Trong buổi dạ hội chào đón tân sinh viên của trường, hắn đã gặp được nữ thần trong lòng. Cô ấy xuất hiện giữa đám đông, rực rỡ chói mắt như vậy! Lý Tiêu cảm giác trái tim của mình trong nháy mắt đã bị đánh trúng. Đó chính là yêu từ cái nhìn đầu tiên! Là yêu đó nha!

Sau đó hắn nhìn thấy nữ thần nhảy khiêu vũ với bạn cùng phòng, còn được rất nhiều người ủng hộ. Đến khi dạ hội kết thúc, hắn nhìn thấy người bạn cùng phòng kia và nữ thần cùng nhau rời đi, biến mất trong biển người mênh mông.....

“Wao! Không ngờ tên tiểu tử Chu Dịch Phàm kia lại quen biết đàn chị xinh đẹp như vậy!”

Nói chuyện với Lý Tiêu cũng là một người bạn cùng phòng, Triệu Địa. Mà bên cạnh hắn, là anh em sinh đôi của hắn, Triệu Lôi ở ngay phòng bên cạnh.

“Chu Dịch Phàm? Là cậu bạn cùng phòng lạnh lùng kia sao?”

Triệu Lôi hỏi.

“Chính là cậu ta. Có lẽ bát tự của em và cậu ta không hợp, khai giảng đến bây giờ nói chuyện không được mười câu. Lý Tiêu! Mày nói xem, có phải bát tự của tao và cậu ta không hợp không? Ha ha.....”

Triệu Địa huých khuỷu tay vào Lý Tiêu, hỏi.

Triệu Địa tính cách hào phóng, nhân duyên luôn luôn rất tốt. Nhưng mà không biết nguyên nhân vì sao lại ở chung không hợp với Chu Dịch Phàm.

Lý Tiêu đưa tầm mắt rời khỏi nơi nữ thần vừa biến mất, cười nói: “Còn không phải bởi vì cậu ngủ mà không rửa chân sao? Phòng chúng ta đều bị cậu xông đến muốn chết luôn.”

Chu Dịch Phàm nhìn giống như một quý công tử xuất thân nhà giàu, yêu sạch sẽ, chắc chắn sẽ không thích Triệu Địa lôi thôi như vậy. Hơn nữa Triệu Địa còn ở ngay bên cạnh giường của cậu ta, cho nên thỉnh thoảng tất thối cũng sẽ bay đến chỗ của Chu Dịch Phàm.

Triệu Địa nghe Lý Tiêu nói như vậy, sờ sờ mũi: “Không có nghiêm trọng như vậy chứ?”

Triệu Lôi vừa nghe, liền cốc đầu Triệu Địa: “Không ngờ cái tật xấu đó của em vẫn không đổi. Anh còn nhớ buổi tối ngày tốt nghiệp đó em nói, lên đại học nhất định sẽ sửa nữa chứ?”

“Ai da..... Nhẹ thôi! Cái đầu này của em không chịu nổi sự phá hoại của anh đâu”

Triệu Địa vừa nói vừa tránh thoát Triệu Lôi rồi bỏ chạy.

“Đợi đã! Em từng nói nếu làm không được thì tiền ăn ở Đại học của anh đều do em bao mà!”

Triệu Lôi đuổi theo.

Trước khi đuổi theo còn quay đầu nháy mắt với Lý Tiêu: “Đàn chị đó đẹp không? Nghe nói còn chưa có bạn trai. Người anh em, cậu còn cơ hội đó.”

Lý Tiêu cũng hiểu được mình còn có cơ hội, cơ hội rất lớn nữa chứ! Nhớ tới Lý Tiêu hắn năm đó cũng là một gốc cây trong đám cỏ xanh, rất nhiều nữ sinh viết thư tình cho hắn. Nhưng hắn nghiêm khắc tuân thủ nội quy trường học, nghe theo lời dạy bảo ân cần của giáo viên, kiên quyết không yêu sớm! Từ tiểu học đến sơ trung, ngay cả tay của con gái cũng chưa từng nắm qua. Hắn muốn dành những điều tốt đẹp nhất dành cho mối tình đầu! Đúng vậy, chính là đàn chị Phạm Doãn Y vừa gặp đã yêu đó!

Tâm động không bằng hành động! Lý Tiêu rất nhanh đã biết được kí túc xá của nữ thần, chỉ đợi nữ thần đi riêng một mình..... Hắc hắc.....

Đợi nữ thần đi riêng một mình, Lý Tiêu liền đi tới, đứng ở trước mặt nữ thần, lộ ra nụ cười đẹp nhất: “Chào chị! Em tên là Lý Tiêu.....”

Lý Tiêu đoán nữ thần có thể sẽ bối vì được hắn tỏ tình mà chân tay luống cuống, sẽ ngượng ngùng, sẽ xấu hổ, sẽ.....

Nhưng hắn không ngờ là hắn còn chưa tỏ tình xong, thì nữ thần đã có phản ứng rất lớn.

Nữ thần đánh hắn một quyền, đánh thẳng vào cái mũi của hắn. Sau đó nói với hắn: “Cậu là tên sắc lang đáng chết, theo dõi tôi nhiều ngày như vậy cuối cùng cũng nhịn không được chứ gì? Nhìn bộ dạng cũng không tới nỗi nào, không nghĩ tới bụng dạ lại xấu xa như vậy, phải cho cậu một bài học mới được!”

Nói xong lấy ra một bình không rõ là gì xịt lên mặt Lý Tiêu.

May mắn Lý Tiêu phản ứng nhanh, cúi người né tránh, không thì đã không giữ được khuôn mặt đẹp trai này rồi!

Được rồi, Lý Tiêu không nghĩ tới là nữ thần sẽ hiểu lầm. Càng không nghĩ tới nữ thần tuy có vẻ ngoài dịu dàng xinh đẹp, lại có nội tâm mạnh mẽ đến thế. Lý Tiêu nhận thấy tình thế đang rất bất lợi, nơi này không thích hợp ở lâu. Lý Tiêu lựa chọn lấy lùi làm tiến, trước tiên phải rút lui cái đã.

Thực tế nói cho Lý Tiêu biết rằng, lấy lùi làm tiến có nghĩa là đã lui lại càng lui, không còn cơ hội tấn công nữa. Dù sao từ đó về sau nữ thần vừa thấy hắn liền cho hắn vẻ mặt chán ghét, muốn cách xa hắn càng xa càng tốt.

Ngược lại, người bạn cùng phòng lạnh lùng Chu Dịch Phàm kia lại càng ngày càng gần hơn.

Lý Tiêu thường trốn ở chỗ tối, nhìn thấy Chu Dịch Phàm cùng nữ thần tay trong tay đi cùng nhau. Chu Dịch Phàm cũng thường xuyên sẽ nhận được lời hẹn đi chơi từ điện thoại với nữ thần. Trước khi đi ra ngoài cậu ta đều đưa ra vẻ mặt đắc ý giống như khiêu khích vậy. Có một lần Lý Tiêu vừa lúc gặp được hai người đang đi dạo bên hồ, Chu Dịch Phàm liền cởi áo của mình khoác lên cho nữ thần.....

Lý Tiêu không thể không thừa nhận, mình triệt để thất tình rồi. Mà khiến hắn triệt để thất tình chính là tình địch, là bạn cùng phòng với hắn, Chu Dịch Phàm. Tuy rằng Chu Dịch Phàm luôn luôn không thừa nhận cậu ta đang yêu đương với nữ thần.

Lý Tiêu buồn bực nha, ngay cả khi về nhà ăn Tết cũng không được thoải mái. Ngay khi học kỳ mới vừa mới bắt đầu, hắn quyết định thay đổi chiến lược. Chiến lược còn chưa nghĩ ra, không vội, cứ từ từ. Trước lúc đó hắn và đám bạn cùng phòng cùng lập team đi chém giết cái dã..... Cứ như vậy..... Liên tục chém giết suốt một tháng.

Hôm nay Lý Tiêu như thường lệ cùng Triệu Địa và một người bạn cùng phòng khác – đại thần trong trò chơi, suốt ngày đều ở trong phòng, chưa bao giờ lên lớp, ăn cơm toàn dựa vào tiếp tế, biệt danh “Cường công” Tiền Cung Tiền đại thần đang chuẩn bị mặc giáp lên chiến trường.

Sau khi đại chiến ba trăm hiệp, đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa dồn dập. Nhưng mà Lý Tiêu, Triệu Địa và Tiền Cung đều đắm chìm vào trong trận chiến, không rảnh mà bận tâm đến người ngoài cửa. May mà phòng ngủ còn có Chu Dịch Phàm không hợp với quần chúng đang đọc sách, đứng dậy mở cửa.....

“Thầy..... Chào thầy!”

Chu Dịch Phàm cố ý nói to tiếng, quay đầu lại phát hiện ba người Lý Tiêu vẫn còn đang đánh nhau kịch liệt trong thế giới ảo.

“Khụ khụ.....”

Thầy quản sinh bị bỏ quên ở một bên ho khan một chút, hi vọng gây được sự chú ý của ba người kia. Nhưng thất bại rồi.

Thầy quản sinh vừa tốt nghiệp tiến sĩ xong thì nhận phụ trách khu bọn họ, nên vẫn còn có chút nhân tính. Ông ấy rất kiên nhẫn chờ đợi, cũng không quấy rầy ba người đang nhập tâm kia.

Người phục hồi tinh thần đầu tiên là người ra trận không lâu thì đã bỏ mình, Lý Tiêu. Nhìn thấy thầy quản sinh đang đứng trước cửa, thì trợn mắt há mồm, không nói được gì. Cho đến khi hai người kia đánh thắng được kẻ địch, còn muốn tiếp tục chơi thì phát hiện Lý Tiêu vẫn không phản ứng.

Đại thần “Cường công” bất mãn thúc giục Lý Tiêu: “Tiểu Lý Tử nhanh lên! Chờ cậu đó!”

Ngẩng đầu thấy Lý Tiêu thất thần, vì thế theo tầm mắt của hắn nhìn qua.....

“Cường công” cũng cường không nổi luôn rồi

Cùng lúc đó, Triệu Địa cũng phát hiện sự tồn tại của thầy quản sinh, sợ tới mức đứng lên, ý đồ che lại máy tính của mình, xấu hổ cười: “Thầy..... đến từ khi nào ạ..... Ha ha.....”

Trường quy định sinh viên năm nhất không được mang máy tính đến trường. Dựa theo nội quy của trường, thầy quản sinh tịch thu máy tính của ba người, đến cuối kỳ mới trả lại.

Chuyện này quả thật là giống như lấy mạng của Tiền Cung. Gã khóc vang tận trời xanh, nói với ba Tiền, làm nũng với bà nội hi vọng đồng chí quản sinh thủ hạ lưu tình. Nhưng mà cho dù gã có cố gắng làm gì, đều chưa có thể làm thầy ấy cảm động. Dù sao máy tính của gã cũng không thể trở lại. Cậu muốn học tập ư? Máy tính miễn phí trong thư viện đó, muốn học tập thì tới đó đi.

Ngược lại Lý Tiêu cũng không khổ sở như thế. Hắn mê game không nổi, hắn chính là kẻ thừa thãi trong game trong truyền thuyết, chơi game toàn bị ngược thê thảm. Hắn chơi game chỉ để đưa đầu cho kẻ địch chém. Với hắn mà nói, điểm hấp dẫn nhất khi chơi game là hắn có thể gạt đồng đội đi tìm chết. Có đôi khi gạt đồng đội cũng cần phải có kỹ thuật, hãm hại cũng phải có đạo đức, quan trọng nhất là, hãm hại cả đội nhưng không thể để bọn họ phát hiện. Cho dù bị phát hiện cũng phải giả bộ: “Đây là chuyện ngoài ý muốn. Tôi không biết gì hết”. Nhìn bọn họ phát điên không phải rất thú vị sao?

Đáng tiếc bây giờ không có máy tính, nên không thể hãm hại đồng bọn được nữa rồi.

Vì không thể hãm hại bạn bè được nữa, Lý Tiêu lại bắt đầu tự hỏi nên theo đuổi nữ thần như thế nào.

Lần tự hỏi này, bất tri bất giác liền nhớ đến hận thù với Chu Dịch Phàm. Nhớ tới Chu Dịch Phàm mỗi ngày đều có thể gọi điện nói chuyện với nữ thần, mà hắn thì ngay cả số điện thoại của nữ thần cũng không có; Chu Dịch Phàm có thể hẹn nữ thần đi xem phim, còn hắn thì ngay cả cơ hội ở gần cũng không có. Vậy nên hắn mới hãm mộ ghen tị á?!!

Qua một lúc tự hỏi, Lý Tiêu nghĩ ra một chủ ý tuyệt diệu. Cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Nhưng Chu Dịch Phàm rất cao ngạo, cũng không tham gia thảo luận trong phòng bao giờ, thông tin của cậu ta cũng không nhiều lắm. Muốn biết mọi chuyện của cậu ta thì phải chủ động tiếp cận cậu ta, tạo quan hệ thật tốt, đánh vào bên trong quân địch. Sau đó thì có thể tìm cơ hội đâm lén sau lưng, giờ gây đánh uyên ương, mạnh mẽ đạp đổ kẻ băng sơn kia nắm lấy bàn tay nhỏ của người đẹp

Chủ ý tuyệt diệu này được Lý Tiêu nghĩ ra trong buổi tiệc sinh nhật của “Cường công”

Sinh nhật “Cường công”, đáng lý là gã phải trải qua với lão bà laptop của gã. Nhưng trước đó đã nói qua, lão bà của gã đã bị thầy chủ nhiệm bắt giam rồi. “Cường công” đau lòng muốn chết, cho nên nhân dịp sinh nhật, gã muốn mời đám bạn cùng phòng đi ăn cơm uống rượu.

Ký túc xá trong trường, mỗi phòng đều có một cái ban công, một phòng khách và một cái toilet. Một phòng có bốn người. Được chia thành các phòng A, B, C,...Đám người Lý Tiêu ở phòng B. Toàn bộ đám

bạn trong phòng, ngoại trừ Chu Dịch Phàm không hợp với quần chúng, đều là quan hệ anh em tốt. Cho nên khi Tiền Cung mời thì cả phòng đều đi, trừ Chu Dịch Phàm.

Khi đó Lý Tiêu đi ra ngoài quên mang ví tiền, chạy về để lấy thì nhìn thấy Chu Dịch Phàm cô đơn ngồi ở chỗ của mình, cúi đầu đọc sách. Cậu ta phát hiện hắn trở về, ngẩng đầu lên liếc hắn một cái.

Cái liếc kia nhìn thế nào cũng thấy có chút..... đáng thương. Giống như đang chờ Lý Tiêu gọi cậu ta đi cùng vậy.

Lý Tiêu mới nhớ tới, bởi vì tính cách cao lãnh của cậu ta, đám bạn cùng phòng cố ý hay vô tình cô lập Chu Dịch Phàm. Lần sinh nhật này, hình như cũng không có ai mời Chu Dịch Phàm. Cũng không phải cố ý làm như vậy đâu, chỉ là có cảm giác cho dù có mời thì cũng sẽ bị từ chối.

Cho dù là ai đi nữa, nếu bị cô lập thì cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Lý Tiêu cầm ví tiền, ra vẻ vô tình hỏi: “Sinh nhật Cung ca, sao cậu còn chưa đi? Đến muộn, đồ ăn ngon sẽ bị cướp sạch đó.”

Chu Dịch Phàm đang chôn đầu trong sách ngẩng đầu lên, xấu hổ cười cười: “Các cậu cứ đi đi, tôi còn phải ôn bài.....”

Lý Tiêu cười: “Cậu học giỏi như vậy, còn cần ôn bài sao? Kỳ thi cuối kỳ nào cậu cũng đều đứng nhất, môn bắt buộc cậu mà đứng vị trí thứ hai thì không có ai đứng vị trí thứ nhất. Cậu không muốn cho mọi người một con đường sống nữa sao?”

Nói xong liền đi qua lấy sách trên tay cậu ta xuống, mạnh mẽ kéo cậu ta đi ra ngoài.

Ngay từ đầu chỉ đơn giản là hắn muốn giúp Chu Dịch Phàm. Thật là đáng thương. Nhân duyên của Chu Dịch Phàm với con gái tốt như vậy nhưng lại không thể hòa hợp với bạn cùng phòng, thật là nói không nên lời mà.

Sau khi uống rượu ăn cơm xong tâm tư Lý Tiêu liền rục rịch nổi dậy, rồi nghĩ ra phương pháp tuyệt vời kia. Tiếp cận tình địch, thu hoạch tình báo từ chỗ của tình địch, thuận tiện hạ độc thủ chia rẽ hai người bọn họ. Suy nghĩ một lúc thì cảm thấy mình thật sự quá âm hiểm quá xảo hoạt rồi. Lý Tiêu yên lặng tự like cho mình một cái.

2. Chương 2: Bắt Đầu Từ Bạn Bè 2

Edit: Tịnh

Sinh nhật của Tiền Cung đúng vào ngày Cá tháng Tư, bọn họ thấy Lý Tiêu kéo theo Chu Dịch Phàm tới cũng không ngạc nhiên, vì bọn họ đều đang tính toán mượn cơ hội trêu chọc người khác. Quan trọng nhất là không thể trở thành đối tượng bị trêu chọc.

Với lại đây là ngày sinh nhật của Tiền Cung nên bọn họ cũng không dám xuống tay. Biệt danh “Cường công” này không phải là vì gã chơi game rất cường thế, mà là bởi vì tuy gã là trạch nam nhưng lại có cơ thể to lớn 1m90. Lại thêm khuôn mặt gã cũng hung ác, không chỉ đám bạn cùng phòng không dám trêu chọc gã, mà bất kể ai gặp gã đều cảm thấy kinh sợ (*kinh ngạc + sợ hãi*).

Còn lại đa số mọi người đều giống nhau, trình độ tương đương nhau, hoặc là bị người khác chọc, hoặc là chọc người khác. Nhưng Chu Dịch Phàm xuất hiện thì không giống như vậy. Xuất phát từ oán niệm học hành không bằng cậu ta, đám bạn cùng phòng bao gồm Triệu Địa bát tự không hợp với Chu Dịch Phàm đều đánh chủ ý lên người Chu Dịch Phàm.

Vì thế Lý Tiêu kinh ngạc phát hiện, Chu Dịch Phàm lại trở nên đặc biệt được hoan nghênh. Ý nói đến mức độ “Được hoan nghênh” ở đây giống như là: bị chuốc rượu nhiều như thế nào, hay giống như bạn bè thân thiết đến mức độ kề vai sát cánh mà nói chuyện trên trời dưới đất.

Lý Tiêu yên lặng ngồi ở một bên, nhìn mọi người uống rượu. Hắn uống rượu không thay đổi sắc mặt, uống bao nhiêu cũng chỉ có một bộ dạng. Đám bạn từng uống rượu qua với hắn rồi cho nên có kinh nghiệm, cạn chén đều trực tiếp bỏ qua hắn.

Một người khác không thể uống rượu là Trương Thất, cậu ta luôn là người giúp thu dọn tàn cuộc, chiếu cố quần chúng, rất có tinh thần giúp đỡ mọi người.

Tất cả mọi người đều uống, không khí càng lúc càng nóng lên, liền bắt đầu trêu chọc Chu Dịch Phàm. Ngay từ đầu chỉ là ép hỏi cậu ta có quan hệ như thế nào với nữ thần, hỏi cậu ta sao bình thường không cùng chơi với mọi người, hỏi cậu ta đã hẹn hò với bao nhiêu cô gái..... Rất nhiều câu hỏi kỳ quái được liên tục đặt ra, hỏi nhiều đến mức mặt của Chu Dịch Phàm đỏ lên, chân tay luống cuống.

Lý Tiêu nheo mắt nhìn, tính toán mình nên ra tay vào lúc nào để giúp Chu Dịch Phàm một phen, giải cứu cậu ta từ trong nước sôi lửa bỏng.

Nhìn nhìn, suy nghĩ nên giải cứu như thế nào.

Nhìn kỹ, Chu Dịch Phàm có làn da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, giống như búp bê được trưng bày trong tủ kính. Bộ dạng xinh đẹp, nhưng cũng không để người cảm giác quá nữ tính. Ngày thường cậu ta giơ tay nhắc chân đều lộ ra vẻ cao ngạo xa cách, trên mặt cũng là biểu cảm lạnh lùng, giống như vương tử lạnh lùng vậy. Hôm nay Chu Dịch Phàm bị một đám người mạnh mẽ bao vây ở quán rượu, có loại cảm giác giống như thiên nga bị ngã xuống bùn.

Lý Tiêu nghĩ như thế, cười cười. Đây là lúc hắn nên ra sân rồi!

Nhưng mà..... Lý Tiêu phát hiện tính toán của mình hình như sai rồi.

Khi hẳn đang chuẩn bị ra tay thì Chu Dịch Phàm đã tự mình thoát ra, đứng lên.

Ánh mắt cậu ta dường như mang theo khinh thường, khóe môi nhếch lên như cười như không. Nếu Chu Dịch Phàm là tình địch, Lý Tiêu không thể không thừa nhận, đây là một tình địch rất mê người. Chỉ cần vị tình địch này nguyện ý, nhất định có thể mê hoặc được cả đàn ông, huống chi là phụ nữ. Khó trách nhân duyên với con gái lại tốt như vậy, khó trách có thể lừa nữ thần tới tay.

Nhưng một màn kế tiếp, lại khiến mọi người trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy ngón tay thon dài của Chu Dịch Phàm thô bạo mở cổ áo sơ mi ra, lộ ra xương quai xanh tình xảo. Sau đó một tay cậu cầm lấy một chai bia, một tay chống hông, ngửa đầu uống. Dưới ánh đèn mờ của quán rượu, bia chảy xuống từ khóe miệng của cậu, khéo léo chảy xuống hầu kết đang chuyển động

Hiện trường đột nhiên vang lên một tiếng nuốt nước miếng, không khí trở nên có chút quỷ dị.

“Thêm một chai nữa! Lão tử hôm nay sẽ liều mạng với các cậu!”

Chu Dịch Phàm đặt chai bia đã uống hết xuống, mở miệng nói. Phá vỡ bầu không khí quỷ dị mà cậu đã tạo ra trong lúc vô ý.

Mọi người không hện mà cùng đem tầm mắt từ trên người cậu dời đi, ai ăn thì ăn, ai nói chuyện thì nói chuyện.

Vừa rồi lấy được điện thoại của Chu Dịch Phàm, Triệu Địa tính toán muốn trêu chọc Chu Dịch Phàm. Triệu Địa thấy mọi người lại không vui đùa nữa, âm thầm đưa điện thoại di động xuống dưới bàn, mở danh bạ của Chu Dịch Phàm lên. Triệu Địa đang làm chuyện xấu đương nhiên không phát hiện được Chu Dịch Phàm đã đi đến bên cạnh.

“Không phải vừa rồi uống rất high sao? Tiếp tục đi!”

Chu Dịch Phàm kẹp cổ Triệu Địa, hung hăng rót một ly bia vào miệng của cậu ta. Thủ pháp thuần thực này, vẻ mặt hung ác này, còn đâu khí chất cao lãnh như thường ngày nữa chứ?

“Khụ khụ..... Cậu muốn làm tôi chết sắc sao? Được thôi! Cậu muốn uống, tôi theo cậu đến cùng!”

Triệu Địa vừa nói, vừa đưa điện thoại di động nhét vào trong túi của mình, rất khí phách đặt mười chai bia ngay trước mặt.

Chu Dịch Phàm đã có chút say, vừa thấy Triệu Địa khiêu khích, liền nói: “Các cậu đều là phàm nhân, chờ bị ngược đi!” biểu tình trào phúng level max. Triệu Địa lôi kéo mấy người khác, không biết liêm sỉ lấy nhiều đầu ít, thể nhất định phải làm giảm nhuệ khí của Chu Dịch Phàm, phải cho cậu ta biết kết cục của ngày hôm nay là như thế nào.

Cho nên Lý Tiêu mới biết được tửu lượng kinh người của Chu Dịch Phàm. Rất nhiều người đã nằm gục trên bàn, chỉ còn Chu Dịch Phàm vẫn còn đang chống đỡ. Không còn nghi ngờ gì nữa, cuối cùng thì cậu ta là người chiến thắng.

Trương Thất rất bình tĩnh, đặt đũa xuống, vỗ vỗ tay: “Được rồi! Được rồi! Ai còn có thể cử động thì diu người không thể nhúc nhích được nha! Về phòng thôi!”

Nói xong đi vòng quanh bàn một vòng, đập những người thể tĩnh lại đều tĩnh lại. Sau đó đi tính tiền.

Sau đó mười hai người (*đám người trong 3 phòng A, B, C*), rẽ đông rẽ tây, lác la lác lự đi về ký túc xá. Không ít người đều nôn ra, Chu Dịch Phàm nôn lợi hại nhất. Thần kỳ là, sau khi nôn xong Chu Dịch Phàm giống như kỳ tích tỉnh táo lại. Cũng không cần người khác đỡ, tự sửa sang lại quần áo, thuận tiện chạy đến chỗ Triệu Địa lấy lại điện thoại của mình.

Trở về ký túc xá, Chu Dịch Phàm dẫn đầu chiếm giữ phòng tắm, tiến hành tắm vòi sen suốt một tiếng đồng hồ.

Vừa ra ngoài, thì thấy giường của mình đã bị Triệu Địa đang say đến bất tỉnh nhân sự chiếm lấy.

“Này! Tỉnh! Tỉnh! Đây không phải là giường của cậu!”

Chu Dịch Phàm trèo lên giường đẩy đẩy Triệu Địa, hi vọng có thể giải cứu cái giường của mình.

Triệu Địa lại chỉ là hừ hừ vài tiếng, không có động tĩnh gì.

Chu Dịch Phàm chưa từ bỏ ý định, lấy chân đạp Triệu Địa hai cái. Nhưng cái đạp này không tốt, một đạp này đã gây ra chuyện.

Chu Dịch Phàm không cẩn thận đạp vào bụng Triệu Địa. Dạ dày Triệu Địa rối loạn một phen, rất không khách khí nôn lên đầu gối Chu Dịch Phàm.

Chu Dịch Phàm cũng không nghĩ tới mọi chuyện sẽ phát triển như vậy, trên trán đầy vạch đen. Cậu vô lực đi xuống giường, ngồi xuống chỗ trống trên giường của mình, suy nghĩ.

Cậu không muốn ngủ trên cái ổ chó của Triệu Địa đâu. Cậu ngẩng đầu nhìn cái giường bên cạnh một cái, cuối cùng tuyệt vọng lác đầu. Chẳng lẽ cậu thật sự phải ngủ ở đó sao? Đánh chết cậu cũng không làm!

Chu Dịch Phàm đang củng cố lại tinh thần, lại không biết cơ hội một khi bỏ qua, thì sẽ không còn lựa chọn nào khác. Mặc kệ vì lí do gì mà bỏ qua cơ hội đó.

Triệu Địa mơ mơ màng màng ngủ, phát hiện mình ngủ không đúng chỗ. Vì thế cậu ngẩng đầu lên nhìn xem, “Hử”, quả nhiên cậu ngủ sai chỗ rồi. Để tránh bạn cùng phòng Chu Dịch Phàm rối rắm, cậu quyết định chống đỡ cơ thể mệt mỏi của mình về đúng vị trí. Vì thế cậu lắc lư ngồi dậy, sau đó lại lắc lư lướt qua hai chiếc giường đang cản trở mình—mà thật ra là cái song sắt cao chưa tới 20 cm, thì cậu đã thuận lợi trở về trên giường của mình.....

Chu Dịch Phàm quả thật có ý nghĩ muốn chết luôn rồi.

Lý Tiêu tắm rửa xong đi ra thì nhìn thấy bộ dáng xám xịt của Chu Dịch Phàm. Cửa sổ đang mở nên cái mùi sau khi nôn đó cũng đã tan đi không ít. Không rõ chân tướng, Lý Tiêu vỗ vỗ vai Chu Dịch Phàm: “Tôi ngủ đây. Cậu cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

Nói xong nhìn qua hai người đã ngủ trên giường. Nhìn Tiền Cung ngủ bên cạnh giường mình, cái chân dài vắt ra bên ngoài, lông chân bay phấp phới trong gió. Lý Tiêu tốt bụng đắp chăn lên giúp gã, che chân gã lại. Mà ở đối diện, Triệu Địa, đã trằm chằm ngáy khò khò từ lâu, tất nhiên là không cần ai quan tâm rồi.

Lý Tiêu trèo lên giường của mình, xem xét liếc nhìn Chu Dịch Phàm đang bất động như núi. Quái lạ! Sao cậu ta còn chưa đi ngủ? Đang muốn bắt chuyện với cậu ta, tầm mắt nhìn lên giường của cậu ta, lúc này mới hiểu ra. Nhớ tới lúc hần chuẩn bị đi tắm rửa thì nhìn thấy Triệu Địa chiếm giường của Chu Dịch Phàm, nguyên nhân hậu quả mọi chuyện như thế nào Lý Tiêu cũng đã biết. Nhịn không được cười ra tiếng: “Cậu cũng xui xẻo thật..... Ha ha ha..... Là Triệu Địa nôn đúng không?”

Chu Dịch Phàm yếu ớt nhìn Lý Tiêu, nhưng lại không nói gì.

Bộ dạng suy sụp này của Chu Dịch Phàm bình thường tuyệt đối sẽ không thấy được. Lý Tiêu càng vui vẻ hơn, cười càng ngày càng lớn: “Ha ha ha..... Không ngờ cậu cũng sẽ có lúc như thế này..... Biểu tình này của cậu nếu như để các em gái nhìn thấy, phụt..... Ha ha ha.....”

Lý Tiêu vừa cười vừa ôm bụng đập giường, cười đến nỗi khóe mắt chảy ra nước mắt.

Chu Dịch Phàm bị chọc giận khi thấy Lý Tiêu sung sướng khi người gặp họa, hung hăng trừng mắt nhìn Lý Tiêu một cái, không phản ứng lại hần.

Ai ngờ Lý Tiêu một chút cũng không có tự mình hiểu lấy, vui vẻ bò xuống giường, cầm di động điên cuồng chụp hình Chu Dịch Phàm. Vỗ giường còn chưa đủ, lại còn đến trước mặt Chu Dịch Phàm, chụp về mặt âm trầm của cậu.

“Hắc..... Biểu cảm vừa rồi rất đẹp, phải lưu lại để làm kỷ niệm chứ! Biểu cảm bây giờ lại không đẹp rồi, nào, buồn hơn một chút nữa.....”

Lý Tiêu không biết sống chết đưa tay nhéo mặt Chu Dịch Phàm, bị Chu Dịch Phàm không lưu tình chút nào gạt tay ra.

“Tránh xa tôi ra một chút.”

Chu Dịch Phàm lạnh lùng nói. Sau đó đứng dậy đóng sầm cửa mà đi.

Lý Tiêu sờ sờ mũi, quay đầu nhìn Tiền Cung và Triệu Địa. Tìm được cách chọc ghẹo tốt hơn rồi.....

3. Chương 3: Bắt Đầu Từ Bạn Bè 3

Edit: Tịnh

Lý Tiêu lấy di động ra chụp đủ mọi tư thế của hai người đang say đến bất tỉnh nhân sự kia. Còn lấy bút vẽ lên mặt bọn họ, một mình chơi đến vui vẻ, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười hắc hắc quỷ dị.

Chơi đã, cũng thấm mệt. Lý Tiêu chạy ra khỏi phòng, đến ban công tìm Chu Dịch Phàm.

“Hắc, tôi nay ngủ với tôi đi.”

Lý Tiêu đi qua, đứng bên cạnh Chu Dịch Phàm. Theo tầm mắt của cậu nhìn ra xa. Chỉ là rừng cây vắng lặng và ánh đèn lóe ra từ ngã tư đường thôi mà.

Lý Tiêu lười biếng duỗi eo, hắt xì một cái, đứng với Chu Dịch Phàm một lát. Thấy Chu Dịch Phàm vẫn không trả lời lại, liền lấy bả vai chạm vào cậu, khiến cậu hồi thần.

Chu Dịch Phàm lại bởi vì hấn đột nhiên tới gần, cảm giác được nhiệt độ cơ thể của hấn truyền đến, trong lòng một trận rung động, không tự chủ được né tránh. Mới vừa uống rượu xong nên tương đối mẫn cảm, với lại đêm khuya yên tĩnh thế này cũng sẽ dễ dàng nảy sinh tình cảm kỳ quái. Là gay, cậu càng phải bảo vệ lòng mình thật chặt chẽ.

Lý Tiêu bị đả kích bởi phản ứng của cậu. Hấn yên lặng cúi đầu, trong mắt không dễ nhận ra âm mưu nguy hiểm. Bị tình địch ghét bỏ rồi, làm thế nào bây giờ? Hành động trước đã rồi tính sau. Bây giờ hấn đã tháo xuống được phòng bị của tình địch rồi, phải lừa cậu ta lên giường mới được!

Lý Tiêu chỉ tốn nửa giây thời gian để điều chỉnh vẻ mặt của mình.

Về mặt của hấn rất tội nghiệp, ánh mắt chân thành: “Cậu uống cũng không ít rượu, không thể ở chỗ này

một đêm được. Hơn nữa ngày mai còn có lớp, một đêm không ngủ lên lớp sẽ không có tinh thần. Thà ngủ tạm bợ với tôi một đêm, còn hơn đứng đây chịu gió. Đi thôi.”

Lý Tiêu dụ dỗ, đưa tay cho Chu Dịch Phàm. Hắn giống như Chúa cứu thế vậy, cả người tản ra hào quang..... Cái này hình như diễn sâu quá rồi thì phải.

Lý Tiêu nghĩ như thế, hơi điều chỉnh tư thế của mình một chút. Đang muốn rút tay lại, đã thấy Chu Dịch Phàm cúi đầu im lặng đưa tay đặt vào lòng bàn tay hắn, giống như học sinh tiểu học ngoan ngoãn đưa tay cho cha mẹ dẫn về sau khi tan học.

“.....”

Lý Tiêu ngậy người trong một giây.

Nhưng mà rất nhanh hắn đã phản ứng kịp, giống như cha đang dắt con, dẫn Chu Dịch Phàm về trong phòng, sau đó đưa lên giường của mình.

Mặt Chu Dịch Phàm quay vào tường, cố gắng thu ngực co bụng lại, dán cả người lên tường, tránh xa nguồn nhiệt của người phía sau. Cậu cũng không biết tại sao vừa rồi mình lại đưa tay ra. Chắc là do nhìn thấy vẻ mặt đáng thương của Lý Tiêu nên mới không đành lòng được. Cậu cũng không nên để ý làm gì, tuy rằng bình thường Lý Tiêu và cậu không có giao tình gì — trên thực tế cậu cũng không có giao tình gì với mọi người trong phòng cả. Hôm nay Lý Tiêu nhường một nửa giường ngủ cho cậu, chắc là xuất phát từ lòng tốt đối với bạn cùng phòng mà thôi. Chỉ thế thôi.

Chu Dịch Phàm suy nghĩ một lúc, mới phát hiện Lý Tiêu đã ngủ rồi. Chu Dịch Phàm cũng không suy nghĩ nữa, thở phào một cái, từ từ thả lỏng, rất nhanh cũng đã ngủ say.

Buổi sáng ngày hôm sau, đồng hồ báo thức của Chu Dịch Phàm đúng giờ vang lên. Tiếng kêu “Reng reng” càng ngày càng lớn, giống như đòi mạng vậy.

Theo thói quen Chu Dịch Phàm ngồi dậy — Bình thường cậu đặt đồng hồ báo thức ở dưới chân, chỉ cần ngồi dậy là có thể tắt nó. Nhưng mà cậu thật sự rất mệt, sau khi ngồi dậy, mắt vẫn còn đang nhắm, tay lung tung sờ tới sờ lui, ngoại trừ nhiều ra một đôi chân, cái gì cũng chưa mò đến.

Chu Dịch Phàm mở mắt ra, nhìn đôi chân trong chăn thuộc về Lý Tiêu kia, đầu óc tỉnh táo hơn một nửa.

Đồng hồ báo thức còn bấm riết không tha “Reng reng”. Lý Tiêu bị Chu Dịch Phàm sờ vào chân nên trở mình, hình như rất bất mãn khi bị quấy rầy trong lúc ngủ, mày nhăn lại. Chu Dịch Phàm thấy vậy, cẩn thận vượt qua Lý Tiêu, xuống giường, tắt đồng hồ báo thức, thuận tiện đem đồ này nọ trên giường mình quần thành một đống, ném ra khỏi phòng.

Tối hôm qua ngủ muộn quá, mọi người trong phòng đều chưa tỉnh. Tuy rằng cả người Chu Dịch Phàm đều

mệt mỏi, nhưng cũng không muốn ngủ tiếp, cũng không muốn trốn bài giảng buổi sáng. Hơn nữa cậu nghĩ nơi luôn luôn có quy luật, cho dù buổi sáng không có lớp, sáng sớm cũng sẽ chạy bộ rèn luyện thân thể.

Cho đến khi Chu Dịch Phàm tắm rửa xong, chuẩn bị lấy sách đi lên lớp, lại bị Lý Tiêu gọi lại.

Chỉ thấy Lý Tiêu đang ngồi trên giường, nửa ngủ nửa tỉnh, giọng khàn khàn: “Mấy giờ rồi?”

“Bảy giờ rưỡi.”

Chu Dịch Phàm nhìn nhìn đồng hồ, trả lời. Nói xong cũng không đợi Lý Tiêu phản ứng, thản nhiên đi ra ngoài.

Mới ra khỏi cửa, lại nghe thấy Lý Tiêu ở bên trong gọi cậu: “Đợi đã! Đi chung đi!”

Sau đó Lý Tiêu nhảy xuống giường, thay quần áo. Chỉ một phút đồng hồ sau, Lý Tiêu đã đứng trước mặt Chu Dịch Phàm, trên mặt dính vài giọt nước sau khi rửa mặt, trên tay là sách môn học vào buổi sáng.

Chu Dịch Phàm chưa nói gì, vẻ mặt lãnh đạm, không đánh giá gì về Lý Tiêu, xoay người bước đi.

Dù sao thì Lý Tiêu cũng đã quen với bộ dáng xa cách này của Chu Dịch Phàm rồi. Chu Dịch Phàm ngày thường đều đọc lai đọc vãng nói năng thận trọng, một bộ dáng người lạ dừng tới gần. Giờ phút này Chu Dịch Phàm không cự tuyệt, Lý Tiêu coi như cậu cam chịu, đi theo phía sau cậu, ngáp dài đi ra bên ngoài.

Lúc đi qua căn tin, Chu Dịch Phàm đi mua bữa sáng. Tự nhiên không quản tên Lý Tiêu kia. Lý Tiêu cũng không để ý, hẳn rất ít khi rời giường sớm như vậy, bình thường đều kết hợp bữa sáng với bữa trưa thành một. Vì thế hai người một trước một sau, phía trước Chu Dịch Phàm vừa đi vừa cắn bánh bao, phía sau Lý Tiêu vừa đi vừa ngáp, đi tới phòng học.

Chu Dịch Phàm ngồi xuống vị trí ở giữa phòng học, lật sách ra. Lý Tiêu không chút do dự chiếm lĩnh vị trí bên cạnh Chu Dịch Phàm, thừa dịp còn chưa vào tiết, gục đầu trên bàn ngủ tiếp. Không bao lâu, tiếng chuông vào học vang lên, Lý Tiêu mới khởi động thân thể, lười biếng duỗi eo. Hai mắt nhìn về phía bục giảng, thấy thầy giáo mang đôi mắt kính thật to đã mở sách ra, bắt đầu giảng bài.

Giống như hần cả năm không nghe giảng bài. Giáo viên giảng dạy đều dựa vào sách, đại cương giáo án, rất là nhàm chán. Cho nên dù muốn hay không, mấy môn học trong học kì này, ngay cả sách giáo khoa hẳn cũng chưa từng đụng vào. Lý Tiêu nghe tiếng nói khi có khi không của giáo viên, giống như bị thôi miên, chỉ cảm thấy buồn ngủ, mắt cũng không mở ra được. *(ta chém...ta chém...ta chỉ hiểu được như vậy thôi =))*

Lý Tiêu bên này buồn ngủ, Chu Dịch Phàm lại đang chuẩn bị tinh thần đọc sách. Cậu không dấu vết liếc nhìn Lý Tiêu, vừa lúc thấy Lý Tiêu híp mắt ngủ gà ngủ gật, đem đầu dựa thật mạnh trên bàn rồi lại ngẩng lên, sau đó lại tiếp tục ngủ gà ngủ gật.

Chu Dịch Phàm thấy vậy nên buồn cười, khóe miệng hơi hơi nâng lên. Nụ cười này của cậu, tựa như băng tiêu tuyết tan, xuân về hoa nở, so với lúc cậu không cười thì dễ nhìn hơn nhiều. Một màn này bị Lý Tiêu đang mơ mơ màng màng nhìn thấy, trong lòng còn nghĩ khó trách nhân duyên với con gái của Chu Dịch Phàm lại tốt như vậy, bộ dáng này đàn ông nhìn thấy cũng sẽ bị rung động.

Rốt cuộc chịu đựng được đến lúc hết giờ, ngay khi tiếng chuông vừa vang lên thì Lý Tiêu đã nằm gục trên bàn, thuận lợi đi gặp Chu Công. Mà Chu Dịch Phàm thì bị mấy nữ sinh vây quanh, người thì hỏi cậu cách giải đề, người thì yêu cầu cùng chụp ảnh chung với cậu, còn có người thì muốn hẹn cậu đi ăn cơm trưa.

Chu Dịch Phàm đối xử với con gái hòa nhã dễ gần hơn so với bọn con trai nhiều. Cậu không chỉ kiên nhẫn giải đề, mà chụp ảnh chung cũng rất phối hợp, cam đoan khuôn mặt luôn mỉm cười. Chỉ có lời mời đi ăn cơm trưa là bị cậu từ chối, bởi vì buổi trưa cậu không thời gian. Không có thời gian, đương nhiên chỉ là lấy cớ. Chu Dịch Phàm dịu dàng với con gái, lại luôn giữ chừng mực, không cho bọn họ có một chút ảo tưởng hay hi vọng nào.

Đến môn thứ hai, Lý Tiêu cuối cùng cũng không ngủ gà ngủ gật nữa. Đáng tiếc giáo viên giảng bài hần vẫn nghe không lọt. Hết nhìn đông tới nhìn tây một vòng, cũng không có phát hiện bóng dáng đám bạn cùng phòng. Lý Tiêu thở dài: “Chán quá đi mất.....”

Chu Dịch Phàm nghe vậy nhìn Lý Tiêu: “Không muốn đến, thì đừng đến. Trước kia không phải cậu cũng thường trốn học môn này sao?”

Lý Tiêu gỡ gỡ tóc của mình, đưa điện thoại di động cho Chu Dịch Phàm xem: “Hôm nay đến để điểm danh.”

Di động có một tin nhắn. Có nghĩa là: Trương đại nhân giờ phút này đang ở ký túc xá chờ mười người còn đang nằm ở trên giường kia để hỏi thăm, nên hần phải đi học thay cho bọn họ. Ý tứ rất rõ ràng, muốn Lý Tiêu điểm danh hộ.

Chu Dịch Phàm hiểu rõ gậy đầu, đọc sách không nói gì thêm.

Thật ra điểm danh có thể chờ đến lớp sau cũng được. Nếu Lý Tiêu nguyện ý, hần hoàn toàn có thể chẳng phải đi học vào buổi sáng. Trước đó hần cùng với nhóm bạn trong phòng đều làm như vậy. Hôm nay hần cứng rắn chống lại cơn buồn ngủ vào buổi sáng, là vì phải tiếp cận với Chu Dịch Phàm, kéo gần khoảng cách với cậu. Nếu không, sẽ giống như trước đây một tuần nói chuyện với Chu Dịch Phàm còn không được hai ba câu. Buổi sáng hôm nay thì đã nói được đến hai câu luôn đó!

Lý Tiêu tin tưởng không lâu nữa, Chu Dịch Phàm sẽ trở thành bạn tốt của hần, sẽ không giấu chuyện gì với hần!

4. Chương 4: Bắt Đầu Từ Bạn Bè 4

Edit: Tịnh

Chu Dịch Phàm cảm giác gần đây Lý Tiêu hình như có chút nhiệt tình quá với cậu.

Thứ nhất, sáng nào Lý Tiêu cũng đi ra ngoài với cậu, hoặc là lên lớp, hoặc là chạy bộ buổi sáng. Hơn nữa khi chạy bộ buổi sáng còn giúp cậu mang theo nước và khăn mặt nữa.

Thứ hai, lên lớp chỉ cần không có mặt bạn cùng phòng khác, Lý Tiêu tất nhiên sẽ ngồi ở bên cạnh cậu, cho dù không có hứng thú với môn đó một chút nào. Không có việc gì còn thích đến thư viện cùng cậu.

Thứ ba, đột nhiên Lý Tiêu lại bảo vệ cậu, giúp cậu nói chuyện với mọi người trong phòng. Còn bắt Triệu Địa kia giặt sạch chăn ga gối đệm cho cậu. Đương nhiên, chăn ga gối đệm cho dù có được giặt sạch sẽ thì Chu Dịch Phàm cũng sẽ không dùng, trực tiếp vứt đi.

Thứ tư, Lý Tiêu luôn tìm cơ hội nói chuyện phiếm với cậu, còn thích nói đùa chọc cậu vui vẻ. Mỗi lần như vậy, Chu Dịch Phàm đều muốn tiếp tục xa cách lãnh đạm, nhưng cuối cùng đều bật cười. Khiến cậu có cảm giác như đã làm mất hình tượng của mình rồi. Lý Tiêu nhất định là cố ý.

Hôm nay là thứ Bảy, toàn bộ lớp học buổi sáng đều là môn thực hành. Toàn phòng chỉ có Chu Dịch Phàm và Lý Tiêu chọn. Tuy rằng Lý Tiêu tối hôm qua chơi game cùng bạn xuyên đêm, nhưng bởi vì cố chấp, trước khi Chu Dịch Phàm đi hần vẫn đứng dậy, đi lên lớp cùng Chu Dịch Phàm với đôi mắt thâm quầng.

Hai người đi trên sân trường đầy bóng cây, bình thường thứ Bảy không có lớp, cho nên ở trên đường cũng không có nhiều sinh viên. Chu Dịch Phàm thỉnh thoảng đi chậm lại, đợi Lý Tiêu đi chậm như rùa ở phía sau. Đến khi Lý Tiêu gần như vừa đi vừa ngủ, Chu Dịch Phàm nhin không được dừng lại: “Nếu chịu không được nữa thì cậu có thể về phòng mà ngủ.”

Lý Tiêu bởi vì Chu Dịch Phàm dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn cậu, ngáp dài: “Không có việc gì, lên lớp xong lại về ngủ tiếp.”

Chu Dịch Phàm đánh giá Lý Tiêu từ trên xuống dưới một lần: đầu tóc rối bù, quần áo thì rộng thùng thình, nhìn thế nào cũng thấy không có tinh thần chút nào.

“Vậy cậu sửa sang lại quần áo một chút đi, bộ dáng này thật sự rất kỳ cục.”

Lý Tiêu cúi đầu nhìn lại mình, nhún nhún vai, ngoan ngoãn sửa sang lại dung nhan một chút. Không lâu sau, kêu lên một tiếng: “A?”

“Sao vậy?”

Chu Dịch Phàm nhìn động tác chậm rì rì của Lý Tiêu chỉ cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, hận không thể xông lên đi xử lý giúp cậu ta.

“Tôi mặc nhầm áo rồi.”

Lý Tiêu nói, rồi trực tiếp cởi áo ra, sau đó lại mặc vào lần nữa.

“.....”

Chu Dịch Phàm không biết nói gì, sững sốt một lúc lâu.

Sau đó lại nghe Lý Tiêu nói: “Haiz..... Tôi còn thắc mắc sao nó lớn như vậy, thì ra là tôi lấy nhầm áo. Đây là áo của Cung ca.”

Trong phòng ai muốn làm gì cũng được, nhưng mỗi người đều có một bộ “Chiến phục”. Là do lần trước đi thi đấu nghiệp dư giành chiến thắng mang về. Hình dáng đều giống nhau, chỉ khác kích cỡ, Lý Tiêu lấy nhầm cũng không có gì là lạ.

Chu Dịch Phàm quyết đoán xoay người, làm bộ như không biết Lý Tiêu.

Học xong, hai người cùng đi ăn cơm trưa. Chu Dịch Phàm đi Thư viện tiếp tục đọc sách, mà Lý Tiêu thì mang theo hai phần đồ ăn trở về ký túc xá. Đây là quy định nhỏ của phòng, sáng sớm ai mà đi ra ngoài, thì phải chịu trách nhiệm mang bữa sáng + cơm trưa về.

Trở về ký túc xá, Lý Tiêu phát hiện Triệu Địa và Tiền Cung còn đang ngủ. Vì thế hắn cũng chấp nhận lời mời của Chu công, trèo lên giường đi ngủ.

Đến lúc tỉnh lại thì đã 3 giờ chiều.

Triệu Địa và Tiền Cung không biết đã dậy từ khi nào, đang ngồi cạnh nhau, hình như đang xem cái gì đó.

Lý Tiêu rời khỏi giường đi WC, rửa mặt, trở về thì thấy hai người phát ra tiếng cười quỷ dị, sau đó bắt đầu hô bằng gọi hữu, nói muốn chia sẻ thứ tốt.

Lý Tiêu lại gần nhìn thoáng qua, không phát hiện có gì thú vị. Ngoài ra còn có hai người bạn ở phòng khác, sau đó Lý Tiêu bị Triệu Địa kéo qua ngồi xuống cùng xem, Tiền Cung mới bắt đầu mở “Thứ tốt” lên.....

Thì ra là phim hành động?!!

Lý Tiêu bị hình ảnh dâm mỹ kia, hình ảnh nam nữ va chạm với nhau kia làm cho khiếp sợ. Sau khi khiếp sợ liền là một trận ghê tởm buồn nôn, bỏ tay Triệu Địa đang khoát trên vai ra, không chút do dự xông về phía WC nôn ra.

Đúng vào lúc này, cửa phòng bị mở ra. Là Chu Dịch Phàm trở về.

Cậu vừa mở cửa thì thấy Lý Tiêu đang xông về phía WC, âm thanh nôn mửa lập tức truyền ra, kèm theo đó là tiếng rên rỉ khoa trương của phụ nữ.

Còn đang thưởng thức Tiểu Hoàng, A Phiến bọn họ một chút không có bị quấy rầy bởi vì Lý Tiêu rời đi và Chu Dịch Phàm trở về, bọn họ còn xem đến mặt đỏ tai hồng, kích động không thôi.

Chỉ là Triệu Địa thuận miệng hỏi một câu: “Tên tiểu tử Lý Tiêu này có phải đã ăn cái gì không tốt vào bụng rồi không?”

Tiền Cung nhìn chằm chằm màn hình, trả lời: “Chắc là cậu ta cảm thấy ghê tởm thôi. Thật là trong sáng a. Tao dám cá cậu ta vẫn còn zin.....” (chính xác là đồng tử kê, xử nam...ukm nhưng ta thích gọi là còn zin hơn.....mua ha ha=))

“Thôi đi..... Chúng ta ai cũng còn zin mà?”

Triệu Địa không lưu tình chút nào chỉ ra điểm này, rước lấy ánh mắt chất vấn của mọi người- loại vấn đề này đâu cần nói ra ở đây chứ?

Bọn họ đang muốn quay đầu lại tiếp tục làm chính sự. Trương Thất nghe tin chạy tới gõ đầu mỗi người một cái: “Ban ngày ban mặt mà các cậu cũng dám xem?!!”

Sau đó vượt qua tầng tầng trở ngại, tắt đoạn phim 18+ đó đi.

Trong phòng vang lên âm thanh tiếc nuối. Nhưng mà thấy Trương Thất nghiêm khắc kia đang ở đây nên cũng không mở lên để tiếp tục thưởng thức. Bọn họ hẹn nhau đợi đến buổi tối rồi xem tiếp, sau đó kê vai sát cánh đi tới WC.....

Lý Tiêu vừa nôn xong, liền thấy đám người Triệu Địa vào WC, chiếm lấy phòng WC. Lý Tiêu mặt lộ vẻ chán ghét, hung hăng đá vài cái vào cửa WC: “Nhỏ tiếng một chút đi!”

Trong lúc đang súc miệng, Lý Tiêu phát hiện Chu Dịch Phàm đang ngăn người đứng ở trước cửa. Chu Dịch Phàm quay đầu nhìn về phía hắn, mắt mở thật to. Lý Tiêu cho rằng cậu bị dọa đến choáng váng, phun bọt đánh răng trong miệng ra an ủi nói: “Thật ra trước đó bọn họ cũng đã làm chuyện này rồi, trong lúc cậu đang ngủ. Chắc là do cậu mang bịt tai, nên không nghe thấy.”

Câu này nghe qua không giống như đang an ủi người khác một chút nào?

Nhưng mà, thật ra Chu Dịch Phàm không cần an ủi.

Trên thực tế, khả năng cách âm của bít tai không tốt như tưởng tượng, hơn nữa thính lực của cậu cũng rất tốt. Cậu chỉ giả vờ như không biết, tránh làm cho bọn họ xấu hổ mà thôi.

Khiến Chu Dịch Phàm ngây người là vấn đề khác.

Lý Tiêu là nam sinh bình thường nên chắc phải cảm thấy hứng thú với phim hành động người lớn mới đúng chứ, ngược lại cậu ta lại cảm thấy ghê tởm. Không nói đến chuyện cậu ta chưa bao giờ tham gia xem qua hình ảnh bậy bạ với đám bạn cùng phòng, bây giờ chỉ liếc mắt một cái, vậy mà lại nôn ra! Chu Dịch Phàm rất có lý do nghi ngờ tính hướng của Lý Tiêu không được bình thường?

Với lại, gần đây Lý Tiêu lại rất nhiệt tình với cậu, cố ý tiếp cận, thậm chí lấy lòng..... Giống như nam sinh đang theo đuổi nữ sinh vậy. Chu Dịch Phàm rất có lý do nghi ngờ: Không lẽ Lý Tiêu thích cậu rồi, muốn theo đuổi cậu?

Ánh mắt Chu Dịch Phàm có chút rối rắm nhìn Lý Tiêu. Ánh mắt này truyền đạt đi ra tin tức thông qua không khí truyền đạt đến vông mạc của Lý Tiêu, sau đó tin tức đó đi qua thị giác rồi trải qua quá trình xử lý và phân tích phức tạp của não bộ, Lý Tiêu đưa ra kết luận — hẳn lại bị tình địch ghét bỏ, bởi vì hẳn vậy mà xem AV xong lại nôn a!!!

Lý Tiêu yên lặng rơi lệ cắn khăn tay ở trong lòng. Hắn cũng không phải trời sinh thì cảm thấy buồn nôn khi xem AV. Đó là do bóng ma tâm lý trước đây gây ra.

Khi đó hắn mới 7 tuổi, là thời kỳ mấu chốt của sự phát triển về tinh thần và thể xác, cũng là thời kỳ tâm lý yếu ớt dễ bị tổn thương. Bên cạnh nhà hắn có một ông chú cực kì quái dị. Một ngày nọ, ông chú quái dị đó lừa hắn vào trong nhà gã xem cá vàng. Kết quả gã bắt hắn nhìn xxoo cả một buổi chiều.....

Xong rồi gã còn cho hắn kẹo, dặn hắn không được nói cho cha mẹ những gì hắn thấy. Lúc đó Lý Tiêu còn từ chối kẹo của gã, chạy về nhà nhưng cũng không nói gì với ai, tối hôm đó liền gặp ác mộng.

Lý Tiêu giả vờ không có nhìn thấy ánh mắt kia của Chu Dịch Phàm, ra vẻ bình tĩnh tiếp tục đánh răng, đánh răng xong lại rửa mặt một lần nữa. Hắn cố ý làm thật là tinh tế tỉ mỉ, chỉ rửa mặt thôi mà phải tạt nước đến mười hai lần. Rửa mặt xong thì đi đến chỗ của mình làm bài tập, cũng không thể lần nào cũng đợi nước đến chân mới nhảy được, cuối cùng làm không xong còn phải đi mượn của tình địch nữa chứ. Thật là mất mặt mà!

Lý Tiêu nghĩ như thế, điều chỉnh lại tâm trạng của mình, ngẩng đầu uốn ngực. Hắn vẫn là thanh niên sáng sủa hoạt bát như trước a!

Hắn ngẩng đầu, hần ưỡn ngực..... Đợi chút! Tại sao Chu Dịch Phàm vẫn đứng đó?!!

5. Chương 5: Bắt Đầu Từ Bạn Bè 5

Edit: Tịnh

Lý Tiêu xem phim người lớn thì bị nôn tự nhiên gọi ra chủ ý cho hai người Triệu Địa và Tiền Cung. Hai người bắt tay lập âm mưu góp tiền mua một cái đĩa, muốn làm thí nghiệm với Lý Tiêu một lần nữa.

Vì thế vào năm nào đó tháng nào đó nào đó ngày nào đó, vào lúc nguyệt hắc phong cao, bọn họ tập trung lại chuẩn bị thưởng thức phim người lớn.....

Lý Tiêu như thường lệ bị Triệu Địa vừa dụ dỗ vừa lôi kéo ngồi xuống vị trí tốt nhất. Ba giây sau, phim chính thức bắt đầu, trong phòng vang lên tiếng thở dốc ái muội và tiếng gầm nhẹ. Mọi người phát hiện nhân vật chính trong phim không phải là một cô gái eo nhỏ chân dài, mà là một người đàn ông cơ bắp đầy lông chân.....

Ba giây tiếp theo, một đám người che miệng chạy vào WC.

Nhiều giây sau, Lý Tiêu mới “Oe” một tiếng nôn lên trên bàn Tiền Cung, thuận tiện tắt cửa sổ bộ phim vừa mới xem.

Có hẹn với nữ thần nên Chu Dịch Phàm về muộn, không hiểu gì đến nhìn Lý Tiêu, lại nhìn thoáng qua trên bàn Tiền Cung.....

“Dạ dày có vấn đề sao?”

Chu Dịch Phàm vừa hỏi vừa lấy khăn mặt của mình đưa cho Lý Tiêu.

Lý Tiêu nhìn Chu Dịch Phàm một cái, yên lặng nhận lấy khăn mặt, lau miệng.

Không hề nghi ngờ gì nữa, Chu Dịch Phàm đã bị hấn tấn công thành công rồi, Bây giờ Chu Dịch Phàm đối xử với hắn còn ăm áp hơn cả gió xuân. Hôm nay, Lý Tiêu đã bước vào giai đoạn hai của kế hoạch—tìm hiểu tin tức của nữ thần.

Chuyện này cũng không phải chỉ cần một lần là xong, phải từng bước tiến hành, để tránh bị Chu Dịch Phàm phát hiện ý đồ xấu xa của mình.

Nghĩ đến đây, Lý Tiêu lấy khăn mặt xuống, kéo Chu Dịch Phàm đi đến ban công – chuyện này không thể để cho người trong phòng biết được, rất là bất lợi.

Chu Dịch Phàm cũng phối hợp với hành động của Lý Tiêu, chỉ đến khi tới ban công rồi mới không dấu vết rút tay ra khỏi tay Lý Tiêu.

“Có chuyện gì?”

Chu Dịch Phàm hỏi.

Lý Tiêu khoát tay lên vai Chu Dịch Phàm, rất hài lòng đối với thái độ của Chu Dịch Phàm. Hắn tùy ý tựa vào lan can trên ban công, hỏi Chu Dịch Phàm: “Cậu lại đi chơi với học tỷ nữa à?”

Chu Dịch Phàm nghe xong, khóe miệng nâng lên một độ cong rất nhỏ. Cậu rất ít cười, đặc biệt là nụ cười thật lòng. Đáng tiếc tại bị người phía trước phát hiện, nụ cười đó chắc chắn sẽ khiến người đối diện bị mê muội liên biến mất. Chu Dịch Phàm không nhanh không chậm nói: “Tháng sau là sinh nhật của cô ấy, đang chuẩn bị tổ chức một tiệc. Cô ấy gọi tôi đi cùng để chọn quán bar.”

Lý Tiêu nghe vậy, trong lòng mừng thầm. Vậy mà lại dễ dàng biết được sinh nhật của nữ thần!

“Tháng sau? Ngày nào?”

Lý Tiêu vội vàng hỏi.

“Ngày 28, muộn hơn tôi một ngày.”

Chu Dịch Phàm cúi đầu trả lời.

Mấy ngày hôm trước cậu vẫn hoài nghi Lý Tiêu có phải thầm mến cậu hay không? Đến bây giờ cậu cũng không tìm được đáp án chính xác. Mấy bằng chứng trước đó, coi như là bạn bè bình thường đi. Phổ thông, cậu không hòa đồng lắm, cũng không quá gần gũi với bạn bè. Ai cũng cần có bạn bè mà, trước kia Chu Dịch Phàm cũng có bạn bè, còn là bạn tốt của nhau, nhưng cuối cùng thì lại bị xa lánh thậm chí là phản bội.

“Ngày 28.....”

Lý Tiêu lặp lại một lần, tính toán, còn nửa tháng nữa. Còn nửa câu sau của Chu Dịch Phàm: “Muộn hơn tôi một ngày” bị Lý Tiêu lựa chọn bỏ qua.

Đứng ở ban công hai người hai tâm tư khác nhau, nhất thời không nói chuyện. Không lâu sau nôn xong đi

ra, Tiền Cung phát hiện trên bàn mình có một đồng vật thể không rõ, tức giận nói: “Lý Tiêu! Liếm sạch bàn cho tao!”

Lý Tiêu bị Tiền Cung kêu to làm giật mình, xoay người đi lấy khăn đến lau: “Đáng đời! Ai bảo cậu mở cái ghê tởm đó lên?”

Sau khi lau xong liền ném khăn cho Tiền Cung, Lý Tiêu đi vào trong phòng tắm đánh răng rửa mặt, bắt đầu suy nghĩ tặng quà gì cho nữ thần.

Rửa xong, vừa đúng lúc Chu Dịch Phàm cũng cầm ly súc miệng lại đây.

Lý Tiêu nhớ tới ngay cả số điện thoại của nữ thần cũng không có, nói gì đến việc tặng quà chứ? Thế nhưng mở miệng nói với Chu Dịch Phàm, Lý Tiêu lại cảm thấy không được tự nhiên. Chu Dịch Phàm bây giờ là bạn bè với hắn, nhưng cũng không thể thay đổi sự thật là cậu ta là tình địch của mình. Còn phải thêm một điều, Chu Dịch Phàm và nữ thần là thanh mai trúc mã! Loại tình cảm được nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn, cũng không dễ dàng phá hoại a. Lý Tiêu cảm thấy độ khó của nhiệm vụ lại tăng lên.

“Di động của cậu, cho tôi mượn một chút?”

Lý Tiêu chạm vào vai Chu Dịch Phàm, hỏi cậu.

Chu Dịch Phàm ngừng động tác đánh răng lại, có chút chần chờ.

Cậu không cho ai mượn di động bao giờ. Trước đó khi lên lớp Lý Tiêu bởi vì nhàm chán, đã từng hỏi mượn cậu rồi, mượn để chơi trò chơi. Cậu từ chối, di động của cậu bên trong ngoại trừ một vài ứng dụng này nọ, thì không có trò chơi. Hơn nữa lên lớp đã không nghe giảng thì thôi, cũng không nên chơi trò chơi chứ? Đương nhiên nguyên nhân quan trọng nhất là..... Trong điện thoại của cậu có ghi lại lịch sử truy cập, đôi khi cậu cũng xem đam mỹ để giết thời gian.....

“Tôi muốn gọi điện thoại về nhà, nhưng điện thoại của tôi hết tiền rồi.”

Lý Tiêu chân thành nhìn Chu Dịch Phàm, giải thích nói.

Lúc này Triệu Địa từ trong WC đi ra, vừa lúc nghe được, vỗ vỗ vai Lý Tiêu: “Điện thoại của cậu hết tiền rồi? Không phải sáng nay mới nạp tiền vào sao? Nhanh hết như vậy, là do nói chuyện với bạn gái chứ gì, ha ha..... Tao cho mày mượn điện thoại của tao..... Những lúc quan trọng, tao cũng rất có nghĩa khí đó chứ?”

Triệu Địa nói, lấy di động trong túi quần đưa tới tay của Lý Tiêu, ánh mắt khiêu khích nhìn Chu Dịch Phàm.

Mấy ngày hôm trước, Triệu Địa nhìn công sức giặt giũ chăn ga gối đệm hết cả một buổi chiều của mình bị

Chu Dịch Phàm vứt đi. Chỉ có thể dùng một câu để hình dung tâm trạng lúc đó của Triệu Địa – Tức chết đi được!

Trước đó với sự giúp đỡ của Lý Tiêu, quan hệ của Triệu Địa và Chu Dịch Phàm cũng không tới nỗi nào. Nhưng vì chuyện này, Triệu Địa hoàn toàn không thích Chu Dịch Phàm luôn, cho dù Lý Tiêu giải thích như thế nào cũng không được. Ngược lại Chu Dịch Phàm lại không để ý một chút nào, đối với mọi người bên ngoài trừ Lý Tiêu, vẫn là bộ dạng không mặn không nhạt như trước.

Dù sao đi nữa thì kế hoạch mượn điện thoại di động tìm số của nữ thần tạm thời bị mắc cạn. Lý Tiêu đành phải lấy điện thoại của Triệu Địa gọi về nhà, nói chuyện vài câu, dặn dò ba mẹ giữ gìn sức khỏe, thì tắt máy.

Sau đó trả điện thoại lại cho Triệu Địa, Lý Tiêu vỗ vỗ cánh tay cậu ta: “Cảm ơn.”

Nhìn ra Triệu Địa rất bất mãn với Chu Dịch Phàm, Lý Tiêu vẫn chưa nói gì, trong lòng đang âm thầm tính toán.

Sáng sớm hôm sau, Lý Tiêu theo thường lệ đi ra ngoài với Chu Dịch Phàm. Sáng nay không có lớp, cho nên hai người mặc đồ bình thường để chạy.

Chưa chạy được bao nhiêu, Lý Tiêu cười nói với Chu Dịch Phàm: “Buổi trưa hôm nay cùng đi ăn cơm ở quán ăn nhé?”

Chu Dịch Phàm nhìn Lý Tiêu: “Không phải tối hôm qua cậu nói phải nhịn ăn nhịn mặc, cuối tuần phải đi làm thêm hai công việc để giảm bớt gánh nặng cho gia đình sao? Sao rồi? Thay đổi chủ ý rồi à?”

Lý Tiêu nghe vậy chạy đến bên cạnh Chu Dịch Phàm, cười nịnh nọt: “Hắc hắc, đương nhiên là người có tiền như cậu mới rồi.”

Chu Dịch Phàm không nói gì, nhích ra một chút, tránh việc đứng quá gần với Lý Tiêu mà bị vấp té. Ai ngờ Lý Tiêu không hiểu, thấy Chu Dịch Phàm không trả lời, Lý Tiêu vẫn dựa vào người cậu, nhìn thế nào thì cũng thấy có chút..... vô liêm sỉ.....

Chu Dịch Phàm mặt không chút thay đổi, không chịu nổi hành vi của Lý Tiêu, tiếp tục chạy về phía trước nhưng vẫn bị người bên cạnh áp sát, không lâu sau đã chạy đến nơi có đường nhỏ. Đang muốn nhắc nhở Lý Tiêu đừng chạy sát vào cậu nữa, nhất thời không chú ý dưới chân, bị vấp cục đá, trong chớp mắt mất đi cân bằng.

“A! Cẩn thận!”

Ngay lúc Lý Tiêu kêu lên, đã đưa tay ra giữ chặt Chu Dịch Phàm. Nhưng hắn đứng quá gần Chu Dịch Phàm, dưới chân thì gần như dính vào nhau. Vì thế bị kịch xảy ra, nắm tay Chu Dịch Phàm, té xuống

cùng nhau.

Đáng thương Chu Dịch Phàm ngã mạnh xuống đất, phía sau lưng trực tiếp đập lên tảng đá, còn bị Lý Tiêu thân cao 1m8 lấy làm đệm thịt, đau đến ngay cả rên cậu cũng không kêu được, chỉ có thể hít sâu.

6. Chương 6: Bắt Đầu Từ Bạn Bè 6

Edit: Tịnh

Lý Tiêu phát hiện vẻ mặt đau đớn của Chu Dịch Phàm, vội vàng đứng dậy muốn đỡ cậu dậy. Chu Dịch Phàm không kiên nhẫn gạt tay Lý Tiêu ra, tự mình đứng lên. Nơi bị đập vào cục đá trên lưng rất đau, hơi cử động một chút là gần như muốn nứt xương.

Lý Tiêu biết chính mình gây họa, thấy sắc mặt Chu Dịch Phàm tái nhợt, trán chảy mồ hôi lạnh, lo lắng hỏi: “Đến phòng y tế đi?”

Chu Dịch Phàm đứng ở tại chỗ, chờ cho qua cơn đau, mới nói với Lý Tiêu: “Không sao.”

Nói xong cúi người nhặt chiếc khăn đã rơi xuống đất, lần cúi người này lại truyền đến một trận đau đến tận xương tủy, Chu Dịch Phàm nhịn không được kêu lên tiếng.

Lý Tiêu vội vàng tiến lên nhặt khăn mặt lên giúp cậu, thuận tiện lấy cái khăn sạch từ trong túi ra lau mồ hôi cho Chu Dịch Phàm.

“Cậu đau như vậy thì đừng cố chịu đựng làm gì, lẽ như xương có vấn đề gì thì không tốt.”

Chu Dịch Phàm không thích ứng được với hành động lau mồ hôi của Lý Tiêu, lui ra phía sau một bước, nhận lấy khăn mặt, lau mồ hôi thấp giọng nói: “Chịu đau một chút là được rồi, không có nghiêm trọng như vậy đâu.”

Bởi vì khúc nhạc đệm này, chạy bộ buổi sáng của hai người bị gián đoạn, đi về phòng.

Chu Dịch Phàm trực tiếp đi vào WC, vừa cởi xong quần áo, thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Chờ tôi tắm xong rồi tới lượt cậu.”

Không cần hỏi Chu Dịch Phàm cũng biết người gõ cửa là ai. Sáng nay, phòng A phòng C đều có lớp, phòng B thì Tiền Cung và Triệu Địa vẫn còn đang ngủ, gõ cửa chỉ có thể là người cùng đi về với cậu, Lý Tiêu.

“Tôi đưa cho cậu thuốc cao Vân Nam nè. Cậu mở cửa, tôi bôi một chút trên lưng cho cậu.”

Quả nhiên là giọng của Lý Tiêu.

Động tác mở nước nóng của Chu Dịch Phàm dừng một chút. Đối với Lý Tiêu mà nói, không cần suy nghĩ lâu lắm, cậu đương nhiên muốn từ chối.

“Không cần!”

“Đừng xấu hổ mà, tôi sẽ không làm gì cậu đâu.”

Lý Tiêu lại gõ cửa một lần nữa, cố ý dùng giọng điệu đùa giỡn khuyên Chu Dịch Phàm. Thấy Chu Dịch Phàm không đáp lại, lại nói: “Trước kia tôi chơi bóng rổ bị trật eo, đau đến nỗi tôi không thể rời khỏi giường, bôi thuốc đó lên thì tốt hơn nhiều lắm.”

Chu Dịch Phàm thở dài: “Dù sao thì cậu cũng phải đợi tôi tắm xong thì mới bôi được chứ?”

Vừa dứt lời, liền nghe được phía sau có động tĩnh. Chốt cửa WC không biết bị lỏng ra từ lúc nào, Lý Tiêu tay đặt trên tay nắm, nhẹ nhàng kéo một cái thì mở được. Chu Dịch Phàm quay đầu, liền thấy Lý Tiêu đang ngẩn người nhìn cậu.

Động tác theo không kịp suy nghĩ, tay phải Chu Dịch Phàm mở nước nóng lên, trong lúc hai người đều không kịp phản ứng, thì nước nóng chảy xuống. Có thể nhìn thấy được hơi nóng bốc lên, Chu Dịch Phàm ướt nhẹp cả người tóc dán lên bên tai, hai mắt vì nước bắn vào mà chớp liên tục, vừa vô tội lại đáng thương.

Lý Tiêu rất nhanh đã phản ứng kịp, bởi vì quần áo của hắn đều bị làm ướt. Xấu hổ trên đùa: “Ái chà! Da của cậu đẹp thật đó, không có cái mụn nào..... Ha ha.....”

Chắc là do nước quá nóng, Lý Tiêu phát hiện da của Chu Dịch Phàm trở nên đỏ bừng, giống tôm hùm được nấu chín. Đương nhiên là vì nước quá nóng rồi, sao có thể là vì xấu hổ được chứ? Lý Tiêu nghĩ như thế, chen vào trong phòng tắm nhỏ hẹp, giúp Chu Dịch Phàm điều chỉnh lại độ nóng của nước. Hành động không suy nghĩ này lại khiến hai người càng thêm xấu hổ.

Quần áo của Lý Tiêu đều bị ướt, cửa phòng tắm tự động đóng lại, mà Chu Dịch Phàm đang trần truồng đứng bên cạnh hắn.

Toàn thân Chu Dịch Phàm cương cứng, vẫn không nhúc nhích. Đầu óc gần như ở trong trạng thái không hoạt động, căn bản không thể suy nghĩ được gì. Thật vất vả mới lấy lại tinh thần, lại bị hành động tiếp theo của Lý Tiêu làm cho cậu đứng hình.

“Chúng ta cùng nhau tắm đi, dù sao quần áo của tôi cũng ướt rồi.”

Lý Tiêu vừa nói chuyện vừa thản nhiên cởi quần áo, sau đó lại cởi quần bằng tốc độ nhanh nhất.....

Chu Dịch Phàm xoay người, đối mặt với bức tường, hô hấp trở nên có chút dồn dập.

“Đi ra ngoài!”

“Không nên nhỏ mọn như vậy nha! Dù là đàn ông, tắm cùng nhau cũng không mất miếng thịt nào.”

Khi nói chuyện, Lý Tiêu đã nhanh chóng cho dầu gội lên đầu, vò ra một đồng bọt trắng ở trên đầu.

Thấy Chu Dịch Phàm quay lưng lại với mình nhưng không có động tác gì, tầm mắt Lý Tiêu nhìn lướt qua chỗ bầm tím trên lưng Chu Dịch Phàm: “Chúng ta còn có thể kì lưng cho nhau. Tắm xong tôi sẽ bôi thuốc cho cậu, xoa bóp vết thương trên lưng cho cậu.”

Chu Dịch Phàm yên lặng nhắm hai mắt lại, cố gắng điều chỉnh lại tâm tình của mình, tự thôi miên chính mình. Cậu phải bình tĩnh xử lý chuyện xảy ra lần này. Ai ngờ được cái chốt cửa kia lại bị lỏng chứ? Ai ngờ được cái tên Lý Tiêu kia lại chen vào chứ? Còn muốn tắm chung với cậu nữa chứ.....

Khoảng ba mươi giây sau, hoặc là dài hơn một chút, Chu Dịch Phàm rốt cuộc cũng bình tĩnh tiếp nhận sự thật là phải tắm chung với Lý Tiêu. Đang chuẩn bị xoay người, ra về không có chuyện gì tiếp tục tắm rửa, trên đầu đột nhiên chột lạnh, sau đó là một đôi tay bắt đầu làm loạn trên đầu cậu.

“Sao cậu còn chưa tắm? Tôi giúp cậu?”

Hai tay Lý Tiêu vò đầu Chu Dịch Phàm ra bọt.

“Để tôi tự làm.”

Chu Dịch Phàm đưa tay, gạt móng vuốt của Lý Tiêu ra. Lung tung cào vài cái, rồi cúi đầu đứng dưới vòi nước xả nó đi.

Cậu biểu hiện thật bình tĩnh, một chút kích động cũng không có. Cậu từ đầu tới đuôi đều nhìn xuống đất, không muốn đối mặt với Lý Tiêu. Thậm chí khi kì lưng giúp Lý Tiêu, tay cậu cũng không run. Tuy rằng cậu chưa bao giờ kì lưng cho ai, nhưng chút chuyện nhỏ này cũng không làm khó được cậu. Nó cũng giống như lau bàn thôi mà, duy nhất không giống là lưng có độ ẩm, mềm hơn bàn một chút, nhấp nhô nhiều hơn bàn một chút.....

“Được rồi. Đến lượt tôi giúp cậu.”

Lý Tiêu đột nhiên nói.

Chu Dịch Phàm chăm chú kì cọ, căn bản không có kịp phản ứng. Lý Tiêu đột nhiên xoay người, tầm mắt đang nhìn xuống của Chu Dịch Phàm vừa lúc nhìn thấy tiểu Lý Tiêu đang ngủ say.

Chu Dịch Phàm nuốt nuốt nước miếng, cơ thể không khống chế được bắt đầu nóng lên.

“Cậu đang dụ dỗ tôi sao?!”

Chu Dịch Phàm ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng Lý Tiêu.

Không chờ Lý Tiêu phản ứng, Chu Dịch Phàm đã tiến lên một bước, ôm lấy đầu Lý Tiêu bắt đầu hôn. Sau đó thô bạo ra lệnh Lý Tiêu xoay người, nâng mông lên làm bại lộ vị trí phía sau của cậu ta trước mặt mình, hung hăng đâm vào, đâm vào.....

Khụ khụ..... Trên đây chỉ là sự tưởng tượng điên cuồng trong lúc vô thức của Chu Dịch Phàm.

Trên thực tế, tình hình lại trái ngược hoàn toàn. Lý Tiêu xoay người Chu Dịch Phàm lại, sau đó hai tay đặt lên lưng của cậu, bắt đầu kì lưng giúp cậu. Chỉ vài phút là kì xong, Chu Dịch Phàm thở ra nhẹ nhõm một hơi. Đột nhiên một tiếng “Bốp” vang lên, làm cho dây thần kinh của Chu Dịch Phàm đứt phụt một cái — Lý Tiêu tiện tay vỗ mông của cậu một cái, còn cười hì hì nói: “Kì xong rồi, Hoàng thượng có vừa lòng không?”

Rồi sau đó Lý Tiêu cầm vò sen tắm rửa cho Chu Dịch Phàm từ trên xuống dưới một lần, xong rồi lại ném khăn lau lên trên đầu cậu, thế nhưng Chu Dịch Phàm vì bị đứt dây thần kinh nên không nói được tiếng nào. Vì thế khi lấy lại được tinh thần, Chu Dịch Phàm ghen một bụng hỏa mà lau người. Mà Lý Tiêu, đã trần truồng chạy ra ngoài trước rồi –bởi vì hắn không mang theo quần áo để thay.

Đến khi Chu Dịch Phàm mặc quần xong, Lý Tiêu mới quay trở lại: “Đừng mặc áo, tôi bôi thuốc giúp cậu.”

Tối buổi trưa, Lý Tiêu gọi Triệu Địa, Tiền Cung cùng đi đến quán ăn, người nào đó mời khách dựa theo sự sắp xếp của Lý Tiêu đặt một chút đồ ăn ngon, ngoan ngoan ngồi đợi.

Triệu Địa nghe Lý Tiêu nói là Chu Dịch Phàm mời khách, ngay từ đầu còn rất sững sốt. Tên Chu Dịch Phàm thanh cao kia, sao có thể mời người khác mà không có lí do được chứ? Nói cái gì mà nhận được giải khi tham gia kì thi toán, nên mời bạn bè đến chúc mừng. Kì thi học sinh giỏi đó chỉ là chuyện nhỏ với cậu ta ở trường thôi mà? Nghĩ đến lần mời khách đến quán lần này, hơn một nửa là kế hoạch của Lý Tiêu.

Triệu Địa càng không hiểu, tại sao Lý Tiêu có thể chịu đựng được Chu Dịch Phàm, còn trở thành bạn bè với cậu ta nữa chứ?

Vừa tới phòng, thì đồ ăn đã được dọn lên. Triệu Địa nhìn thấy, tất cả đều là thức ăn mình thích. Vì thế càng thêm chắc chắn là Lý Tiêu muốn làm dịu mối quan hệ của mình với Chu Dịch Phàm, cho nên cố ý an bài buổi tiệc này. Được rồi, đại tiệc miễn phí, sao có thể từ chối được chứ? Triệu Địa nhìn Lý Tiêu một cái,

lại nhìn thoáng qua người đang ngồi ở bên cạnh không nói chuyện Chu Dịch Phàm, tìm chỗ ngồi xuống.

“Đều là người ở chung một phòng, không cần câu nệ, tự nhiên đi.”

Lý Tiêu nói như thế, mở một bình rượu, rót cho mỗi người một ly.

“Đầu tiên, chúc mừng bạn cùng phòng Chu Dịch Phàm chúng ta đạt được giải nhì cuộc thi Toán toàn quốc! Cùng ly!”

Lý Tiêu nói tiếp, sau đó dẫn đầu nâng ly chúc mừng.

Tiền Cung theo sát sau đó, Chu Dịch Phàm nhìn Lý Tiêu, cũng nâng chén. Chỉ còn lại có Triệu Địa, cầm ly ngừng một lát, mới giơ lên chạm vào ly Lý Tiêu một cái.

Tiền Cung không cảm giác được sự biến hóa ở trong phòng, thậm chí không biết đến mâu thuẫn của Triệu Địa và Chu Dịch Phàm. Về chuyện Chu Dịch Phàm mời khách, cũng không cảm thấy có cái gì không bình thường. Trên bàn, chỉ có gã uống rượu sảng khoái nhất, ăn cơm cũng rất vui vẻ. Vì để gom tiền mua cái đĩa kia, đã làm mất hơn nửa tháng sinh hoạt phí của gã. Cho nên gã đã quyết định một tháng tiếp theo sẽ không ăn thịt, trừ khi có người mời khách.

“Chu Dịch Phàm, sao cậu lại không ăn? Là do cậu mời khách mà. Cậu không ăn là bởi vì mệt sao?”

Tiền Cung phát hiện Chu Dịch Phàm vẫn không nhúc nhích chiếc đĩa, kỳ quái hỏi.

Lý Tiêu và Triệu Địa cũng ngẩng đầu lên nhìn Chu Dịch Phàm, Lý Tiêu là lo lắng Chu Dịch Phàm nói ra cái gì gây thêm thù mới, còn Triệu Địa chỉ đơn giản nghĩ là Chu Dịch Phàm đang muốn làm gì đó.

Chu Dịch Phàm chỉ nhìn Lý Tiêu, nở nụ cười: “Tham gia kỳ thi của trường đoạt được giải, mới vừa nhận được tiền thưởng, cho nên mời mọi người một bữa, các cậu cứ tự nhiên đi.”

Nói xong liền lấy chiếc đĩa bắt đầu gấp đồ ăn, thoát nhìn cũng rất tùy ý. Rồi sau đó cũng tùy ý nói chuyện thi cử, nói chuyện của người khác — hơn một nửa là chuyện bất quáĩ nghe được từ các nữ sinh, không khí dần dần hòa hợp lên.

Nói cho cùng thì, bữa cơm này cũng coi như hài hòa. Cũng coi như đạt tới hiệu quả mà Lý Tiêu muốn.

Lâu nay Triệu Địa đã có ý kiến đối với thái độ lãnh đạm không hợp quần chúng của Chu Dịch Phàm rồi, sau đó chuyện Chu Dịch Phàm ném chẵn lại khiến Triệu Địa cảm thấy khó chịu hơn nữa. Tuy trong lòng Lý Tiêu chỉ có một mục tiêu là tiếp cận Chu Dịch Phàm để theo đuổi nữ thần, nhưng lại không thể mặc kệ mâu thuẫn của Chu Dịch Phàm và Triệu Địa. Với lại, lúc trước hắn bắt Triệu Địa đi giặt chẵn, thế nhưng Chu Dịch Phàm lại hành động như vậy giống như đang tát vào mặt hắn vậy.

Hôm nay Chu Dịch Phàm có thể cười cùng bạn cùng phòng, không phải bộ dạng lãnh đạm như thường ngày, nhất định là đã thay đổi. Lý Tiêu cũng không cần lo lắng mỗi khi Triệu Địa dùng ánh mắt lo lắng nhìn hắn, nghi ngờ hắn và Chu Dịch Phàm có quan hệ tốt như vậy có phải là do đầu bị kẹp cửa rồi không?

Thật ra Chu Dịch Phàm cũng không phải khó tiếp cận khó ở chung như vậy. Chỉ là điều kiện sinh hoạt của cậu từ nhỏ đã ưu việt, lại học giỏi, cho nên mới có thói quen làm theo ý mình. Lại thêm từng bị bạn thân nhất làm tổn thương, cho nên lớp phòng bị của cậu mới dày thêm, không muốn kết giao với người khác, cho nên thoát nhìn có chút lạnh lùng.

Về chuyện ném chăn, cậu cũng không biết mình đã làm sai chuyện gì. Lúc đầu cậu cũng không định làm gì, ai ngờ Lý Tiêu tự cho là thông minh can thiệp vào? Không ném vào thùng rác trước mặt Triệu Địa, đã là sự nhẫn nại tối đa của cậu rồi. Chỉ là không nghĩ tới mọi chuyện lại trùng hợp như vậy, Triệu Địa lại nhìn thấy cậu vứt cái gì đó ở bãi rác.

Cậu cũng không muốn giải thích. Trên thực tế cậu cũng không biết giải thích với Triệu Địa như thế nào – Chỉ với chuyện cái chăn nửa kỳ mới giặt một lần, tắt thối thì ném đầy trên đó, cậu không khiêu nại chuyển Lý Tiêu qua phòng khác đã là rất nhân từ rồi đó chứ? Về phần Triệu Địa có ý kiến gì với cậu không, căn bản không ở trong phạm vi của cậu. Lần mời khách này, cậu sẽ phối hợp, hơn một nửa là không muốn Lý Tiêu khó xử.

7. Chương 7: Tiếp Tục Là Bạn Bè 1

Edit: Tịch

Sau một thời gian không ngừng cố gắng, Lý Tiêu cuối cùng cũng mượn được điện thoại của Chu Dịch Phàm, thuận lợi lấy được số điện thoại của nữ thần từ trong điện thoại.

Lý Tiêu vì thế còn rất hưng phấn. Nhưng trong lòng vẫn là có một chút cảm giác tội ác, chuyện này khiến hắn cho dù đã lấy được số của nữ thần nhưng lại thật lâu không có hành động bước tiếp theo.

Lý Tiêu có cảm giác tội ác á? Thật ra thì không có. Chậm chạp không hành động chẳng qua là vì còn chưa nghĩ ra tiếp theo nên làm như thế nào.

Nhưng bây giờ hắn nghĩ ra rồi. Hắn muốn giả thành nam sinh ngây ngô ngược ngàng tỏ tình với nữ thần, tấn công bằng tin nhắn nhiệt liệt theo đuổi nữ thần!

Đến mười giờ tối, Lý Tiêu ngồi xếp bằng trên giường của mình, gửi cho nữ thần tin nhắn đầu tiên –“Tôi thích cậu.”

Lý Tiêu gửi xong, đợi một lát. Theo lý thuyết ai nhận được tin nhắn tỏ tình không rõ lai lịch thì đều sẽ nhắn lại là: “Cậu là ai?” Những tin nhắn đại loại như vậy. Lúc này Lý Tiêu sẽ trả lời lại là: “Xin lỗi tôi

không có dũng khí nói trước mặt cậu. Đừng hỏi tôi là ai? Hãy cho tôi yên lặng thích cậu, được nhìn cậu từ xa, chỉ cần như vậy là được rồi.”

Có phải là rất ngây thơ nhưng cũng thâm tình lắm không?

Lý Tiêu cứ thấp thỏm chờ đợi hồi âm như vậy.

Cùng lúc đó, cũng khoanh chân ngồi ở trên giường đọc sách Chu Dịch Phàm bởi vì khát nước nên đi lấy bình nước ở đầu giường. Đang mở nắp ra để uống nước, chợt nghe di động rung lên. Mở di động ra thì thấy, có một tin nhắn đến từ Lý Tiêu. Chu Dịch Phàm kỳ quái nhìn Lý Tiêu, thấy Lý Tiêu ngồi ở trên giường cúi đầu, không biết đang làm gì. Chu Dịch Phàm nghĩ không ra cậu ta đang làm cái quỷ gì nữa. Tay trái cầm bình nước uống nước, tay phải trực tiếp mở tin nhắn.....

“Tôi thích cậu.”

Nội dung tin nhắn hiện ra rõ ràng trước mắt, Chu Dịch Phàm trực tiếp phun nước vừa mới uống ra, khiếp sợ không đủ để hình dung tâm tình lúc này của cậu.

Tôi thích cậu?!! Vậy mà Lý Tiêu lại nhắn tin tỏ tình với cậu?!!

Chu Dịch Phàm nhanh chóng tắt di động, ngẩng đầu nhìn trái nhìn phải, sợ ai nhìn lên nội dung tin nhắn. Sau đó cậu mới phát hiện hành vi của mình là hoàn toàn dư thừa, Chu Dịch Phàm bình tĩnh lấy giấy lau miệng. Cậu vứt giấy đi, sau đó vào nhà vệ sinh, rồi quay trở lại phòng.

Hay là mình đã nhìn nhầm rồi ta?

Chu Dịch Phàm đứng ở trước giường, đột nhiên nghi ngờ. Tha thứ cho cậu không thể đối diện với Lý Tiêu vào lúc này, bởi vì cậu hoàn toàn không có chuẩn bị sẵn sàng. Trước đó cậu còn nghi ngờ Lý Tiêu thích cậu, chỉ nghi ngờ mà thôi. Nhưng sau đó cậu không nghi ngờ nữa, hoàn toàn coi Lý Tiêu là bạn bè. Thế nhưng Lý Tiêu lại đột nhiên thổ lộ, nghĩ như thế nào cũng có chút không chân thật!

Chu Dịch Phàm rối rắm, đứng ở tại chỗ cau mày ngẩn người. Mà vừa rồi bất hạnh bị cậu phun nước lên đầu, Tiền Cung yếu ớt nhìn cậu, sau đó yếu ớt mở miệng: “Không sao.”

Lời nói không đầu không đuôi này, khiến Chu Dịch Phàm lấy lại tinh thần.

Không sao? Cái gì không sao? Chẳng lẽ Tiền Cung biết chuyện gì rồi sao?!! Chu Dịch Phàm nghĩ đến đây, trong lòng căng thẳng, ánh mắt nhìn Tiền Cung mang theo một tia lạnh ý – Có nên giết người diệt khẩu không ta?

Tiền Cung đương nhiên cái gì cũng không biết, Chu Dịch Phàm cũng hoàn toàn không phải người diệt

khẩu. Tiền Cung cầm khăn mặt trên tay, lau tóc: “Cậu phun nước lên đầu tôi, là muốn tôi tỉnh táo lại một chút sao?”

Chu Dịch Phàm nhìn chăm chăm Tiền Cung, rốt cuộc cũng phản ứng kịp. Thoáng nhìn trên bàn gãi, trên đó có hình ảnh mát mẻ của phụ nữ.

“Ừ.....”

Chu Dịch Phàm rầu rĩ trả lời. Rồi sau đó dường như không có việc gì ngắt đầu nhìn Lý Tiêu đang nằm ở trên giường một cái. Chỉ thấy Lý Tiêu nằm đối diện với bức tường, không biết có phải là đang ngủ hay không.

Chu Dịch Phàm trở lại trên giường một lần nữa, mở di động ra. Nội dung tin nhắn vẫn như trước ở trên màn hình: “Tôi thích cậu” Bốn chữ rõ ràng không hơn không kém. Sắc mặt Chu Dịch Phàm đột nhiên nghiêm túc lên – Hay là Lý Tiêu đang nói đùa với mình?

(“Tôi thích cậu” trong tiếng Trung được viết là 我喜欢你 ; phát âm là wo shi huan ni ^-^)

Chu Dịch Phàm rối rắm, cậu không biết Lý Tiêu cũng đang rối rắm giống như cậu. Đợi hơn nửa ngày nữ thần vẫn chưa trả lời lại cho hắn, Lý Tiêu trong lòng khó tránh khỏi lo lắng. Chờ đến buồn ngủ luôn, Lý Tiêu quyết định không đợi, nhắn một câu: “Tôi chỉ cần yên lặng quan tâm cậu, không muốn làm cho cậu khó xử, hi vọng cậu không cần từ chối sự quan tâm của tôi. Thời gian không còn sớm, chúc cậu có một giấc mơ đẹp, ngủ ngon.”

Chỉ cần nữ thần nhìn thấy được tin nhắn này thì tốt rồi. Lý Tiêu tin tưởng, chỉ cần kiên trì tấn công bằng tin nhắn, một ngày nào đó có thể khiến cho nước chảy đá mòn. Sau khi nhắn tin xong, Lý Tiêu liền ngủ thiếp đi.

Lý Tiêu ngủ luôn luôn rất tốt. Giờ phút này hắn ngủ rất ngon, không biết rằng, tất cả tin nhắn hắn gửi đi đều nằm trong điện thoại của Chu Dịch Phàm?

Lại nói tiếp, cũng do Lý Tiêu không hiểu rõ tình hình. Cho nên khi lấy được điện thoại di động của Chu Dịch Phàm, nhìn thấy hai chữ “Phạm yi” thì nghĩ rằng đó là số điện thoại của nữ thần Phạm Doãn Y. Không biết Chu Dịch Phàm vẫn còn một số khác cũng nằm trong cùng một cái điện thoại?

Thật ra số kia là số Chu Dịch Phàm chỉ dùng để gọi cho người nhà, bình thường cũng không hay dùng đến. Lúc mua điện thoại mới, cậu tiện tay lưu lại. Trong lúc vội vàng muốn bấm chữ “Phàm”, nhưng do không quen sử dụng điện thoại, nên bấm thành chữ “Phạm”, vì thế lại tiện tay đánh một chữ “yi” (*Di*), tượng trưng cho “Dịch”. Chuyện trùng hợp như thế này, đánh chết Lý Tiêu cũng không nghĩ ra được.

Với lại, cũng bởi vì Lý Tiêu mở hết danh bạ điện thoại cũng không thấy tên nào gần giống với tên của nữ thần. Hắn hiển nhiên không biết được Chu Dịch Phàm đặt tên Phạm Doãn Y là: “Bé hai” (*Nhị Nữ*). Cái tên tục khí như vậy sao có thể là của nữ thần? Cho nên Lý Tiêu sẽ bỏ qua chân tướng cũng không có gì kì

lạ.

Chu Dịch Phàm nhìn tin nhắn Lý Tiêu mới gửi đến, lại nhìn Lý Tiêu đang quay mặt vào tường. Lý Tiêu đương nhiên ngủ, nhưng mà Chu Dịch Phàm lại không nghĩ như vậy. Cậu cảm giác Lý Tiêu chắc là còn thức, quay lưng lại với cậu, chắc là vì không thể đối mặt với cậu.

Chu Dịch Phàm nghĩ đến lần đó Lý Tiêu kéo cậu ngủ chung trên một cái giường, sau đó còn tắm chung với cậu, thấy thế nào cũng rất tự nhiên, không có một chút cảm giác ái muội nào. Thì ra là giả vờ sao? Bởi vì “Không muốn khiến cho cậu khó xử”.

Đêm nay đối với Chu Dịch Phàm mà nói nhất định là một đêm mất ngủ. Cậu trần trọc trần trở khó có thể đi vào giấc ngủ, suy nghĩ rất nhiều.

Lúc cậu học phổ thông, bị anh trai và bạn bè phát hiện tính hướng của mình. Bạn thân của cậu, cũng là hần mỗi tình đầu của cậu. Cùng một chỗ ba năm, cũng trải qua một quãng thời gian tốt đẹp. Cẩn thận dè chừng bảo vệ đoạn tình cảm này, không dám để anh trai và người nhà phát hiện. Chính xác hơn, là không dám để ai phát hiện được.

Tình cảm như vậy, tất nhiên là không thể công khai. Mỗi lần đều phải lén lút nắm tay, lúc không ai mới dám hôn môi, chỉ chạm lướt qua. Nhưng Chu Dịch Phàm vẫn tin tưởng, chỉ cần kiên trì, cuối cùng cũng sẽ “vân khai nguyệt minh”.

(*Vân khai nguyệt minh: Là Mây tan trăng sáng chẳng =*)

Tình cảm không vững chắc như vậy, Chu Dịch Phàm sớm nên hiểu rõ. Đến khi thi Đại học, hình như bị anh trai phát hiện, sau khi cùng người kia bàn bạc, người kia quyết định tạm thời rời đi. Để cho Chu Dịch Phàm yên tâm thi Đại học.

Nhưng mà xa nhau hơn một tháng, thế nhưng ngay cả một cuộc gọi, một tin nhắn cũng không có.

Thi cuối kỳ xong thì được nghỉ vào ngày cuối tuần, Chu Dịch Phàm đặc biệt ngồi xe đi tìm người kia. Còn chưa tới nhà cậu ta, xa xa đã thấy một chiếc xe hoa, còn người kia thì đang nắm tay cô dâu dẫn đi ra ngoài.

Tình cảm thời học sinh vẫn còn có chút mơ hồ. Đến khi nhìn thấy người kia cầm tay người khác, tình cảm mơ hồ đó đột nhiên rõ ràng. Bởi vì cảm giác đau lòng sẽ không giả vờ được.

Cảm giác đau lòng sẽ không thể giả vờ được, ngoài đau lòng còn có cảm giác sợ hãi. Người mà cậu yêu, sẽ biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của cậu, sẽ vĩnh viễn rời xa cậu. Không được!

Khi đó cậu rất kích động, cho nên đã hành động rất ngu ngốc. Chu Dịch Phàm thật sự không muốn nhớ đến.

Từ nhỏ cậu đã được mọi người trong gia đình che chở, anh trai luôn cưng chiều cậu. Cho nên đối với những gì mình thích, cậu sẽ không buông tay. Cũng sẽ không nhẫn nhịn, muốn làm cái gì đều lớn mật mà làm. Cho nên vì người kia, lén lút bảo vệ ba năm, đã là sự kiên nhẫn lớn nhất của cậu rồi. Tình cảm cậu vất vả bảo vệ bao năm lại bị phá đi như thế, sao cậu có thể nhịn được?

Không nhịn được, cho nên mới hành động ngu ngốc. Mới phát hiện, thế giới này không có tốt đẹp như vậy.

Khi đó cậu đỏ mắt xông vào, nắm tay cô dâu, nói với cô: “Người cậu ta yêu là tôi!”

Giống như người điên vậy.

Anh trai cũng ở đó, rất nhanh liền phát hiện là cậu, cường chế dẫn cậu rời đi. Chỉ để lại người yêu của cậu, và vợ tương lai của cậu ta.

Thật sự là một trò khôi hài.

Ở đó Chu gia cũng được coi là danh môn thế gia. Con trai thứ hai được phụng trong lòng bàn tay của Chu gia lại đi phá hoại hôn lễ của người khác, đã làm mất hết mặt mũi của gia đình họ Chu.

Kết cục của việc này không phải chỉ làm mất hết mặt mũi của Chu gia. Ít nhất là đối với Chu Dịch Phàm thì không phải. Người cha nghiêm khắc chưa bao giờ đánh cậu, vậy mà lại đánh cậu, lần đầu tiên đánh cậu. Mẹ thì khóc, khuyên cậu nhận lỗi với cha.

Nhận lỗi bởi vì người cậu thích là con trai sao? Căn bản cậu có làm sai chuyện gì đâu chứ!

Sau này Chu Dịch Phàm quay trở lại trường học. Cậu cho rằng sau khi trốn thoát khỏi người nhà không hiểu cậu, thì có thể lấy được tự do mà cậu muốn. Lại phát hiện, cậu nghĩ quá ngây thơ rồi. Bạn của cậu, bạn cùng lớp với cậu đều biết: Cậu thích con trai. Biết chuyện cậu vì một người con trai mà giống như người điên đi phá hoại hôn lễ của người ta.

Bạn bè bắt đầu xa lánh, bạn học nhìn cậu với ánh mắt ác ý.

Chu Dịch Phàm không biết chính mình như thế nào chống đỡ qua đoạn thời gian đó. Rốt cuộc hiểu được cảm giác của một người bị coi là quái vật, bị xa lánh, bị cô lập. Giống như một con sơn dương chỉ lỡ một bước, đã rơi xuống vực thẳm vô tận, vĩnh viễn không có điểm dừng, chỉ có thể không ngừng rơi xuống, bị bóng tối bao vây.

Cho dù dũng cảm kiên cường như thế nào, cũng sẽ bị hiện thực đánh bại. Từ lúc ấy, Chu Dịch Phàm học được cách dùng sự lạnh lùng để bảo vệ bản thân.

Thi đại học cũng không phát huy hết khả năng, cũng không để ý. Sau khi thi xong, Chu Dịch Phàm không

về nhà. Cho dù vừa ra trường thi, đã thấy anh trai đứng dựa trên ô tô cách đó không xa. Chu Dịch Phàm ném hết đồ đi, bắt đầu đi lang thang một mình. Ban ngày phụ giúp làm việc vặt ở nhà hàng, kiếm lấy một ngày ba bữa, buổi tối tùy tiện tìm gầm cầu là có thể ngủ. Không biết từ khi nào đã qua một tháng, trong một tháng này ngay cả tắm cậu cũng không tắm dù chỉ một lần. Cuộc sống của cậu chưa bao giờ suy sụp lười thôi như thế.

Sau này cậu bình tĩnh về nhà, cũng là ngày cuối cùng nộp hồ sơ xét tuyển Đại học. Thật ra cậu định học ở nước ngoài, kỳ thi thử trước đó cũng không có vấn đề gì, chỉ cần thông qua phỏng vấn là có thể nhập học rồi. Đáng tiếc vào lúc phỏng vấn kia, cậu bỏ lỡ.

Cậu từng cùng người nọ ước định, sau khi tốt nghiệp đại học sẽ định cư ở nước ngoài, sau khi tốt nghiệp đại học thì sẽ kết hôn, sau đó bọn họ có thể nhận nuôi một đứa con. Nhưng kế hoạch cuộc sống đã bị phá hủy, cậu vì thế suy sụp suốt một tháng. Một tháng là đủ rồi, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, chỉ là phải điều chỉnh lại kế hoạch một lần nữa thôi. Chỉ thế thôi.

8. Chương 8: Tiếp Tục Làm Bạn Bè 2

Edit: Tịnh

Lý Tiêu từ chỗ Chu Dịch Phàm biết rất nhiều chuyện về nữ thần. Không hề nghi ngờ gì, Chu Dịch Phàm thật sự xem hắn là bạn tốt, một chút cũng không để ý chia sẻ tin tức của nữ thần với hắn. Một lần sau khi tự học ở thư viện xong, Lý Tiêu từ chỗ của Chu Dịch Phàm biết được một sự thật kinh người – Thế nhưng Chu Dịch Phàm và nữ thần không có một chút quan hệ mờ ám nào!

“Cô ấy không phải là bạn gái cũng không phải bạn gái dự bị của cậu?!!”

Lý Tiêu khiếp sợ hỏi Chu Dịch Phàm, bộ dáng trợn mắt há mồm bộ dáng đó thoát nhìn muốn ngốc bao nhiêu thì ngốc bấy nhiêu.

Thì ra Lý Tiêu cho rằng cậu đang kết giao với Phạm Doãn Y sao? Khó trách không dám thổ lộ trước mặt mình. Chu Dịch Phàm nghĩ như thế, lắc đầu cười nhẹ: “Cô ấy là bạn thân của tôi.”

Lý Tiêu cảm giác cả người đều không vui. Vẫn cho rằng Chu Dịch Phàm là tình địch, vẫn cẩn thận dè chừng tiếp cận Chu Dịch Phàm, để âm thầm phá hoại. Bây giờ lại nói với hắn là: Chu Dịch Phàm không phải tình địch?!!

Bây giờ có thể trở mặt không ta?

Lý Tiêu nhìn nhìn Chu Dịch Phàm, nụ cười nhàn nhạt trên mặt Chu Dịch Phàm khiến hắn bỏ qua suy nghĩ này. Tuy rằng ngay từ đầu Chu Dịch Phàm đúng là rất khó tiếp cận, rất lạnh lùng. Nhưng bây giờ Chu Dịch Phàm đối xử rất tốt với hắn. Quan trọng hơn là, khi hắn quyết định nhin ăn nhin mặc, để dành

tiền mua quà cho nữ thần, Chu Dịch Phàm cũng rất phối hợp mặc hẳn cạ ăn cạ uống, so với Tiền Cung và Triệu Địa thì hào phóng hơn nhiều.

Lý Tiêu cảm giác, cùng làm bạn với Chu Dịch Phàm cũng không tồi. Cho nên vẫn là không nên trở mặt. Hơn nữa, vì duy trì tình bạn hữu nghị này, hẳn tuyệt đối không thể để Chu Dịch Phàm biết mình tiếp cận cậu ta là vì nữ thần được.

Điều chỉnh xong suy nghĩ của mình, Lý Tiêu từ trong túi áo lấy ra hai vé xem phim đưa cho Chu Dịch Phàm: “Cuối tuần tôi làm thêm ở rạp chiếu phim, đây là phúc lợi khi làm việc, cậu hãy đi xem phim với bạn đi.”

Người bạn kia là nữ thần thì càng tốt a!

“[The Avengers 2]? Tôi gọi Doãn Y cùng đi, cô ấy rất thích Marvel.” *(Marvel: hãng chuyên sản xuất các bộ truyện và phim về siêu anh hùng)*

Chu Dịch Phàm tiểu ý càng nhiều hơn. Lý Tiêu muốn hẹn cậu, lại muốn cậu gọi thêm một người bạn khác. Chuyện này vào trong mắt cậu liền trở thành Lý Tiêu săn sóc, không muốn làm cho cậu khó xử khi hẳn “thỉnh thoảng quan tâm”.

Trên thực tế, Lý Tiêu quan tâm cậu thật sự không ít. Một ngày ba tin nhắn, buổi sáng tất nhiên có một cái dự báo thời tiết, một vài câu hỏi thăm ân cần; Buổi trưa thì kể một chuyện cười mà hẳn gặp phải, thuận tiện lái nhai một ít sinh hoạt của hẳn, hơn một nửa là hẳn gạ bạn bè trong game như thế nào, xem tin tức phát hiện bát quái; Buổi tối trước khi ngủ tất nhiên là một tin nhắn chúc ngủ ngon. Tuy rằng mục đích của tin nhắn là như vậy, nội dung lại rất đa dạng, không khiến người khác cảm thấy phiền phức một chút nào.

Chu Dịch Phàm ngay từ đầu còn do dự có nhắn tin trả lời lại hay không. Sau này xuất phát từ một suy nghĩ kỳ quái, cậu muốn thử mức độ nhẫn nại của Lý Tiêu. Đồng thời cũng cho mình một chút thời gian, nghĩ rõ ràng có nên nhận lời Lý Tiêu hay không. Do kế hoạch trước đó của cậu, không có ý định yêu đương trước khi ra nước ngoài.

Lý Tiêu bởi vì nghe thấy là nữ thần, trong lòng như nở hoa. Đột nhiên thấy Chu Dịch Phàm rất thuận mắt, kích động duỗi tay ra, đặt lên vai Chu Dịch Phàm: “Xem phim xong, tôi mời các cậu ăn khuya!”

Chu Dịch Phàm cảm giác được nhiệt độ cơ thể của Lý Tiêu, cơ thể trong nháy mắt cương cứng. Nhưng không có né tránh Lý Tiêu, tùy ý Lý Tiêu ôm lấy vai cậu, giống như anh em tốt vậy, người ngoài tuyệt đối nhìn không ra giữa bọn họ có bất cứ mờ ám gì.

Kề vai sát cánh, hai người dần dần đi xa, Chu Dịch Phàm lại hỏi: “Không phải cậu đang để dành tiền sao?”

Sau đó Lý Tiêu trả lời: “Mời các cậu một bữa, chút tiền này tôi vẫn có ha ha.....”

Rất nhanh đã đến cuối tuần, Lý Tiêu phải đi làm, nên đã ra ngoài từ sớm. Còn Chu Dịch Phàm thì đi Thư viện đọc sách cả buổi sáng, buổi chiều thì hẹn Phạm Doãn Y, đi dạo phố cùng cô, sau đó buổi tối thì đi xem phim.

Tuy rằng Phạm Doãn Y lớn hơn cậu một khóa, nhưng tuổi so với cậu còn nhỏ một ngày. Tuy rằng chỉ nhỏ hơn một ngày, theo lý thuyết cũng nên gọi Chu Dịch Phàm một tiếng “anh”, nhưng cô không gọi. Vì muốn vượt lên đầu Chu Dịch Phàm, còn cố ý nhảy cấp ở trung học, tốt nghiệp trước.

“Này! Này! Hôm nay sao lại tích cực như vậy. Tên nhóc cậu đã có đối tượng rồi à? Là người mời chúng ta đi xem phim kia sao?”

Phạm Doãn Y đi trên đôi giày cao gót hơn hai mươi xen ti met, vừa đi nhanh tới, vừa hỏi Chu Dịch Phàm.

“Đừng đoán mò, là bạn cùng phòng của tôi thôi.”

Chu Dịch Phàm giúp Phạm Doãn Y xách túi mua sắm, đi không nhanh không chậm, vừa vặn đi chậm hơn Phạm Doãn Y một bước.

Phạm Doãn Y nghe vậy xoay người, cước bộ cũng chưa dừng lại, giống như không thấy khó khăn khi đi trên đôi giày cao 20 cm. Cô trêu ghẹo nói: “Phòng cậu nhiều con trai như vậy, bình thường như thế nào chỉ thấy cậu đi với hán thôi? Không phải tôi nói chứ, lần trước tôi nhìn thấy các cậu, ánh mắt kia của cậu, chắc chắn.....Rõ ràng là xuân tâm nảy mầm. Thừa nhận đi, cậu nhìn trúng miếng thịt kia rồi chứ gì!”

Chu Dịch Phàm cũng không bị lời nói của Phạm Doãn Y kích động, chỉ nhắc nhở cô: “Nhìn đường! Nhìn đường! Cẩn thận phía sau!”

Vừa nói xong, Phạm Doãn Y liền đụng vào người. Đại tiểu thư vội vàng xoay người, cười giải thích với người nọ. Xin lỗi một chút, nói vài lời. Hiển nhiên người con trai đụng vào Phạm Doãn Y đã lộn và trong mắt cô, trò chuyện một lúc thì mới phát hiện thì ra là bạn học cùng trường.

Chu Dịch Phàm đứng ở xa xa, chờ đợi, nhìn thấy cậu ta cho Phạm Doãn Y số điện thoại, cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Đợi vài phút, Phạm Doãn Y đi tới chỗ cậu, giờ di động lên: “Vận khí hôm nay thật tốt!”

Chu Dịch Phàm cũng không biết nên nói gì, nghĩ đến người bạn trai đang kết giao với Phạm Doãn Y, có chút đồng tình.

“Lại đến lượt người đương nhiệm sao?”

Phạm Doãn Y Phạm đại tiểu thư kết giao bạn trai rất là nhanh, đôi bạn trai lại càng nhanh hơn. Chưa

từng thấy cô ở cùng với ai hơn được một tháng. Theo như cô nói thì: Hạn sử dụng của bạn trai chỉ có một tháng, lâu hơn thì cảm thấy rất tẻ nhạt, cực kì nhàm chán.

Phạm Doãn Y nhún nhún vai: “Còn một tuần nữa, nhưng mà tôi đã quyết định tối nay sẽ chia tay với cậu ta.”

Chu Dịch Phàm dù có thể nào cũng không có thể tán thành với thái độ trong chuyện tình cảm này của Phạm Doãn Y. Nhưng mà mỗi người có một lựa chọn riêng, là bạn bè thân thiết, cậu cũng không thể chê trách Phạm Doãn Y được. Chỉ là thường xuyên khuyên cô: “Đi đêm nhiều, khó tránh sẽ có ngày gặp ma. Đổi bạn trai nhiều, khó tránh sẽ khiến mình bị vấp ngã. Lúc chia tay, không nên xử lí mọi chuyện quá đáng quá.”

Nhưng mà lời khuyên này cũng không có tác dụng gì với Phạm Doãn Y.

Phim bắt đầu vào lúc tám giờ tối, vừa vặn công việc của Lý Tiêu cũng kết thúc vào lúc đó. Thay đồng phục ra, vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Chu Dịch Phàm và nữ thần đang chờ hắn ở cổng. Đương nhiên, ngay một khắc khi hắn thấy nữ thần xuất hiện kia, ánh mắt Lý Tiêu liền không rời khỏi người cô.

“Chào cậu! Tôi là Lý Tiêu, là bạn cùng phòng của Dịch Phàm.”

Lý Tiêu cười không tự nhiên lắm — hắn không thể cười tươi được. Triệu Địa từng nói, nụ cười híp mắt của hắn, thoát nhìn rất đáng khinh. Lý Tiêu cảm giác lần đầu tiên cùng nữ thần thổ lộ bị nữ thần hiểu lầm, chính là bởi vì hắn cười tươi quá.

“Chào cậu! Tôi tên là Phạm Doãn Y.”

Phạm Doãn Y hiển nhiên không nhớ rõ Lý Tiêu từng theo dõi cô, trên dưới đánh giá hắn một phen, giống đang nhìn em dâu vậy. Phạm Doãn Y từ Tiểu học đến Đại học kết giao với bạn trai cộng lại nhiều hơn ba con số, trong đó còn có ba người là gay. Cô còn hiểu rõ tâm lý của đàn ông hơn cả phụ nữ. Cô rất nhanh liền phát hiện, Lý Tiêu không có tình cảm gì khác với Chu Dịch Phàm ngoài tình bạn.

Xem ra Chu Dịch Phàm không lừa cô, đúng là hai người này chỉ là bạn?

9. Chương 9: Tiếp Tục Làm Bạn Bè 3

Edit: Tịnh

Một đôi tình nhân xem phim, trong bóng tối còn có thể làm được gì đó. Ba người xem phim, chỉ có thể ngồi im lặng mà xem thôi. May mà ba người đều có hứng thú với thể loại phim siêu anh hùng, mà Phạm Doãn Y lại là fan cuồng của Iron Man Downey, nên buổi xem phim này cũng coi như vui vẻ.

Sau khi xem xong, Phạm Doãn Y vẫn còn chưa thỏa mãn, nói còn muốn xem lại một lần nữa, cần quét thêm lần thứ hai. Lý Tiêu tất nhiên là rất hoan nghênh chuyện này rồi, tỏ vẻ hần hoàn toàn không ngại lại mời Phạm Doãn Y đi xem một lần nữa. Không chỉ một lần, bao nhiêu lần cũng được.

Lúc đầu Lý Tiêu muốn mời bọn họ ăn kem — Nữ sinh không phải đều thích đồ ngọt sao? Nhưng mà hần đánh giá sai tình hình rồi — Nữ thần đang trong thời gian giảm béo, buổi tối không ăn này nọ.

Vì thế Lý Tiêu đành phải đi cùng với Chu Dịch Phàm, lưu luyến không rời đưa nữ thần trở về ký túc xá nữ.

Đưa nữ thần về xong, chỉ còn lại hai người Chu Dịch Phàm và Lý Tiêu. Buổi tối mười giờ, trên đường không có quá nhiều người. Hai người đi dưới ánh đèn đường, khoảng cách không xa không gần.

Khuôn viên trường rất lớn, bãi cỏ rất xanh. Hai người dừng chân chỗ cái hồ nhân tạo ở giữa khu dạy học và khu ký túc xá, trên hồ có một cây cầu thật dài.

Ánh sáng của đèn phản chiếu trên mặt hồ, từ xa nhìn lại, đẹp giống như một bức tranh.

“Đi dạo trên cầu một chút đi.”

Chu Dịch Phàm nhìn cảnh sắc bên đó, đột nhiên nảy ra ý này.

Lý Tiêu còn đắm chìm trong khoảnh khắc tiếp xúc với nữ thần. Nghe được Chu Dịch Phàm nói, cũng nghiêng đầu nhìn về phía cây cầu, không khỏi khen ngợi: “Thật là đẹp!”

Nếu là đi cùng với nữ thần, tay trong tay đi ở trên đó, chỉ nghĩ đến cảnh tượng đó một chút thôi cũng đã thấy đẹp rồi!

Chu Dịch Phàm đã dẫn đầu đi tới chỗ cây cầu, Lý Tiêu đuổi kịp ở phía sau.

“Trước đây không để ý lắm. Cái cầu này ban ngày nhìn lướt qua cũng rất đẹp rồi, buổi tối lại càng đẹp hơn. Nếu có thể nắm tay người mình thích, đi hết cái cầu này, sau đó tỏ tình với cô ấy, chắc chắn..... Xác suất thành công nhất định rất cao.”

Lý Tiêu cảm thán nói.

Vậy cũng không đúng, nếu người kia để cho mình nắm tay, thì khẳng định là cũng có ý với mình. Cho nên bước quan trọng nhất là: phải khiến đối phương đồng ý đưa tay cho mình nắm.

Bước chân của Chu Dịch Phàm không tự giác chậm lại, khóe mắt nhìn Lý Tiêu, suy nghĩ ẩn ý trong lời nói của Lý Tiêu.

Cậu suy nghĩ, đột nhiên cười cười, đưa tay đến trước mặt Lý Tiêu: “Diễn thử trước không?”

Lý Tiêu sửng sốt một chút mới phản ứng kịp ý tứ của Chu Dịch Phàm. Hắn nghĩ: thì ra Chu Dịch Phàm cũng có lúc như thế này nha. Nụ cười này, so với bộ mặt than thường ngày của cậu dễ nhìn hơn rất nhiều. Vì thế cười ha hả nắm chặt tay Chu Dịch Phàm: “Vậy cậu đành phải hy sinh nhan sắc một chút rồi.”

Tay Lý Tiêu rất nóng, trong lòng bàn tay truyền đến độ ấm, từng chút một lan ra, ấm đến trong lòng Chu Dịch Phàm. Hai người đi trên cây cầu, hưởng thụ những cơn gió nhẹ thảnh thơi thoảng qua, ăn ý không nói gì.

Lúc đầu trên cầu không có ai cả, chỉ có hai người bọn họ. Sau đó có sinh viên tự học xong đi ra từ Thư viện, chuẩn bị đi qua chỗ bọn họ. Tâm tình thả lỏng lúc đầu của Chu Dịch Phàm đột nhiên căng thẳng, đang muốn buông tay ra. Lại phát hiện tay Lý Tiêu vẫn đang nắm không buông, thậm chí còn nắm rất chặt, mười ngón giao nhau.

Chu Dịch Phàm đi chậm lại, đi chậm hơn Lý Tiêu. Nhìn về phía Lý Tiêu, thấy hắn vẫn cười như trước. Lý Tiêu tự nhiên như thế, khiến Chu Dịch Phàm rung động.

“Sao vậy?”

Lý Tiêu quay đầu nhìn Chu Dịch Phàm. Bất tri bất giác, Chu Dịch Phàm đã dừng lại.

Chu Dịch Phàm trầm mặc, không trả lời lại. Vì thế Lý Tiêu lại hỏi: “Còn có một nửa, chẳng lẽ cậu xấu hổ?”

Hắn nói, còn lắc lắc cái tay đang nắm của hai người, trêu ghẹo cười.

Chu Dịch Phàm không thể giải thích được. Vì sao Lý Tiêu có thể làm được như vậy? Không quan tâm đến ánh mắt của người khác một chút nào. Nghi ngờ một lúc lâu, Lý Tiêu lại kéo cậu đi nhanh vài bước, đánh gãy suy nghĩ của cậu.

Sau khi đi nhanh vài bước, tốc độ không có chậm lại, ngược lại càng lúc càng nhanh, cho đến khi gần như hai người đang chạy vậy.

“Ha ha..... Xem ai tới cuối cầu trước. Người về cuối ngày mai phải mời cơm!”

Lý Tiêu nói, cuối cùng cũng thả tay Chu Dịch Phàm ra, giống như một cơn gió chạy tới cuối cầu.

Chu Dịch Phàm dưới ảnh hưởng của quán tính, tiếp tục chạy. Mắt thấy Lý Tiêu càng chạy càng xa, Chu Dịch Phàm mới bắt đầu tăng tốc độ, dùng hết sức lực của mình đuổi theo. Cậu chạy thể dục buổi sáng thường xuyên, thể lực tự nhiên cũng không kém. Cuối cùng xông về điểm cuối, chỉ chậm hơn Lý Tiêu một

bước mà thôi.

“Hô..... Hô..... Cậu thua..... Ngày mai ngoan ngoãn mời cơm đi.....”

Lý Tiêu khom lưng thở hổn hển, tuyên bố thắng lợi của mình.

Hơi thở của Chu Dịch Phàm cũng có chút loạn, nhưng vẫn tốt hơn so với Lý Tiêu. Không lâu sau thì khôi phục, nói với Lý Tiêu: “Rõ ràng là cậu chơi xấu, chạy trước. Còn nữa.....”

Chu Dịch Phàm cười, vỗ lưng Lý Tiêu: “Cậu phải rèn luyện lại thể lực đi.”

Lý Tiêu rút cuộc hoãn lại đây, ngẩng đầu nhìn hướng Chu Dịch Phàm: “Dù sao thì tôi cũng thắng rồi.”

Khuôn mặt hần rạn rõ, đôi mắt sáng ngời trong suốt, Chu Dịch Phàm nhìn thấy liền bị rung động – đôi mắt kia lấp lánh giống như những ngôi sao trên trời, giống như đang vẫy gọi người đến hái xuống mà giấu đi.

Chu Dịch Phàm kinh ngạc phát hiện ý nghĩ trong lòng mình, che giấu cúi đầu xuống không nhìn Lý Tiêu, xoay người một lần nữa đi lên cầu. Rõ ràng, lòng của cậu, giống như mặt hồ nước dưới cây cầu này vậy, không bình tĩnh như mặt ngoài của nó.

Lý Tiêu không biết tâm tư của Chu Dịch Phàm đã thay đổi, thấy cậu cúi đầu, không biết đang nhìn cái gì. Vì thế cũng cúi đầu nhìn thoáng qua, nhìn thấy trên mấy viên gạch trên cầu, mỗi ô được khắc lên một chữ.

“Hắc, nghe học tử nói có 418 ô được khắc chữ, nếu ghép lại thì sẽ thành một bài thơ tình.”

Chu Dịch Phàm đang cúi đầu trầm mặc nên không chú ý dưới chân. Sau khi Lý Tiêu nhắc nhở, cậu mới nhìn thấy vài chữ được khắc trên đó. Rất nhiều chữ cái tiếng Anh nằm ở dưới chân, lộn xộn, không thể ghép thành câu, thậm chí không thể ghép thành một từ có nghĩa.

Nhưng mà vẫn tò mò.

“Bài thơ gì?”

Chu Dịch Phàm nhìn nửa ngày, không nhìn ra manh mối, vì thế mở miệng hỏi.

Lý Tiêu thấy Chu Dịch Phàm cảm thấy hứng thú, hắng giọng một cái, nói ra một câu thơ tiếng Anh: “When you are old and gray.....and hid his face amid a crowd of stars.”

[Cả bài thơ là:

When you are old and grey and full of sleep,

And nodding by the fire, take down this book,

And slowly read, and dream of the soft look

Your eyes had once, and of their shadows deep;

How many loved your moments of glad grace,

And loved your beauty with love false or true,

But one man loved the pilgrim soul in you,

And loved the sorrows of your changing face;

And bending down beside the glowing bars,

Murmur, a little sadly, how Love fled

And paced upon the mountains overhead

And hid his face amid a crowd of stars.

Dịch:

Khi em già, mái đầu rồi điểm bạc

Một mình ngồi bên bếp lửa vừa khơi

Cầm quyển sách đọc từng dòng chậm rãi

Mắt ngập tràn thời dĩ vãng xa xôi.

Bao kẻ từng mê em vì vẻ đẹp

Thời thanh xuân, giả dối lẫn chân thành

Nhưng chỉ một người trên đời có thể

Yêu em không vì những thứ phai nhanh

Mà vì chính tâm hồn em, yêu cả

Nét ưu tư khi tuổi tác tung hoành.

Rồi em sẽ thắm thì trong nhớ tiếc

Làm thế nào tình yêu ấy trôi qua

Bay xa tới tận nơi đầu núi

Và ẩn thân trong những bóng sao nhòa?

Bản dịch của Nomad Nguyen Thien Ngan]

Vừa nói xong câu thơ cuối thì điểm cuối cũng đã ở ngay trước mắt.

Chu Dịch Phàm im lặng đi tới, nói ra nguồn gốc bài thơ: “[When you are old] của nhà thơ William Butler Yeats.”

Lý Tiêu có chút sững sốt: “Cậu biết sao?”

“Khi học trung học tôi tham gia thi đọc diễn cảm Tiếng Anh. Tôi học thuộc hơn mười bài, đây là một trong số đó.”

Chu Dịch Phàm nói, quay đầu nhìn thoáng qua chữ đầu tiên. Vẫn lộn xộn như trước, không thể ghép thành câu, cũng không thể tạo thành một từ.

Lý Tiêu gãi gãi đầu, cười hì hì nói: “Tôi vì học thuộc bài thơ này, mà mất rất nhiều thời gian, vừa rồi suýt chút nữa đã không đọc hoàn chỉnh được.”

Chu Dịch Phàm đi tới, nói một câu: “Khẩu ngữ của cậu cũng không đúng, có rất nhiều âm trung. Tranh thủ vào lúc sáng sớm, luyện một chút đi.”

Lý Tiêu cảm giác thất bại sâu sắc, cười gượng vài tiếng: “Thôi khỏi đi..... Tôi lại không tính đi nước ngoài, ha ha.....”

10. Chương 10: Tiếp Tục Làm Bạn Bè 4

Edit: Tịnh

Hai người trở lại ký túc xá, tự mình rửa mặt. Trước khi ngủ, Chu Dịch Phàm đúng giờ nhận được tin nhắn của Lý Tiêu –“when you are old and gray.....and hid his face amid a crowd of stars.”

[Cả bài thơ là:

When you are old and grey and full of sleep,

And nodding by the fire, take down this book,

And slowly read, and dream of the soft look

Your eyes had once, and of their shadows deep;

How many loved your moments of glad grace,

And loved your beauty with love false or true,

But one man loved the pilgrim soul in you,

And loved the sorrows of your changing face;

And bending down beside the glowing bars,

Murmur, a little sadly, how Love fled

And paced upon the mountains overhead

And hid his face amid a crowd of stars.

William Butler Yeats]

Là bài thơ Lý Tiêu đọc khi ở trên cầu.

Ngay sau đó là một tin nhắn khác –“Khi cậu già đi, lúc tóc đã bạc, tôi thật sự hi vọng có thể ở bên cạnh cậu..... Ngủ ngon, chúc cậu có một giấc mơ đẹp.”

Chu Dịch Phàm nhìn tin nhắn, thật lâu.

Vì sao không thể ở bên cạnh cậu? Khi cậu già đi, cậu cũng hi vọng, cậu không phải cô độc một mình.

Lòng Chu Dịch Phàm rung động. Đương nhiên, từ sau khi nhận được tin nhắn thổ lộ của Lý Tiêu, lòng của cậu rung động không chỉ một lần.

Cậu nhớ rõ ngày khai giảng đầu tiên, cậu một mình vận chuyển một đồng hành lý đứng ở trước cửa phòng ký túc xá, còn chưa lấy chìa khóa ra, cửa đã bị mở ra. Cậu nhớ rõ Lý Tiêu đứng ở cửa cười với cậu, rõ ràng rất sáng lạn, nhưng nhìn thế nào cũng thấy giống như đang đùa giỡn..... Theo như miêu tả của Triệu Địa mà nói thì có một điểm chính xác — Lý Tiêu cười càng sáng lạn thì càng đáng khinh.

Đương nhiên Lý Tiêu không có ý đùa giỡn, hắn chỉ biểu đạt sự nhiệt tình của mình. Hắn nhiệt tình giúp cậu chuyển mấy thứ, thậm chí giúp cậu trải chăn đệm.

Lý Tiêu và người mà Chu Dịch Phàm từng quen kia tuyệt đối không giống nhau. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Lý Tiêu, Chu Dịch Phàm đã có cảm giác phải giữ khoảng cách với hắn. Gần như là xuất phát từ bản năng, Chu Dịch Phàm nhắc nhở chính mình cách xa Lý Tiêu một chút. Chính xác là cách xa hắn một chút thì khả năng sẽ động lòng với hắn sẽ xa hơn một chút. Đối với gay mà nói, yêu phải thẳng nam tuyệt đối là chuyện đáng buồn trên đời. Mà sau khi trải qua một chuyện tình thất bại, Chu Dịch Phàm cũng không hi vọng bất kì ai, bất cứ chuyện gì, sẽ quấy rầy kế hoạch cuộc sống hoàn mỹ của cậu.

Bây giờ Chu Dịch Phàm lại dao động. Cậu thậm chí bắt đầu suy xét kế hoạch cuộc sống của mình một lần nữa. Trong cuộc sống của cậu, có thể có sự tồn tại của Lý Tiêu không?

Có thể chứ? Chỉ cần Lý Tiêu thương cậu.

Đáng tiếc hiện thực phức tạp hơn ảo tưởng nhiều, tình yêu yếu ớt không thể chịu nổi một đòn, hoàn toàn không phải đối thủ của hiện thực. Chu Dịch Phàm nhớ tới kết cục người cậu từng yêu kia đi kết hôn, mặc kệ yêu có bao nhiêu sâu, cuối cùng không phải cũng phải buông tay ra sao?

Trong lòng Chu Dịch Phàm rất rối rắm. Cậu nhớ lại quá khứ đau thương, lại nghĩ tới hạnh phúc có thể đạt

được trong tương lai. Từ khi vào đại học tới nay, lần đầu tiên cậu mất ngủ.

Trái lại với Chu Dịch Phàm đang mất ngủ, phải kể tới người đang ngủ đặc biệt ngon, Lý Tiêu. Hắn luôn luôn là trời đất bao la ăn cơm ngủ nghỉ là lớn nhất, luôn không bận tâm chuyện gì. Một đêm này, đương nhiên là không mơ mộng, ngủ thẳng đến sáng.

Buổi sáng mùa hè đặc biệt sớm. Sáng sớm ánh nắng xuyên qua tấm rèm chưa kéo chiếu vào, đúng lúc chiếu lên mặt Lý Tiêu. Đồng hồ báo thức của Chu Dịch Phàm vang lên, không lâu sau thì bị tắt đi. Lý Tiêu ngáp một cái, híp mắt bò xuống giường, mơ mơ màng màng đi đến WC, sau đó đứng ở trước gương trong toilet.

Kỳ lạ, Chu Dịch Phàm đâu?

Lý Tiêu mở mắt, không thấy ai, cũng không có nghe thấy âm thanh nào.

Hắn xoay người, đi đến giường của Chu Dịch Phàm. Chỉ thấy Chu Dịch Phàm ngồi ở vị trí cuối giường, đầu lúc lên lúc xuống, vậy mà lại ngủ gà ngủ gật.

Tình cảnh này rất hiếm thấy, Lý Tiêu không chút do dự trèo thang lên. Hắn đứng ngang với tầm mắt của Chu Dịch Phàm, lặng lẽ ghé qua: “Rời giường thôi ~”

Lý Tiêu cố ý nói nhỏ, để tránh ồn đến Triệu Địa và Tiền Cung.

Chu Dịch Phàm gục đầu xuống, hình như là không nghe thấy.

Lý Tiêu lại ghé sát vào một chút, đang muốn nói lại lần nữa, Chu Dịch Phàm lại đột nhiên ngẩng đầu, chớp mũi hai người chạm nhẹ một cái. Chu Dịch Phàm mở to hai mắt mê mang, không kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra. Mà sau khi Lý Tiêu kéo lại khoảng cách xong, trên mặt nở nụ cười lạn tiêu chuẩn: “Thì ra cậu cũng có lúc ngủ gật à?”

Giọng nói của Lý Tiêu khiến Chu Dịch Phàm nhanh chóng tỉnh táo lại, vừa nhìn thấy người trước mắt thì bị dọa sợ, bản năng nhắc chân đạp một cái.....

“Ai da!”

“Bịch!”

“A.....”

Giây tiếp theo Chu Dịch Phàm liên ý thức được mình vừa đạp Lý Tiêu xuống giường. Nghe thanh âm liền biết Lý Tiêu ngã không nhẹ, Chu Dịch Phàm vội vàng leo xuống: “Cậu không có việc gì làm hay sao mà lại

đến trước giường tôi chứ?”

Giọng nói của cậu mang theo một chút cáu giận, không biết là giận Lý Tiêu không có việc gì lại đến tìm cậu hay là giận bản thân ra chân quá mạnh.

Tuy lời nói mang theo trách cứ, nhưng tay lại không nhàn rồi, muốn ôm Lý Tiêu lên.

Lý Tiêu che đầu, đau đến liên tục thở gấp. Hắn cố hết sức ngồi dậy, đưa tay ra, vốn tưởng rằng Chu Dịch Phàm muốn kéo hắn một phen, ai ngờ Chu Dịch Phàm một tay giữ lưng hắn, một tay đưa xuống đầu gối hắn. Muốn ôm kiểu công chúa sao?!!

Lý Tiêu tỏ vẻ hắn không bị thương nghiêm trọng như vậy. Thật đó! Ngay cả vết thương cậu ấy cũng không chạm đến đã ôm kiểu công chúa là sao ta?!!

Lý Tiêu quyết đoán đẩy Chu Dịch Phàm ra, chống đỡ mà đứng lên. Sau khi đứng lên, hắn lại xoa đầu một chút, lại xoa hông một chút, khắp khiêng đi ra khỏi phòng. Chu Dịch Phàm lo lắng nhìn Lý Tiêu, đi theo.

“Cậu không sao chứ? Tôi xem giúp cậu.”

Chu Dịch Phàm nói, liền kiễng chân gỡ tay Lý Tiêu đang che ở trên đầu ra.

Không có chảy máu. Chu Dịch Phàm sờ thử một chút, hình như là bị sưng rồi.

Lý Tiêu bị Chu Dịch Phàm dán lên từ phía sau, cảm giác có chút nóng, có chút không được tự nhiên. Trong lòng đột nhiên cảm giác kì lạ. Chu Dịch Phàm có phải đối xử với hắn tốt quá rồi không? Bộ dạng quan tâm này, rõ ràng là hành động rất thân mật.....

Nhưng mà cảm giác kì lạ đó cũng chỉ lóe lên một chút mà thôi, Lý Tiêu không có nghĩ quá nhiều. Đều là anh em, dựa gần vào một chút, vừa trao đổi tình cảm không phải sao? Thuận tiện mượn cơ hội này lừa gạt một phen..... Mời hắn ăn cơm là không thể thiếu.

Trải qua chuyện ngoài ý muốn này, Lý Tiêu triệt để chiếm được lợi ích từ chỗ Chu Dịch Phàm. Chu Dịch Phàm lên lớp giúp đỡ hắn không nói, còn giúp hắn làm quyển sổ đánh dấu những trọng điểm nữa.

Trước kỳ thi cuối kỳ, Chu Dịch Phàm còn ôn tập chung với mấy người bạn cùng phòng. Có người học giỏi giúp, còn lo về vấn đề kiểm tra sao? Thi cuối kỳ còn khó hơn gấp vài lần so với thi giữa kỳ, giống như phán tội treo cho cả ký túc xá. Bởi vì sự kiện này, hình tượng của Chu Dịch Phàm nháy mắt trở nên to lớn ở trong phòng. Tuy rằng Chu Dịch Phàm vẫn là không thể nào vui đùa cùng đám bạn cùng phòng, vẫn là thanh niên nghiêm túc bằng sơn như trước, nhưng quan hệ với đám bạn cùng phòng lại hòa hợp hơn. Đặc biệt là môn lập trình cao cấp, đám bạn cùng phòng đều muốn mượn đáp án của Chu Dịch Phàm để tham khảo. *(Ta chém...ta chém...hư dao rồi...lấy dao khác....tiếp tục chém)*

Lý Tiêu càng ngày càng cảm giác Chu Dịch Phàm là bạn bè khá tốt, rất nghĩa khí!

Lý Tiêu vì để dành tiền mua quà cho nữ thần, cuối tuần làm hai công việc, bình thường cũng nhịn ăn nhịn mặc, không có việc gì liền tìm Tiền Cung Triệu Địa cạ ăn cạ uống. Nhưng mà hai người Tiền Cung và Triệu Địa đều không đáng tin, nửa tháng không thấy, hai người liền bắt đầu đi cạ ăn cạ uống ở phòng khác. Tiền Cung tìm lớp trưởng, Triệu Địa tìm anh em tốt ở phòng bên cạnh Triệu Lôi.

Cuối cùng, Lý Tiêu không thể không đem tầm mắt chuyển tới Chu Dịch Phàm.

Thường thường hắn còn chưa mở miệng, Chu Dịch Phàm liền vì hắn tìm đủ loại lý do. Ví dụ như, tôi muốn tham gia cuộc thi lập trình phần mềm, trước tiên chúc mừng một chút đi, tôi chắc chắn có thể giành được giải thưởng. Hay như, tôi tham gia cuộc thi lập trình phần mềm rồi, chúc mừng một chút đi, rốt cuộc cũng bận rộn xong. Hay như là, đội của tôi giành được giải nhất cuộc thi lập trình, tôi mời cậu..... Rất nhiều lý do, nhiều không kể hết. Tóm lại Chu Dịch Phàm có tiền này luôn tìm mọi cách mời hắn ăn cơm, đảm bảo là hắn sẽ không bị đói.

Chu Dịch Phàm thậm chí không nhiều chuyện giống như Triệu Địa hỏi hắn mục đích để dành tiền để làm gì.

Đối với mục đích để dành tiền của Lý Tiêu, ngay từ đầu Chu Dịch Phàm đã không để ý. Cậu không có khái niệm để dành tiền, dù sao thì cậu cũng chưa từng thiếu tiền.

Ở một chỗ với Lý Tiêu, khiến Chu Dịch Phàm có cảm giác rất thoải mái. Lý Tiêu giống như trời sinh đã có ma lực tiếp cận với người khác, hắn nhiệt tình, hắn hài hước, thậm chí hắn ngẫu nhiên đùa dai, đều có thể truyền qua người khác. Nghiêm túc đánh giá Lý Tiêu, sẽ phát hiện hắn có một bộ mặt khác. Tuy rằng bình thường là bộ dáng chơi bời lêu lổng, nhưng hắn cũng có lúc vì mục tiêu mà cố gắng.

Để dành tiền chắc cũng là mục tiêu? Lúc Chu Dịch Phàm nhìn thấy Lý Tiêu chảy mồ hôi như mưa dưới ánh nắng chói chang, phát tờ rơi, cậu lại đột nhiên bắt đầu quan tâm, vì sao Lý Tiêu lại cố gắng để dành tiền như vậy

Ngày hôm nay sau khi Lý Tiêu làm xong công việc thì trở về phòng, đến lúc tắm rửa thì bị Triệu Địa bắt được: “Người anh em, mau mau thành thật khai báo, cố gắng để dành tiền như vậy rốt cuộc là vì chuyện gì?”

Lý Tiêu thấy vẻ mặt Triệu Địa mang theo quan tâm, không biết Triệu Địa nghĩ tới chuyện kỳ lạ gì. Sẽ không cho rằng nhà hắn gặp chuyện không may, cần dùng gấp tiền chứ? Lý Tiêu nhìn Triệu Địa một cái, trả lời đơn giản: “Để mua quà.”

Triệu Địa thở ra một hơi nhẹ nhõm: “Tao còn tưởng nhà mày đã xảy ra chuyện gì rồi chứ.”

Quả nhiên.....

“Nhưng mà cả ngày mày đều cười ha hả nên cũng không giống như người đang có chuyện trong nhà.”

Triệu Địa lăm bằm lâu bầu, đứng ở cửa còn chưa đi.

Lý Tiêu bắt đầu cởi quần áo, cười hỏi cậu ta: “Cậu muốn nhìn tôi tắm sao?”

Triệu Địa lù lù bất động, cũng không để ý Lý Tiêu vui đùa. Biểu tình lo lắng bị đổi thành nụ cười đê tiện, cậu ta sờ cằm của mình, mở to cặp kia lóe ra ánh lửa bát quái, hỏi Lý Tiêu: “Mua cho ai? Người trong lòng sao?”

Lý Tiêu mở nước, tạt lên người Triệu Địa, nhìn Triệu Địa nhảy lui về phía sau, bộ dạng có chút chật vật, tâm tình vui vẻ: “Dù sao cũng không phải là mua cho cậu!”

Triệu Địa la to: “Vậy mày mua cho ai? Hôm nay tao không tin không thể moi ra được từ miệng của mày!”

Nói xong lại xông vào phòng tắm, đùa giỡn với Lý Tiêu.

Đang đứng rửa mặt Chu Dịch Phàm vừa lúc nghe được đoạn đối thoại của hai người, đột nhiên cảm giác hình như hiểu được cái gì. Cuối tuần này là sinh nhật của cậu, chẳng lẽ hắn đang chuẩn bị quà cho cậu ư? Lại nói tiếp, Lý Tiêu quyết định để dành tiền, cũng là sau khi cậu nói cho hắn biết về sinh nhật của mình.

11. Chương 11: Tiếp Tục Làm Bạn Bè 5

Edit: Tịnh

Thứ Bảy ngày hai mươi bảy tháng sáu. Đa số sinh viên đều vùi đầu vào trong sách, để chuẩn bị kiểm tra vào tuần sau. Phòng B cũng lập nhóm ôn bài kiểm tra, dưới áp lực thi cử cầm sách, cực khổ nhai nuốt.

“Thật là! Còn mấy tuần nữa mới đến kỳ thi cuối kỳ, bây giờ lại đột nhiên muốn kiểm tra, nhà trường nghĩ sao vậy không biết?”

Đọc sách đến choáng váng Triệu Địa “Bộp” một tiếng ném sách lên bàn, phát tiết bất mãn của cậu.

Ngồi ở chỗ của mình chỉnh sửa lại trọng điểm Chu Dịch Phàm ghé mắt nhìn Triệu Địa một cái, chậm rãi mở miệng: “Trước khi trao đổi sinh viên nước ngoài vào mùa hè, sinh viên năm nhất và năm hai đều phải tham gia. Không chỉ khóa chúng ta phải kiểm tra, khóa hai chưa học xong chương trình, vẫn phải làm bài kiểm tra.”

Đúng lúc này, Tiền Cung đột nhiên bỏ xuống ipad trong tay, cười ha hả: “Thành công rồi!”

Triệu Địa nghe vậy, đang cau mày nháy mắt đổi thành tươi cười, mặt đầy vui mừng chạy đến phía sau Tiền Cung nhìn thành quả của gã; “Mày thật sự hack được? Đổi lịch thi lại rồi sao?”

Tiền Cung còn đang bị vây trong trạng thái hưng phấn, khoa tay múa chân với Triệu Địa giải thích gã là đột nhập vào hệ thống đào tạo như thế nào, đột phá hệ thống tường lửa như thế nào, sau đó thuận lợi đi dạo trong hệ thống. Nhưng mà chưa nói đến điểm quan trọng nhất – lịch thi.

Chu Dịch Phàm cũng không tham gia, cầm lấy di động đăng nhập vào trang web của phòng đào tạo, sau đó vào mục lịch thi. Trang web có thể đi vào, nhưng hệ thống lịch thi thì trực tiếp tê liệt. Sau đó Chu Dịch Phàm lại tiến vào mục sinh viên — chỗ đó cũng có thể tra được lịch thi của sinh viên, nhưng Chu Dịch Phàm chỉ nhìn thấy một đồng mã.

Chuyện này tốt rồi, phòng đào tạo có cơ hội bận rộn rồi.

Chu Dịch Phàm không biết nên nhận xét Tiền Cung như thế nào. Gã chỉ cần dùng một nửa tinh lực khi chơi game và khi nghiên cứu hack hệ thống để học bài, thì cần gì lo đến vấn đề kiểm tra chứ?

Lúc này Lý Tiêu không có trong phòng. Buổi sáng hẳn phải làm việc, buổi chiều mới trở về. Tất cả mọi người đều phải thức đêm ôn bài để kiểm tra, ngược lại hẳn giống như người không có chuyện gì, nên làm gì thì làm, giống như đã biết trước kết quả.

Sau khi chạy thể dục buổi sáng, Chu Dịch Phàm liền nhện không được hỏi hắn: “Sao cậu lại không lo lắng một chút nào vậy?”

Lý Tiêu đang buồn ngủ, nghe được câu hỏi của Chu Dịch Phàm, nửa ngày mới ngáp dài nói: “Cậu nói đến chuyện kiểm tra sao? Tôi lo lắng a, nhưng mà tôi cảm giác chắc là lần này tôi có thể qua. Bình thường điểm kiểm tra giữa kỳ cũng không dưới trung bình, còn năm mươi phần trăm là điểm cuối kỳ nên cũng không lo lắng. Nên giờ điểm không cần cao, có thể qua được là tốt rồi.” (*giống ta quá a...ta chỉ cần qua môn là vui rồi...he he =>*)

Chu Dịch Phàm nhất thời không nói gì, nghĩ Lý Tiêu này đúng là dễ thỏa mãn. Hoặc là nói, Lý Tiêu không có mục tiêu gì.

Sau khi hack hệ thống được ba giờ, cũng chính là hai giờ chiều, Nhà trường thông báo khẩn cấp, các khoa kiểm tra vẫn như cũ, những sinh viên nào không thể xem lịch thi có thể xem trong văn bản này.

Nhưng mà Triệu Địa và Tiền Cung vì chúc mừng lần thắng lợi này, như trước mượn hai cái máy tính đi chém giết. Hai người chiến đấu đến quên mình, căn bản không thấy thông báo của nhà trường.

Chu Dịch Phàm giữa trưa bị Phạm Doãn Y gọi ra ngoài, bị nhét một đồng quà không biết là gì. Đột nhiên

nhớ tới, hôm nay là sinh nhật của mình. Tiện thể nhớ tới, Lý Tiêu vẫn đang làm việc ở bên ngoài. Trong lòng đột nhiên có vài phần chờ mong.

Phạm Doãn Y thấy Chu Dịch Phàm cười đến vui vẻ, tưởng rằng mình chuẩn bị hơn mười phần quà đã làm cậu cảm động, cũng cười lên: “Không cần cảm động a! Tôi chỉ là cảm thấy nên mua chút nhu yếu phẩm cần dùng cho cậu, đúng lúc sinh nhật của cậu, nên mua giúp cậu. Khi về nhớ tự mình nhìn xem, ha ha.....”

Chu Dịch Phàm nghe vậy, ngược lại là thật sự có chút cảm động. Bạn bè của hắn, chỉ có Phạm Doãn Y sau khi biết chuyện của cậu cũng không có thành kiến gì. Trước đây sinh nhật của cậu rất là đông vui, các bạn bè đều chuẩn bị cho cậu. Từ sau khi xảy ra chuyện kia, tất cả đều thay đổi. Bạn bè tốt đột nhiên biến thành kẻ thù.

Thấy Chu Dịch Phàm không nói lời nào, Phạm Doãn Y lại nói: “Nếu cậu cảm động như vậy, buổi tiệc sinh nhật ngày mai tôi không muốn vắng mặt cậu. Tôi biết cậu và Doãn Liệt bọn họ..... Nhưng nói thế nào thì cũng lớn lên từ nhỏ với nhau, đừng bởi vì bọn họ bại não mà có hành động không đúng, mà đoạn tuyệt quan hệ. Cũng một năm rồi, nên bớt giận đi.”

Chu Dịch Phàm vừa nghe thấy cái tên Doãn Liệt, sắc mặt liền trở nên âm trầm.

“Hừ! Tôi chỉ là không khí thôi. Tôi vốn chính là ngoại tộc không phải sao? ‘Người bình thường’ như tôi không dám chọc tới.”

Lúc trước cậu tưởng anh trai làm lộ ra quan hệ của cậu và người nọ, dẫn đến người nọ bị người trong nhà bức hôn. Sau này mới biết, là Doãn Liệt biết được hứa hẹn của bọn họ, làm lộ tin tức ra ngoài. Doãn Liệt là bạn tốt nhất của cậu, trước đây thậm chí mặc chung khổ mà lớn lên, đi học cùng trường, khi dễ tiểu nữ sinh, chơi xấu giáo viên chủ nhiệm, cùng nhau vui chơi, cùng nhau bị phạt, tình cảm chỉ thiếu chưa kết bái huynh đệ thôi. Không nghĩ tới cuối cùng Doãn Liệt sẽ đâm sau lưng cậu một dao.

Phạm Doãn Y nghe vậy một bàn tay đặt trên vai Chu Dịch Phàm: “Cậu còn không dám chọc vào? Lúc trước cậu đánh Doãn Liệt đến nỗi mẹ anh ta cũng nhận không ra, cậu quên rồi sao? Nhưng mà Doãn Liệt đáng bị như vậy, nhìn xem anh ta đã làm chuyện tốt gì kia? Hối anh ta vì sao làm như vậy anh ta không trả lời, cho anh ta cơ hội để giải thích anh ta cũng không nắm chắc, chặc chặc..... Bất quá anh ta là anh họ của tôi, sinh nhật của tôi hơn một nửa là được anh ta tài trợ, cho nên không thể không mời anh ta, cậu phải hiểu cho tôi.”

Phạm Doãn Y nhìn ra Chu Dịch Phàm vẫn còn tức giận, cũng không nói thêm gì nữa. Mâu thuẫn của Chu Dịch Phàm và Doãn Liệt, vẫn là để thời gian đi giải quyết đi. Có cô bắc cầu ở giữa, không tin hai người bọn họ thật sự cả đời không qua lại với nhau.

Mà lúc này, Lý Tiêu cuối cùng cũng để dành đủ tiền, đang đứng ở nhà sách không xa trường chờ một người.

Thời tiết âm u, chuẩn bị mưa. Lý Tiêu nhìn nhìn thời gian, đã vượt qua giờ hẹn nửa tiếng rồi, hắn có chút lo lắng người nọ đổi ý, không đến.

Chờ người nợ, đương nhiên là vì quà của nữ thần rồi. Chính xác mà nói, quà của nữ thần đang ở trên tay người nợ.

Biết được từ chỗ Chu Dịch Phàm, điều kiện trong nhà của nữ thần rất đầy đủ, muốn hàng hiệu có hàng hiệu, muốn châu báu có châu báu. Cho nên nữ sinh thích gì đó, nữ thần cần bản là không thiếu. Cho nên Lý Tiêu cũng không chuẩn bị mua những thứ có rất nhiều trên thị trường kia làm quà cho nữ thần.

Nữ thần thích Marvel, ngoại trừ cái đó thì không còn sở thích nào khác. Đương nhiên, Lý Tiêu quyết định ra tay vào chỗ này. Vừa lúc Chu Dịch Phàm từng nói với hắn, nữ thần đang tìm đĩa DVD Marvel phát hành số lượng có hạn, nghe nói bên trong có những hình ảnh không có ở bên ngoài. Một tháng qua, Lý Tiêu vẫn ở các diễn đàn lớn xin giúp đỡ, đồng thời tìm kiếm trên các trang web mua bán trên mạng. Cho đến một tuần trước, hắn mới tìm được người bán. Càng làm người ta kinh hỉ (*kinh ngạc+vui mừng*) là trong DVD của người nợ có chữ ký của Downey!

Trên bầu trời mây đen càng ngày càng lớn. Lúc trời sắp mưa, người Lý Tiêu đợi cuối cùng cũng đến.

Người nợ là một thanh niên cao gầy, mang một cái kính mắt, sắc mặt là rõ ràng lâu không thấy mặt trời, tái nhợt. Thanh niên rất trầm mặc, từ đầu tới đuôi, nói chuyện với Lý Tiêu không quá ba câu.

Lý Tiêu nhờ ông chủ nhà sách giám định xem là DVD thật hay giả, sau đó trả tiền mua DVD.

Giao dịch thành công, đúng lúc ngoài trời đổ mưa. Mưa to gió lớn, những người không mang dù đang chạy tán loạn trên đường, tìm chỗ tránh mưa.

Cái người thanh niên cao gầy lại không e ngại mưa to, đi thẳng vào trong màn mưa, biến mất rất nhanh.

Lý Tiêu đứng đợi ở nhà sách một chút, phát hiện mưa không có xu hướng dừng lại, ngược lại càng lúc càng lớn. Tìm ông chủ mượn dù, ông chủ lại nói dù đã cho người khác mượn rồi. Bất đắc dĩ, Lý Tiêu đành gọi điện thoại cho Triệu Địa, hi vọng Triệu Địa có thể mang dù qua đây cho hắn.

Ai ngờ sau khi Triệu Địa nhận được điện thoại, nửa ngày không để ý đến hắn. Chỉ nghe thấy cậu ta và Tiền Cung lớn tiếng ồn ào: “Cường công ơi Cường công! Hôm nay mày chết chắc rồi!”

Lý Tiêu bất đắc dĩ tắt điện thoại, lại gọi cho Trương Thất tri kỷ. Trương Thất nhận điện thoại, giọng nói khàn khàn – cậu ta bị cảm.

Trương Thất đi dạo một vòng trong ký túc xá, hỏi ai có thể đưa dù cho Lý Tiêu. Triệu Địa và Tiền Cung thì không thể trông cậy vào được rồi, mặt khác hai phòng kia, một đám bởi vì thức đêm nên đã ngã xuống giường, khò khò ngủ say. Trương Thất không thể không nói cho Lý Tiêu, hắn dầm mưa về luôn đi. Hoặc là đợi cho đến khi tạnh mưa. Nhưng mà nhìn trời mưa lớn như vậy, không thể tạnh ngay được.

Lý Tiêu tắt điện thoại, đứng ở nhà sách chờ một chút, cuối cùng đợi không nổi nữa, ôm quà vào trong ngực,

xông vào trong mưa.

Mà Trương Thất vừa tắt điện thoại không lâu, liền thấy Chu Dịch Phàm trở về. Cậu có dù, bên ngoài gió lớn, ông quần cậu đều bị ướt hết.

Trương Thất mới nói với Chu Dịch Phàm một câu, Lý Tiêu đang đứng ở nhà sách, không mang dù. Chu Dịch Phàm không nói hai lời, cầm dù đi ngay lập tức, gọi lại cũng không dừng lại.

Mùi Trương Thất nghẹt nghẹt, đầu cũng choáng váng, nhìn Chu Dịch Phàm đóng cửa lại lầm bầm lầu bàu: “Sao chỉ cầm một cái dù?”

12. Chương 12: Tiếp Tục Làm Bạn Bè 6

Edit: Tịnh

Lý Tiêu che chở quả sinh nhật đã chuẩn bị cho nữ thần, cúi đầu chạy trong màn mưa. Mưa rất lớn, mưa to rơi xuống trên người, quần áo của hắn rất nhanh đã bị ướt.

Lúc chuẩn bị qua đường, Lý Tiêu dừng lại, ngẩng đầu nhìn đèn xanh đèn đỏ ở ngã tư một chút. Thì thấy đèn xanh đèn đỏ đã bị tắt từ sớm. Lý Tiêu nhìn trái nhìn phải có xe không, thấy xe không nhiều, hắn thừa dịp có một chỗ trống muốn chạy qua. Lại đột nhiên nhìn thấy phía bên kia đường có người giơ dù vậy tay với hắn.

Là một cái dù màu xanh nhạt, dưới dù có một người, dưới sự cản trở của màn mưa, thoát nhìn mơ mơ hồ hồ. Nhưng Lý Tiêu vẫn có thể biết chính xác là ai, người đó không phải là Chu Dịch Phàm thì là ai?

Chu Dịch Phàm cầm dù, đi qua dòng nước xiết do mưa tạo thành đi tới chỗ hắn, nhìn hắn, mỉm cười. Vốn là một đôi mắt xinh đẹp, bị nước mưa làm ướt, dường như càng xinh đẹp động lòng người hơn. Lại thêm nụ cười chân thành kia, khiến Lý Tiêu nhìn đến gần như ngẩn người.

Sao Chu Dịch Phàm lại đến đây? Mưa lớn như vậy, cậu đến đây làm gì, khiến cả người chật vật như vậy.

Khi cái dù không lớn kia che lên đỉnh đầu, Lý Tiêu mới hồi phục lại tinh thần. Nhìn Chu Dịch Phàm vẫn đang mỉm cười, trong lòng đột nhiên cảm thấy ấm áp.

Đang muốn mở miệng hỏi Chu Dịch Phàm: Sao lại đến đây? Đột nhiên gió nổi lên, thổi tới trên dù, kéo Chu Dịch Phàm lui về phía sau một bước. Chu Dịch Phàm nhất thời không biết chuyện gì xảy ra, chưa kịp nắm chặt, dù đã bay theo gió, bay đến trên đường.

Chu Dịch Phàm xoay người, muốn đi lấy lại dù. Nên không thấy một chiếc xe tải chạy từ bên trái tới. Mưa quá lớn, tầm nhìn tương đối kém, nên tài xế hình như cũng không thấy gã chuẩn bị đụng vào cái dù, cũng không chú ý tới cái người đang đi tìm dù kia.

Lý Tiêu lại thấy rõ ràng, trong lòng căng thẳng, lại bắt chập việc bảo vệ quà sinh nhật, tiến lên một bước, kéo Chu Dịch Phàm về. Chu Dịch Phàm vì thế mà thấy được DVD quý giá mà Lý Tiêu vất vả lắm mới mua được, bị Lý Tiêu gắt gao bảo vệ ở trong ngực.

Lý Tiêu ôm Chu Dịch Phàm, nhìn chiếc xe tải cách hai người không xa lướt nhanh qua, vừa lúc chạy qua cái dù xanh nhạt. Nghĩ mà sợ, tim như đánh trống.

Mà người bị Lý Tiêu ôm vào trong ngực, vẫn chưa ý thức được nguy hiểm trước đó không lâu. Cơ thể của Lý Tiêu rất ấm áp, đối lập với những giọt mưa lạnh lẽo, khiến Chu Dịch Phàm theo bản năng lại gần hẳn. Cuối cùng chậm rãi đưa tay, ôm lại Lý Tiêu. Hai người càng gần nhau hơn, Chu Dịch Phàm không khỏi thấp giọng thở dài, thỏa mãn mà an tâm.

Hai người cao gần bằng nhau, hình ảnh ôm nhau này, thoát nhìn rất thân mật khăng khít. Cầm nhón nhón của Chu Dịch Phàm đặt lên gáy Lý Tiêu, khiến Lý Tiêu từ trong kính hải phục hồi lại tinh thần. Hắn than nhẹ một tiếng: “Nguy hiểm thật.” Sau đó vỗ vỗ lưng Chu Dịch Phàm, ý bảo Chu Dịch Phàm rời khỏi lòng hắn.

Mưa vẫn đang rơi, Lý Tiêu vuốt những giọt mưa ở trên mặt đi, nói với Chu Dịch Phàm: “Tìm một chỗ tránh mưa trước đi!”

Sau đó cúi xuống nhặt lên DVD quý giá đã bị rơi xuống đất. Giấy gói quà vẫn bọc lấy DVD ở bên trong, xem ra bên trong không có bị ướt.

Nhặt quà lên, Lý Tiêu liền kéo Chu Dịch Phàm chạy đi. Mục tiêu là siêu thị nhỏ gần đó.

Chu Dịch Phàm tự nhiên thấy được Lý Tiêu nhặt lên DVD [Iron Man] Marvel bản Trung, bộ phim mà Chu Dịch Phàm thích nhất. Thoạt nhìn là bản số lượng có hạn, trên bìa còn có chữ ký của Downey. Một món quà khó tìm như vậy, nói vậy Lý Tiêu mất cũng không ít tinh lực.

Chu Dịch Phàm nhìn bóng dáng Lý Tiêu, nắm chặt tay Lý Tiêu. Giống như chỉ cần cậu làm như vậy, thì có thể giữ được thứ mà cậu muốn. Cậu muốn Lý Tiêu, cậu thích Lý Tiêu. Giờ này phút này, cậu vô cùng chắc chắn.

Đến trước cửa siêu thị, hai người đều ướt sũng, tóc ướt, áo ướt, quần cũng ướt, cả người không một chỗ nào là không ướt. Hai người đều không để ý điểm này, chặt vật nhìn nhau cười, tất cả đều không cần nói.

Lý Tiêu phát hiện dây giày bị tuột, vì thế buông tay Chu Dịch Phàm ra, không chút suy nghĩ, đưa món quà hân tử mĩ chuẩn bị cho nữ thần lại gần trong lòng Chu Dịch Phàm.

Vài giây Lý Tiêu buộc dây giày xong, đứng lên, lại phát hiện ánh mắt Chu Dịch Phàm nhìn hắn có chút kỳ quái. Ánh mắt như vậy là có ý gì? Lý Tiêu có chút hình dung không ra. Hắn không suy xét cũng không lý giải ý nghĩa trong ánh mắt đó của Chu Dịch Phàm, chỉ thấy đôi mắt đó như đang phát sáng, giống như người hâm mộ gặp được thần tượng của mình vậy.

Lý Tiêu bị nhìn có chút không được tự nhiên, nghiêng đầu tránh ánh mắt Chu Dịch Phàm, gãi gãi tóc của mình: “Sao vậy?”

Chu Dịch Phàm đột nhiên lại gần hắn, hôn lên mặt hắn một cái: “Cám ơn quà của cậu. Tôi rất thích.”

Động tác gãi đầu của Lý Tiêu cứng đờ, có chút không phản ứng kịp.

Lại nghe Chu Dịch Phàm nói tiếp: “Tôi mời cậu đi dự tiệc sinh nhật của tôi. Cậu muốn ăn gì?”

Lý Tiêu giật mình nhớ tới, Chu Dịch Phàm đã từng nói qua, hôm nay là sinh nhật cậu, sớm hơn nữ thần một ngày.....

Lý Tiêu cứng ngắc quay đầu, nhìn Chu Dịch Phàm, ngập ngừng không biết nên mở miệng như thế nào.

Hắn thấy Chu Dịch Phàm cúi đầu, lấy ống tay áo cẩn thận chà lau bề ngoài DVD, muốn lau khô nước mưa ở trên đó, mặc kệ cả người mình đang bị ướt.

Tất nhiên Chu Dịch Phàm rất thích món quà này. Nhưng cái này không phải tặng cậu. Đó là món quà hắn tỉ mỉ chuẩn bị cho nữ thần mà! Gần như là hết số tiền mà hắn để dành mới mua được đó! (*Chu Dịch Phàm: Trong tay quan là của quan....ha ha=*)))

“Thật ra là.....”

Thật ra Lý Tiêu muốn nói cho Chu Dịch Phàm, cái này không phải tặng cho cậu!

Nhưng mà nói một nửa, không biết vì sao, Lý Tiêu lại đổi thành: “Cậu thích thì tốt rồi, ha ha.....”

Lý Tiêu cười gượng, vừa đau lòng, vừa hối hận. Ở trong lòng hung hăng mắng chính mình, sao lại không nói ra miệng được chứ? Là đàn ông thì cướp quà về! Không thì sinh nhật nữ thần ngày mai, mày lấy cái gì mà tặng!

Lý Tiêu rồi rầm nhìn Chu Dịch Phàm.

Chu Dịch Phàm thật sự rất vui vẻ, cúi đầu nhìn món quà mỉm cười. Lông mi hơi hơi rung động, trên mặt thậm chí có vài giọt mưa đọng lại. Có giọt mưa chảy xuống, chảy qua khóe mắt, giống như nước mắt vậy,

Lý Tiêu nhìn thấy mà cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Lý Tiêu bất tri bất giác nhìn đến mắt hờn, không khỏi đưa tay khẽ vuốt mặt Chu Dịch Phàm, muốn lau đi những giọt nước mưa trên mặt Chu Dịch Phàm.

“Sinh nhật vui vẻ.”

Lý Tiêu dịu dàng nói. Ngay cả hắn cũng không phát hiện giọng mình ôn nhu như thế nào.

Chu Dịch Phàm nghe vậy ngẩng đầu, đôi mắt cười đến cong cong: “Cảm ơn.”

Vì thế món quà Lý Tiêu tỉ mỉ chuẩn bị cho nữ thần, triệt để thuộc về Chu Dịch Phàm.

Mưa từ từ nhỏ dần, thỉnh thoảng có một cơn gió thổi qua, khiến cho hai người đang đứng liếc mắt đưa tình với nhau run lên.

“Hắt xì!”

“Hắt xì!”

Hai người đồng thời cúi đầu, hắt xì một cái.

Lý Tiêu kinh ngạc phát hiện vừa rồi mình hoa si thường thức mỹ sắc Chu Dịch Phàm rất lâu, có chút xấu hổ sờ mũi: “A! Mưa nhỏ rồi, chúng ta về đi.....”

Chu Dịch Phàm đặt DVD vào trong áo sơ mi mỏng manh, sau đó chủ động kéo tay Lý Tiêu: “Đi thôi, dù sao cũng ướt cả rồi.”

Lý Tiêu nhìn chỗ Chu Dịch Phàm để DVD một cái, áo cũng ướt rồi, căn bản không có tác dụng ngăn nước mưa. Chẳng lẽ bỏ DVD vào để sưởi ấm sao?

Nhưng mà nhìn thấy Chu Dịch Phàm giữ gìn món quà, giống như chăm sóc thú cưng vậy, thật sự rất đáng yêu. Trên mặt Lý Tiêu tràn đầy ý cười, thật muốn ôm Chu Dịch Phàm vào lòng mà hung hăng cắn véo.

13. Chương 13: Tiếp Tục Làm Bạn Bè 7

Edit: Tịnh

Trước dầm mưa, sau lại bị nhiễm lạnh, từ nhỏ đến lớn cực ít sinh bệnh Lý Tiêu thành công bị cảm. Trương Thất rất tình cảm tài trợ thuốc cho Lý Tiêu, Lý Tiêu dính lên giường liền ngủ. Cả người đầy mồ hôi, ngược lại ngủ rất say, một ngày một đêm cũng chưa tỉnh lại lần nào.

Lý Tiêu ngủ một ngày một đêm, ném luôn sinh nhật của nữ thần ra sau đầu. Đến lúc tỉnh lại, Lý Tiêu nhìn lên giường Chu Dịch Phàm, không có. Ngồi dậy mới nhìn thấy Chu Dịch Phàm đang đứng ở dưới giường, Tiền Cung và Triệu Địa đều không có ở đây.

Lý Tiêu thấy tinh thần Chu Dịch Phàm tinh thần uể oải, mang khẩu trang y tế chuẩn bị đi ra ngoài, nhin không được quan tâm: “Cậu cũng bị cảm sao?”

Đương nhiên Chu Dịch Phàm cũng bị cảm. Bởi vì sốt nhẹ, mặt cậu đỏ hồng, đôi mắt ngấn nước giống như vừa mới khóc vậy, nhìn thấy mà thương xót.

Không đợi Chu Dịch Phàm trả lời, Lý Tiêu từ trên giường bò xuống, nói với Chu Dịch Phàm: “Tôi còn thuốc đó. Là thuốc do Trương Thất đưa cho, uống xong ngủ một giấc thì khỏe hơn nhiều lắm, cậu thử xem.....”

Chu Dịch Phàm nhìn Lý Tiêu, không nói gì.

Lý Tiêu cũng không kỳ quái, phát phát tay: “Tôi đi WC trước đã.....”

Sau đó bay nhanh chạy vào nhà vệ sinh, giải quyết vấn đề xong lại bay nhanh về chỗ mình, lấy thuốc đưa tới trước mặt Chu Dịch Phàm.

Chu Dịch Phàm nhìn thoáng qua thuốc, hít hít mũi, cuối cùng mở miệng nói.

“Cậu..... Khụ khụ..... Không rửa tay.....” (*Ta không biết gì hết....ta chong xáng lắm *chớp chớp mắt**)

Giọng Chu Dịch Phàm rất khàn, khó trách cậu lại im lặng như vậy.

Lý Tiêu bỏ thuốc xuống, vội vàng hấp tấp chạy đến bồn rửa mặt lấy xà phòng rửa tay, sau đó lại trở lại trước mặt Chu Dịch Phàm, một lần nữa đưa thuốc cho cậu: “Giờ thì uống thuốc đi.”

Rất có ý nếu như Chu Dịch Phàm không uống thuốc thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Chu Dịch Phàm xoay người, cầm một túi to này nọ trên bàn cho Lý Tiêu xem, sau đó khàn giọng nói: “Tôi..... Khụ khụ..... uống thuốc rồi Khụ khụ.....”

Lý Tiêu liền rút tay lại, lại hỏi: “Cậu đang bị bệnh, đi ra ngoài làm gì? Đói bụng sao? Tôi đi mua giúp cậu.”

Vừa nói, vừa thay quần áo. Trong lúc bụng hắn đang kháng nghị kêu lên vài tiếng, lại bị hắn trực tiếp bỏ qua.

Trong mắt Chu Dịch Phàm mang theo ý cười, chỉ chiếc hộp trên bàn Lý Tiêu: “Tôi ăn rồi Khụ khụ..... Tôi mua giúp cậu một ít bánh ngọt..... Khụ khụ khụ khụ..... Có thể tạm lót dạ.....”

Giọng nói rất khàn, nói chuyện phải cố hết sức. Chu Dịch Phàm nói xong liền kịch liệt ho khan, Lý Tiêu nghe thấy, trái tim liền đập thành thịch.

“Bị bệnh thì phải nghỉ ngơi cho tốt.”

Lý Tiêu vỗ lưng Chu Dịch Phàm, giúp cậu thuận khí. Chờ Chu Dịch Phàm thuận khí xong, mới mở cái hộp kia ra. Là bánh mì và bánh trứng gà, đều là điểm tâm mà hắn thích. Lý Tiêu cũng không khách khí, trực tiếp ăn luôn. Vừa ăn, vừa hỏi: “Bây giờ cậu đi ra ngoài làm gì vậy?”

Chu Dịch Phàm đưa tay giơ lên một hộp quà có thất nơ con bướm, còn chưa mở miệng nói chuyện thì lại ho.

Lý Tiêu thấy thế vội vàng ngăn lại: “Cổ họng không thoải mái thì đừng nói. Cậu muốn tặng quà sao? Tôi đi giúp cậu, cậu tặng cho ai? Đưa tên và địa chỉ cho tôi. Bệnh nhân thì nên nằm nghỉ trên giường.”

Lý Tiêu nói xong liền muốn đẩy Chu Dịch Phàm đi đến giường, lại bị Chu Dịch Phàm từ chối: “Khụ khụ..... Là Doãn Y..... Tôi tự đi là được rồi.”

Phạm Doãn Y là bạn tốt nhất của cậu, dù sao thì cậu cũng phải nói một câu “Sinh nhật vui vẻ” trước mặt cô mới được.

Lý Tiêu vừa nghe đến tên nữ thần, mới nhớ ra — Hôm nay là sinh nhật của nữ thần! Vậy mà mình lại quên mất!

Đầu óc Lý Tiêu nhanh chóng suy nghĩ. Hôm nay hình như không có gửi tin nhắn để duy trì tình cảm rồi. Bây giờ có nên nhắn tin chúc mừng sinh nhật cho nữ thần không? Còn nữa còn nữa, còn phải tặng quà sinh nhật nữa chứ? A! Đúng rồi! Không phải kế hoạch là phải tỏ tình với nữ thần vào ngày sinh nhật sao?!!

Lý Tiêu đau đầu bóp trán, thuận tay nhét vào trong miệng một cái bánh Tây Mẽ. Hắn ăn bánh Tây Mẽ, xoay người tìm giày của mình mang vào. Thuận tiện nói với Chu Dịch Phàm: “Tôi đưa cậu đi.”

Chu Dịch Phàm nhìn Lý Tiêu, ánh mắt sáng ngời trong suốt, gật gật đầu. Lý Tiêu sẽ lấy thân phận gì đi

gặp bạn tốt nhất của cậu đây?

Còn chưa tính là người yêu đâu, Chu Dịch Phàm còn chờ Lý Tiêu tỏ tình trước mặt cậu nữa mà. Cho nên là..... Người trong lòng.....

Không biết là vì rất cao hứng, hay là bởi vì phát sốt, Chu Dịch Phàm cảm giác đầu và cơ thể mình đều lâng lâng. Hai ngày nay, cậu cảm giác phảng phất giống như trong mơ vậy. Trong mơ, Lý Tiêu kéo tay cậu, trong mơ bọn họ vui vẻ chạy trong mưa.

Phạm Doãn Y biết Chu Dịch Phàm bị cảm, vốn cũng là khuyên cậu nghỉ ngơi ở trong phòng cho khỏe. Nhưng cậu vẫn muốn đi. Nhưng mà Chu Dịch Phàm bị cảm thoát nhìn rất nghiêm trọng, uống thuốc phải kéo dài đến một hai tuần. Phạm Doãn Y cũng không lo lắng lắm. Liền hẹn cậu tại bến tàu.

Xa xa nhìn thấy Chu Dịch Phàm đang bị bệnh đi đến chỗ cô, đang chuẩn bị vẫy tay, lại đột nhiên chú ý người ở bên cạnh Chu Dịch Phàm, Lý Tiêu. Phạm Doãn Y phát hiện, ánh mắt Lý Tiêu nhìn Chu Dịch Phàm, so với lần trước ở rạp chiếu phim, hình như có chút không giống nhau.

Chắc chắn, xem ra tình hình có thay đổi. Phạm Doãn Y nâng cằm, híp mắt suy nghĩ sâu xa.

Chu Dịch Phàm có ý tứ với Lý Tiêu, cô đã sớm nhìn ra rồi. Hôm nay Lý Tiêu đối với Chu Dịch Phàm cũng..... Phạm Doãn Y nhớ tới Chu Dịch Phàm từng thề đang ở trong nước sẽ không yêu ai. Nhìn bây giờ xem, đây là muốn thay đổi kế hoạch rồi sao. Có hi vọng! Có trò hay!

Phạm Doãn Y quan sát Chu Dịch Phàm và Lý Tiêu, hai người thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt, còn có những động tác nhỏ kia cũng không tránh được hỏa nhãn kim tinh của cô. Thấy Chu Dịch Phàm đến gần, cô mới cười cười tiến lên nhiệt tình ôm cậu. Ánh mắt lại nhìn chằm chằm Lý Tiêu, quan sát nhất cử nhất động của cậu.

Chu Dịch Phàm tặng quà cho Phạm Doãn Y, đồng thời khàn giọng nói với cô một câu: “Sinh nhật vui vẻ!”

Phạm Doãn Y nhận được quà, thông thả mở ra, ngược lại đưa tay đến chỗ Lý Tiêu: “Của cậu đâu? Tặng cho chị cái gì vậy?”

Hoàn toàn là bộ dáng đùa giỡn em dâu.

Lý Tiêu sờ sờ đầu, xấu hổ cười rộ lên: “Học tử, sinh nhật vui vẻ! Còn quà để hôm sau tặng bù được không?”

Phạm Doãn Y nhìn Lý Tiêu tuy xấu hổ nhưng lại cười sáng lạn, trong nháy mắt có chút thất thần – A! Cái nụ cười đáng khinh kia giống như đã thấy qua ở đâu rồi?

Nhất thời cũng không nhớ ra nổi đã gặp qua ở đâu, Phạm Doãn Y cũng không quan tâm nữa. Một bàn tay

đặt lên vai Lý Tiêu: “Chị đây nhớ rất dai, đừng mơ mà trốn được.”

Lý Tiêu không nghĩ tới nữ thần lại có một bộ mặt hào sảng như vậy, khác hoàn toàn với vẻ ngoài dịu dàng thực nữ. Đương nhiên bị nữ thần đánh cho một cái, Lý Tiêu cũng biết nữ thần sẽ không dịu dàng giống như bề ngoài vậy. Cho nên Lý Tiêu nhìn thấy mặt khác của nữ thần cũng không mất đi cảm giác, ngược lại còn rất cao hứng vì hiểu thêm nữ thần một chút.

Lý Tiêu mặc sức tưởng tượng một chút hình ảnh tương lai hắn ở chung với nữ thần..... Nắm lấy bàn tay nhỏ, đi dạo dưới mặt trời..... Đợi chút, bóng dáng nữ thần sao lại giống Chu Dịch Phàm thế kia?

Lý Tiêu một lần nữa mặc sức tưởng tượng một chút..... Trên cây cầu dài, hắn dịu dàng đọc thơ cho cô nghe [Khi em già đi].....

Lý Tiêu lại đột nhiên nhớ tới Chu Dịch Phàm nói khẩu ngữ tiếng Anh của hắn không tốt.....

Lý Tiêu cuối cùng không tưởng tượng nữa, bởi vì lúc nào cũng bị Chu Dịch Phàm lên vào làm rối loạn suy nghĩ của hắn. Đối với chuyện này, Lý Tiêu chỉ có thể thở dài một tiếng- gần đây đi với Chu Dịch Phàm nhiều quá, không biết từ khi nào đã bị ảnh hưởng rồi.

14. Chương 14: Tiếp Tục Làm Bạn Bè 8

Edit: Tịnh

Ngồi ở bên tàu một lát, Phạm Doãn Y nhìn thời gian một chút, buổi tiệc sinh nhật của cô sắp bắt đầu rồi. Vì thế hỏi Lý Tiêu: “Muốn tham gia buổi tiệc sinh nhật của tôi không? Ở quán bar Phong Diệp, ở đó vừa có rượu ngon vừa có thức ăn ngon nữa đó.”

Không hỏi Chu Dịch Phàm, bởi vì cô biết Chu Dịch Phàm chắc chắn sẽ không đi.

Lý Tiêu nghe vậy mắt sáng lên, gật đầu nói: “Đi chứ!”

Sau đó mới nhớ đến người ngồi bên cạnh, vì thế chạm vai Chu Dịch Phàm: “Cậu đi không?”

Phạm Doãn Y cũng nhìn Chu Dịch Phàm, hi vọng cậu gật đầu. Tuy rằng Chu Dịch Phàm đang bị bệnh, nhưng trong quán bar có ghế lô, cậu có thể nghỉ ngơi ở ghế lô, thuận tiện nói chuyện với Doãn Liệt. Khi Chu Dịch Phàm bị bệnh thì tương đối là ngoan ngoãn, không thể tức giận nổi, cũng không đánh nổi, cũng tương đối dễ nói chuyện hơn, sẽ không soi mói như thường ngày.....

Đáng tiếc Chu Dịch Phàm quyết đoán lắc đầu, vẻ mặt kiên quyết tỏ vẻ cậu sẽ không đi.

Hi vọng của Phạm Doãn Y thất bại, nản lòng đứng lên, vỗ vỗ vai Chu Dịch Phàm: “Vây được rồi, tôi và Lý Tiêu đi đây, cậu về ký túc xá nghỉ ngơi đi.”

Lý Tiêu nói với Chu Dịch Phàm: “Cậu đang bị cảm, đúng là không nên đi, nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi mang đồ ăn ngon về cho cậu.”

Nói xong đang muốn rời đi cùng nữ thần, lại bị Chu Dịch Phàm kéo lại.

Lý Tiêu quay đầu, thì thấy Chu Dịch Phàm cũng đứng lên, khàn giọng nói khẽ với hắn: “Ngày mai kiểm tra môn toán rồi, cậu không ôn tập sao?”

“Môn Toán sao?!”

Lý Tiêu lớn tiếng nói. Môn thi đầu tiên thế mà là môn toán, đó là môn đã từng là ác mộng của hắn. Hắn vội vàng cầm di động ra tra lịch thi. Hệ thống phòng đào tạo bị lỗi, hắn không tra được; Lịch thi trong hệ thống sinh viên cũng không tra được.

Chu Dịch Phàm thấy hắn không biết chuyện hệ thống phòng Đào tạo bị Tiền Cung hack, bây giờ còn chưa khôi phục, liền lấy di động của mình ra, đưa thông báo mà cậu đã tải xuống đưa cho hắn xem. Cũng giải thích nói: “Tiền Cung phá hệ thống, muốn kéo dài thời gian kiểm tra. Nhưng mà nhà trường đã đưa thông báo gấp, kiểm tra vẫn như cũ không thay đổi.”

Vì tránh cho nói chuyện mà ho khan, Chu Dịch Phàm cố gắng nói nhỏ, nghe vào trong tai giống như không có khí lực vậy.

Nhưng mà Lý Tiêu cũng không chú ý giọng của Chu Dịch Phàm, sau khi xác định ngày mai chắc chắn có kiểm tra, trong đầu hắn xuất hiện một đồng công thức lộn xộn.

Lý Tiêu thất hồn lạc phách xoay người, nói với Phạm Doãn Y: “Xem ra tôi đi không được, ngày mai kiểm tra rồi.....”

Phạm Doãn Y đồng tình nhìn Lý Tiêu, thở dài nói: “Cố gắng đi học đi. Aiz! Cũng đừng áp lực quá, qua không được thì có thể thi lại vào học kì sau mà.”

Phạm Doãn Y tỏ vẻ cô thi lại nhiều rồi, có kinh nghiệm. Nhưng mà chuyện này cô tuyệt đối sẽ không nói với Chu Dịch Phàm, để tránh bị cậu ta khinh bỉ.

Phạm Doãn Y vừa đi, Lý Tiêu liền kéo Chu Dịch Phàm lo lắng không yên đi về ký túc xá.

“Thăm thẳm, môn toán tôi chưa xem qua dù chỉ một chút, đi thi chắc chắn sẽ không được điểm trung bình nữa!”

Lý Tiêu nói như thế, bước chân lại đi nhanh hơn một chút.

Nghe Lý Tiêu nói vậy, Chu Dịch Phàm cũng không nói gì. Đôi mắt đẹp nhìn Lý Tiêu một cái, trong mắt thủy quang khẽ động, chốc người ghé mắt, nhưng người bị nhìn lại không có cảm giác gì.

Chu Dịch Phàm khụ khụ, nhỏ giọng nói: “Tôi sửa sang lại những trọng điểm có trong kiểm tra, cậu nhìn xem, có gì không hiểu thì hỏi tôi. Khụ khụ, thi đạt tiêu chuẩn chắc là không thành vấn đề. Nhưng mà, khụ khụ, tối nay phải thức khuya rồi.”

Chu Dịch Phàm nói nhỏ, mà còn mang khẩu trang, Lý Tiêu đi vội, không thể nào nghe rõ Chu Dịch Phàm nói. Nhưng mà dựa vào vài từ mấu chốt “Trọng điểm kiểm tra” “Đạt tiêu chuẩn” “Thức khuya” mà hắn bắt được, Lý Tiêu cũng đại khái đoán được ý của Chu Dịch Phàm.

Lý Tiêu quay đầu, cười nói cảm ơn với Chu Dịch Phàm: “Có người học giỏi làm bạn cùng phòng thật hạnh phúc! Cảm ơn!”

Hai người trở lại phòng, Tiền Cung và Triệu Địa còn chưa về. Lý Tiêu cảm thấy có chút kì lạ. Không nói đến Tiền Cung, trong các môn học căn bản của sinh viên năm nhất, chỉ có môn toán là học được một chút, không ôn bài cũng có thể thi tốt được. Triệu Địa thì cũng giống như Lý Tiêu vậy, đối với môn toán cũng chỉ dừng lại ở trình độ phổ thông, bình thường lại không nghe giảng bài, bài tập cũng không làm, nếu không ôn tập căn bản là thi không qua. Ngày mai đã thi rồi, sao Triệu Địa còn không ôn tập?

Nhưng mà Lý Tiêu cũng không có tâm tình đi tìm Triệu Địa, bây giờ quan trọng nhất là phải tranh thủ xem trọng điểm để đạt được điểm trung bình cái đã!

Hắn mượn trọng điểm thi cử của Chu Dịch Phàm, xem từng tờ một, gặp được ví dụ mẫu trước đó mình đã làm, sau đó đối chiếu đáp án, nếu sai thì sửa lại, không hiểu liền hỏi Chu Dịch Phàm. Hơn một trăm trang tài liệu, xem suốt một đêm cũng không có khả năng xem xong. Bất quá Lý Tiêu cũng không nản lòng, cố gắng xem, xem nhiều hơn một chút thì có thêm một cơ hội.

Cứ như vậy, Lý Tiêu và Chu Dịch Phàm hai người đều chưa ngủ, thẳng đến rạng sáng, Tiền Cung và Triệu Địa trở lại.

Tiền Cung trở về, cũng không rửa mặt, cũng không cởi quần áo, nằm ở trên giường liền khò khò ngủ say. Mà Triệu Địa thì cầm một túi giấy, lén lút đến bên cạnh Lý Tiêu: “Ngày mai thi toán rồi, cậu chuẩn bị xong rồi sao?”

Đầu Lý Tiêu cũng chưa nâng: “Đang chuẩn bị, toàn dựa vào tài liệu trọng điểm của Chu Dịch Phàm. Haiz.....”

Triệu Địa ngẩng đầu nhìn một cái ngời ở chính mình trên vị trí xem sách Chu Dịch Phàm, sau đó cúi đầu lấy giấy trong túi ra, lấy ra một bài thi đưa cho Lý Tiêu: “Tôi nhờ đại thần hack đề thi trong máy của giáo sư.”

Triệu Địa nói xong liền về chỗ của mình, cầm một đề thi khác lên làm.

Lý Tiêu đang tập trung xem trọng điểm thi cử, ngay từ đầu còn chưa kịp phản ứng Triệu Địa nói gì đó. Cúi đầu nhìn thoáng qua bài thi, đầu trang có một hàng chữ in đậm để khiến người khác chú ý: “Kỳ thi thí nghiệm cuối kỳ 2015 hệ cao đẳng môn Toán [B]”. Cả người Lý Tiêu chấn động, mở to mắt nhìn hàng chữ in đậm kia một lần nữa, chỉ cảm thấy khó có thể tin được.

Tiền Cung! Cường công! Đại thần! Cậu ta thế nhưng dám hack máy tính của giáo sư để trộm đề?!! Chuyện này nếu như bị phát hiện thì sẽ bị đuổi học đó!!!

Tiền Cung nói qua muốn hack hệ thống phòng đào tạo, cho nên Chu Dịch Phàm và Lý Tiêu nói Tiền Cung làm hư khiến hệ thống bị tê liệt, Lý Tiêu cũng không ngoài ý muốn. Như Tiền Cung luôn lách qua kẽ hở của hệ thống để phá hoại, nếu bị trường phát hiện, cao lắm là cảnh cáo xử phạt, nghiêm trọng nhất là bị đánh dấu một lỗi nặng. Nhưng trộm đề thì có tính chất nghiêm trọng hơn, tuyệt đối sẽ bị đuổi học!

Lý Tiêu cầm lấy bài thi, hai tay không ngừng được run rẩy. Hắn không có chỉ trích hành vi không công bằng của Tiền Cung, mà là yên lặng quyết định, Tiền Cung đại thần về sau chính là thần tượng của hắn. Tiền thần tượng hi sinh bản thân vì tập thể, tinh thần liều lĩnh nguy hiểm vô tư cống hiến khiến Lý Tiêu cực kỳ bội phục. Lý Tiêu cảm giác nếu hắn mà không quý trọng thành quả lao động của Tiền thần tượng, thì quả thật là sẽ bị thiên lôi đánh! *(edit tới đây đơ lun... bạn Lý thật là ...)*

Lý Tiêu bỏ đề thi xuống, trong lòng mang đầy sự thành kính, sự ngưỡng mộ với Tiền Cung thần tượng, sự khen ngợi với thành quả của sự mạo hiểm của Tiền Cung, dùng nửa tiếng, làm đề thi một lần.

Nửa tiếng? Người học giỏi như Chu Dịch Phàm phải làm bài thi khó như thế này cũng phải mất hơn một giờ! Lý Tiêu vậy mà chỉ cần nửa tiếng thì đã làm xong rồi?

Khụ khụ, đừng hiểu lầm, hắn chỉ cái nào làm được thì hắn sẽ làm. Hắn chỉ biết chia ra thành hai phần, một nửa là để giải đề, nửa tiếng còn lại thì hắn trang trí thêm cho bài thi.

Đừng nghi ngờ, toán học phần B chính là biến thái như vậy.

Lý Tiêu lật đến trang đầu đề thi, nhìn hàng chữ in đậm kia rơi vào trầm tư. Hắn suy nghĩ, bọn họ thi là phần A sao? Hay là phần B?

Dường như có thần giao cách cảm với Lý Tiêu, lúc này Triệu Địa cũng ngẩng đầu, xoay người nhìn về phía hắn.

Triệu Địa mở miệng câu đầu tiên là: “Nếu thi đề khó như thế này thì tao cũng làm được một nửa đó!”

Câu thứ hai: “Chúng ta thi phần B sao?”

Câu thứ ba: “Học kỳ một chúng ta thi phần A hay phần B?”

Câu thứ tư, Triệu Địa nhảy dựng lên, kêu lên với Tiền Cung: “Trộm sai đề rồi!!!”

Triệu Địa hiển nhiên cũng giống như Lý Tiêu vậy, đều nhớ lại cấu trúc đề thi. Kiểm tra chia thành hai phần A, B. Dưới tình huống bình thường thì thi phần A, thi lại dùng phần B. Nếu có vấn đề gì xảy ra thì mới thay đổi phần A thành phần B.

15. Chương 15: Tiếp Tục Làm Bạn Bè 9

Edit: Tịnh

Phát hiện trộm sai đề, Triệu Địa không thể làm gì khác, đành phải chen vào bên cạnh Lý Tiêu, cùng nhau xem những trọng điểm mà Chu Dịch Phàm cho. Ngày thứ hai, đầu Triệu Địa choáng váng xoay vòng vòng, gây khó dễ. Không! Phải đi thi. Kết quả nha..... Vẫn là sau khi có kết quả mới biết được.

Lý Tiêu đối với năm mươi phần trăm đó rất có tự tin, cái gì làm được thì làm, không làm được thì chém một chút, chưa hết thời gian kiểm tra, hắn đã nộp bài thi. Trước khi ra khỏi phòng thi, hắn nhìn thoáng qua chỗ Chu Dịch Phàm. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn thấy còn sợ hãi than lên một tiếng — học giỏi quả nhiên là học giỏi vậy mà gục đầu ngủ trên bàn!

Nhưng mà nhớ tới Chu Dịch Phàm tối hôm qua ôn bài cùng hắn và Triệu Địa, căn bản không có ngủ, cũng khó trách sẽ buồn ngủ. Không biết Chu Dịch Phàm có làm xong bài thi không, nhưng đừng bởi vì ngủ mà làm bài không kịp. Lý Tiêu nghĩ như thế, có chút lo lắng. Dự định về phòng ngủ bù, nhưng bởi vì lo lắng Chu Dịch Phàm, nên không tự giác đi nhanh hơn.

Lý Tiêu đợi không lâu, Triệu Địa đi ra. Cậu ta phát phát tay với Lý Tiêu, ngáp dài đi về phòng; Sau khi thi xong, Tiền Cung cũng đi ra, vỗ vai Lý Tiêu, hỏi hắn muốn đi quán net chơi game không, Lý Tiêu từ chối.

Chu Dịch Phàm vẫn không tỉnh lại, giáo viên giám thị đi thu bài, cậu vẫn còn gục vào trên bàn, thật sự im lặng.

Lý Tiêu nhìn giáo viên rời khỏi trường thi, mới đi vào, cẩn thận cúi đầu nhìn Chu Dịch Phàm. Chu Dịch Phàm còn đang bị cảm, lại thức đêm, nhưng bệnh tình dường như nặng thêm, ngất đi. Sớm biết đã không để cho Chu Dịch Phàm thức đêm giúp hắn.

“Chu Dịch Phàm, tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh.....”

Lý Tiêu lắc lắc cơ thể Chu Dịch Phàm, nhỏ giọng gọi cậu.

Chu Dịch Phàm hình như bị giật mình, ngẩng mạnh đầu lên, mê mang mở mắt. Đến khi thấy rõ người trước mắt, cậu không hề có phòng bị cười cười: “Lý Tiêu.....”

Giọng nói vẫn khàn khàn như trước, yếu ớt, gần như không nghe thấy. Sau đó bởi vì mở miệng, cổ họng khó chịu dẫn đến ho khan kịch liệt, ho đến nỗi cậu không ngồi thẳng được.

Lý Tiêu nhìn mà đau lòng, vỗ lưng giúp cậu thuận khí: “Tối hôm qua đã nói cậu không nên thức đêm, nhìn đi, cảm nặng hơn rồi.”

Chu Dịch Phàm ho một trận, rốt cuộc dừng lại, đầu cũng tỉnh táo lại một ít. Cậu gấp một cái, lấy từ trong túi áo ra một cái khẩu trang mang vào: “Không sao..... Khụ khụ..... Qua vài ngày thì tốt rồi.....”

Lý Tiêu nghe Chu Dịch Phàm ho khan liên cảm thấy khó chịu, chen đến bên cạnh Chu Dịch Phàm, thu dọn giúp cậu vài thứ: “Cậu làm xong bài thi không? Thôi, không cần nói, gạt đầu lắc đầu là được rồi.”

Chu Dịch Phàm nghe vậy ngoan ngoãn gạt đầu, hai tay nhét vào trong túi áo, dường như có chút cảm thấy lạnh.

Trời nóng, không mặc quần áo cũng còn thấy nóng, sao lại thấy lạnh được? Trừ khi bị sốt rồi.

Thu dọn xong Lý Tiêu thấy tình trạng này của Chu Dịch Phàm, không khỏi nhíu mày, đưa tay đặt lên trán Chu Dịch Phàm, thử nhiệt độ của cậu.

Chu Dịch Phàm để Lý Tiêu sờ trán, muốn ngoan bao nhiêu thì ngoan bấy nhiêu. Cảm giác tay Lý Tiêu rất lạnh, thật thoải mái, vì thế không tự chủ được cọ cọ. Lý Tiêu lại đen mặt nói: “Cậu bị sốt rồi.” Nói xong chuẩn bị thu tay lại, lại bị hai tay Chu Dịch Phàm đè lại.

Chu Dịch Phàm nhắm mắt lại, bộ dáng rất hưởng thụ. Tay Lý Tiêu dán trên trán cậu hẳn, dần dần bị nướng đến nóng lên. Cho đến khi độ ấm trên tay nóng như trán Chu Dịch Phàm, mới được buông ra.

Chu Dịch Phàm im lặng nhìn Lý Tiêu, mặt đầy vô tội: “Cậu..... Khụ khụ..... Mất hứng?”

Lý Tiêu nhìn bộ dáng ngốc ngốc như trẻ con của cậu, nhất thời không nói gì. Trầm mặc một lát, đeo túi của Chu Dịch Phàm lên, rồi kéo cậu đi ra ngoài.

Lý Tiêu cảm thấy kì quái, bình thường Chu Dịch Phàm là một người lạnh lùng như vậy, nhưng với bạn bè thì rất hết mình. Trước đó Lý Tiêu phát hiện, Chu Dịch Phàm đối xử với bạn bè như hẳn tốt đến không còn gì để nói. Hôm nay vì để giúp hẳn ôn bài mà kéo theo cơ thể mệt mỏi thức đêm với hẳn, khiến mình mệt đến nỗi suýt nữa không thi được

Nghĩ đến đây, Lý Tiêu thở dài một hơi. Nắm tay với Chu Dịch Phàm lại kiên định thêm vài phần — người

bạn Chu Dịch Phàm này, hắn xem như triệt để nhận rồi. May mà Chu Dịch Phàm và nữ thần không có bất cứ mờ ám nào, Lý Tiêu không cần đối mặt với cục diện “Vợ của bạn không được động vào” này.

Ý nghĩ của Lý Tiêu, Chu Dịch Phàm một chút cũng không biết. Đoán rằng cậu cũng không muốn biết. Đáng tiếc trời không chiều lòng người, vào buổi tối cậu sốt cao được Lý Tiêu đưa vào bệnh viện đó, cậu vẫn biết.

Phạm Doãn Y sau khi vui chơi ở tiệc sinh nhật suốt một đêm, nên ngủ cả một ngày. Lúc đi ra ngoài kiếm ăn, thì vô tình gặp được Lý Tiêu ở siêu thị.

Lý Tiêu mắt thâm quầng, mặt đầy mệt mỏi. Nhìn thấy nữ thần, tinh thần hắn rung lên, nở một nụ cười tiêu chuẩn: “Học tỷ!”

Phạm Doãn Y gật đầu, ánh mắt nhìn Lý Tiêu ánh mắt lại mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu — sao cô càng nhìn Lý Tiêu, càng có cảm giác đã gặp hắn ở đâu rồi? Hơn nữa cô cam đoan là lần gặp mặt đó cũng không tốt đẹp gì.

Lý Tiêu tiếp tục mỉm cười, hỏi tiệc sinh nhật của nữ thần như thế nào, lại hỏi nữ thần nghỉ hè này có dự định gì, cố gắng tìm tiếng nói chung với nữ thần. Tiếc là, nữ thần không phối hợp, mặc kệ hắn sử dụng tất cả chiêu trò cũng không được.

Biết nữ thần không có tâm tình, Lý Tiêu thức thời không nhiều lời, tạm biệt với nữ thần. Đi đến cổng siêu thị mới nhớ tới Chu Dịch Phàm bị sốt đang nằm viện, nên nói với Phạm Doãn Y một tiếng. Chu Dịch Phàm đã từng nói qua, Phạm Doãn Y là bạn tốt nhất của cậu.

Hắn quay đầu phát phát tay với nữ thần trong lòng: “Dịch Phàm phát sốt nằm viện, chị đi thăm cậu ấy đi.”

Nói xong Lý Tiêu cũng không quay đầu lại mà đi tiếp. Hắn mới đi ra từ bệnh viện, giúp Chu Dịch Phàm đăng ký xếp hàng, bưng trà đổ nước, bận rộn cả buổi. Nữ thần mang đến phần chần rớt cuộc chống đỡ không nổi cơ thể mệt mỏi của hắn. Hắn rất mệt, hắn rất muốn ngủ, hắn vô cùng khát vọng có thể tương thân tương ái với cái chần của mình vĩnh viễn. Nhưng mà hắn biết hắn chỉ có thể ngủ vài giờ, buổi tối còn phải đưa cơm cho Chu Dịch Phàm. Hi vọng nữ thần là bạn tốt nhất của Chu Dịch Phàm, có thể chăm sóc cậu được vài giờ. A, thật ra không cần nữ thần đi cũng được đi, chắc là Chu Dịch Phàm cũng đã nghỉ ngơi giống như hắn rồi..... Thật sự là thất sách mà, nữ thần nhất định sẽ quấy rầy bệnh nhân đang nghỉ ngơi a!

Lý Tiêu miên man suy nghĩ, cứ như vậy trở về phòng trèo lên giường của mình, đi ngủ.

Mà Phạm Doãn Y sau khi biết bạn thân bị bệnh nằm viện, tất nhiên sẽ không mặc kệ. Chỉ là cái mỉm cười trước lúc rời đi kia của Lý Tiêu, đột nhiên khiến cô nhớ lại ký ức mà cô đã quên. Cái bóng đen lén la lén lút theo đuôi cô mấy ngày kia, cùng với bóng đen rớt cuộc không nhìn được đứng trước mặt cô, trong bóng đêm cười đến lộ ra một hàm răng trắng sáng..... Tên kia không phải là Lý Tiêu đó sao!

Trong lòng Phạm Doãn Y khiếp sợ, sau đó là lo lắng. Lý Tiêu người này nhân phẩm không tốt a, hơn

nữa..... Hình như mọi chuyện không giống như cô nghĩ, hẳn có tình cảm với cô-bạn thân của Chu Dịch Phàm. Lý Tiêu sẽ không lợi dụng Chu Dịch Phàm để tiếp cận với cô đó chứ?!!

Nghĩ đến đây, Phạm Doãn Y đứng ngồi không yên. Cô tuyệt đối không để cho Chu Dịch Phàm rơi vào cái bẫy bĩ ỉu đó của Lý Tiêu được!

Sau đó Chu Dịch Phàm đang ngủ bị Phạm Doãn Y quấy rầy, nghe Phạm Doãn Y nói quãng thời gian bị theo đuôi đáng sợ kia ra, cùng với chuyện, người theo đuôi cô, chính là Lý Tiêu. Đương nhiên Lý Tiêu bị Phạm Doãn Y tố cáo bỏ sót qua một số chi tiết, hơn nữa vì đạt được hiệu quả Phạm Doãn Y căn bản không muốn nói.

Có một số việc không cần phải nói rõ ràng, Phạm Doãn Y biết Chu Dịch Phàm rõ ràng ý tứ của cô. Chỉ là không biết Chu Dịch Phàm nghĩ như thế nào.

Chu Dịch Phàm có thể nghĩ như thế nào?

Cậu cho rằng Lý Tiêu cố ý tiếp cận cậu, là vì thích cậu. Không, không phải cho rằng. Lý Tiêu rõ ràng đã thổ lộ rồi!

Trong lòng Chu Dịch Phàm hỗn loạn, thấy ánh mắt lo lắng của Phạm Doãn Y, mạnh mẽ khiến chính mình duy trì mỉm cười: “Đúng là hẳn..... Thường thường hỏi chuyện của cậu..... Khụ khụ khụ.....”

Ho khan kịch liệt khiến Chu Dịch Phàm không duy trì được phong độ thường ngày, ho đến mức nước mắt đều chảy ra.

Lý Tiêu thường thường nói bóng nói gió với cậu hỏi thăm chuyện của Phạm Doãn Y, lúc ấy không cảm thấy gì, bây giờ nhớ tới.....Tất cả đều là dụng tâm kín đáo. Cách che dấu vụng về đó, nụ cười diễn kịch đó, lại khiến cậu bị mê hoặc đến quay vòng vòng.

Phạm Doãn Y thấy Chu Dịch Phàm ho dữ dội, vội vàng vỗ lưng giúp cậu: “Cổ họng không thoải mái thì đừng nói, đợi một lát tôi gọi người đi nấu một chén nước lê đường phèn.”

Quý Hằng là bạn trai mới của Phạm Doãn Y, nhà cậu ta ở rất gần trường.

Chu Dịch Phàm liền gật đầu, nhắm mắt lại chớp mắt, không nói gì thêm. Đợi Phạm Doãn Y rời đi, cậu mới mở to mắt, đáy mắt tất cả đều là mê mang.

16. Chương 16: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 1

Edit: Tịnh

Sáu giờ tối, đồng hồ báo thức đúng giờ vang lên. Xác chết Lý Tiêu vùng dậy ngồi dậy thẳng tắp, bắt buộc mình phải mở hai mắt. Còn phải mang cơm cho Chu Dịch Phàm nữa, không thể ngủ. Lý Tiêu nói với mình như thế. Sau đó hắn giống như người máy, mặc quần áo, xuống giường, rửa mặt bằng nước lạnh. Rốt cuộc hoàn toàn tỉnh táo lại, hắn cầm lấy hộp giữ ấm đi ra khỏi phòng, đi đến căn tin.

Trong phòng bệnh rất im lặng, lúc Lý Tiêu đến, trong phòng ngay cả đèn cũng không bật, rèm cửa cũng bị kéo lại, ngăn cản ánh sáng duy nhất tiến vào.

Chu Dịch Phàm dường như ngủ rất say, Lý Tiêu đến cậu cũng không tỉnh lại.

Lý Tiêu liền đi nhẹ hơn, đi đến bên giường Chu Dịch Phàm, đặt hộp giữ ấm trên đầu giường.

Lý Tiêu nhìn Chu Dịch Phàm một lát, thấy cậu vẫn không tỉnh, liền im lặng mà ngồi trên ghế. Cũng không chơi trò chơi trên di động hay gì khác, chính là chống cằm nhìn chăm chăm Chu Dịch Phàm. Cũng không nhìn gì cả, chỉ đếm đếm lông mi Chu Dịch Phàm thôi, thuận tiện khen làn da Chu Dịch Phàm đẹp đến nỗi không có một lỗ chân lông. Thế nhưng trên trán hình như có một cái mụn đỏ! Lý Tiêu cho rằng mình nhìn nhầm rồi, cố ý ghé sát vào nhìn.

Quả nhiên! Có một cái mụn mới mọc!

Lý Tiêu giống phát hiện ra đại lục mới vậy, trong mắt mang theo ngạc nhiên. Không ngờ nha! Không ngờ nha! Da Chu Dịch Phàm đẹp như vậy mà cũng có mụn!

Cái mụn đỏ mọc trên trán Chu Dịch Phàm, thoạt nhìn cũng không bắt ngờ gì, ngược lại khiến Lý Tiêu nhìn ra vài phần đáng yêu.

Lý Tiêu chăm chú nhìn cái mụn đáng yêu kia, không phát hiện mặt của chủ nhân cái mụn ấy đang dần dần đỏ lên. Lý Tiêu cứ bất tri bất giác nhìn như vậy, cho đến khi người bị xem kia mất kiên nhẫn, mở mắt.

“Cậu..... Khụ khụ.....”

Chu Dịch Phàm mới mở miệng, đã ho lên. Đột nhiên lên tiếng phá vỡ sự im lặng của phòng bệnh, lại hình như không có dọa đến Lý Tiêu.

Lý Tiêu từ trên cao nhìn xuống Chu Dịch Phàm, vẫn ở gần như trước, tầm mắt chuyển từ cái mụn kia sang nước mắt Chu Dịch Phàm khi ho.

Lý Tiêu cười giống như muốn ăn đòn, khoa trương cách khoảng không hôn “Moaz!” Chu Dịch Phàm một cái, còn nháy mắt một cái, mới đứng dậy bật đèn.

“Ăn cơm ăn cơm!”

Lý Tiêu lấy bàn dựng ở cuối giường đến, đặt hộp giữ ấm lên bàn.

Chu Dịch Phàm thấy bộ dáng vô tâm vô phé kia của Lý Tiêu liền tức giận, tất nhiên không đối xử hòa nhã với hắn. Nghiêng đầu khụ khụ, chậm rãi mở miệng: “Tôi không đói bụng, không muốn ăn.”

Nói xong lại nhắm mắt lại, ngay cả nhìn Lý Tiêu một cái cũng không.

Lý Tiêu cho rằng Chu Dịch Phàm mệt mỏi, nên cũng không cưỡng cầu. Một lần nữa đặt hộp giữ ấm lên đầu giường, nói với Chu Dịch Phàm: “Vậy khi nào cậu đói bụng thì ăn. Tôi có mang sách đến cho cậu, nếu cậu ngủ không được có thể đọc nó.”

Vừa rồi nhìn Chu Dịch Phàm giả bộ ngủ, mới cố ý đùa cậu. Bây giờ nhìn sắc mặt tái nhợt của cậu, Lý Tiêu cũng không có tâm tư đùa giỡn cậu. Bệnh nhân cần phải được nghỉ ngơi, tất cả yêu cầu của bệnh nhân đều phải cố gắng làm cho được.

Hơn nửa ngày mai còn kiểm tra hai môn. Tuy nói một môn đề mở, một môn đề đóng, nhưng cũng không khó lắm. Nhưng vẫn phải đọc sách mới được. Lý Tiêu thấy Chu Dịch Phàm nhắm mắt không nói, liền tự hành mình mở sách ra đọc.

Cứ như thế, Chu Dịch Phàm và Lý Tiêu, một người nằm ở trên giường rầu rĩ không vui, một người ngồi ở bên cạnh giường chăm chú đọc sách. Phòng bệnh im lặng, chỉ có tiếng lật sách thỉnh thoảng vang lên.

Không biết qua bao lâu, lâu đến mức Chu Dịch Phàm đang phiền muộn cũng ngủ mất, thậm chí còn mơ thấy một cơn ác mộng không dài không ngắn. Lý Tiêu cẩn thận gấp sách lại, tắt đèn, đi ra.

Gặp ác mộng Chu Dịch Phàm giật mình mở mắt ra, phát hiện trong phòng chỉ còn mình cậu. Cậu thở phào ra một hơi — Lý Tiêu đi rồi, cũng tốt.

Chu Dịch Phàm nghiêng đầu nhìn chằm chằm hộp giữ ấm ở đầu giường đến ngây người. Rồi sau đó trong mắt cậu lóe qua một tia căm giận, vung tay hất chiếc hộp ngã xuống đất. *(Tịnh: giận cá chém thớt a; Chu ca: *liếc* biến!; Tịnh: em lẩn đi đây a >.<!!!)*

Cậu không cho phép mình có bất cứ ảo tưởng hoặc nghĩ về Lý Tiêu nữa. Cậu có thể nóng nảy, có thể lạnh lùng, nhưng tuyệt đối không thể có một chút do dự hoặc yếu đuối nào cả. Nghĩ như thế, Chu Dịch Phàm không chút do dự xóa hết tất cả tin nhắn trong điện thoại, kéo Lý Tiêu vào sổ đen. Mắt không thấy, tâm không phiền.

Chu Dịch Phàm cho rằng mình có thể làm được. Không còn hiểu lầm, mặc kệ là giấc mơ đẹp hay là ác mộng, cũng nên tỉnh lại rồi.

Cậu cho rằng mình có thể làm được.....

Nhưng vừa đến mười giờ tối, cậu liền nhịn không được mở di động ra, từ trong thùng rác tìm tin nhắn của Lý Tiêu. Sau đó đều xem qua mỗi tin nhắn một lần, nghiền ngẫm mỗi chữ mỗi từ, ngay cả dấu chấm tròn ở cuối câu cũng suy xét nửa ngày. Trước đó Lý Tiêu nhắn “Ngủ ngon”, cuối câu hình như là dấu chấm than.....

Chu Dịch Phàm làm mấy chuyện không có ý nghĩa này, không hề có ý giãy dụa. Nhưng mà cậu muốn từ trong các tin nhắn tìm ra dấu vết, chứng minh thật ra Lý Tiêu thích cậu. Hoặc là chứng minh mấy tin nhắn này chỉ là một trò đùa dai. Đương nhiên càng có khả năng, chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi.

Cho đến khi Chu Dịch Phàm trong lúc vô ý mở danh sách liên lạc của mình lên, kéo đến số của mình “Phạm yì”, Phạm Doãn Y?

Chu Dịch Phàm nhớ tới tình cảnh một lần Lý Tiêu mượn di động cậu. Chẳng lẽ là vì muốn tìm số của Phạm Doãn Y trong điện thoại của cậu? Đúng là rất hợp tình hợp lý, Lý Tiêu ngay cả chuyện theo đuôi vào lúc nửa đêm cũng làm, sao lại không thể lén lén lút lút tìm số điện thoại của cô ấy chứ?

Chu Dịch Phàm đột nhiên ngồi dậy, ánh mắt nhìn di động như muốn bốc hỏa. Cậu thật sự rất tức giận! Cậu nắm chặt smartphone mỏng manh, dường như muốn bóp nát nó.

“Xem như cậu..... Khụ khụ..... lợi hại..... Khụ khụ khụ.....”

Chu Dịch Phàm ho đến khàn cả giọng, vốn là nên cực kỳ hưng dữ nghiền răng nghiền lợi nói: “Xem như cậu lợi hại!”, không thể đạt được hiệu quả nên có, thật sự quá yếu đuối không chịu nổi một đòn. Chu Dịch Phàm ý thức được điểm này, thất bại nằm xuống. Di động cũng ném qua một bên, chỉnh lại chân một chút, đắp lên người. Dù có ra sao, phải nghỉ ngơi thật tốt, thân thể là tiền vốn cho cách mạng mà.

Chu Dịch Phàm rất nhanh đã ngủ. Trước khi ngủ cậu nghĩ, nên lợi dụng hiểu lầm tin nhắn để hung hăng giáo huấn Lý Tiêu như thế nào.

Cậu muốn nhắn tin ác độc cho Lý Tiêu, phá vỡ ảo tưởng của Lý Tiêu, khiến hắn chết tâm. Bất quá rất nhanh cậu liền bỏ qua — như vậy chẳng phải quá tiện nghi cho Lý Tiêu rồi sao?

Cậu phải tàn nhẫn hơn hắn, cậu muốn khiến Lý Tiêu cũng nếm thử cảm giác của cậu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Tiêu mua bữa sáng đi đến bệnh viện thăm Chu Dịch Phàm. Nhưng khi tới phòng bệnh rồi lại không thấy người, hỏi y tá mới biết, Chu Dịch Phàm đã xuất viện trước hắn một bước rồi.

Lý Tiêu gọi điện thoại cho Chu Dịch Phàm, cũng không có ai nhận. Hắn đến đây không gặp được Chu Dịch Phàm, nghĩ ngay đến chắc là Chu Dịch Phàm đi đến trường thi rồi. Lý Tiêu liền cầm bữa sáng đi đến phòng thi, quả nhiên thấy Chu Dịch Phàm ngồi ở hàng đầu tiên, đang cúi đầu đọc sách.

“Đã khỏe hơn rồi sao?”

Lý Tiêu đi đến ngồi bên cạnh cậu, đưa bữa sáng cho cậu.

Chu Dịch Phàm ngẩng đầu, khẩu trang cực lớn che hơn nửa khuôn mặt của cậu. Hiển nhiên bệnh cảm của cậu chưa tốt lên nhiều lắm. Giờ phút này đôi mắt cậu nhìn thẳng Lý Tiêu, cho người ta cảm giác cực kỳ hung dữ. Lý Tiêu bị nhìn như vậy chợt thấy lạnh ở sau lưng, sờ sờ mũi, nghĩ mình đã chọc Chu Dịch Phàm vào lúc nào ta? Sao đột nhiên lại trở nên hung dữ như vậy chứ?

May mà Chu Dịch Phàm rất nhanh đã khôi phục bình thường, đẩy bữa sáng ra, cầm bút viết lên giấy: “Tôi ăn rồi, cảm ơn.”

Lý Tiêu thấy Chu Dịch Phàm viết chữ thay cho nói chuyện, có chút lo lắng: “Cổ họng của cậu còn chưa khá hơn sao?”

Chu Dịch Phàm khép mi dấu đi sự không kiên nhẫn trong đáy mắt, lại viết: “Không. Tôi muốn ôn tập, cậu tự tìm chỗ ngồi, cũng đọc sách đi.”

Trong mắt Chu Dịch Phàm, sự quan tâm của Lý Tiêu vào lúc này thật sự đối trá. Cậu không có trợn mắt nhìn, cũng không có lật bàn, đã nể mặt Lý Tiêu lắm rồi. Đương nhiên chủ yếu là trợn mắt sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của cậu, lật bàn lại càng làm mất hình tượng hơn, hơn nữa còn mất nhiều sức lực.

Lý Tiêu không có nhận thấy thái độ xa cách của Chu Dịch Phàm, ngược lại còn cho rằng Chu Dịch Phàm là đang suy nghĩ cho hắn, rất cảm động – đang bị bệnh đến nói không ra lời, còn muốn hắn ôn tập thật tốt, để tránh thi rớt, Chu Dịch Phàm quả nhiên là bạn thân chí cốt!

Lý Tiêu cảm động khoác vai Chu Dịch Phàm, nắm chặt tay thành quyền: “Tôi sẽ đọc sách thật tốt! Tối hôm qua tôi cũng có ôn bài rồi, yên tâm tôi sẽ không rớt đâu!”

Nói xong không đợi Chu Dịch Phàm phản ứng, liền đứng dậy ngồi xuống phía sau Chu Dịch Phàm, chăm chú đọc sách.

Về mặt Chu Dịch Phàm như khúc gỗ, chỉ cảm thấy dư âm của Lý Tiêu ở trên vai thật lâu chưa biến mất, khiến cả người cậu không được tự nhiên.

Nhưng mà giây tiếp theo, còn có một chuyện bất ngờ đang chờ cậu.

Lý Tiêu thừa dịp cậu không chú ý, khoác cho cậu một cái áo. Còn từ phía sau, nói sát bên tai cậu: “Thiếu chút nữa quên, tôi mang theo áo khoác cho cậu. Điều hòa trong phòng học mở rất lớn, cậu đang bị cảm, không nên để bị lạnh.”

Cả người Chu Dịch Phàm cứng cứng, nghe Lý Tiêu nói xong, chờ hần ngồi lại chỗ nhanh lên. Không ngờ Lý Tiêu giống như đang chờ cậu trả lời, vẫn đang bất động ngồi chờ ở đó! Một lúc sau, hơi thở ấm áp của Lý Tiêu phun lên sau tai cậu, khiến da đầu Chu Dịch Phàm tê dại, không thể không gật đầu xem như đáp lại.

Lý Tiêu thấy Chu Dịch Phàm gật đầu, mới cảm thấy mỹ mãn ngồi xuống.

17. Chương 17: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 2

Edit: Tịnh

Buổi sáng thi hai môn, môn đầu tiên Lý Tiêu và Chu Dịch Phàm thi cùng phòng, môn thứ hai là môn học tự chọn, hai người không cùng phòng thi.

Sau khi thi xong, Lý Tiêu liền đi tìm Chu Dịch Phàm. Giống như lúc sáng ở bệnh viện vậy, Chu Dịch Phàm đã sớm không thấy bóng người. Lý Tiêu bất giác cảm thấy khác thường, có lẽ Chu Dịch Phàm có chuyện nên mới đi trước. Vừa lúc hần cũng có việc, trước đó có một người vừa là đàn anh vừa là thầy gọi hần đi phát tờ rơi.

Chu Dịch Phàm đi trước, chỉ là bởi vì cậu nộp bài sớm, hơn nữa cũng không tính đợi Lý Tiêu. Cậu không có về ký túc xá, mà là đi Thư viện đọc sách. Buổi chiều còn phải đi báo danh với giáo sư phụ trách việc trao đổi sinh viên nước ngoài, để làm đại biểu tiếp đãi sinh viên nước ngoài.

Ngày mai còn có một môn nữa, thi xong là có thể nghỉ ngơi được mấy ngày. Ngày khai mạc lễ trao đổi sinh viên nước ngoài được an bài đến thứ hai tuần sau, Chu Dịch Phàm tính toán ngày mai thi xong thì về nhà, trước khi buổi lễ khai mạc bắt đầu thì trở về.

Lúc hai người Lý Tiêu và Chu Dịch Phàm đều không ở trong phòng, trong phòng đã xảy ra một chuyện lớn.

Tiền Cung bởi vì xâm nhập hệ thống đào tạo bị mời lên phòng giáo vụ uống trà. Đồng thời, có bạn học tổ cáo Triệu Địa trộm đề thi môn Toán. Vì thế Triệu Địa cũng bị mời đi uống trà.

Lý Tiêu bận rộn cả một buổi chiều, cầm một trăm tệ tiền lương, đi xe buýt hết mười tệ, ăn bữa tối hết mười hai tệ, còn dư bảy mươi tám tệ, mua đồ ăn vặt cho đám bạn cùng phòng mất năm mươi tệ, chỉ còn lại có hai mươi tám tệ..... Vừa đến trước cửa phòng, móc chìa khóa ra mở cửa, Lý Tiêu đang muốn mời mọi người đi ăn. Lại phát hiện một đám người đang bu quanh trước phòng.

“Sao vậy?”

Lý Tiêu chen vào trong phòng, để một túi đồ lớn ở trên bàn, hỏi.

Mới chen vào trong phòng, liền thấy Trương Thất đang kéo Triệu Địa, ngăn cản Triệu Địa xông về phía Chu Dịch Phàm, mà Chu Dịch Phàm chỉ là ôm ngực đứng ở tại chỗ, lạnh lùng đứng ở đó.

Triệu Địa thấy Lý Tiêu trở về, thoát khỏi Trương Thất, kéo hắn vào trận chiến của mình: “Mày về đúng lúc lắm. Tao và Tiền Cung bị người khác tố cáo. Chuyện ngày đó chỉ có mấy người chúng ta biết, chắc chắn không phải là mày. Kẻ đáng nghi lớn nhất là ai, không cần tao nói đi! Không ngờ trong phòng chúng ta có một kẻ phản bội!”

Trên đầu Triệu Địa trên đầu có vết thương xanh tím đang rỉ máu, hai mắt bởi vì phần nộ mà đỏ lên, mặt đầy sát khí, giống như một phút sau sẽ liều mạng chiến đấu.

Chu Dịch Phàm vẫn là bộ dạng lãnh đạm như trước, mở miệng cũng là nhàn nhạt, không mang theo một tia cảm xúc: “Không phải tôi.” (*Tịnh: em tin anh *chớp chớp mắt**; *Chu ca: Biến*; *Tịnh: T-T*)

Cậu nói xong, tầm mắt đảo qua mọi người đang vây xem, cũng không giải thích, xoay người cầm túi của mình rồi đi.

Triệu Địa còn muốn bắt cậu, bị Lý Tiêu ngăn cản.

“Tôi tin cậu ấy, chắc chắn là hiểu lầm, hiểu lầm thôi.....”

Chu Dịch Phàm nghe âm thanh truyền đến từ phía sau, bước chân hơi ngừng. Nhưng mà tạm dừng này cũng không tới một giây, sẽ không có người phát hiện. Cậu vẫn đi. Cậu đột nhiên cảm thấy mình thật đáng buồn, toàn bộ ký túc xá trừ cậu còn có mười một người nữa, cùng học tập sinh hoạt gần một năm với mười một người, cuối cùng người kiên định đứng về phía cậu, tin tưởng cậu, lại chỉ một người là Lý Tiêu. Hơn nữa người này còn tiếp cận cậu, vẫn là có dụng tâm kín đáo.

Vì thế, Chu Dịch Phàm tự kiểm điểm mình một chút. Nhân duyên không tốt, chẳng lẽ là do nhân phẩm không tốt? Chu Dịch Phàm nghĩ lại nhân phẩm của mình, phát hiện ít nhất so Lý Tiêu thì cậu thuần lương hơn nhiều, ít nhất cậu sẽ không lợi dụng bạn bè.

Bạn bè? Đúng vậy, Lý Tiêu coi cậu là bạn, chính là để thỉnh thoảng sẽ lợi dụng cậu để tiếp cận học tỷ. Còn mình lại đem “Bạn bè” thành đối tượng, thường xuyên nghĩ biện pháp áp đảo ăn sạch sẽ “Bạn” như thế nào..... Như vậy xem ra, nhân phẩm của mình hình như cũng không tốt hơn Lý Tiêu bao nhiêu.

Nghĩ đến đây, Chu Dịch Phàm tự giễu cười cười.

Chu Dịch Phàm nhẹ nhàng đi, giống như một đám mây, lưu lại Triệu Địa đang lửa giận ngút trời. Suýt nữa thì đánh luôn Lý Tiêu đang khuyen nhũ.

Đương sự Tiền Cung vừa trở về phòng liền bắt đầu loay hoay với smartphone của mình. Nếu là có thể, gã đương nhiên càng hi vọng trong tay gã là máy tính, hoặc là cái ipad kia cũng được. Tiếc là, máy tính sớm bị thầy giáo vụ tịch thu, ipad cũng bị cầm đi để làm bằng chứng.

Về chuyện hack hệ thống đào tạo, địa chỉ IP của gã bị tra được, tuy rằng lúc ấy vì an toàn gã dùng vài cái IP của người khác, bởi vậy mặc kệ kết quả như thế nào, gã là tuyệt đối là không xong rồi. Còn chuyện trộm đề thi, gã làm tại quán net, nên nhà trường muốn lấy chứng cứ tuyệt đối là khó khăn. Bây giờ chuyện gã muốn làm, chính là tiêu diệt chứng cứ để tránh khả năng bị tra ra được, ví dụ như theo dõi quán net, còn có dấu vết lưu lại trên máy in.

Nói đến máy in, có khả năng là sơ hở lớn nhất của bọn họ. Bọn họ dùng máy in công cộng của trường, khi sử dụng máy in của trường xong, sẽ lưu lại số tiền đã in. Lúc ấy gã rất mệt, liền xem nhẹ chi tiết này.

Tiền Cung chăm chú lấy điện thoại tiến hành theo dõi quán net, sử dụng không quá thuận tay, cho nên cần tiêu phí nhiều thời gian hơn. Huống chi Triệu Địa còn không cho gã làm thật tốt, đẩy gã muốn gã mở miệng nói chuyện: “Tiền Cung mày nói xem, tên tiểu tử Chu Dịch Phàm có phải đáng ngờ nhất không?”

Lý Tiêu cầm khăn mặt cho Triệu Địa: “Cậu là bị cậu ta đụng ngã nên mới không nhìn được chứ gì? Không có chứng cứ mà còn nghi ngờ người ta, ai nhìn được?”

Sau khi Chu Dịch Phàm đi, Trương Thất liền nói tất cả mọi chuyện cho Lý Tiêu.

Triệu Địa bởi vì bị tố cáo nên trong lòng không vui, nghĩ tới nghĩ lui, lúc ấy biết cả sự tình chỉ có mấy người trong phòng, ngoại trừ cậu và Tiền Cung, lại loại ra Lý Tiêu người cùng làm đề thi đó với cậu ra, thì chỉ còn có Chu Dịch Phàm. Nhưng cậu lại không có chứng cứ chứng minh là Chu Dịch Phàm làm, chỉ nghe Tề Ngọc Tỉ ở phòng A nói giữa trưa nhìn thấy Chu Dịch Phàm đi qua văn phòng. Triệu Địa ngay từ đầu cũng không chắc chắn Chu Dịch Phàm, chỉ là ở trong phòng nhìn Chu Dịch Phàm tâm tình không tốt, nói chuyện thì mang đây gai.

Nếu là bình thường, Chu Dịch Phàm đã mặc kệ cậu ta. Nhưng lúc đó tâm tình Chu Dịch Phàm cũng không tốt, tính tình có thể nói là táo bạo. Triệu Địa đi qua đi lại phía sau cậu vài lần, rõ ràng không có ý tốt. Đến cuối cùng, Chu Dịch Phàm đột nhiên đứng lên, Triệu Địa nhất thời không nhìn kỹ, bị ghế dựa của Chu Dịch Phàm đung vào một cái. Vì thế Triệu Địa thuận thế muốn hành động, muốn thò tay chọn đồ vật đoán tương lai của Dịch Phàm. *(đại loại có nghĩa là muốn tìm chứng cứ nên lấy đại cái gì đó =))*

Chu Dịch Phàm được nuông chiều từ bé là không sai, nhưng vì tránh cho bị bắt cóc, cậu học võ phòng thân cũng được hơn mười năm rồi. Ngay cả người to cao như Tiền Cung cũng có thể quật ngã được, huống chi là Triệu Địa?

Triệu Địa chỉ thấy Chu Dịch Phàm linh hoạt cúi người, né tránh móng vuốt của cậu. Sau đó Chu Dịch Phàm thuận thế đập lên đầu gối yếu ớt của cậu, Triệu Địa liền mất đi cân bằng ngã sấp xuống, đầu cũng

đập lên trên bàn Chu Dịch Phàm. Đây chính là nguồn gốc của vết thương trên đầu Triệu Địa.

Đầu Triệu Địa đập xuống bàn vang lên một tiếng, nghe thấy đã đau, huống chi người đó còn là cậu? Cậu ôm đầu, nổi giận gầm lên một tiếng: “Tên khốn, tôi muốn giết cậu!”

Tiếng rống này, tự nhiên to hơn so với âm thanh đầu đập vào bàn, thuận lợi đưa tới người yêu chuộng hòa bình Trương Thất, Trương đại nhân. Trương Thất kéo tay áo Triệu Địa, khiến Triệu Địa lại là tức giận mắng to một lần nữa, vì thế lại đưa tới mấy người ở phòng A, C. Sau đó thì Lý Tiêu trở về nhìn thấy một màn kia.

Hôm nay Chu Dịch Phàm đi, Triệu Địa một bụng hỏa không nơi phát tiết, chạy đi đập bàn Chu Dịch Phàm một cước, ngược lại làm đau chân phải của mình, không nghe lời khuyên của Lý Tiêu? Triệu Địa không kiên nhẫn đẩy Lý Tiêu ra, muốn lấy khăn: “Mày đừng nói giúp tên tiểu tử kia, tao biết cậu ta mời mày ăn không ít đại tiệc, chắc chắn mày đứng về phía của cậu ta.”

“Này, cậu không nên vì tức giận mà nói vậy. Huống chi mỗi lần cậu ấy mời tôi, không phải cậu cũng có phần đó sao? Chúng ta bàn chuyện, với bộ dáng thanh cao kia của Chu Dịch Phàm, cậu cho rằng cậu ta sẽ làm chuyện ảnh hưởng đến mình sao? Lại nói, cậu ta nếu không thích nhìn các cậu trộm đề thi, cậu ta sẽ lên lút đi tố cáo nặc danh sao?”

Lý Tiêu vừa nói vừa trực tiếp ném khăn lên đầu Triệu Địa, lực chú ý chuyển qua Tiền Cung.

Tiền Cung vẫn như trước cúi đầu loay hoay với di động, đương nhiên như trước bị Triệu Địa quấy rầy.

“Tiền Cung, tao đang hỏi mày đó, mày đang nhìn cái gì? Tên tiểu tử Chu Dịch Phàm kia không phải là đáng ngờ nhất sao?”

Triệu Địa lấy khăn trên đầu xuống, che lên vết thương trên trán của mình, hỏi.

Tiền Cung bắt đắc dĩ, ngẩng đầu nhìn hai người: “Bây giờ có 89% Chu Dịch Phàm không phải là người tố cáo chúng ta.”

“Hả? Số liệu ở đâu mà mày tính ra? Vô nghĩa?”

Mặt Triệu Địa tràn đầy biểu tình nghi ngờ.

“Vấn đề là ở chỗ máy in. Ngày đó chúng ta đi in đề thi, cho rằng nửa đêm sẽ không bị ai phát hiện. Nhưng mà cũng không phải như vậy, sau khi chúng ta rời đi, có thể có một người khác đã dùng máy in. Tao đoán chính người kia là người đã phát hiện chúng ta trộm đề thi.”

Tiền Cung nói, đưa số liệu mà gã điều tra được từ chỗ máy in cho Triệu Địa xem. Trên đó có rất nhiều số,

Triệu Địa nhìn nửa ngày, mới nghe Tiền Cung giải thích, đó là số tiền khi đi in. Sau khi bọn họ in xong, đúng là có một người khác cũng sử dụng máy in. Đáng tiếc trừ số tiền đã in ra thì không biết người sử dụng đó là ai.

“Tôi nói rồi mà, tổ giác các cậu chắc chắn là người khác.”

Lý Tiêu thở ra nhẹ nhõm một hơi, vỗ vỗ vai Triệu Địa.

Tiền Cung gật gật đầu, thấy biểu tình của Triệu Địa chuyển từ nghi ngờ sang bán tín bán nghi, lại nói: “Cho tao chút thời gian, tao có thể tìm ra thủ phạm. Nhưng mà.....”

Tiền Cung khó có khi dùng ánh mắt bi thương nhìn Triệu Địa: “Nhà trường cũng có thể điều tra ra ai là người đã in, chính xác mà nói, chắc là đã điều tra ra rồi, cũng có chứng cứ. Bây giờ tao hủy đi chứng cứ cũng không kịp nữa rồi. Mà ngày đó người in là cậu.”

Lý Tiêu nghe Tiền Cung nói như vậy, cúi đầu nghĩ nghĩ, hỏi Tiền Cung: “Nhà trường nắm giữ chứng cứ, cũng là do lấy được từ số liệu khi sử dụng máy in?”

Tiền Cung gật đầu: “Theo lý thuyết, ngày hôm nay giáo viên có thể cầm ra chứng cứ để khiến cho Triệu Địa không thể bác bỏ được. Nhưng hôm nay giáo viên chỉ đánh đòn tâm lý với Triệu Địa tạo áp lực khiến mày thừa nhận mà thôi.”

“Cậu có chắc giáo viên sẽ phí thời gian tìm người sử dụng máy in trên số liệu sử dụng kia không? Từ khi các cậu in xong đến giờ, không biết đã có bao nhiêu người đã dùng máy in rồi cơ chứ, không thể nào dò tìm từng cái từng cái đó chứ?”

Lý Tiêu đưa ra nghi vấn của mình.

Tiền Cung nhún mày nghĩ nghĩ: “Không khó để tra ra, thế nhưng phải xem thái độ của nhà trường.....”

Trong lòng Triệu Địa còn sợ hãi: “Xem thái độ của nhà trường, chắc chắn là không có tìm ra. Còn nếu tìm ra, chắc chắn, quá âm hiểm”

Tiền Cung nghĩ nghĩ, cầm lấy điện thoại: “Vì đảm bảo an toàn tao còn xóa toàn bộ cache. Tao đã cố gắng hết sức rồi, đành nghe theo ý trời vậy.”

(Cache: Bộ lưu đệm, là vùng nhớ tạm thời. Trong khoa học máy tính, một bộ nhớ cache là một thành phần để cải thiện hiệu năng lưu trữ dữ liệu.)

Các dữ liệu được lưu trữ trong bộ nhớ cache có thể là các giá trị đã được tính toán trước đó hoặc bản sao của các giá trị ban đầu được lưu ở nơi khác.)

Ngày hôm sau, giáo viên giáo vụ quả nhiên không tìm Triệu Địa gây phiền toái nữa. Xem ra chuyện trộm đề thi lần này, Tiền Cung nghĩ phức tạp lên rồi. Sắp đến ngày trao đổi sinh viên nước ngoài, nhà trường làm gì có nhiều thời gian đi tìm chứng cứ như vậy chứ?

18. Chương 18: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 3

Edit: Tịnh

Chu Dịch Phàm đi lần này, cho đến khi kết thúc lễ trao đổi sinh viên nước ngoài cũng chưa về phòng.

Một phần là vì Chu Dịch Phàm phải phụ trách tiếp đãi tân sinh viên nước ngoài, mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc, cho nên xin quản lý khu ký túc xá cho vắng mặt vài ngày, mặt khác cũng là vì tránh nhìn thấy Lý Tiêu. Cậu lo lắng mình không khống chế được liền đánh Lý Tiêu thành đầu heo.

Lý Tiêu lại hoàn toàn không biết Chu Dịch Phàm không muốn thấy hắn, hơn nữa nhìn thấy hắn liền muốn đánh hắn. Lý Tiêu vừa lấy trình độ tiếng Anh vĩnh viễn không nghe hiểu được của mình đối phó với ngày lễ trao đổi sinh viên nước ngoài, vừa cố gắng làm thêm vài việc để mua quà cho nữ thần.

Hắn vừa phát tờ rơi, vừa đi làm thêm ở sân tennis, nửa đêm còn cùng với đồng bọn chơi game, bận rộn đến mức một phút cũng không nghỉ, làm gì có tinh lực mà đi quản chuyện khác? Vì chuyện Tiền Cung bị ghi lỗi, hắn rút thời gian cùng Triệu Địa và Tiền Cung viết giấy kiểm điểm, viết lưu loát hai vạn chữ đầy chân thành tha thiết muốn kiểm điểm, bọn họ viết suốt ba giờ mới xong!

Chỉ là sinh hoạt của Lý Tiêu cũng không được thuận buồm xuôi gió. Ngày đó hắn đang phát tờ rơi, hắn bị một người không ngờ đến quán lấy.

Đó là vào giữa trưa, mặt trời đã lên cao, nường đến mức không khí đều phải sôi sục. Lý Tiêu đứng làm tiếp thị ở trước cổng cửa hàng, phát tờ rơi cho những người qua đường. Phát tờ rơi sao, cũng không cần kỹ năng gì, chỉ cần chủ động một chút, không ngại ngừng, đưa tờ rơi cho những người xa lạ là được rồi. Lý Tiêu đã sớm khéo tay hay làm với việc này, có thể vừa phát tờ rơi vừa suy nghĩ, trong miệng còn có thể nói ra chính xác khẩu hiệu tuyên truyền, thoạt nhìn muốn chuyên nghiệp bao nhiêu thì chuyên nghiệp bấy nhiêu.

Lý Tiêu vừa quảng cáo, vừa máy móc đưa tờ rơi cho từng người một. giống như trước kia hắn không có nhìn người đó có bộ dáng gì, đương nhiên cho dù hắn có nhìn thì cũng không nhận ra đó là ai. Lý Tiêu như trước đi qua đi lại trước cửa hàng, xoay người liền tiếp tục phát tờ rơi cho người lạ. Sau đó quay người lại phát tờ rơi cho cái người vẫn đứng ở một chỗ không đi kia.

Phát được một lúc, Lý Tiêu mới phát hiện có sự khác thường, lấy lại tinh thần.

Người này cầm trên tay một xấp tờ rơi, như thế nào còn không đi? Trong lòng Lý Tiêu nghi ngờ, nhìn về

phía người nọ.

Đó là một thanh niên cao gầy, mang một cái kính mắt, sắc mặt tái nhợt giống như quỷ hút máu (*ma cà rồng*) trong phim vậy. Thanh niên rất trầm mặc, thấy Lý Tiêu nhìn về phía anh ta, tầm mắt dao động không dám nhìn Lý Tiêu.

“Anh.....”

Lý Tiêu đánh vỡ trầm mặc. Chỉ là mới vừa lên tiếng, thanh niên cao gầy liền nhìn về phía hắn, khiến Lý Tiêu giật mình một chút.

Ánh mắt Lý Tiêu nhìn chằm chằm thanh niên cao gầy kia, nhìn hồi lâu, mới thử thăm dò hỏi: “Chào anh?”

Hắn suy nghĩ hắn có biết người kia không? Nhưng hắn lại không nhớ được đối phương là ai? Chẳng lẽ người trước mắt vừa là khách vừa là người đẩy mạnh tiêu thụ cho sản phẩm sao?

Thanh niên cao gầy có chút co quắp bất an cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Chào cậu.....”

Lý Tiêu thấy vậy cũng không sốt ruột, trên mặt là nụ cười tiêu chuẩn: “Anh là?”

Thanh niên cao gầy liền nhỏ giọng trả lời: “Tôi tên là Tề Mục.....”

“Tề Mục?”

Lý Tiêu nghĩ nghĩ, trong những người mình quen biết, không ít người họ Tề, chính là không có ai tên là Tề Mục.

Tề Mục lại nói: “Tôi..... Tôi là người bán bản DVD số lượng có hạn cho cậu, tôi muốn chuộc nó về.....”

Anh ta vừa nói như vậy, Lý Tiêu liền nhớ đến. Người thanh niên cao gầy trước mắt Tề Mục này, hình như đúng là người đã bán bản DVD số lượng có hạn cho hắn. Lý Tiêu nheo mắt, tiểu ý trên mặt chưa giảm: “Tôi đã tặng cho người khác rồi. Tiếc thật, xem ra tôi không giúp gì được cho anh rồi.”

Tề Mục ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Lý Tiêu dị thường kiên định: “Tôi nguyện ý trả giá gấp đôi để chuộc về, xin cậu..... đưa lại DVD cho tôi! Xin cậu đó!”

Lý Tiêu xoay người, phát ra một tờ rơi: “Có đưa bao nhiêu tiền cũng vô dụng. Tặng quà xong rồi, chẳng lẽ còn có thể lấy lại sao?”

Nếu có thể, hắn cũng không cần đứng đây phát tờ rơi rồi. (*làm thêm để mua quà cho nữ thân .=!))*)

Tề Mục chưa từ bỏ ý định, vòng đến trước mặt Lý Tiêu: “Tôi..... Tôi lại đổi một cái DVD số lượng có hạn khác với cậu! Xin cậu đó, cái DVD đó..... Rất quan trọng.....”

Lý Tiêu tỏ vẻ hắn không giúp gì được, bởi vì hắn tuyệt đối sẽ không tìm Chu Dịch Phàm đưa tay ra đòi quà. Đương nhiên cũng sẽ không nói cho Tề Mục hắn đưa DVD cho ai, miễn cho Tề Mục đi tìm Chu Dịch Phàm gây phiền toái.

Cứ như vậy, Tề Mục liền quần lấy Lý Tiêu, cho dù Lý Tiêu giải thích như thế nào anh ta đều không buông tha. Giống như nếu Lý Tiêu trả lại cái DVD kia cho anh ta, thì anh ta sẽ quần theo đến chết.

Ngày đầu tiên, Lý Tiêu bình tĩnh coi như không nhìn thấy gì. Ngày hôm sau, Lý Tiêu kiên cường nhẫn nại. Ngày thứ ba, Lý Tiêu trốn ở trong trường không đi ra ngoài, hắn phát hiện cho dù hắn làm việc ở đâu, Tề Mục đều có thể tìm được hắn. Ngày thứ tư, Tề Mục cứ nhiên tìm đến trường!

Khi đó Lý Tiêu vừa tan học, thật sự rất không muốn nhìn Tề Mục. Nhưng mà Tề Mục vẫn đi theo phía sau hắn, giống như một cái đuôi nhỏ, không muốn nhìn cũng khó! Người (*You*) nói xem, một người con trai nếu đứng thẳng lên còn cao hơn hắn vậy mà đi theo phía sau hắn giống như *tiểu tức phụ* vậy, hắn có thể không nhìn được sao? Người (*You*) nói xem, một người con trai nhìn hắn với ánh mắt vô cùng đáng thương vô cùng u oán giống như là do hắn làm ra vậy, hắn có thể không nhìn được sao?? Người (*You*) lại nói tiếp, người con trai này tuy cao gầy nhưng lại dùng bộ dáng yếu đuối si ngốc đi theo phía sau hắn, hắn có thể không nhìn được sao???

(**tiểu tức phụ*: cô dâu nhỏ*)

Được rồi, Lý Tiêu không thể không nhìn Tề Mục. Hắn bắt đầu đi lựa chọn thỏa hiệp, quyết định nhìn thẳng vào tên gia hỏa quần người này, Tề Mục. Hắn xoay người kéo Tề Mục vào khu rừng nhỏ không người – cũng không thể nói chuyện với anh ta ở giữa đường đúng không? Hơn nữa..... Không thể không đồng ý là, lúc không người thì việc “Trao đổi” sẽ thuận lợi hơn, giải quyết vấn đề cũng tốt hơn không phải sao? Ha ha.....

Lý Tiêu kéo Tề Mục vào khu rừng nhỏ, chưa phát giác có người xem tất cả nhất cử nhất động của hắn vào mắt.

Ánh mắt của người kia mặc dù nhìn phía bên kia khu rừng cây nhỏ, lại không quên tiếp đón tân sinh viên nước ngoài đến tham quan. Cậu nói tiếng Anh lưu loát, giới thiệu cho họ lai lịch của khu rừng này. Không ai cảm thấy kì lạ khi cậu giới thiệu khu rừng này lâu như vậy, bởi vì cậu nói chuyện rất hấp dẫn, mang theo vài phần thần bí, vài phần huyền bí. Cậu không nói cho bọn họ thật ra tất cả đều là do cậu bịa ra. Cậu không yên lòng nghĩ đến đâu thì nói đến đó. May mà tư duy logic của cậu ngay cả khi cậu thất thần cũng vận chuyển bình thường, bịa chuyện cũng phải có căn cứ, nửa thật nửa giả.

Không sai, người này chính là người vừa thấy Lý Tiêu là muốn đánh, Chu Dịch Phàm.

Lần này cậu nhìn thấy Lý Tiêu, ngược lại xúc động muốn đánh người lại để ra sau. Chuyện cậu để ý là, Tề Mục người có chứng tự bế kia và Lý Tiêu đang làm gì vậy? Lý Tiêu còn kéo người ta vào khu rừng nhỏ không người, là đang muốn cướp tiền, hay là cướp sắc? Khụ khụ.....Có lẽ là “Sắc”, nhưng Lý Tiêu thích con gái mà, chắc là sẽ không có hứng thú với Tề Mục đâu nhỉ.

Chu Dịch Phàm biết Tề Mục, nhưng nói thật cậu cũng không quen với Tề Mục. Tề Mục là anh họ của bạn tốt trước đây–Doãn Liệt, còn bây giờ là kẻ thù, lớn hơn Doãn Liệt hai tuổi. Lại nói tiếp, lần trước cậu nhìn thấy Tề Mục đã là chuyện của ba năm trước đây.

Tề Mục không phải thật sự có chứng tự bế, chỉ là tính cách rất e lệ rất yếu đuối, thích trạch ở nhà, thường thường cả một ngày cũng không thấy người, cho dù thấy người rồi cũng không nghe anh ta nói tiếng nào. Tề Mục từ nhỏ cha mẹ đều mất, nên sống ở nhà của Doãn Liệt. Trước đây Tề Mục thường bị Doãn Liệt và Chu Dịch Phàm bắt nạt, thường thường bị chỉnh đến trốn dưới gầm giường không dám chui ra.

Sau này lương tâm Chu Dịch Phàm đột nhiên nổi dậy, cảm thấy hành động của cậu và Doãn Liệt có chút quá đáng, khó tránh khỏi có chút đồng tình với Tề Mục, có một chút có lỗi.

Ngược lại Doãn Liệt vẫn không thay đổi tâm địa xấu xa của mình, quen đối xử ác liệt với Tề Mục. Nhớ rõ có một lần Chu Dịch Phàm ngăn cản cậu ta đùa dai với Tề Mục, cậu ta còn cãi nhau một trận với Chu Dịch Phàm nữa.

19. Chương 19: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 4

Edit: Tịnh

Ánh nắng xuyên qua lá cây chiếu xuống dưới đất thành chấm nhỏ, Lý Tiêu kéo Tề Mục đạp qua ngàn vạn chấm nhỏ, đi tới nơi hẻo lánh nhất của khu rừng.

Lý Tiêu đối xử với mọi người luôn luôn nhiệt tình hào phóng, khiến người khác có cảm giác dễ thân cận, cảm giác hắn là người rất dễ ở chung. Giờ phút này Lý Tiêu đối với Tề Mục cũng rất dịu dàng, hắn ôn nhu cười, hỏi Tề Mục: “Anh định theo tôi tới lúc nào?”

Tề Mục liền cảm giác Lý Tiêu rất tốt, mấy ngày này mình đáng ghét như vậy, Lý Tiêu đều chưa từng mắng mình lần nào. Bây giờ Lý Tiêu còn cười hỏi mình, muốn đi theo hắn đến lúc nào, khiến Tề Mục có chút ngượng ngùng.

Nhưng mà cái đĩa DVD kia, Tề Mục nhất định phải lấy lại.

“Thật..... Xin lỗi..... Chỉ cần cậu trả lại DVD, tôi cam đoan sẽ không đi theo cậu nữa.”

Nụ cười của Lý Tiêu dần dần biến mất, ánh mắt nhìn Tề Mục cũng từ xuân phong ấm áp, biến thành ngày đông cực kỳ băng giá.

“Tôi cho anh một cơ hội nữa.”

Hắn nâng cầm Tề Mục lên, khiến cho Tề Mục nhìn thấy rõ vẻ mặt kiên định của hắn. Hắn nói: “Một là anh cùng tôi đi ra khỏi khu rừng này, sau đó đi ra khỏi trường của tôi, không xuất hiện trước mặt tôi nữa. Hoặc là, ngay tại đây, đi ra khỏi khu rừng này trước mặt tôi, sau đó đi ra khỏi trường của tôi, cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Cứ như vậy trong nháy mắt, Lý Tiêu cảm giác chính mình biểu hiện thật soái. Cho đến khi một trận gió nhẹ thổi qua, Tề Mục lấy ưu thế chiều cao của mình áp đảo Lý Tiêu thấp hơn một cái đầu..... Lý Tiêu vì tránh khí thế của mình thua người ta, quyết đoán điều chỉnh tư thế đứng. Đương nhiên vẻ mặt của hắn không đổi, ánh mắt mang theo kiệt ngạo (*bướng bĩnh*), hắn quan sát Tề Mục, phát hiện sau cái kính kia của Tề Mục là một đôi mắt nhỏ vừa vô tội vừa mờ mịt.

Lý Tiêu nhớ lại lời nói của mình một chút, chẳng lẽ lời mình nói rất cao thâm, Tề Mục căn bản nghe không hiểu?

Tề Mục đương nhiên nghe hiểu. Anh chỉ là có chút không thích ứng được Lý Tiêu thay đổi nhanh như gió. Đột nhiên từ một thanh niên dương quang ấm áp biến thành một tên nhóc âm u lãnh khốc xấu xa..... Đã vậy còn nâng cầm mình lên.....

Tề Mục nghĩ đến vẻ mặt Lý Tiêu nâng cầm mình lên, đột nhiên có chút ngượng ngùng. Anh ngượng ngùng e lệ cúi đầu, sau đó run rẩy nói: “Nhưng..... Nhưng mà..... Cái kia thật sự rất quan trọng..... Không thích hợp để tặng người khác, cậu nhất định phải trả lại cho tôi..... Không thì.....”

Lý Tiêu ôm ngực, hoài nghi nhìn Tề Mục, rất muốn nhìn từ vẻ mặt của anh ta ra dấu vết giả bộ. Tề Mục này biểu hiện giống như đang giả bộ, nếu là người bình thường kỹ xảo biểu diễn cũng sẽ không kém như vậy để người khác vừa nhìn đã biết là giả bộ nha.

“Không thì sao?”

Lý Tiêu lạnh lùng hỏi.

Tề Mục không biết nghĩ tới cái gì, hồi lâu không nói chuyện. Vẫn quan sát anh ta Lý Tiêu phát hiện, vậy mà anh ta lại đỏ mặt, từ cổ đến lỗ tai cũng đỏ! Mặt đỏ thì không nói, thể nhưng cơ thể cũng bắt đầu run, không biết có phải là phát bệnh hay không?

Lý Tiêu cẩn thận lui về phía sau một bước, âm thầm đề phòng.

Đúng lúc này, Tề Mục đột nhiên ngẩng đầu. Đầu anh ta vốn là cúi xuống thật thấp, gần như là chôn xuống

ngực của mình. Đột nhiên ngẩng đầu, khiến Lý Tiêu nhìn rất lo lắng, cái cổ mảnh khảnh của anh ta có thể vì hành động mạnh này mà gặp khó khăn không?

Đương nhiên chút khó khăn đó cổ Tề Mục vẫn chịu được. Khiến Lý Tiêu để ý là biểu hiện của Tề Mục bây giờ. Lý Tiêu rất muốn hỏi: “Anh có bị bệnh gì không?”

Lý Tiêu muốn hỏi, liền hỏi. Mặt Tề Mục sau khi nghe Lý Tiêu hỏi đã bớt đỏ hơn một chút giống bình thường, ít nhất sau khi màu đỏ hồng kia biến mất, chỉ để lại một mảnh trắng bệch, toàn là nước mắt.

Mặt Tề Mục trắng bệch, nghẹn ngào nói, “Tôi..... Tôi..... Không có bệnh.....”

Sau đó Tề Mục tiếp tục khóc, ngay cả ánh mắt, không nhìn người khác mà vẫn khóc.

Được, Lý Tiêu hiểu rồi, là mình đã dọa cho người ta khóc. Nhưng mà người này sao lại chậm chạp như vậy? Phản ứng cũng quá chậm rồi?

Nhìn người đàn ông lớn to đầu khóc trước mặt mình, Lý Tiêu đều có chút không hạ thủ tiến hành “Trao đổi” với anh ta được. Lý Tiêu sợ nhất là người ta khóc, hẳn không thể làm được gì, mà giờ lại là nước mắt của đàn ông con trai.

“Khóc cái gì mà khóc..... Tôi có đánh anh đâu? Đừng khóc, đừng khóc. Còn ra thể thống gì nữa?”

Lý Tiêu không được tự nhiên khuyên Tề Mục, không được tự nhiên lấy giấy lau nước mắt giúp anh ta.

Tề Mục vẫn khóc, Lý Tiêu cảm thấy nhất định phải dời lực chú ý của anh ta.

Vì thế nói một câu: “Anh nói đi, vì sao nhất định phải lấy lại DVD? Nếu có lý do đầy đủ..... Tôi có lẽ có thể suy xét, giúp anh.”

Không ngờ Tề Mục càng ngày càng khóc nhiều hơn, trực tiếp ngồi xổm xuống, cuộn thành một cục, cơ thể còn run nhẹ nhẹ, thoạt nhìn muốn đáng thương bao nhiêu thì đáng thương bấy nhiêu.

Lý Tiêu hận không thể tự vả miệng của mình.

“Anh... anh... anh đừng khóc..... Đừng khóc. Lão tổ tông của tôi ơi! Xem như tôi cầu xin anh đó, đừng khóc nữa”

Lý Tiêu xoay quanh Tề Mục vòng vòng, chỉ thiếu chưa có quỳ xuống đất cầu xin tha thứ nữa thôi.

May mà Tề Mục cũng không khóc mãi mãi cùng với trời đất, đương nhiên nếu muốn anh hoàn toàn có thể làm được. Nhưng anh không muốn như vậy. Anh ghét sự yếu đuối của mình, anh ghét mình không thể làm cho mình hết yếu đuối. Anh cố gắng không khóc nữa, nước mắt này vừa khiến mình khó xử cũng khiến cho người khác bối rối.

Lý Tiêu thấy cuối cùng Tề Mục cũng im lặng, dường như muốn đứng lên. Vì thế vội vàng tiến lên, giúp một tay nâng anh ta đứng lên. Đúng là Tề Mục không khóc nữa, Lý Tiêu cũng nhìn ra anh ta cố gắng kiềm nén nước mắt đang muốn chảy ra như thế nào. Lý Tiêu nhìn thấy mà trong lòng khản trương không thôi, sợ Tề Mục không kiềm nén được.

Vì thế cẩn thận lau nước mắt giúp anh ta, ôm vai anh ta để cho anh ta thêm sức lực.

“Tôi tin tưởng anh, anh có thể làm được! Đừng để nước mắt đánh bại anh!”

Lý Tiêu cổ vũ Tề Mục như vậy, tuy rằng hấn đối mặt với sự tấn công bằng nước mắt thất bại thảm hại.

“Nhưng mà thỉnh thoảng khóc cũng có thể giảm bớt độc tố trong người, anh không nên tạo áp lực tâm lý cho mình.”

Lý Tiêu nói cứ như đúng rồi, cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Hấn điều chỉnh lại phương châm để khuyên giải, tránh cho Tề Mục chống đỡ không nổi.

“Đi thôi, chúng ta đi ăn một bữa ngon, tôi mời khách.”

“Về sau anh muốn đi theo tôi bao lâu cũng được.....”

.....

Lý Tiêu một đường an ủi Tề Mục, đi ra khỏi trường tìm nhà hàng.

Mà thật vất vả sắp xếp chỗ cho các bạn nước ngoài xong, Chu Dịch Phàm tranh thủ chút thời gian, chạy tới nhìn thấy cảnh tượng như thế này: Lý Tiêu dịu dàng nói chuyện với Tề Mục, ôm Tề Mục rời đi.....

Chu Dịch Phàm nhìn thấy dạ dày liền đau, mày nhăn đến mức có thể kẹp chết ruồi.

Lý Tiêu có biết tự kiểm điểm mình là thẳng nam hay không thế! Sao lại có thể dịu dàng với một người con trai khác như thế kia? Còn giống như là đang dỗ bạn gái là thế nào?!!

Trong lòng Chu Dịch Phàm đang hò hét nhưng không ai nghe được. Mà Lý Tiêu vì trấn an Tề Mục có thể khóc bất cứ lúc nào dứt khoát sử dụng tất cả chiêu thức. Hấn cảm thấy so với phát tờ rơi dưới ánh mặt

trời còn mệt hơn.

Nhưng mà chuyện lần này cũng không phải là không có thu hoạch. Ít nhất Lý Tiêu xác định sau này hẳn là sẽ không bị Tề Mục quẩn lấy mỗi ngày nữa — Tề Mục tỏ vẻ anh không biết mình có nên hay không nói cho Lý Tiêu lý do anh muốn lấy lại DVD. Thì Lý Tiêu lại vỗ ngực cam đoan nói với Tề Mục rằng về nhà ngủ một giấc xong rồi nói với hắn lý do muốn lấy lại DVD, hắn sẽ trả lại cho anh. Tề Mục liền rối rắm tạm biệt Lý Tiêu, về nhà một mình.

Một khoảng thời gian rất dài sau này, Lý Tiêu đều hối hận mình không trả sớm DVD cho Tề Mục. Chuyện này để sau rồi nói.

Đối với Lý Tiêu mà nói, chuyện cần làm trước tiên vẫn là thổ lộ với nữ thần. Vào ngày kết thúc trao đổi sinh viên nước ngoài đó, Lý Tiêu rốt cuộc cũng dành đủ tiền mua một món quà bình thường, cũng nổi lên dũng khí nhắn tin cho nữ thần.

“Học kỳ này sắp kết thúc rồi, cảm giác với cậu ngày càng mãnh liệt hơn, nó làm tôi khó chịu, làm cho tôi bối rối, nhưng lại khiến tôi vui vẻ chịu đựng nó. Có thể cho tôi một cơ hội không? Sáu giờ chiều ngày mai, tôi chờ cậu ở bến tàu.”

Lý Tiêu thành công gửi đi tin nhắn buồn nôn đó, thông qua nhiều trạm, cuối cùng thì nó cũng gửi tới đúng người.

Chu Dịch Phàm nhìn di động của mình, nhìn tin nhắn được gửi đến từ Lý Tiêu trên màn hình, có loại xúc động muốn đâm hai mắt mình. Sao tay cậu lại tiện như vậy? Sao cậu lại lấy tin nhắn của Lý Tiêu từ trong thùng rác ra chứ? Sao cậu lại nhìn từng tin nhắn một chứ? Sao cậu lại nhìn thấy cái tin nhắn cuối này chứ?

Thật vất vả mới quên được, bây giờ cảm giác đó lại quay lại rồi. Phần nộ cũng quay trở lại. Nếu Chu Dịch Phàm lý trí một chút thì nên không đọc tin nhắn, hoặc là trực tiếp xóa tin nhắn đi. Đáng tiếc người phần nộ là không có lý trí. Đầu của cậu dưới sự phần nộ nhanh chóng vận chuyển, 90% CPU dùng để mắng chửi Lý Tiêu, còn lại 10% thì tính toán nên lợi dụng một tin nhắn cuối cùng này như thế nào, cho Lý Tiêu một đòn trí mạng.

Chu Dịch Phàm suy xét mình có thể che mặt, đứng ở bến tàu đánh Lý Tiêu. Hay là nên gọi Như Hoa muội muội đi gặp Lý Tiêu, mà với tính cách của Như Hoa muội muội, có khả năng rất lớn là ngay lần gặp mặt đầu tiên đã muốn *Bá Vương ngạnh thượng cung* rồi. Thật sự rất ác độc, Chu Dịch Phàm lộ ra nụ cười âm hiểm.....

(Bá Vương ngạnh thượng cung: rape, cưỡng gian =))

Chu Dịch Phàm gọi điện thoại cho Như Hoa muội muội, Chu Dịch Phàm sắp xếp lại từ ngữ một chút, hơn nữa suy nghĩ nói như thế nào mới có thể khiến Như Hoa muội muội ra tay tương trợ.

Trong thời gian suy nghĩ, điện thoại bên kia truyền đến giọng nói ngọt ngào của Như Hoa muội muội: “Anh

Dịch Phàm ~ Cuối cùng anh cũng chịu gọi điện cho người ta ~ ừm~”

Chu Dịch Phàm nghe được cả người chấn động, nháy mắt *thần thanh khí爽*. Chỉ là quên mất những từ ngữ vừa mới sắp xếp.....

(thần thanh khí爽: sáng khoái tinh thần)

Rất ác độc Chu Dịch Phàm nghĩ đến cảnh tượng Lý Tiêu bị *lạt thủ tồi hoa*, trong lòng ần ần dâng lên vài phần đồng tình.

(lạt thủ tồi hoa: tàn phá một bông hoa đẹp, ngắt hoa, bẻ hoa=))

Cuối cùng Chu Dịch Phàm tắt điện thoại, một câu cũng không nói.

Có đôi khi Chu Dịch Phàm cũng vì mình quá thiện lương mà buồn rầu. Nếu như chọn vũ khí hạt nhân là Như Hoa muối muối để đi trả thù Lý Tiêu, quả thật rất tàn nhẫn.

Cuối cùng Chu Dịch Phàm gọi điện thoại cho Phạm Doãn Y, hẹn gặp cô và bạn trai mới của cô vào lúc sáu giờ chiều mai ở bến tàu.

Chú giải:

“Bá vương ngạnh thượng cung” là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang

“Bá Vương ngạnh thượng cung”: “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngạnh thượng cung” hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”, mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiang jian”] hài âm hoàn toàn với “cường gian”, mà “cường gian” thời xưa là một từ đại kỵ húy, nên người xưa vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô vàn, đã dùng năm từ “Bá vương ngạnh thượng cung” thay thế cho hai từ “cường gian”.

20. Chương 20: Chấm Dứt Là Bạn Bè 5

Edit: Tịnh

Tan nát cõi lòng thành tro là cảm giác gì? Đó chính là cảm giác khi hẹn gặp nữ thần, kết quả nhìn thấy nữ thần đang hôn môi với một người con trai khác.

Lý Tiêu hiểu rồi, nữ thần không thuộc về hắn, cho dù hắn gửi tin nhắn thường xuyên thì thế nào, hắn thổ lộ có chân thành thì thế nào. Nữ thần vĩnh viễn cũng không thuộc về hắn, nữ thần thuộc về người con trai đang hôn cô kia. Nữ thần là hoa đã có chủ

Nhưng là vì sao Lý Tiêu không nghe ai nhắc tới chuyện nữ thần có bạn trai?

Được rồi, vấn đề này cũng không quan trọng. Sự thật đang ở ngay trước mắt, còn có thể nói được gì?

Lý Tiêu không có đi gặp nữ thần, cũng không chào hỏi cô, tuy rằng theo lý thuyết hắn cùng nữ thần cũng coi như là quen biết. Hắn thậm chí không muốn nữ thần nhìn thấy hắn.

Hắn kéo bó hoa hồng đỏ vừa mua, ủ rũ đi ở ngã tư đường trên sân trường. Mục tiêu đầu tiên là thùng rác, bó hoa hồng trên tay là sự trói buộc, hắn phải ném đi. Tuy rằng bó hoa hồng này hắn mua ở chỗ ông chú kia tốn không ít tiền.

Ném hoa hồng, hắn muốn trở về phòng, thu thập một chút hành lý. Ngay sau khi kết thúc lễ trao đổi sinh viên nước ngoài, trường được nghỉ, hắn nên về nhà.

Lý Tiêu đứng ở ngã tư giữa trường học và chợ buôn bán về đêm. Nếu về phòng thì đi về bên trái, đương nhiên hắn cũng có thể lựa chọn đi bên phải, đi vòng trên con đường nhỏ của trường một vòng. Nhưng hắn không lựa chọn, mà là nhìn bức tường phía trước cách hắn không xa mà ngẩn người.

Mà Chu Dịch Phàm đứng ở xa xa, ngẩn người nhìn Lý Tiêu.

Hắn đã nhìn thấy vẻ mặt sững sờ của Lý Tiêu, mắt mát và khổ sở, nhìn thấy Lý Tiêu ném bó hoa hồng kia, buông tha cho tình yêu trong lòng. Lý Tiêu hẳn là cũng ném qua hương vị mà cậu đã từng trải qua, nhưng trên mặt cậu không có sự vui vẻ khi trả thù, cậu chỉ đang miễn cưỡng duy trì bình tĩnh mà thôi.

Trả thù, còn không phải tự mình tìm phiền não sao?

Chu Dịch Phàm cúi đầu, ra lệnh cho mình không cần đuổi theo bóng dáng Lý Tiêu. Tốt nhất là kiềm chế suy nghĩ của mình một chút, dừng lại những suy nghĩ về Lý Tiêu, ví dụ như tay Lý Tiêu nắm cậu rất ấm áp, ngón tay Lý Tiêu rất nhỏ nhưng cứng rắn; Ví dụ như Lý Tiêu ôm cậu, lồng ngực rất rộng lớn, dưới lồng ngực là trái tim đang đập; Ví dụ như Lý Tiêu dùng tiếng Anh sứt sọc kia, đọc thơ tình..... Lý Tiêu cười, cười to, mỉm cười, ngây ngô cười; Vẻ mặt của hắn, nghiêm túc, chăm chú, mặt xấu; Hắn thích ăn điểm tâm, ưa chơi đùa trò chơi, yêu lớp..... Tất cả mọi chuyện về Lý Tiêu, cậu muốn không nghĩ nữa, miễn cho tâm lý mất đi cân bằng dẫn đến tim đau lòng cũng đau.

Hoặc là có thể chọn lấy một phương pháp đơn giản, ăn thuốc phiện giảm đau.

Phạm Doãn Y rất ít khi cùng bạn trai đi ra đi vào trong sân trường, cũng không kết giao với sinh viên cùng trường. Cho nên Lý Tiêu nghe không được về bất quái Phạm Doãn Y có bạn trai cũng không có gì kỳ lạ.

Lần này Chu Dịch Phàm gọi cô mang theo bạn trai cùng nhau đến trường học, cô còn rất ngoài ý muốn, bởi vì Chu Dịch Phàm luôn luôn không có hứng thú với bạn trai của cô.

Qua thời gian đã hẹn, Chu Dịch Phàm vẫn chưa tới, Phạm Doãn Y liền gọi điện thoại cho Chu Dịch Phàm. Cuộc điện thoại này triệt để giải cứu Chu Dịch Phàm. Đắm chìm trong chuyện tình cảm không thể nào có được, còn không bằng nhanh đi gặp bạn tốt.

Bến tàu có một cây cầu ở cuối bên tay phải, giấu ở dưới là một dòng nước ấm màu xanh. Ở đây có cây cầu dài trên sông, có cây xanh, có hoa hồng, thỉnh thoảng còn có vài con chim không sợ người đến tìm thức ăn. Đây là một nơi rất thích hợp để hẹn hò. Các sinh viên sau khi tan học, cũng thích ở chỗ này vừa ăn vặt vừa tám chuyện. Nhưng mà lúc trường được nghỉ học, người tới nơi này rất ít, so với lúc mới khai giảng, ngược lại là yên lặng hơn nhiều.

Lúc Chu Dịch Phàm tới nơi, Phạm Doãn Y cùng bạn trai đang đánh với nhau. Ngồi chung với một đôi người yêu có quan hệ thân mật với nhau, Chu Dịch Phàm vừa thất tình có vẻ cô đơn chiếc bóng không hợp. Cho rằng mình sẽ được bạn tốt cứu giúp, không ngờ đến nơi lại càng bị đả kích hơn, Chu Dịch Phàm cảm thấy mình quả thật rất xui xẻo.

Nói chuyện Đông Tây một lát, trong lúc hơn phân nửa là Chu Dịch Phàm nói, Phạm Doãn Y và bạn trai cô thỉnh thoảng phụ họa vài câu. Không bao lâu Phạm Doãn Y liền tạm biệt với Chu Dịch Phàm, trốn ở trong lòng bạn trai lắc lắc tay, đi thật tiêu sái, một chút cũng không phát hiện nội tâm hư không tịch mịch của Chu Dịch Phàm, đang cần người quan tâm đến như thế nào.

Chu Dịch Phàm thở dài một tiếng, cũng rời khỏi bến tàu. Khi đi qua cây cầu, không chút ngoài ý muốn nhìn thấy những chữ cái rải rác trên mỗi ô vuông.

Mấy chữ cái lộn xộn này, thật sự có thể ghép lại thành một bài thơ tình sao?

Chu Dịch Phàm rất nghi ngờ.

Trong lòng có nghi vấn, tự nhiên muốn đi đến cầu kiểm chứng một phen mới xứng đáng với danh hiệu học giỏi của Chu Dịch Phàm. Vì thế Chu Dịch Phàm bắt đầu đi dọc theo cây cầu dài, cúi đầu chậm rãi đi. Vừa đi, vừa ghi nhớ các chữ cái.

Với trí nhớ của Chu Dịch Phàm, để nhớ được mấy chữ cái này, cũng không mất bao nhiêu thời gian liền có thể nhớ được toàn bộ. Trước khi trời về đêm, cậu đã nhớ hết tất cả các chữ cái rồi.

Giống như Chu Dịch Phàm dự đoán, mấy chữ cái lộn xộn này, căn bản không thể ghép thành bài thơ. Xuất phát thái độ nghiêm túc của sinh viên công nghệ, Chu Dịch Phàm còn thử đảo ngược, thử phương pháp ghép thành từng từ, thậm chí dùng tới mật mã tin học muốn giải ra một cái gì đó có nghĩa. Kết quả vẫn không thu hoạch được gì.

Quả nhiên tất cả chỉ là hiểu lầm tốt đẹp chỉ có trong tưởng tượng mà thôi. Thậm chí khả năng là có người

nhằm chán bịa ra lời nói dối.

Đứng ở trên cầu thật lâu, phong cảnh xung quanh vẫn như trước đẹp như một bức tranh. Vì muốn biết được chân tướng Chu Dịch Phàm đột nhiên cảm thấy rất áp lực. Chắc là vì uống không đúng thuốc giảm đau, không nên nảy sinh tình cảm. Thất tình, thật ra cũng chỉ có như thế. Chỉ là tự mình đa tình mà thôi, không tính là yêu đi. Cần thận nghĩ lại, thật đúng là. Chẳng lẽ ở chung chưa tới một năm, liền khiến cậu yêu đến mức không kiềm chế được, không thể dứt bỏ được sao? Nực cười!

Chu Dịch Phàm nghĩ như thế, trong lòng lại không cảm thấy dễ chịu chút nào. Ngược lại càng ngày càng khó chịu, thật muốn làm chút gì để phát tiết một trận. Nhảy sông bơi lội không thích hợp, bởi vì nước sông quá bẩn. La to nhất định sẽ bị giáo cảnh xem như kẻ điên bắt đi. Cuối cùng Chu Dịch Phàm từ cầu dài đi đến một quán bar, uống rất nhiều rượu, vừa vàng vừa trắng, cái gì cũng uống, không say không về.

Chu Dịch Phàm ngồi phía Đông Nam của quán, cách vài cái bàn ở phía Tây Bắc, có một người đang chiếm cứ. Hơn nữa cũng giống như Chu Dịch Phàm vậy, người kia cũng bởi vì thất tình nên muốn uống rượu để phát tiết.

Người này chính là Lý Tiêu.

Với tính tình của Lý Tiêu, uống rượu như thế nào chỉ có một mình chứ? Đáng tiếc các bạn hữu của hắn vừa được nghỉ đã bay mất. Hình như đã đi về hết vào ngày hôm qua rồi, bao gồm bạn cùng phòng thân thiết với hắn là Lý Tiêu và Triệu Địa. Ngược lại Lý Tiêu muốn liên lạc với Chu Dịch Phàm, hỏi cậu có về nhà không, thế nhưng không ai nghe máy. Hắn không biết mình đã bị kéo vào sổ đen, Chu Dịch Phàm căn bản sẽ không nhận điện thoại của hắn.

Nói tóm lại Lý Tiêu rất bi thảm chỉ có thể thất tình mà uống rượu một mình. Lý Tiêu có tiếng ngàn chén không say, hắn vì thế mà rất buồn rầu. Không thể khiến mình say, sao có thể giảm bớt nỗi đau khi thất tình được chứ? Hơn nữa càng uống lại càng tỉnh, kia không phải là tự tìm ngược sao?

Lý Tiêu nghĩ như thế, ngửa đầu uống hết cả một ly bia. Hiển nhiên hắn đang tự tìm ngược.

Uống rượu nhiều, hắn liền sẽ trở nên rất nghiêm túc. Cũng không thích cười, thoát nhìn không giống như bình thường, rất lạnh lùng.

Nhưng có người từng nói rằng bộ dáng lạnh lùng của hắn đặc biệt hấp dẫn người khác, cả người đều tản ra một cách tự nhiên không cần đến hooc-môn. Lúc này chỉ cần một ánh mắt của hắn thôi cũng khiến con gái phải thét chói tai.

Sau khi cô gái thứ n bị hắn vô tình cự tuyệt, Lý Tiêu cuối cùng cũng có kinh nghiệm nhất định. Nhưng mà, hắn tuy thiếu người uống rượu với hắn, lại thật sự không cần phụ nữ muốn ăn đậu hủ của hắn đến ngồi chung. Hắn còn muốn lần đầu tiên của mình phải là với lão bà thân ái của hắn nữa đó. Sao? Người (*Chế*) hỏi người không có kinh nghiệm như hắn có thể làm cho lão bà thân ái được tính phúc không ấy hả? Lý Tiêu nghiêm túc nói cho người (*chế*) biết, trời sinh hắn có kỹ năng mạnh mẽ tàn bạo hơn cả nam chính trong phim heo, người (*chế*) có tin không? Không tin à...ha ha.

21. Chương 21: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 6

Edit: Tinh

Thời gian càng ngày càng muộn, quán bar càng ngày càng nhiều người. Lý Tiêu thì có ý muốn về. Còn Chu Dịch Phàm lại hoàn toàn không để ý đến chuyện này. Cậu một mình độc chiếm một góc, giống như không liên quan gì đến thế giới ồn ào bên ngoài kia.

Cậu cầm di động trong tay, lục tìm tin nhắn từ trong thùng rác. Mỗi tin nhắn của Lý Tiêu cậu đều tìm ra, sau đó lại xóa đi từng tin nhắn một. Trước đó cậu để tất cả tin nhắn vào một cái thùng, cậu biết mấy cái tin nhắn đó ở đâu. Giống như số đen vậy — thùng rác. Cho nên khi lục tìm hết tin nhắn của Lý Tiêu, cậu không chút nào ngoài ý muốn đọc lại mỗi tin nhắn mà Lý Tiêu đã gửi một lần nữa.

Ngược lại là không cảm giác đặc biệt gì, ít nhất ngay từ đầu nên là như thế này. Chu Dịch Phàm chỉ nhìn một cái, liền không chút do dự xóa đi. Cho đến khi nhìn thấy tin nhắn đầu tiên, nó chính là sự bắt đầu của hiểu lầm này.

“Tôi thích cậu.”

Chu Dịch Phàm ngăn người nhìn chằm chằm bốn chữ kia một lúc.

Còn khiến đầu óc cậu trở nên chậm chạp, suy nghĩ ý nghĩa của bốn chữ kia cũng mất mười giây. Mà mười giây này, cậu còn không quên mình phải uống rượu.

Đổi từ tiếng Trung sang tiếng Anh thì là “I love you”, lại đổi tiếng Anh thành tiếng Trung thì có nghĩa là “Tôi yêu cậu” Sau một lúc đổi đi đổi lại “Tôi thích cậu”, Chu Dịch Phàm dường như hiểu được ý nghĩa chân chính của nó. Cậu ngây ngô cười, lẩm bẩm nói: “Tôi cũng thích cậu.”

Sau đó không chút nào ngoài ý muốn, cậu nhớ tới: “Tôi thích cậu” Bốn chữ này cũng không phải là nói với cậu, cũng không dành cho cậu. Nụ cười ngây ngô liền bị thay thế bằng cười khổ.

Chu Dịch Phàm tạm thời bỏ ly rượu trên tay xuống, lần đầu tiên nhắn tin trả lời Lý Tiêu. Đây không phải là chuyện dễ dàng gì, đặc biệt là sau khi đã uống rượu. Rất dễ dàng đánh sai chính tả, rất dễ dàng viết tin nhắn không giống như ý tứ mình muốn biểu đạt.

Chu Dịch Phàm sửa vài lần, mới viết được một tin nhắn tạm ổn. Sau đó cậu lại ngăn người nhìn tin nhắn mình vừa mới viết. Trong lúc đang suy nghĩ có nên gửi hay không, cậu vô ý ấn xuống phím gửi đi.

Sau khi âm thanh gửi tin nhắn thành công vang lên, tay Chu Dịch Phàm run lên ném điện thoại lên bàn. Cậu ném thật nhanh, giống như không phải ném điện thoại mà là đang sợ chuột sợ gián vậy.

Chu Dịch Phàm nhìn di động bị mình ném trên bàn, ổn định lại tâm tình đang bị kinh hách (*kinh ngạc+khiếp sợ*). Đang muốn đưa tay cầm lấy di động, di động lại đột nhiên rung lên một chút. Vì thế Chu Dịch Phàm lại lo lắng đề phòng một trận, giống như có tật giật mình vậy.

Là Lý Tiêu gọi, Lý Tiêu gọi điện thoại cho Chu Dịch Phàm. Bởi vì Lý Tiêu nằm trong sổ đen, di động chỉ rung một chút, sau đó tự động cắt. Nhưng Lý Tiêu đặc biệt cố chấp, một lần lại một lần gọi, vì thế di động cũng một lần lại một lần rung lên. Chu Dịch Phàm luống cuống tay chân tắt di động, còn không yên tâm, lại dùng tăm lấy sim ra, lấy sim chuyên dùng để gọi về nhà ra, ném vào ly rượu.

Làm xong mấy chuyện này, Chu Dịch Phàm thở phào một hơi.

Cùng lúc đó, Lý Tiêu phát hiện số điện thoại mình gọi đã tắt máy, lý trí đang ngừng hoạt động đột nhiên chuyển động một chút.

Vừa rồi hắn không ngờ nhận được tin nhắn của nữ thần. Không, chính xác mà nói là hắn cứ nghĩ là nữ thần nhưng thật ra thì không phải mà một em gái nào đó *thầm mến* hắn gửi tin nhắn tới. Em gái nói: “Em không phải cô ấy.” Sau đó còn nói: “Thế nhưng em thích anh.” (*Em gái cái đầu anh. Anh mới là em gái. Cả nhà anh đều là em gái =. =!!!*)

[thầm mến: yêu thầm, yêu đơn phương =]]]

Không biết vì sao, Lý Tiêu cảm giác mình đã nhất kiến chung tình với em gái này, tuy rằng hắn còn chưa nhìn thấy em ấy. Suy nghĩ một chút mấy tin nhắn tỏ tình quan tâm kia đều gửi sai đối tượng, mà tin nhắn này của em ấy, chắc là cho rằng ngay từ đầu mình thích em ấy, sau này mới phát hiện là hiểu lầm. Em gái nhất định là rất đau lòng. Có thể nổi lên dưng khí cởi bỏ hiểu lầm, em gái này cũng không dễ dàng gì!

Cho nên Lý Tiêu quyết đoán gọi điện thoại, muốn an ủi em gái một chút, hơn nữa nhất định chắc chắn sẽ nhận lời tỏ tình của em gái. Em gái nếu nhận được tin nhắn của hắn chắc cũng thầm mến hắn từ đó, cũng thầm mến được vài tháng. Em gái này cũng có cảm giác bị dày vò khi thầm mến giống Lý Tiêu vậy. Có lẽ nào – em gái này rất có khả năng sẽ là lão bà tương lai của mình, là đang chờ mình sao?

Ai ngờ em gái lại thẹn thùng mà không nhận điện thoại, cuối cùng thậm chí còn tắt máy.

Có lẽ là vì rất đau lòng, cho rằng mình sẽ không tiếp nhận em ấy cho nên buông tay? Không phải chứ!!!

Lý Tiêu nghiêm túc nhìn chằm chằm di động, nghiêm túc hò hét trong lòng.

Sau đó Lý Tiêu vừa uống rượu vừa nghiêm túc mà bình tĩnh tĩnh nhớ tới số điện thoại của em gái này được tìm thấy trong điện thoại của Chu Dịch Phàm. Chắc là Chu Dịch Phàm biết thân phận thật sự của em gái này. Lý Tiêu quyết định không uống rượu nữa, dù sao cảm giác thất tình đã tan thành mây khói khi hắn biết có một em gái dễ thương đang thầm mến hắn. Bây giờ với hắn mà nói quan trọng nhất là tìm ra em gái dễ thương đang thầm mến hắn là ai?

Lý Tiêu thuộc phái hành động, đầu tiên hắn gọi điện thoại cho Chu Dịch Phàm. Đáng tiếc trước sau như một không có người nghe máy. Tiếp theo Lý Tiêu vén màn, bắt đầu chen ra cửa quán bar. Nếu đã gọi điện thoại không được, có thể về phòng xem Chu Dịch Phàm có ở đó không. Được nghỉ, dù sao Chu Dịch Phàm cũng phải về phòng để thu dọn hành lý đúng không?

Quán bar có rất nhiều người, trên sàn nhảy thì đang nhảy nhót loạn xạ, dưới sàn nhảy thì có người đang nói chuyện với bạn hay là với người xa lạ, loại người nào cũng có. Lý Tiêu nhắm đúng mục tiêu, không chớp mắt xuyên qua đám người lướt qua chướng ngại, sắp tới cửa ra. Hắn không có chú ý tới, có một người lắc lư đứng lên, lắc lư đi, đi cùng đường với hắn.....

“Này..... Cẩn thận.....”

Lý Tiêu nhất thời không chú ý, va vào người nọ.

Người nọ ngay cả nhìn cũng không nhìn Lý Tiêu, đẩy tay Lý Tiêu đang đỡ ra, lắc lư muốn rời đi. Lại bị Lý Tiêu kéo lại.

Hiển nhiên Lý Tiêu nhận ra người nọ, đang kéo cậu lại, gọi tên cậu: “Chu Dịch Phàm!”

Thật sự là *’Đắc lai toàn bất phí công phu’* a, Lý Tiêu như thế nghĩ, ôm Chu Dịch Phàm ra khỏi quán bar.

(nguyên gốc thành ngữ là “Đạp phá thiết hại vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu.”, nghĩa là: đi mòn gót giày thì không tìm được, đến lúc tìm ra thì lại chẳng phí công, ý là lúc dụng tâm dùng sức tìm kiếm thì tìm không được, sau vô tình không để ý thì lại đột nhiên tìm ra.)

Chu Dịch Phàm đầu choáng váng, đối với chuyện đang xảy ra phản ứng chậm chạp. Đứng ở bên ngoài quán bar bị gió thổi qua một cái, cậu rung mình một cái, tỉnh táo lại một chút. Cậu nghiêng đầu nhìn người đang ôm cậu, nhìn rất lâu.

“Bề ngoài của anh rất giống..... Người nào đó.” *(Dùng cách xưng hô anh-tôi là vì Chu Dịch Phàm không biết người trước mắt là ai)*

Chu Dịch Phàm nhìn mặt Lý Tiêu, đưa ra kết luận như vậy.

Lý Tiêu nghiêm túc nhìn Chu Dịch Phàm, nghiêm túc suy nghĩ một chút ý nghĩa trong lời nói của Chu Dịch Phàm.

“Ai?”

Lý Tiêu hỏi.

Chu Dịch Phàm cười rộ lên, chủ động bám lấy cổ Lý Tiêu, nhéo nhéo má Lý Tiêu.

“Không nói cho anh.”

Chu Dịch Phàm đến gần Lý Tiêu, nhẹ nhàng nói bên tai. Giống như đang câu dẫn vậy, thậm chí cậu còn thổi vào tai Lý Tiêu một hơi.

Lý Tiêu nhú nhú mày, đối với hơi thở bên tai có chút không thích ứng. Bất quá hắn không có đẩy Chu Dịch Phàm ra, ngược lại ôm chặt hơn, khiến Chu Dịch Phàm dính chặt vào hơn — hắn phải bắt Chu Dịch Phàm lại, chờ Chu Dịch Phàm tỉnh rượu, là có thể hỏi ra em gái thầm mến hắn mà hắn chưa biết đó là ai.

Chu Dịch Phàm bởi vì Lý Tiêu động tác thở nhẹ một tiếng, ánh mắt say mê nhìn Lý Tiêu, ý cười càng tăng thêm: “Chỉ có một điểm không giống.”

Lý Tiêu nhìn chăm chăm Chu Dịch Phàm cười, nghĩ Chu Dịch Phàm cười rộ lên còn rất dễ nhìn, so với nữ thần còn đẹp hơn. Chỉ là Chu Dịch Phàm bình thường không hay cười, thỉnh thoảng cười nhẹ cũng chỉ lướt qua, căn bản nhìn không đủ. Lần này ngược lại là được nhìn thỏa thích. Đồng thời, đầu Lý Tiêu cũng nghiêm túc tiến hành phân tích với Chu Dịch Phàm: Nếu hỏi Chu Dịch Phàm là: “Không giống chỗ nào?” Nhất định Chu Dịch Phàm sẽ trả lời: “Không nói cho anh.” Sau đó lại thổi vào tai hắn một cái.

“Không giống chỗ nào?”

Trong lòng Lý Tiêu đột nhiên có chút chờ mong Chu Dịch Phàm lại gần sát.

Chu Dịch Phàm quả nhiên kề sát, nhưng mà không có thổi vào tai hắn, mà là ghé sát vào mặt hắn. Chu Dịch Phàm quan sát mặt hắn, nhìn, nhìn rất lâu, Lý Tiêu cũng ôm cậu đi cũng khá xa rồi.

“Hắn thích cười, ha ha.....”

Cuối cùng Chu Dịch Phàm cũng nói ra điểm không giống.

Tiếp theo giống như Lý Tiêu mong muốn, đến gần bên tai hắn, cười khanh khách nói: “Hắn không có soái như anh!”

Nói xong còn hôn Lý Tiêu một cái.

Lý Tiêu bị Chu Dịch Phàm đột nhiên khích lệ lấy lòng, uống rượu thật thần kì có thể biến khuôn mặt than của cậu thành khoe miệng khê nhếch. Nhưng vì tránh cho Chu Dịch Phàm quá mức nhiệt tình hôn hắn lần nữa, hắn hơi chút kéo khoảng cách hai người ra một chút. (←. ←!thích mà còn giả bộ kìa)

Chu Dịch Phàm lại bắt mất, dùng sức dấn vào Lý Tiêu. Hai người dưới tác dụng của cồn, đi không vững lắm. Lý Tiêu lại ôm Chu Dịch Phàm một lần nữa, còn muốn kéo khoảng cách ra, Chu Dịch Phàm lại không phối hợp, dưới chân nhất thời không ổn, Chu Dịch Phàm mất cân bằng, sắp ngã xuống. Lý Tiêu muốn giữ chặt Chu Dịch Phàm, ngược lại bị Chu Dịch Phàm kéo theo cùng nhau mất cân bằng. *(Té lần 2 @@)*

Lý Tiêu nhanh tay lẹ mắt, gần như xuất phát từ bản năng, ngay khi Chu Dịch Phàm vừa ngã xuống đã bảo vệ cậu, chủ động làm cái đệm thịt người. May mà mặt đường bằng phẳng, trái lại khi ngã xuống cũng không đau. Đương nhiên cũng có khả năng là vì bị cồn làm tê liệt, khiến Lý Tiêu không có cảm giác đau.

Chu Dịch Phàm ghé vào trong lòng Lý Tiêu, ngẩng đầu nhìn Lý Tiêu cười đến vô tâm vô phách. Chỉ là cười không được bao lâu, liền cười không nổi – cậu muốn nôn.

22. Chương 22: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 7

Edit: Tịnh

Chu Dịch Phàm đột nhiên đứng dậy, ghé ven đường nôn ra. Lý Tiêu thấy Chu Dịch Phàm nôn dữ dội, nên quay lại quán bar, mua một chai nước và một bịch khăn giấy. Ra khỏi quán bar, hắn kéo theo Chu Dịch Phàm đi không xa lắm, cho nên chỉ tốn một phút đồng hồ hắn đã về bên cạnh Chu Dịch Phàm. Đúng lúc Chu Dịch Phàm cũng vừa nôn xong.

“Lau miệng đi.”

Lý Tiêu khom lưng, đem giấy đưa cho Chu Dịch Phàm.

Chờ Chu Dịch Phàm nhận khăn giấy, lau miệng xong, hắn lại đưa nước qua: “Súc miệng một chút đi.”

Chu Dịch Phàm súc miệng xong, đầu đã tỉnh táo hơn một nửa. Chính xác mà nói, sau khi cậu nôn hết một bụng rượu, cậu liền tỉnh táo. Cậu ý thức được mình *thông đồng* với một anh chàng đẹp trai, mà bề ngoài của anh đẹp trai này rất giống Lý Tiêu.

(thông đồng: cấu kết với nhau làm chuyện xấu)

Trước khi Lý Tiêu quay lại, Chu Dịch Phàm đang tự hỏi một vấn đề: Có nên tiếp tục thông đồng hay không ta? Đi vào một khách sạn nào đó thuê phòng, để anh chàng đẹp trai rất giống Lý Tiêu dưới thân làm một lần. Dù sao cũng gặp nhau ở quán bar, lại chủ động lôi kéo, nói vậy anh chàng đẹp trai này chắc là sẽ không để ý đến chuyện tình một đêm đâu nhỉ. Cùng lắm thì cho anh ta một chút tiền là được chứ gì.....

Chu Dịch Phàm nghĩ như thế, lau miệng xong, súc miệng xong, sau đó cậu xoay người, ngẩng đầu.....

Ngẩng đầu lên, đầu Chu Dịch Phàm đã tỉnh táo hơn một nửa nhìn chăm chăm Lý Tiêu. Nhìn a.. nhìn a... nhìn a..... Cuối cùng ngạc nhiên nói: “Sao cậu lại ở đây?!!” (*Đột nhiên thấy Chu ca moe đã man=*))

Lý Tiêu vẫn là bộ dáng nghiêm túc khi say rượu như trước, hắn rất nhanh từ trong câu hỏi và giọng nói của Chu Dịch Phàm phân tích ra rằng — Chu Dịch Phàm say không nhẹ, quên luôn hắn là người đã mang cậu ra khỏi quán bar.

Vấn đề Lý Tiêu cần giải quyết bây giờ là, trả lời câu hỏi của Chu Dịch Phàm như thế nào cho đúng. Lý Tiêu nghiêm túc nhớ lại mọi chuyện xảy ra từ khi gặp Chu Dịch Phàm ở quán bar, hắn tìm đến cậu là vì muốn tìm câu trả lời về cái gì đó.

“Tôi muốn biết 183*****49 là số điện thoại của ai?”

Không sai, Lý Tiêu ở đây là vì muốn hỏi Chu Dịch Phàm hỏi ra em gái dễ thương đang thăm mến hắn là ai. 183*****49 số điện thoại của em gái dễ thương đang thăm mến hắn.

Chu Dịch Phàm lúc ghi nhớ này nọ, trí nhớ đúng là không tồi, nhưng nếu cậu không có hứng thú với gì đó, trí nhớ của cậu luôn luôn không tốt. Mà số điện thoại này, chính là cái cậu không hứng thú nhất. Sao cậu lại phải nhớ số điện thoại của mình khi nó có trong điện thoại chứ?

Tóm lại, Chu Dịch Phàm nghe Lý Tiêu nói một chuỗi con số kia, không có ý thức được con số kia có ý nghĩa gì.

“Nó.....”

Chu Dịch Phàm chớp mắt, thấy vẻ mặt sững sốt của Lý Tiêu, vẻ mặt cậu chuyển thành mờ mịt.

Đương nhiên mờ mịt không nhất định là thật sự không biết gì, có khả năng là giả vờ không biết gì. Càng có khả năng là người nào đó uống say thế nhưng nôn xong thì tỉnh táo, vì trốn tránh chuyện nôn mửa khiến người ta xấu hổ, vì bị “Rượu hành” mà tiếp tục mờ mịt giả say. Chu Dịch Phàm khẳng định thuộc về người sau.

Lý Tiêu gật gật đầu, đưa tay ôm Chu Dịch Phàm tiếp tục đi về phía trường học, vừa đi vừa hỏi: “Cậu biết 183*****49 là số điện thoại của ai không?”

Chu Dịch Phàm lắc đầu: “Không biết a.”

Tuy rằng là đang giả say, nhưng uống rượu được quá nhiều, ảnh hưởng với cơ thể cũng không dễ dàng biến mất như vậy. Chu Dịch Phàm đi đường vẫn là có chút không ổn, cho nên cậu cũng không đẩy tay Lý Tiêu đang đỡ vai cậu ra. Huống chi, giờ phút này tâm tình Chu Dịch Phàm đang rối loạn, cũng không có tâm tư đi quần động tác của Lý Tiêu.

Chu Dịch Phàm tâm tình vì sao lại không bình tĩnh ư? Còn cần nói sao? Cậu say rượu, cậu gặp được một anh chàng đẹp trai rất giống Lý Tiêu, cậu muốn cho anh chàng đẹp trai đó là thể thân của Lý Tiêu thể thể để làm chút chuyện. Sau đó cậu tỉnh rượu, cậu phát hiện anh chàng đẹp trai đó chính là Lý Tiêu. Cậu còn chưa làm gì được cả mà! Sao anh chàng đẹp trai lại biến thành Lý Tiêu rồi chứ?!! Nếu là Lý Tiêu thật thì sao cậu dám ra tay được chứ?!!

Ha ha..... Suy nghĩ nhiều quá.

Hơn nửa đêm, sao trên trời không ngủ được, chớp mắt a...chớp mắt..... Nhìn người nào đó và người nào đó mà chê cười. Người nào đó tiếp tục say đến mức đứng đắn say đến mức nghiêm túc, người nào đó tiếp tục sự nghiệp giả say của cậu. Hai người tuy rằng cực lực duy trì cân bằng, lại như trước dưới tác dụng của cồn mà nghiêng ngã, lắc lư. Bọn họ cứ như vậy nghiêng ngã lão đảo, lắc lư trở về phòng ngủ. Vì thế bị đi quản lí ký túc xá ra sức mắng một trận, phạt đứng nửa tiếng không được nói chuyện.

Về câu nói kia của Chu Dịch Phàm:“Không biết a.” Lý Tiêu giải thích là, Chu Dịch Phàm say, đầu óc không rõ ràng, nên không nhớ được. Lý Tiêu sẽ không thừa nhận hẳn cũng say, đầu óc không rõ ràng, đều không biết nói tên “Phạm yi” ra, gọi lại trí nhớ của Chu Dịch Phàm.

Lý Tiêu đỡ người đang say rượu hành động không tiện Chu Dịch Phàm, cho đến khi đưa Chu Dịch Phàm lên giường. Lý Tiêu đương nhiên cũng lên theo, hẳn còn giúp Chu Dịch Phàm cởi giày và quần áo. Chu Dịch Phàm giả say mặc kệ Lý Tiêu bài bố, chỉ hi vọng Lý Tiêu tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng rời đi, tránh cho mình không giả vờ được.

Sau khi lấy chăn mỏng mùa hè đắp lên cho Chu Dịch Phàm, Lý Tiêu rút cuộc từ bên cạnh Chu Dịch Phàm rời đi. Chu Dịch Phàm âm thầm nhẹ nhõm thở ra một hơi. Thở nhẹ nhõm ra một hơi đồng thời trong lòng lại dâng lên một tia không cam tâm và mất mát. Nghe tiếng động Lý Tiêu đi ra khỏi phòng, Chu Dịch Phàm khởi động cơ thể nhìn về phía cửa, giống như muốn nắm giữ bóng dáng đang rời đi đó, tấm lưng kia hoá ra cũng chỉ là vọng tưởng của cậu mà thôi.

“Buông tay đi.”

Trong lòng Chu Dịch Phàm nói như vậy.

Sau đó Lý Tiêu trở lại, tiếng bước chân rất nhẹ, nhưng trong màn đêm yên tĩnh lại phá lệ rất rõ ràng. Chu Dịch Phàm thức thoir nằm xuống, giả bộ ngủ.

Khiến Chu Dịch Phàm ngoài ý muốn là, Lý Tiêu cư nhiên trèo lên giường cậu!

Phút chốc tim Chu Dịch Phàm như nổi trống, khẩn trương đến mức cơ đều cương cứng.

Lý Tiêu sẽ không nhận sai giường chứ? Hay là muốn trao đổi tình cảm với cậu? Ha ha, nhất định là mình nghĩ nhiều..... Chu Dịch Phàm lung tung nghĩ, mà Lý Tiêu đã trèo lên giường, đến bên cạnh cậu.

Rất nhanh, Chu Dịch Phàm liền biết vì sao Lý Tiêu đi rồi mà quay lại, lại trèo lên giường cậu. Cảm giác mát lạnh trên mặt nói cho cậu biết, lí do Lý Tiêu trở về — Lý Tiêu chỉ là muốn lau mặt cho cậu mà thôi.

Ồ, không chỉ lau mặt. Sau khi lau mặt cho cậu, Lý Tiêu lại lau tay cậu. Chỉ là lau mặt và lau tay thôi nha, cũng không có cái gì.

Không đúng! Lý Tiêu hình như không định dừng ở lau tay. Hửn.. hửn cứ nhiên lột quần áo để lau người cho cậu!

Chu Dịch Phàm có thể cảm giác được nghị lực kiên cường của mình đang dần dần suy yếu. Trên thực tế ngay khi tay Lý Tiêu chạm vào cậu kia, cậu cũng đã không thể ngăn cản nghị lực của cậu có xu thế giảm xuống. Chu Dịch Phàm biết, còn như vậy nữa, cậu nhất định sẽ không nhịn được. Cậu sẽ liều lĩnh ôm lấy Lý Tiêu, cậu sẽ điên cuồng hôn hửn, cậu sẽ đặt hửn ở dưới thân.....

Đúng lúc Lý Tiêu hoàn thành xong công tác lau người đang chuẩn bị rút lui, Chu Dịch Phàm đột nhiên mở mắt.

Lý Tiêu không có phát hiện đáy mắt nguy hiểm của Chu Dịch Phàm, hửn giờ tay đưa khăn ướt lên, bình thần nhìn Chu Dịch Phàm một cái: “Lau người, ngủ sẽ thoải mái hơn một chút.....”

Vừa dứt lời, Lý Tiêu liền bị Chu Dịch Phàm kéo lại, kéo thấp xuống. Trước khi Lý Tiêu cúi đầu nhìn rõ biểu tình Chu Dịch Phàm, Chu Dịch Phàm đột nhiên ngửa đầu, chạm đến môi của hửn.

Trong nháy mắt, Lý Tiêu thất thần, đầu óc trống rỗng.

Mà trong thời gian ngắn ngủi hửn thất thần, Chu Dịch Phàm đã đè sau gáy hửn, khiến cho hửn càng thêm gần sát hơn. Lúc đầu chỉ là đơn giản khẽ chạm, giờ biến thành dây dưa triền miên.

Đến khi Lý Tiêu lấy lại tinh thần rồi, ý nghĩ đầu tiên là: Hương vị không tệ. Ý nghĩ thứ hai là: Hồng rồi! Nụ hôn đầu để dành cho lão bà mất rồi. Ý nghĩ thứ ba là: Dù sao cũng chưa hôn bao giờ, vẫn là nên hưởng thụ thôi.....

tung hoa hôn rồi, hôn rồi, hôn môi rồi nha....cơ mà ta muốn hôn lưỡi a *che mặt xấu hổ-ing*

Chúc mừng Tiêu ca bắt đầu đi trên con đường cong không lối về...ke ke

23. Chương 23: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 8

Edit: Tịnh

Lý Tiêu hưởng thụ cánh môi dính vào nhau, cảm giác đầu lưỡi dây dưa với nhau. Nhưng mà vì ở thế bị động nên rất nhanh khiến hắn có cảm giác nhàm chán, hắn bắt đầu đáp lại, bắt đầu học tập, bắt đầu từ một suy ra ba.....

Lúc đó vẻ mặt của Lý Tiêu vẫn nghiêm túc như trước. Hắn phân tích dùng góc độ nào, dùng lực như thế nào để đáp lại. Hắn thử thăm dò, hắn cảm nhận được tay Chu Dịch Phàm đang đáp trả. Cụ thể mà nói, đáp trả kia của Chu Dịch Phàm chính là thở dốc hoặc là kêu rên.

Sau đó hắn phát hiện chủ động tấn công có thể khiến Chu Dịch Phàm thở dốc nhanh hơn, thậm chí có thể khiến cậu phát ra âm thanh rất dễ nghe. Vì thế Lý Tiêu hôn càng ngày càng ra sức, nghiên cứu các loại kỹ xảo như góc độ, hoặc là cố gắng xâm nhập thêm..... Trò giỏi hơn thầy.

Chu Dịch Phàm vì đã có tình cảm nên mới dứt khoát *đập nôi chìm thuyền*, rồi sau đó được Lý Tiêu đáp lại cuồng nhiệt, đến bây giờ, lại bị Lý Tiêu hôn đến sắp hít thở không được thì sưng sốt, hoảng loạn, mê mang..... Lúc đầu Chu Dịch Phàm còn có thể suy nghĩ Lý Tiêu sao có kỹ năng hôn tốt như vậy, sau đó dưới sự tấn công nhiệt tình của Lý Tiêu, suy nghĩ của cậu càng ngày càng rối loạn, cuối cùng không thể suy nghĩ được gì, triệt để trầm luân.

(đập nôi chìm thuyền: quyết đánh đến cùng.

Dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nôi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

Nụ hôn này duy trì liên tục trong thời gian quá dài, Chu Dịch Phàm nhắm chặt hai mắt, khóe mắt có nước lấp lánh. Lý Tiêu rút cuộc ngừng việc học hỏi, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Chu Dịch Phàm. Tầm mắt hắn rất nhanh liền bị giọt nước lấp lánh kia hấp dẫn, hắn buồn rầu nhú mày, sau đó cúi đầu, liếm đi giọt nước bên khóe mắt Chu Dịch Phàm.

Động tác này khiến Chu Dịch Phàm kêu nhỏ một tiếng, mở mắt nhìn lại Lý Tiêu.

Lý Tiêu và Chu Dịch Phàm nhìn nhau nửa giây, hắn chậm rãi mở miệng: “Đừng khóc, tôi chạm nhẹ thôi.”

Nói xong Lý Tiêu lại cúi đầu, mục tiêu là môi đã bị hôn đến sưng đỏ của Chu Dịch Phàm.

Chu Dịch Phàm trong lòng căng thẳng, mắt mở to, giống như muốn thấy rõ ràng, người trước mắt có đúng là Lý Tiêu không. Lý Tiêu đương nhiên vẫn là Lý Tiêu, hắn không mang theo bất cứ biểu tình gì trên mặt giống như đang nghiêm túc khi thực hành mới có. Ánh mắt hắn trong suốt, không có một tia ý loạn tình mê.

Chu Dịch Phàm nhìn Lý Tiêu càng ngày càng tới gần, trong lòng mê mang giống như có một màn sương mù đang tản ra. Cảm giác khô nóng do Lý Tiêu gây ra đó, thậm chí trái tim đập vì bị kích động đó vẫn còn đang tiếp tục đập nhanh. Cho nên Chu Dịch Phàm biết chuyện vừa xảy ra đều là thật. Với cậu mà nói là chân thật, còn với Lý Tiêu thì sao?

Lý Tiêu vẫn là một con ma men, cho nên cậu càng phải tỉnh táo hơn bình thường.

Chu Dịch Phàm hẳn là nên né ra, say rượu hôn môi giống như một cái bẫy, cậu không nên chìm đắm ở bên trong không thể tự kiềm chế. Cậu nắm chặt hai tay, khiến móng tay đâm vào trong lòng bàn tay, hi vọng đau đớn có thể khiến cậu tỉnh táo lại.

Lý Tiêu càng ngày càng gần cậu, sắp hôn xuống..... Lại đột nhiên dừng lại, dừng ở khoảng cách không đến 0.1 millimet. Cùng lúc đó, Chu Dịch Phàm biết rõ đau đớn trong lòng bàn tay cũng không thể làm cậu tỉnh táo được, cũng ra tay. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong nháy mắt Lý Tiêu ngẩng đầu, một nắm đầm liền tiếp xúc thân mật với mũi hắn, một tiếng kêu vang quét sạch không khí sắc tình vừa có. *(gãy mũi lần 2=))*

“Ai da.”

Lý Tiêu che mũi ngồi dậy, cảm thấy mình đã quay lại lần theo đuổi nữ thần không thành công đó, còn suýt chút nữa bị đánh gãy mũi.

Trong mắt Lý Tiêu có một chút nước mắt, hẳn giống như lên án nhìn Chu Dịch Phàm, thế nhưng Chu Dịch Phàm lại giả bộ ngáy ngủ.

Lý Tiêu nhìn chằm chằm Chu Dịch Phàm thật lâu, nhìn gò má vẫn chưa hết ửng hồng của Chu Dịch Phàm, nhìn lông mi nhẹ nhàng rung động của Chu Dịch Phàm, cuối cùng nhìn nơi đó của Chu Dịch Phàm rõ ràng đã bị gặm qua, môi..... Lý Tiêu quyết định không chọc thủng mặt nạ giả bộ ngủ của Chu Dịch Phàm.

“Tôi đi WC.”

Lý Tiêu thanh âm bình tĩnh, giống như đang nói chuyện với không khí. Nói xong hắn bò xuống giường, còn không quên lấy đi cái khăn ướt đã lau qua người Chu Dịch Phàm. Chỉ là khi sắp đi ra khỏi phòng, lại quay đầu nhìn Chu Dịch Phàm ở đầu giường, hít hít cái mũi bị đánh hồng hồng, sâu xa nói một câu: “Ngủ ngon.”

Khi đó Chu Dịch Phàm mới thả lỏng một hơi, bị Lý Tiêu dọa sợ tới mức cả người cứng đờ, thiếu chút nữa kêu lên tiếng, bại lộ mình đang giả vờ.

Lý Tiêu đi rồi, trong phòng trở nên rất im lặng. Đương nhiên nơi này vốn cũng rất im lặng, đặc biệt là lúc đám bạn cùng phòng ồn ào kia không có ở đây. Chu Dịch Phàm nhắm mắt lại, bình phục lại tâm tình vừa bị kinh hách kia. Thật ra kinh hách đó cũng chỉ có một phút mà thôi, không cần tốn thời gian bình phục? Chẳng qua là vì chuyển dời lực chú ý. Nhưng hình như cũng không thành công.

Vì sao Lý Tiêu có thể bình tĩnh như vậy?

Chu Dịch Phàm không nghĩ ra, Chu Dịch Phàm rất khó chịu. Hai tay của cậu đã buông ra, lưu lại trong lòng bàn tay là dấu móng tay đang ẩn ẩn đau, không biết có đâm rách da, chảy máu hay không. Chu Dịch Phàm lười nhìn, dù sao cuối cùng cũng sẽ khép lại, cũng chỉ đau có một đêm này mà thôi.

Chu Dịch Phàm quay người đối mặt với bức tường, muốn ngủ, ngủ rồi cái gì cũng không biết. Cậu lặn qua lộn lại rất nhiều lần, tự thôi miên cũng không có hiệu quả gì. Rất lâu sau, Lý Tiêu trở lại, trèo lên giường của hắn để ngủ, Chu Dịch Phàm cũng vẫn đang tỉnh, rối rắm, tự mình buồn rầu. Đến cuối cùng, chỉ còn một tiếng bất đắc dĩ than nhẹ. Tiếng than nhẹ này hòa nhập vào trong sự yên tĩnh, biến mất vô tung, cũng không ai để ý.

Lý Tiêu thật sự bình tĩnh như vậy sao? Thật ra thì không.

Vốn khi vừa hôn môi với Chu Dịch Phàm, hắn liền cảm giác có chỗ nào đó không thích hợp. Đang muốn hôn lần nữa thì mới nhớ tới Chu Dịch Phàm là bạn của hắn, có cùng giới tính là nam giống hắn. Cho nên hắn dừng lại, sau đó nhận được một đấm của Chu Dịch Phàm. Một đấm này khiến Lý Tiêu bừng tỉnh, là bạn tốt, sao hắn có thể khinh bạc Chu Dịch Phàm như thế? Chuyện này không đúng, cho nên Chu Dịch Phàm mới tức giận.

Lý Tiêu đến WC vừa giải quyết vấn đề sinh lý của mình, vừa phân tích chuyện vừa mới phát sinh. Lúc rửa tay, nhìn thấy trong gương dưới mũi mình có hai hàng màu đỏ. Cái này là do mình phạm phải sai lầm nên mới bị trừng phạt à. Lý Tiêu cúi đầu, cẩn thận rửa máu mũi đi. Điều duy nhất đáng ăn mừng là, cái mũi cao thẳng tuyệt đẹp của hắn không bị đánh gãy.

Ngày thứ hai, Lý Tiêu phá lệ dậy sớm, không cần dùng tới đồng hồ báo thức của Chu Dịch Phàm. Lý Tiêu có chút đau đầu, đau đầu này hơn một nửa là do tối hôm qua uống nhiều rượu gây ra. Còn có một phần là do không biết nên giải thích với Chu Dịch Phàm chuyện hôm qua như thế nào. Hành động tối hôm qua của hắn thật sự có chút cảm giác lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn — hắn thừa dịp Chu Dịch Phàm say rượu không tỉnh táo, chiếm tiện nghi của cậu. Lý Tiêu nghĩ đến khi đó mình nhiệt tình cần môi Chu Dịch Phàm, còn đặc biệt hưởng thụ, thật là xấu hổ vô cùng.

Sau khi Lý Tiêu rửa mặt, lại giúp chuẩn bị kem đánh răng cho Chu Dịch Phàm thật tốt, còn giúp cậu chuẩn bị nước ấm để rửa mặt. Làm như vậy mới có thể giảm bớt một chút tội ác của mình.

Nhìn Chu Dịch Phàm còn chưa tỉnh, Lý Tiêu lại đi ra ngoài mua bữa sáng. Đến khi trở về, Chu Dịch Phàm đã rửa mặt xong. Chăn trên giường cậu đã được gấp lại gọn gàng, che lên màn chống bụi, xem ra là muốn đi.

“Ăn sáng rồi đi.”

Lý Tiêu nói, đưa bánh bao và sữa đậu nành trên tay cho Chu Dịch Phàm.

Chu Dịch Phàm không nhận, cúi đầu sửa sang lại ba lô của mình, lạnh nhạt nói: “Không cần.”

Trong lòng Lý Tiêu hồi hộp một chút, càng cẩn thận dè dặt hơn. Hắn đem bữa sáng để lên trên bàn, sau đó thấp thỏm hỏi Chu Dịch Phàm: “Tối hôm qua.....”

Lời còn chưa dứt, một ánh mắt sắc bén như dao của Chu Dịch Phàm thành công cắt đứt lời của Lý Tiêu.

“Tôi uống say, tối hôm qua cảm ơn cậu đã đưa tôi về.”

Chu Dịch Phàm mặt không chút thay đổi nói, phảng phất chỉ là trần thuật một chuyện không quan trọng, còn chuyện hôn mê kia ngay cả một chữ cũng không đề cập tới.

“Ha ha ha..... Không cần cảm ơn, bạn bè mà, giúp đỡ nhau thôi, không có gì đâu.”

Lý Tiêu xấu hổ cười.

“Bạn bè?”

Chu Dịch Phàm bắt lấy này hai chữ, cười như không cười nhìn Lý Tiêu, trong mắt một mảnh lạnh lẽo.

Cậu xoay người từ trong giá sách rút ra một cái DVD, chính bản số lượng có hạn mà Lý Tiêu đưa cho. Là thứ cậu rất yêu quý, hận không thể một ngày lau nó hai lần. Hiện tại lại tùy tiện ném cho Lý Tiêu, giống như ném một chiếc giày cũ.

“Cậu định đưa cho Doãn Y đúng không? Sao lại không nói với tôi chứ? Bạn bè mà, có cái gì khó khăn thì cứ nói? Vì để chuẩn bị thêm một món quà nữa, cậu còn phải đi làm thêm lần nữa, vất vả quá nhỉ?”

Đó là châm chọc khiêu khích đúng không? Lý Tiêu nghĩ, khom lưng nhặt đĩa DVD quý giá từ dưới đất lên. Lúc ngẩng đầu lên, Chu Dịch Phàm đã đóng sầm cửa rồi đi.

Cho nên mới nói: làm chuyện xấu luôn phải trả cái giá rất đắt.

Lý Tiêu hiểu rồi, chuyện tối hôm qua, lại thêm chuyện hắn theo đuổi nữ thần, khiến Chu Dịch Phàm tức giận. Cực kỳ tức giận, có lẽ là muốn tuyệt giao với hắn. Có lẽ là đã quyết định tuyệt giao với hắn.

“Haiz.....”

Lý Tiêu thở dài một tiếng, cầm DVD đuổi theo.

Chu Dịch Phàm vừa xuống đến tầng bốn, Lý Tiêu rất nhanh đã đuổi kịp cậu.

“Xin lỗi. Ngay từ đầu đúng là tôi muốn tặng cho học tử, thế nhưng bây giờ tôi rất chắc chắn, tôi muốn tặng cho cậu đó. Cậu cũng rất thích, không phải sao? Sao lại vứt nó đi? Là tôi sai, thế nhưng nó là vô tội mà, sao cậu lại nhẫn tâm vứt nó đi như thế?”

Lý Tiêu muốn giữ chặt Chu Dịch Phàm, bị Chu Dịch Phàm né tránh. đành phải đi theo phía sau cậu giải thích, đuổi theo tới tầng cuối, còn gặp được một bạn sinh viên cùng lớp.

Chu Dịch Phàm quả thật bị Lý Tiêu làm phiền muốn chết, đến tầng cuối cậu rút cuộc cũng dừng lại, bỏ túi trên tay xuống.

Lý Tiêu lập tức *‘Đánh rắn phải đánh đập đầu’*, đưa tay muốn ôm Chu Dịch Phàm. Hai bên đều vui mừng, chỉ cần xin lỗi thật tốt, là có thể giải quyết được thôi.

(Đánh rắn phải đánh đập đầu: ý nói muốn trừ khử mầm độc hại phải diệt tận gốc rễ.)

Nhưng Lý Tiêu nghĩ quá đơn giản rồi. Hai bên đều vui mừng sao? Chỉ cần nói vài câu bên cửa miệng là giải quyết được sao? Chu Dịch Phàm tỏ vẻ không có dễ như thế.

Chỉ thấy Chu Dịch Phàm xắn tay áo, bắt được móng vuốt Lý Tiêu đưa qua đây, hung hăng lôi kéo, sau đó xoay người một cách đẹp đẽ quật qua vai..... Lý Tiêu cứ như vậy bị Chu Dịch Phàm ném vào một cái thùng rác cao hơn một mét.

Ánh mặt trời đã lên cao, chim chóc riu rít kêu. Lý Tiêu bị ném đến choáng váng, chớp mũi quanh quẩn mùi hương đặc trưng của rác rưởi. Còn Chu Dịch Phàm thì vỗ vỗ tay, cầm túi ở dưới đất lên, bình tĩnh thông dong đi.

24. Chương 24: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 9

Edit: Tịnh

Toàn bộ kỳ nghỉ hè, Lý Tiêu đều không có chút tinh thần nào.

Đã từng có một đoạn tình cảm bạn bè chân thành tha thiết đặt ở trước mặt hắn, thế nhưng hắn không biết quý trọng, đợi đến lúc mất đi rồi mới hối tiếc thì đã không kịp nữa. Cảm giác của Lý Tiêu đại khái là như thế.

Buổi trưa hôm đó hắn ngồi xổm trước quạt điện để hóng mát, em trai yêu quý đang học lớp năm tiểu học

của hắn dính lại đây: “Anh! Em muốn ăn dưa hấu.”

Lý Tiêu *hữu khí vô lực* chỉ chỉ tủ lạnh: “Tự mình đi lấy đi.” (*hữu khí vô lực: không có sức lực*)

Cậu nhóc liền tự mình đi lấy, vừa cắn vừa nói chuyện với hắn: “Sao anh lại than thở thế?”

Lý Tiêu phát phát tay, giống đuổi muỗi vậy đuổi cậu nhóc qua một bên: “Ăn dưa hấu đừng chùi lên người anh, máy giặt hồng quần áo của anh đều do tay của em đó biết không?”

Cậu nhóc cắn hai ba miếng đã ăn hết dưa hấu, hai tay chùi lên người mình xong, lại chùi lên người đang ở bên cạnh là hắn: “Anh! Em dùng thành ngữ này đúng không? ‘Than ngắn thở dài’ chính là bộ dạng này của anh không phải sao?”

“Haiz.....”

Lý Tiêu thở dài.

“Em không hiểu.....”

Mặt Lý Tiêu đầy vẻ ưu sầu nhàn nhạt.

Cậu nhóc đúng là không hiểu thật, anh trai không cùng chơi với nó thì nó tự chơi một mình vậy. Cậu nhóc lấy đồ của hắn đem lại đây, quần áo ném qua một bên, sách thì đặt ở bên kia. Cuối cùng tầm mắt của cậu nhóc bị một chiếc hộp thoát nhìn rất xinh đẹp rất tinh xảo hấp dẫn. Cậu nhóc phí hết một phen khí lực mới mở chiếc hộp ra được, nhìn thấy trong hộp chỉ có một cái đĩa rất mộc mạc so với cái hộp của nó.

Cậu nhóc cầm đĩa, nhìn thoáng qua Lý Tiêu đang ngồi xỏm ngắn người trước quạt điện, sau đó quyết định tự mình hành động. Cậu nhóc khởi động máy tính để bàn lên, bấm mở ổ đĩa, sau đó bỏ đĩa vào.....

“Anh! Có hai người con trai đang hôn nhau!”

Cậu nhóc che mắt từ chỗ máy tính chạy đến, mặt đỏ bừng. Âm thanh truyền ra từ chỗ máy tính là tiếng thở dốc suy yếu của đàn ông, tiếng rên rĩ.

Khiến tâm trí đang trên mây của Lý Tiêu hồi thần, nhìn em trai hắn: “Hả?”

“Còn cỏi hết!”

Nó tiếp tục nói, ánh mắt lộ ra từ khe hở tất cả đều là ngạc nhiên.

Ba giây sau, lỗ tai Lý Tiêu rất nhạy cảm bắt được âm thanh không thích hợp kia. Hắn nhanh chóng đứng lên, chạy đến chỗ máy tính ở trong phòng. Lọt vào trong mắt hắn, là hai cơ thể đàn ông đang trần truồng, cái kia của người hơi cường tráng đang đặt ở nơi đó của người yếu hơn, giống như dã thú đang bị kích thích

Lý Tiêu khiếp sợ nhìn hình ảnh kia, cảm giác ghê tởm quen thuộc dâng lên cổ họng. Đang muốn đi tới tắt hình ảnh đó lại, phía sau lại truyền đến tiếng bước chân của ai đó.

“Lý Tiêu! Con cho em xem cái gì đó?”

Tiếng sư tử Hà Đông vang lên, khiến cả ngôi nhà cũng rung lên.

Lý Tiêu nhanh tay lẹ mắt, trước khi mẫu thân đại nhân tôn kính nhìn thấy hình ảnh khó coi kia, tắt màn hình máy tính.

“Không có gì! Đó là phim *Ultraman* đánh tiểu quái thú!” (*Ultraman: Siêu nhân điện quang*)

Lý Tiêu chính nghĩa (*vì lợi ích của dân=*))) trả lời, đồng thời âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán.

Nhưng mà mặc kệ Lý Tiêu nói hay như thế nào, tốt đẹp như thế nào, đúng đắn như thế nào, đều không bằng một câu của em trai.

Cậu nhóc nói: “Không phải Ultraman và tiểu quái thú, là hai người con trai hôn nhau, còn cởi hết!”

Nghe nói như thế, Lý Tiêu liền biết mình khó tránh tai họa. Sau lưng truyền đến hơi thở uy nghiêm của mẫu thân đại nhân, bao vây xung quanh hắn.

Lý Tiêu còn muốn giãy dụa trước khi chết một chút, giải thích: “Không phải con.....”

Lời còn chưa dứt, cậu nhóc đang được mẹ ôm trên đùi, cực kỳ vô tội nói thêm một câu: “Anh ấy mở cho con xem đó!”

Oan uổng quá!

Lý Tiêu *oan như Đậu Nga* hò hét trong lòng, chỉ hi vọng bây giờ tuyệt có thể rơi xuống để chứng minh sự trong sạch của hắn.

*(*nỗi oan Đậu Nga* kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ. Lúc Đậu Nga còn nhỏ, mẹ Đậu Nga chết, vì cảnh nhà nghèo khó, cha nàng bán nàng cho bà Thái làm con dâu nuôi từ bé. Sau đó chồng Đậu Nga ốm chết, nàng và bà Thái sống dựa vào nhau, nhưng bị một tên vô lại vu cáo hãm hại nàng*

bỏ độc giết người. Quan lại xử án nhận hối lộ, bức cung nàng một cách độc ác, Đậu Nga trước sau không chịu khuất phục. Quan xử án biết Đậu Nga rất hiếu thảo, bèn tra tấn bà Thái trước mặt nàng, Đậu Nga hiếu thảo hiền lành sợ bà Thái không chịu nổi tra tấn đành phải oan ức nhận tội, rồi cuộc nàng bị xử tội chết.

Nhưng cho đến khi chết, Đậu Nga vẫn kiên cường bất khuất, ở pháp trường nàng lên án một cách căm phẫn. “Trời” và “Đất” đại diện cho giai cấp thống trị. Nàng kêu gào: “Đất ơi, ông không phân biệt được người tốt người xấu làm sao làm Đất được! Trời ơi, ông xử sai, lẫn lộn người tốt với kẻ xấu, làm sao làm trời được!” Trước khi chết, Đậu Nga thề rằng, trời sẽ mưa tuyết, che phủ xác của nàng, địa phương sẽ gặp hạn hán 3 năm liền. Lúc đó là tháng 6 mùa hè nóng rực, sau khi Đậu Nga bị giết, trong chốc lát đất trời mù mịt tuyết bay đầy trời và sau đó địa phương gặp hạn hán 3 năm liền.)

Ngoài phòng ánh nắng lên cao, cũng không có xảy ra hiện tượng kì lạ gì. Căn phòng vốn oi bức, lại bị hơi thở âm trầm của mẫu thân đại nhân đẩy lui đi không ít. Lý Tiêu biết, mọi sự biện minh đều vô ích, giải thích đồng nghĩa với che giấu, che giấu đồng nghĩa là sự thật.

“Con sai rồi!”

Lý Tiêu xoay người, nhào đến chỗ mẫu thân đại nhân tôn kính đang ở phía sau, hi vọng có thể miễn đi một chút đau đớn về da thịt.

Nhưng mà giấc mơ bao giờ cũng đẹp, thực tế lại rất đau thương. Mẫu thân đại nhân tôn kính của hắn không chút lưu tình tặng cho hắn một bàn tay, trực tiếp đánh bay hắn.

Bị đánh bay đi, Lý Tiêu chỉ có thể yên lặng ngồi xổm ở góc tường âm u, lén lút dùng khóe mắt trừng tên nhóc nhiều chuyện kia. Cậu nhóc cũng giống như hắn, sớm luyện thành bản lĩnh làm chuyện xấu mặt cũng không đổi sắc. Cậu nhóc làm một mặt quỷ với hắn, xoay người liền đi lấy dưa hấu đông lạnh ăn ngon lành.

Ngay buổi tối hôm đó, Lý Tiêu phải thề ba điều: kiên quyết vứt bỏ video độc hại đó, bỏ hết thói quen không lành mạnh, tiếp thu những thói quen tốt để trở thành một thanh niên tốt của thế kỉ, cuối cùng hắn mới được mẫu thân đại nhân phóng sinh. Sau khi được phóng sinh, chuyện thứ nhất chính là lấy DVD kia từ trong CD-ROM ra, bỏ vào chiếc hộp rỗng đựng đĩa DVD số lượng có hạn.

Trở lại phòng, Lý Tiêu liền gọi điện thoại cho Tề Mục, nói ra một đồng câu hỏi: “DVD anh bán cho tôi là cái quái gì vậy?!! Anh đang gạt người đó biết không?!! Là gạt người đó, anh hại tôi thật lắm!”

Điện thoại ở đầu bên kia mất rất lâu mới truyền đến giọng nói nho nhỏ của Tề Mục: “Cậu.. cậu...cậu..... cậu xem rồi?”

“Tôi xem, em trai tôi cũng xem, suýt chút nữa còn bị mẹ tôi nhìn thấy!!!”

Lý Tiêu phát điên gầm nhẹ.

“Đúng! Đúng! Đúng..... Xin lỗi! Tôi vốn cũng định nói với cậu Cái DVD kia bị em họ tôi lên lút đổi..... Cậu đang ở đâu? Ngày mai tôi lấy bản gốc đến đổi với cậu.....”

Tề Mục càng nói càng nhỏ, đến cuối cùng nhỏ đến mức không khác gì muỗi kêu.

Lý Tiêu nghe thấy mắt kiên nhẫn, cắt đứt lời nói: “Còn đổi cái gì nữa? Không phải anh muốn cất giữ cái thứ chết tiệt đó chứ? Tôi giúp anh đốt nó đi là được.”

“Đừng đừng đừng..... Không thể đốt! Em họ tôi mấy ngày này vẫn quần lấy tôi, đòi tôi cái đó. Cậu..... Cậu đốt rồi tôi lấy gì đưa cho nó.....”

Tề Mục nói nói, lại mang theo tiếng khóc nức nở, cố gắng kiềm nén, không muốn khóc ra, Lý Tiêu nghe thấy liền đau đầu.

“Đừng khóc mà. Không đốt thì không đốt..... Xem anh bị dọa đến thế nào kìa. Người em họ kia của anh là biến thái sao? Lại thích cái thứ này.....”

Giọng điệu Lý Tiêu mang theo bất mãn, còn mang theo ác ý đoán bừa người em họ không biết tên kia của Tề Mục.

“Ừ.....”

Trong một căn phòng nhỏ nhỏ, Tề Mục đưa điện thoại di động ghé sát vào bên tai, thoáng nhìn không thể nhận ra là đang gạt đầu, nhưng cũng nói ra câu trả lời khẳng định. Nhớ tới thằng nhóc Doãn Liệt đã làm chuyện đó với anh, còn có gần đây Doãn Liệt lại dây dưa với anh, Tề Mục rất khó phủ nhận người em họ này có chút biến thái.

Đơn giản nói một chữ “Ừ”, ý nghĩa thật sự mơ hồ, không biết Tề Mục là đồng ý không khóc nữa, hay là trả lời cho có lệ. May mà ngữ điệu của Tề Mục đúng chỗ, khiến Lý Tiêu nghe ra một chút ý tứ đặc biệt.

Lý Tiêu truy vấn: “ Anh nói ‘Ừ’ là có ý gì?”

“À..... Ừ..... Nó..... Nó rất..... Rất biến thái..... Cậu..... Cậu không phải xem rồi sao? Trong đó nó và tôi..... đều do nó quay.....”

Tề Mục nghẹn ngào, nói ra một sự thật kinh người.

“Hắn với anh?!! Có ý gì?”

Lý Tiêu có chút không thể tin. Sẽ không giống như hắn tưởng tượng chứ?

Trả lời Lý Tiêu là Tề Mục duy trì tiếng khóc trầm thấp không ngừng.

Lý Tiêu vội vàng trấn an: “Đừng khóc! Đừng khóc! Có gì hay đâu mà khóc? Đàn ông chỉ đổ máu không đổ lệ biết không?”

Đồng thời hành động lấy đĩa ra bỏ vào laptop, mở lên. Ban ngày hắn chỉ nhìn thoáng qua hình ảnh kia, bộ dáng của hai người đàn ông kia cũng không giống Tề Mục. Nhưng mà nghe Tề Mục nói, bên trong đó dường như còn có cái gì khác nữa.....

Lý Tiêu trực tiếp tua đến đoạn giữa, hình ảnh không có gì thay đổi, vẫn là người đàn ông kia; Lại tua đến khúc cuối, vốn là GV chất lượng tốt, đột nhiên thay đổi hình ảnh. So sánh với đoạn trước của video, hình ảnh trong vài phút này có chút mờ, nhưng vẫn là có thể nhìn ra động tác của người trên giường. Mơ hồ có thể nhận ra, người đàn ông bị đè ở dưới đang khóc lóc dẫy dụa, chính là Tề Mục.

“Hắn cứ nhiên làm như vậy với anh?!!”

Lý Tiêu tắt video, ngạc nhiên nói.

Bên trong di động vốn chỉ có tiếng khóc nho nhỏ của Tề Mục, giọng nói không thể tin được của Lý Tiêu giống một chiếc chìa khóa vậy, mở ra một cái vòi, khiến áp lực cố nén nức nở trở thành không chút nào cố kỵ mà khóc lớn. Ủy khuất kiềm nén từ lâu, không kiên nhẫn gì mà phát tiết hết.

Tề Mục cũng không biết, một người ngay cả khóc cũng không dám khóc thành tiếng như mình, sao lại có thể trước mặt Lý Tiêu, thoải mái khóc như một đứa trẻ. Chắc là do cảm giác, người hay cười như Lý Tiêu, thoát nhìn là người vô hại, chắc sẽ không làm mình bị tổn thương.

“Ngày đó..... Nó..... Uống say Thật ra..... Nó cũng không biết tôi là ai.....”

Tề Mục khóc, cứ nhiên còn muốn giải thích cho cái tên em họ không bằng cảm thú kia. Lý Tiêu có loại cảm giác mãnh liệt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Hắn không biết anh là ai? Thế mà hắn còn quay video? Quay xong hắn còn phí công phí sức đem video giấu vào trong một cái đĩa GV sao?!!”

Lý Tiêu quả thật bị Tề Mục ngu ngốc làm cho tức chết rồi.

Tiếng khóc của Tề Mục nhỏ dần, hình như là bị Lý Tiêu nói đến tỉnh ra vậy, nhưng anh lại không hiểu rõ ràng lắm.

“Nó nói..... Cần cái đó để uy hiếp tôi, khiến tôi ngậm miệng.....”

“Bây giờ hấn không uy hiếp được anh đâu. Tôi giúp anh, anh có thể cầm chứng cứ tố cáo chết hấn, khiến cho hấn thân bại danh liệt!”

Lý Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi nói, ngón tay gõ bàn phím, tra tìm các điều luật có liên quan.

“Nhưng mà..... Không có chứng cứ a.....”

Tề Mục nhỏ giọng nói.

Không đợi Lý Tiêu trả lời, lại bổ sung: “Hơn nữa..... Dì tôi, mẹ của nó, đối với tôi rất tốt..... Tôi không muốn bà ấy đau lòng.....”

Lý Tiêu nghe vậy, tỉnh táo lại. Vấn đề liên lụy đến gia đình này, thật ra hấn cũng không can thiệp được. Hấn muốn giúp đỡ Tề Mục, nhưng không có khả năng nhẫn tâm khiến anh ta và tên em họ cầm thú kia đối đầu nhau ở tòa án.

“Aiz..... Trước đó anh nói em họ anh mấy ngày nay vẫn quần lầy anh..... Đây cũng không phải là chuyện tốt a.”

Lý Tiêu thở dài nói.

“Không..... Chuyện đó..... Chỉ có một lần đó thôi..... Bây giờ nó quần lầy tôi cũng chỉ để cọ ăn cọ uống, tìm tôi muốn lấy cái DVD đó thôi.”

Tề Mục cho rằng Lý Tiêu hiểu lầm, vội vàng giải thích. Anh từ nhỏ bị tên Ma Vương kia khi dễ quen rồi, cũng có thói quen bị Ma Vương đối xử vô lễ với mình, cho nên một chút cũng không cảm thấy bị quần cọ ăn cọ uống và lấy lại cái DVD đó có gì không ổn.

Lý Tiêu là người đứng xem, lại không quen nhìn cái tên em họ mặt dày vô sỉ kia của Tề Mục làm vậy được.

“Hấn tìm anh chỉ vì muốn lấy cái đó thôi sao?!!”

Lý Tiêu hét lên.

Tề Mục không biết Lý Tiêu vì sao phản ứng lớn như vậy, cho rằng hấn tức giận, vội vàng nói xin lỗi: “Thật..... Xin lỗi!”

Lý Tiêu đối mặt với sự giải thích của Tề Mục, im lặng không nói gì. Cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Anh không cần xin lỗi gì hết, không cần giải thích. Về phần cái đĩa DVD kia..... Anh nói với hấn là đã làm mất rồi, đừng động vào hấn. Tôi mà có em họ như hấn, tôi đã đánh chết hấn rồi.”

“.....”

Bên trong điện thoại lại là một trận im lặng.

Im lặng rất lâu.

Cuối cùng điện thoại đột nhiên bị cắt đứt, chỉ còn lại tiếng “tút tut” báo bận.

“Sao lại thế này?”

Lý Tiêu nhìn di động, nghi hoặc lẩm bẩm nói.

Đang muốn gọi lại lần nữa, cửa phòng một trận gõ cửa dồn dập. Không cần hỏi, chắc chắn là mẫu thân đại nhân đang phát uy.

“Thằng nhóc chết tiệt kia! Còn chưa chịu ngủ hả?!”

Quả nhiên là mẫu thân đại nhân.....

“Ngủ đây!”

Lý Tiêu lớn tiếng nói lại, không thể không tắt di động, ngoan ngoãn nằm trên giường.

Buổi sáng ngày thứ hai, Lý Tiêu mở máy lên thì nhìn thấy một cuộc gọi nhỡ, là do Tề Mục gọi tới; Còn có một tin nhắn, người gửi tin nhắn cũng là Tề Mục.

Tin nhắn viết: “Cậu là Lý Tiêu? Tôi là em họ Tề Mục, Doãn Liệt. Ba giờ chiều mai, mang theo Tề Mục đã bán DVD cho cậu, gặp cậu ở quán cà phê Đa Sắc. *(thật ra trong QT là đa dạng...đồng nghĩa là phong phú...cơ mà ta không biết chuyển như thế nào cho đúng...dành tự chém vậy =))*”

Tôi biết nhà cậu ở đâu, cậu không muốn nhìn thấy tôi đứng ở nhà cậu chứ. Chúng ta không gặp không về.”

Đối với chuyện này, Lý Tiêu chỉ có thể: “Ha ha.....”

25. Chương 25: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 10

Edit: Tịnh

Quán cà phê Đa Sắc nằm ở phía Tây thành phố, là một quán cà phê rất nổi tiếng. Toàn cảnh quán cà phê giống như những khu nhà riêng biệt, được trang trí lịch sự tao nhã, yên tĩnh, cách pha chế cà phê cũng rất độc đáo. Là quán cà phê cao cấp, có nghĩa là tiêu rất nhiều tiền.

Vì vậy mới nói, người xuất thân trung bình như Lý Tiêu, với số tiền tiêu vặt eo hẹp của sinh viên, trừ khi hẹn hò với nữ thần, bằng không tuyệt đối sẽ không nguyện ý đến nơi đây.

Nói là nói như vậy. Lý Tiêu thuộc về “loại thứ hai”— hẳn từng làm nhân viên ở quán cà phê Đa Sắc, cho nên đều quen biết với các nhân viên ở đây, thậm chí uống cà phê miễn phí cũng không thành vấn đề.

Đúng ba giờ Lý Tiêu đến quán cà phê Đa Sắc, Doãn Liệt đã ngồi trong phòng. Quá tốt! Không cần tốn tiền uống cà phê, dù sao cũng có người mời khách.

Đi vào phòng, liền thấy một người con trai đang ngồi dựa vào cái bàn ở gần cửa sổ. Thoạt nhìn cũng không phải là quái vật có ba mũi bốn mắt, không biết vì sao Tề Mục lại sợ hắn ta như vậy. Vừa rồi Tề Mục gửi cho hắn một tin nhắn — không biết dùng điện thoại của ai, nói hắn không cần đến. Lúc Lý Tiêu gọi lại, điện thoại đã tắt máy.

Về mặt Lý Tiêu mang theo mỉm cười lễ phép, ngồi vào trước mặt Doãn Liệt, đưa tay ra, tự giới thiệu nói: “Lý Tiêu.”

Doãn Liệt ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Lý Tiêu thật kỹ, đối với cái tay đưa ra của Lý Tiêu làm như không thấy.

“Tôi biết cậu là ai. Tân sinh viên đại học ngành công nghệ thông tin chuyên nghiệp khóa 2014 lớp 14, không sai chứ?”

Lý Tiêu không chút nào để ý rút tay lại, nheo mắt cười ha hả: “Cậu đúng là biết rõ về tôi. Doãn Liệt, Doãn đại thiếu gia, nghe nói là người thừa kế tương lai của tập đoàn Doãn thị.”

Lý Tiêu xác thật nghe nói qua Doãn Liệt, là nghe nói từ chỗ Chu Dịch Phàm. Lúc ấy Chu Dịch Phàm có đánh giá về Doãn Liệt một câu — Không học vấn, không nghề nghiệp, tính cách táo bạo, óc như trái nho chỉ được cái tứ chi phát triển; Lớp năm tiểu học vẫn còn đái dầm, sơ trung năm nhất thềm mền cô giáo tiếng Anh còn ngu ngốc để bị đánh mông.

Doãn Liệt nhìn chằm chằm Lý Tiêu, trên mặt chỉ có sự không kiên nhẫn. Cũng không có vòng vèo, hỏi thẳng: “Cậu có quan hệ gì với Tề Mục?”

Tề Mục nội hướng, tính cách yếu đuối, không am hiểu kết giao với người khác. Từ nhỏ đến lớn, Doãn Liệt đều chưa thấy qua anh ta kết giao bạn bè gì, hoặc là đi với ai. Lý Tiêu xuất hiện khiến hắn rất bất mãn, thậm chí có chút phẫn nộ. Đặc biệt là tối hôm qua nhìn thấy Tề Mục khóc thương tâm với điện thoại. Tề Mục nếu có khóc cũng chỉ có thể khóc với hắn thôi!

Đối với vấn đề của Doãn Liệt, Lý Tiêu không có nhanh chóng trả lời. Hắn chậm rì rì lật ra menu trên bàn, không chút để ý nhìn các loại cà phê: “Tốt nhất là uống ‘cà phê chồn’, thế nhưng đến Đa Sắc nhất định không thể bỏ qua ‘cà phê caramen’.”

Cuối cùng Lý Tiêu chọn một ly nước lọc.....

Sự nhẫn nại ít ỏi của Doãn Liệt sắp cạn kiệt, đang chuẩn bị tức giận, thì Lý Tiêu đột nhiên mở miệng: “Quan hệ bạn bè. Tề Mục là bạn của tôi.”

Lời này làm dập tắt ngòi nổ vừa mới cháy, vừa tắt được quả bom đang chuẩn bị nổ.

Doãn Liệt bị nghẹn bởi chính lửa giận của mình: “Cậu có mang theo đĩa đến không?”

Lý Tiêu nhún nhún vai, uống một ngụm nước: “Đương nhiên mang theo, cậu muốn sao?”

Doãn Liệt nhìn chằm chằm Lý Tiêu, ánh mắt như muốn phun ra lửa.

Lý Tiêu cúi đầu, lắc lắc ly nước lọc vô vị, chậm rì tiếp tục nói chuyện: “Đó là Tề Mục cho tôi, tại sao tôi lại phải đưa cho cậu?”

“Bao nhiêu tiền?”

Doãn Liệt chịu đựng xúc động muốn đánh người, hỏi Lý Tiêu.

Chỉ cần Lý Tiêu mở miệng, Doãn Liệt sẽ mở máy ghi âm lên để thu lại. Muốn cho Tề Mục nghe một chút, khiến Tề Mục hiểu rõ, anh ta tin nhầm người!

Sau đó Doãn Liệt sẽ đánh Lý Tiêu một đấm, hung hăng đánh, xem như là báo thù cho Tề Mục.

Nhưng mà Lý Tiêu không có làm những gì Doãn Liệt muốn.

Lý Tiêu như trước cười ha hả, cười đến đáng ăn đòn: “Nói đến tiền bạc dễ gây tổn thương tình cảm lắm nha? Tề Mục là bạn của tôi. Nếu như anh ấy cần, tất nhiên là tôi sẽ trả lại mà không cần gì cả. Nhưng mà, tại sao Tề Mục chưa đến?”

Buổi chiều ánh mặt trời vẫn rất mạnh mẽ, trong phòng điều hòa mở rất lớn, cho nên cũng không cảm thấy nóng một chút nào. Lý Tiêu cười cười, ngay cả khi Doãn Liệt lật bàn, tươi cười cũng không đổi.

“Doãn đại thiếu gia tức giận không nhỏ a.”

Lý Tiêu đứng ở bên cạnh cái bàn đã bị ném kia, ung dung đi về phía cửa.

“Giao đĩa ra, sau đó rút đi, về sau không được liên lạc với Tề Mục nữa. Không thì.....”

Doãn Liệt nắm chặt tay thành quyền, từng bước một tới gần Lý Tiêu.

Lý Tiêu thấy thế không ổn, xoay người mở cửa muốn chạy. Ai ngờ phía sau cửa tiến vào hai người đàn ông mặc đồ đen, không cần biết gì bắt hắn lại.

Với loại tình huống này, đương nhiên là hiểu rõ thời thế mới là anh hùng. Lý Tiêu tránh thoát khỏi người đàn ông mặc đồ đen, cầm đĩa ra giọng lên: “Bắt lấy!”

Lý Tiêu ném đĩa cho Doãn Liệt, thừa dịp mấy người không nhìn kỹ, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Nhân viên làm việc trong Đa Sắc có quan hệ khá thân thiết với Lý Tiêu, thấy Lý Tiêu đi ra, vội vàng tiến lên quan tâm hỏi: “Sao vậy?”

“Gặp phải lưu manh.”

Lý Tiêu lau mồ hôi, ngồi vào đại sảnh dành cho khách. Vừa rồi hắn ném cái đĩa đó căn bản không phải là cái đĩa GV kia, đó chỉ là một cái đĩa mà hắn tùy tiện cầm theo thôi.

Lý Tiêu vốn chỉ là muốn thăm dò Doãn Liệt một chút, muốn lợi dụng việc trao đổi đĩa với hắn ta, để cứu Tề Mục từ trong nước sôi lửa bỏng ra. Không ngờ tính cách Doãn Liệt bạo liệt như vậy, căn bản là thiếu kiên nhẫn. Chuyện này tốt rồi, tính toán sai về Doãn Liệt, Lý Tiêu chắc chắn tự mình chuốc lấy đau khổ.

Chạy ra khỏi phòng, Lý Tiêu chọn đại sảnh có nhiều người. Cứ như vậy, sau khi Doãn Liệt phát hiện bị lừa, muốn làm cái gì cũng có kiêng kị. Không thể làm được gì, Doãn Liệt chỉ có thể ngồi xuống, nói chuyện tiếp.

Nhưng mà Lý Tiêu lại tính toán sai lần nữa, Doãn Liệt người này căn bản không thể dùng thiếu kiên nhẫn để hình dung, người này dứt khoát chính là không kiêng nể gì cường bạo lực!

Lý Tiêu chỉ ngồi một lát, liền nghe thấy một tiếng vang lớn. Sau đó Doãn Liệt cả người đầy sát khí đi ra từ trong phòng, một đường xông thẳng về phía trước, vọt tới trước mặt Lý Tiêu đâm một đâm. Lý Tiêu tuy tránh được, nhưng vẫn bị đánh trúng bả vai. Một lực cực lớn đánh vào, Lý Tiêu mất đi cân bằng, cái

lưng trực tiếp đụng lên cạnh bàn.

Lý Tiêu đau đến không đứng dậy được, Doãn Liệt lại không tính bỏ qua cho hắn. Mắt thấy một màn máu me tàn bạo sắp phát sinh, những người khách và nhân viên ở đó đều trợn mắt há mồm không đành lòng nhìn thẳng. Trong lúc *chỉ mảnh treo chuông*, một tiếng kêu kinh hãi đã kịp ngăn trở nắm đấm mà Doãn Liệt sắp đánh xuống.

(chỉ mảnh treo chuông: có nghĩa là đang ở trong tình trạng hết sức nguy hiểm)

Là Tề Mục tìm tới. Đi theo phía sau anh, là khuôn mặt băng giá của Chu Dịch Phàm.

Tất cả mọi người an tĩnh lại, có khách đã tính tiền để rời đi, có người lại muốn tiếp tục xem náo nhiệt. Nhân viên đã báo cảnh sát, lại không biết vì sao cảnh sát lại chậm chạp chưa tới.

“Tề Mục!”

Doãn Liệt hung dữ kêu tên Tề Mục, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất đi đến trước mặt Tề Mục.

Người xem đều cho rằng Doãn Liệt muốn đánh người thanh niên cao gầy Tề Mục kia, ai ngờ Doãn Liệt lại kéo Tề Mục bỏ chạy.

Từ đầu tới đuôi, Doãn Liệt đều không dám nhìn Chu Dịch Phàm một cái. Mà lúc kéo Tề Mục rời đi, giống như là sau lưng có quái thú đuổi theo, chạy trốn chết. Xem ra Doãn Liệt rất sợ Chu Dịch Phàm.

Lý Tiêu mơ mơ hồ hồ nhìn một màn vừa mới xảy ra, nghĩ thầm: có thể xem như *vỗ quạt dày có móng tay nhọn*. Xem ra Tề Mục cũng có biện pháp, thật sự không được nên đến cửa tìm Chu Dịch Phàm nha.

(Vỗ quạt dày có móng tay nhọn: ý nói rằng dù bạn có giỏi đến đâu cũng sẽ có người khác giỏi hơn)

Đang muốn hồi thần, liền nghe thấy một giọng nói vừa quen thuộc lại xa lạ: “Tự đứng dậy được không?”

Giọng nói Chu Dịch Phàm không mang theo cảm tình nghe vào tai lạnh đến mức nổi da gà. Nói quen thuộc, bởi vì dù sao Lý Tiêu cũng nghe được hơn một học kỳ. Nói xa lạ, bởi vì có một khoảng thời gian trong học kỳ này giọng điệu Chu Dịch Phàm nói chuyện với hắn không lạnh lùng như thế.....

Xem ra Chu Dịch Phàm vẫn còn tức giận.

Lý Tiêu nghĩ như thế, chịu đựng đau đớn cười cười: “Đương nhiên có thể đứng lên.”

26. Chương 26: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 11

Edit: Tịnh

Lý Tiêu chịu đựng đau, vẫn có thể đứng lên được.

Nhưng cuối cùng hắn không đứng lên được, dưới chân mềm nhũn, liền ngã lên người Chu Dịch Phàm.

“Xin lỗi.....”

Hơi thở Lý Tiêu mong manh.....

Khụ khụ, giả bộ không được tốt lắm.

Lý Tiêu sửa sang lại vẻ mặt, một lần nữa mở miệng: “Xin lỗi.”

Sau đó Lý Tiêu cố gắng tự mình đứng lên. Quá trình đương nhiên là biến đổi bất ngờ, kết quả đương nhiên là Lý Tiêu loạng choạng thoát nhìn bị thương không nhẹ.

Chu Dịch Phàm nhú mày nhìn Lý Tiêu, trong lòng đánh giá Lý Tiêu giả bộ bị thương không nhẹ là có ý đồ gì.

Lý Tiêu đang muốn muốn vu vạ (*vu khống + ăn vạ*) cho cậu sao?

Nghĩ đến đây, Chu Dịch Phàm quyết đoán xoay người, cũng không quay đầu lại rời đi.

Đi không xa lắm, liền nghe thấy Lý Tiêu ở phía sau kêu to: “Đợi tôi với!”

Xem ra đột nhiên eo Lý Tiêu không còn đau nữa, đầu cũng không đau, giọng nói còn rất vang dội!

Bước chân Chu Dịch Phàm vẫn không dừng lại, tiếp tục đi tới. Lý Tiêu thở hồng hộc đuổi theo, đem tay khoát lên vai Chu Dịch Phàm: “Haiz! Sao cậu có thể thờ ơ với người đang bị thương như thế chứ?”

Chu Dịch Phàm bỏ tay Lý Tiêu đang đặt trên vai cậu xuống, lạnh lùng nhìn hắn một cái: “Cậu bị thương cũng không nặng, tự gọi xe về nhà đi, đừng đi theo tôi.”

“Tôi không có nhà để về.”

Lý Tiêu nói bậy bạ.

Nghĩ nghĩ, lại bổ sung: “Tôi không yên lòng về Tề Mục, tôi phải cứu anh ta từ trong bàn tay ác ma của Doãn Liệt.”

Chu Dịch Phàm không nói chuyện. Là do cậu đột nhiên nhận được điện thoại của Tề Mục, nên mới đến đây. Tề Mục nói cần cậu giúp, lại không có nói cụ thể phải giúp anh ta như thế nào. Không ngờ đến đây sẽ gặp được Doãn Liệt và Lý Tiêu.

“Haiz.....”

Thấy Chu Dịch Phàm xa cách với mình, Lý Tiêu thở dài.

“Ít nhất nói cho tôi biết, Tề Mục sẽ bị Doãn Liệt đưa đến đâu chứ?”

Chu Dịch Phàm trầm mặc một lát, dừng lại cước bộ: “Doãn Liệt gây chuyện tại quán cà phê Đa Sắc, cha cậu ta chắc chắn sẽ biết, có lẽ là không dám về nhà. Cậu đến nhà Tề Mục tìm đi.”

Lý Tiêu gật gật đầu, lại hỏi: “Nhà Tề Mục ở đâu?”

Chu Dịch Phàm liếc Lý Tiêu một cái, cảm thấy kinh ngạc với việc Lý Tiêu không biết nhà Tề Mục.

Tề Mục chưa nói muốn cậu giúp gì, nhưng từ chuyện vừa xảy ra, có lẽ là chính là muốn cậu ngăn cản Doãn Liệt đối phó Lý Tiêu. Tuy rằng không biết Doãn Liệt vì sao lại muốn đánh Lý Tiêu, nhưng ngẫm lại hai người đều dính dáng đến Tề Mục. Cho nên rất có khả năng là hai người Doãn Liệt và Lý Tiêu vì Tề Mục nên mới xung đột với nhau.

Như vậy xem ra, quan hệ giữa Lý Tiêu và Tề Mục hẳn là rất thân thiết. Hơn nữa, người nhát gan yếu đuối như Tề Mục, vậy mà chịu vì Lý Tiêu xin cậu giúp đỡ, cho nên địa vị của Lý Tiêu trong lòng Tề Mục khẳng định không bình thường.

Hai người họ, ít nhất cũng là bạn tốt. Thậm chí, có khả năng là Lý Tiêu là bạn tốt duy nhất của Tề Mục. Bạn tốt duy nhất của Tề Mục, lại không biết anh ta ở đâu?

Chu Dịch Phàm lắc đầu, ra lệnh cho mình không cần nghĩ nhiều như vậy. Về chuyện liên quan đến Lý Tiêu, hẳn là cậu nên cố gắng tránh ra mới đúng.

“Tân Nguyệt tiểu khu 2, phòng 601.”

Chu Dịch Phàm nói địa chỉ nhà Tề Mộc, sau đó đi nhanh hơn, đi đến xe riêng đang đỗ ở ven đường. Tài xế sau khi nhìn thấy Chu Dịch Phàm, xuống xe mở cửa cho cậu. Chu Dịch Phàm vẫn không chớp mắt, duy trì bộ dáng lạnh lùng.

Lý Tiêu thấy Chu Dịch Phàm rời đi, bất đắc dĩ thở dài một hơi, xoay người đi về phía khác – tiểu khu Tân Nguyệt ở gần đây, từ quán cà phê Đa Sắc đi đến đó không tới nửa giờ.

Lý Tiêu xoay người, Chu Dịch Phàm lại nhịn không được nghiêng đầu, nhìn phong cảnh ven đường. Chỉ có mình cậu biết, cậu muốn nhìn không phải là phong cảnh.

Lúc Lý Tiêu tìm đến nhà Tề Mộc, phát hiện cửa nhà Tề Mộc không đóng. Lý Tiêu gõ cửa, không ai trả lời lại, vì thế đẩy cửa đi vào.

Nhà Tề Mộc rất nhỏ, phòng khách nho nhỏ, phòng bếp và phòng toilet cũng nho nhỏ. Không biết căn phòng duy nhất đang đóng cửa kia thì như thế nào, chắc là cũng không lớn.

Lý Tiêu đến gần, muốn mở cửa vào xem, đột nhiên nghe thấy tiếng Tề Mộc truyền ra từ bên trong.

“Không..... Không được..... Đừng như vậy.....”

Cầu xin tha thứ xen lẫn với khóc lóc.

Lý Tiêu trong nháy mắt liền muốn ngã, cũng bởi vì nội dung trong cái đĩa đã xem trước đó. Nhất định là tên khốn kiếp Doãn Liệt kia lại nổi lên thú tính.

Nghĩ đến đây, Lý Tiêu nhấc chân lên đạp cửa một cái. Nhưng mà cánh cửa vẫn như cũ, bất di bất dịch, ngược lại là chân Lý Tiêu bị thương không nhẹ.

Bởi vì một đạp này, trong phòng đã yên tĩnh lại, rất lâu không có động tĩnh gì.

Một lát sau, cửa phòng bị người mở ra. Doãn Liệt đứng trước cửa vẻ mặt thô bạo nhìn Lý Tiêu.

“Ồ! Tự mình dăng tới cửa.”

Doãn Liệt bắt đầu bẻ cổ tay, vang lên tiếng “răng rắc”.

Tề Mộc chạy ra, ngăn Doãn Liệt lại: “Đừng..... Đừng như vậy.....” vừa khuyên Doãn Liệt, vừa quay đầu nói với Lý Tiêu: “Cậu đi nhanh đi! Đi đi!”

Lý Tiêu nhìn quần áo Tề Mục còn chỉnh tề hơn mình, đột nhiên cảm thấy vừa rồi hình như mình đã hiểu lầm cái gì.....

Chuyện này không quan trọng. Quan trọng là, làm sao để đối phó với tên Doãn Liệt nguy hiểm bạo lực cường này đây?

“Cái đĩa đó còn trên tay tôi, tôi vẫn còn một cái dự bị trong máy tính, cài đặt đúng giờ sẽ tự động đăng tải. Cậu dám động vào tôi, đoạn phim kia sẽ được tải lên mạng.”

Lý Tiêu ôm ngực, không chút nào sợ hãi nhìn về phía Doãn Liệt.

“Cậu dám!”

Doãn Liệt từ tức giận chuyển thành điên cuồng, Tề Mục suýt nữa đã ngăn không được.

Trên thực tế, nếu không phải lo lắng làm Tề Mục bị thương, nên Doãn Liệt đã giảm bớt lực rồi, nếu không Tề Mục tuyệt đối sẽ không ngăn được hắn.

“Tôi có dám hay không, cậu có thể thử một lần.”

Lý Tiêu không sợ chết tiếp tục chọc giận Doãn Liệt, cười như tên du côn, giằng co với Doãn Liệt.

Lúc này, Doãn Liệt ngược lại đã tỉnh táo lại. Hắn mạnh mẽ kéo Tề Mục về phía sau, cười lạnh nhìn Lý Tiêu: “Tôi đoán cậu không có chú ý tới, đoạn phim đó không có lộ mặt của tôi. Một khi đoạn phim đó được tải lên, người duy nhất bị ảnh hưởng, chỉ có Tề Mục mà thôi. Bây giờ, cậu cảm thấy cậu có thể lấy cái đó để uy hiếp tôi được sao?”

Lý Tiêu nheo mắt, cười giống như hồ ly.

Vừa rồi hắn còn không xác định mình có thể uy hiếp được Doãn Liệt không? Bởi vì nhìn Doãn Liệt thấy thế nào cũng giống một tên làm việc sẽ không để ý đến hậu quả, không để ý đến pháp luật. Bây giờ xem ra, Doãn Liệt không có ngu ngốc như vậy. Hơn nữa quan trọng nhất là, Doãn Liệt thoát nhìn rất hung dữ với Tề Mục, nhưng thật ra..... lại dường như rất để ý đến Tề Mục.

“Ồ! Uy hiếp không được rồi, làm sao đây?”

Lý Tiêu làm bộ như buồn rầu, ánh mắt khiêu khích nhìn Doãn Liệt.

Doãn Liệt nhướn mày, giấu đi sự thô bạo trong ánh mắt, khóe miệng nâng lên một chút: “Trả đĩa lại cho Tề Mục, xóa toàn bộ nội dung lưu trong máy tính. Tôi sẽ không đối phó cậu nữa.”

Cái này xem như là thỏa hiệp rồi sao?

27. Chương 27: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 12

Edit: Tịnh

Người bá đạo như Doãn Liệt, từ nhỏ đến lớn chưa từng thỏa hiệp với ai bao giờ, trừ lão hồ ly là cha hắn. Muốn khiến Doãn Liệt yếu thế mà thỏa hiệp, gần như là chuyện không thể.

Lúc Lý Tiêu và Doãn Liệt đang đấu mắt với nhau. Một mình chiếm một góc của cái bàn, Tề Mục đối với chuyện này càng nhận thức được điểm này sâu sắc hơn.

Sau khi Lý Tiêu dùng máy tính Tề Mục xóa bản copy, tự tay đưa đĩa cho Tề Mục xong, Doãn Liệt đột nhiên trở mặt không nhận người. Tề Mục mắt thấy Doãn Liệt đánh lén Lý Tiêu, lại không thể ngăn cản được. Mà Lý Tiêu hiển nhiên cũng không phải là người dễ mặc cho người khác đánh. Tuy rằng thân thủ không bằng người đã được huấn luyện chuyên nghiệp như Doãn Liệt, nhưng Lý Tiêu vẫn là dựa vào diện tích nhỏ hẹp của phòng và cách bố trí phức tạp mà hành động linh hoạt, bắt đầu vô tình đánh lại Doãn Liệt. Cuối cùng là đánh tay ngang với Doãn Liệt, *lưỡng bại câu thương*. *(lưỡng bại câu thương: ý nói là trong một cuộc giành giật cả hai bên đều bị tổn thương, chẳng bên nào được lợi cả)*

Đánh mệt mỏi, bụng hai người đều đói đến mức kêu lên tiếng, lúc này mới dừng tay.

“Tề Mục nấu cơm đi.”

Doãn Liệt nói với Tề Mục, hai mắt lại nhìn chằm chằm Lý Tiêu, phòng ngừa Lý Tiêu thừa dịp hắn chưa chuẩn bị đột nhiên tấn công.

Tề Mục hai mắt nhắm lệ mờ mờ nhìn căn phòng của mình giống như vừa bị một cơn gió lốc quét qua, nghẹn ngào gật đầu.

Những mô hình Iron Man mà anh sưu tầm giữ gìn nhiều năm, đầu nó đều bị đập đổ, hu hu..... Mô hình *Optimus Prime* do tự tay anh ghép cũng vỡ thành từng mảnh từng mảnh..... Còn có một ngăn tủ để đầy DVD anh sưu tầm được nữa, toàn bộ đều rơi xuống đất..... Quả nhiên cần phải nhịn ăn nhịn mặc tốn tiền thuê một căn phòng lớn hơn một chút.....

(Nhân vật trong Transformers, là người máy lãnh đạo siêu đoàn Autobot)

Tề Mục vừa đau lòng vừa hối hận, cẩn thận từng bước đi đến nơi chiến sự chưa lan đến, phòng bếp.

Trên bàn ăn hai người đang giằng co tự nhiên không thể cảm nhận được sự đau lòng của Tề Mục. Biểu tình của hai người đều cay nghiệt, mắt lộ ra hung quang, thoát nhìn tùy thời đều có thể nhảy dựng lên đánh nhau tiếp. Cho đến khi có mùi hương của thức ăn một lần lại một lần truyền ra từ phòng bếp, khiến hai người dừng lại cuộc chiến phân cao thấp âm thầm này — đồ ăn đã cứu vớt cả thế giới.

Doãn Liệt dẫn đầu mở miệng: “Ăn cơm trước.”

Lý Tiêu nghi ngờ nhìn Doãn Liệt một cái, chờ Tề Mục bưng một mâm đồ ăn đi lên, mới gật gật đầu.

Bữa cơm này, chiến tranh vẫn liên tục diễn ra. Tề Mục nhìn Doãn Liệt và Lý Tiêu vì một miếng thịt kho tàu mà anh tranh tôi đoạt, run rẩy nói: “Trong đĩa còn có rất nhiều.....”

Nhưng không ai nghe thấy Tề Mục nói, hai người vẫn như trước tiếp tục chiến đấu. Cuối cùng miếng thịt đó bay đến chỗ Tề Mục, bay thẳng đến giá vẽ ở phía sau không xa anh lắm.

“Bẹp” là miếng thịt kho tàu đang ân cần thăm hỏi bức tranh chưa vẽ xong. Tề Mục nhìn tâm huyết của mình bị phá hủy, nước mắt thiếu chút nữa đã không giữ được. Anh bắt buộc mình không được nhìn, quay đầu, hai tay run rẩy xúc cơm.....

Ăn một ngụm cơm, sau đó đột nhiên phát hiện phòng đã yên tĩnh lại. Vừa ngẩng đầu lên, thì thấy vẻ mặt phần nộ của Doãn Liệt, nghiêng răng nghiêng lợi giống như muốn ăn tươi nuốt sống Lý Tiêu.

“Cậu dám.....” (làm hỏng tranh của Tề công túa sao =)))

Doãn Liệt phần nộ mà không nói hết câu, ra tay trước. Một chén cơm đầy đồ ăn đều ụp xuống đầu Lý Tiêu.

“Bộp!”

Lý Tiêu ngây dại, trên đầu có một cọng rau xanh nhỏ, một con cá hương, còn một miếng thịt đang chậm rãi trượt từ má xuống.....

Tề Mục thấy tình hình này, vội vàng bỏ bát đĩa xuống, lấy khăn giấy lau mặt giúp Lý Tiêu: “Cậu cậu cậu..... Cậu không sao chứ?”

Doãn Liệt lại không quen nhìn Tề Mục gần gũi với ai, tiến lên kéo Tề Mục ra: “Tránh xa hắn ra một chút!”

Vừa dứt lời, lại nghe thấy một tiếng “Bộp”, ngay sau đó một loạt tiếng “Bộp bộp bộp” hợp tấu vang lên. Lý Tiêu và Doãn Liệt không chút khách khí cho nhau “Bộp bộp bộp”, anh đến tôi đi, một chút cũng không nhường nhịn. Đến cuối cùng, đồ ăn ở trên bàn cũng không may mắn tránh thoát được, toàn bộ đều được trang trí ở trên đầu và mặt của Doãn Liệt và Lý Tiêu.

Tề Mục ôm đầu gối của mình ngồi xổm dưới gầm bàn, nhìn một đồng hồ độn trong phòng, khóc không ra nước mắt.

Lý Tiêu và Doãn Liệt lại bắt đầu đánh nhau, lần này hai người đều trở nên nguy hiểm, gắt gao quần lấy đối phương, ngay cả răng và móng tay cũng dùng đến, đánh nhau đến mất hết hình tượng.

Ngay lúc hai người đang quần nhau đánh nhau bốp bốp, Tề Mục nghe tiếng di động vang lên. Theo nơi phát ra âm thanh lấy nó ra từ trong đồng hồ DVD, Tề Mục nhận điện thoại.

“Dừng.....”

Là di động của Doãn Liệt, điện thoại hiện lên là “Doãn Thuyên”, chính là cha của Doãn Liệt, dượng của Tề Mục.

“A! Là Tiểu Mục sao, các con đang ở đâu? Sao lại ồn như vậy? Gọi Doãn Liệt nghe điện thoại đi, dượng có chuyện tìm nó.”

Giọng Doãn Thuyên mang theo yêu thương với đứa cháu này. Nhưng nhìn ra được ông cũng không nhẫn nại lắm với Tề Mục, giọng điệu có chút nóng nảy, dường như đang kiềm nén cái gì đó. Có lẽ là biết chuyện Doãn Liệt gây rối ở quán cà phê.

“Dạ, được, chờ một chút.....”

Tề Mục nói, cẩn thận bò ra từ dưới gầm bàn, ngửa đầu run rẩy đưa điện thoại di động: “Doãn..... Doãn Liệt..... Ba cậu nói cậu nghe điện thoại.....”

Doãn Liệt đang bận việc, rút ra một bàn tay, nhận lấy điện thoại. Nhìn cũng không nhìn, trực tiếp nhấn nút tắt máy. Sau đó lấy di động làm vũ khí, không chút do dự ném lên đầu Lý Tiêu. Lý Tiêu trong tay cũng cầm bìa cứng DVD, đánh lên đầu Doãn Liệt. Dưới tình huống có “Vũ khí”, tình hình chiến đấu càng trở nên thảm thiết hơn, trên người Doãn Liệt và Lý Tiêu đều có màu.

Tề Mục nhìn thấy mà kinh hồn táng đảm, sợ hai người này không cẩn thận, sẽ xảy ra chuyện. Lại thấy trán Doãn Liệt bị vỏ DVD rạch ra một đường, máu chảy đầy mặt, Tề Mục rốt cuộc nhìn không được, thất thanh khóc: “Các cậu..... Đừng đánh nữa.....” (*ém thương chồng ém quá cơ..thấy chảy máu là khóc rồi =*)))

Vẫn là không ai nghe Tề Mục nói. Sự tồn tại của anh luôn luôn rất thấp, đối với chuyện này đã quen từ lâu.

Bờ vai anh run rẩy, nghẹn ngào gọi điện thoại cho Chu Dịch Phàm. Dưới tình huống này, anh nghĩ người có thể giúp được anh, cũng chỉ có Chu Dịch Phàm.

Gọi điện thoại không lâu, Chu Dịch Phàm đã đến. Tâm không cam tình không nguyện Doãn Liệt bị đóng

gói đuổi về nhà họ Doãn, Lý Tiêu và Tề Mục thì bị Chu Dịch Phàm mang đi.

Nhà Chu Dịch Phàm ở phía nam thành phố, là một ngôi biệt thự. Trong nhà không có ai, ba mẹ cậu hàng năm đều đi nước ngoài; anh trai là người cuồng công tác, ban ngày không ở nhà, buổi tối mới trở về, còn hận không thể ngủ luôn ở công ty. Như bây giờ, trong nhà chỉ có Chu Dịch Phàm và bác quản gia kiêm tài xế tạm thời.

Vừa tiến vào Chu gia, Lý Tiêu liền bị khiếp sợ bởi sự xa xỉ của nó. Có thể ở trung tâm thành phố, nơi tất đất tất vàng mà chiếm được nơi như thế này, lại còn có hoa viên và hồ bơi, có phải là bá chủ ở đây không thể?!!

“Có thể bơi không?”

Lý Tiêu nhìn chằm chằm bể bơi gọn sóng lấp lánh không một bóng người, nóng lòng muốn thử. Hoàn toàn quên trên người có một đống vết thương xanh xanh tím tím. Chuyện này không thể trách Lý Tiêu được, trời hè nắng nóng, lại đánh nhau với Doãn Liệt một trận, hắn đã rất nóng rồi. Vào lúc như thế này, nếu có thể đi bơi để tắm cho mát, còn hạnh phúc hơn cả thần tiên! Nhưng lại không cần bon chen trong biển người tấp nập như sủi cảo ở bể bơi công cộng nữa chứ.

Khóe mắt Chu Dịch Phàm liếc Lý Tiêu một cái, nói với quản gia: “Xả nước hồ bơi.”

“Đừng lãng phí a!”

Lý Tiêu đứng ra nói.

“Để cho tôi tắm cho mát trước đi!”

Nói xong muốn xông đến chỗ hồ bơi, lại bị Tề Mục kéo lại.

“Trên người cậu có vết thương, không thể đụng vào nước.”

Tề Mục nhẹ nhàng chạm vết thương đang chảy máu trên đầu Lý Tiêu.

“Ai u..... Đừng động vào.....”

Lý Tiêu nhe răng kêu nhỏ, né tránh tay Tề Mục.

Nhưng mà dưới sự nhắc nhở của Tề Mục, Lý Tiêu cũng ngừng lại tâm tư bơi lội, ngoan ngoãn đi vào phòng với Chu Dịch Phàm.

Quản gia cầm hộp y tế đi ra, Tề Mục chủ động giúp Lý Tiêu xử lý miệng vết thương. Hai người ngồi trên sô pha, dựa vào nhau rất gần, hành động cử chỉ thân mật. Chu Dịch Phàm chỉ nhìn một cái liền dời đi tầm mắt, một mình chiếm một góc sô pha, trầm mặc không nói.

“Á..... Đau đau đau!”

Cồn tiêu độc chạm đến miệng vết thương, Lý Tiêu nhịn không được kêu đau.

Tề Mục vội vàng rút tay lại, thối thối giúp hắn: “Xin lỗi xin lỗi, tôi sẽ chạm nhẹ thôi!”

Chu Dịch Phàm khước mắt thoáng nhìn một màn này, không được tự nhiên di chuyển, nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, cố gắng bỏ qua tình trạng của Tề Mục và Lý Tiêu ở bên kia. (*Tịnh: ghen kìa; Chu ca: Biến!; Tịnh: Ko chịu đâu >.<!*)

Chờ Tề Mục xử lý xong vết thương trên đầu Lý Tiêu, Chu Dịch Phàm mới quay đầu, hỏi Tề Mục: “Các người và Doãn Liệt sao lại thành ra thế này?”

“Doãn Liệt khinh người quá đáng, nói không giữ lời, lật lọng. Là hắn động thủ trước, tôi chỉ đánh trả lại thôi.”

Lý Tiêu giành Tề Mục trả lời trước.

Thuận tay vén áo lên, đưa lưng về phía Tề Mục, để Tề Mục nhìn vết thương ở sau lưng.

“A.....”

Tề Mục thấy sau lưng Lý Tiêu một mảng lớn xanh tím, không khỏi kêu nhỏ.

Cũng không biết Doãn Liệt ra tay như thế nào, mà có thể tạo ra vết thương đáng sợ như vậy. Tề Mục nhìn vài vết xanh tím kia, thậm chí có chỗ còn chảy máu, mũi đau xót: “Đều tại tôi.....”

“Đừng khóc a, lại không đau..... Tin tôi đi, Doãn Liệt cũng không tốt hơn tôi bao nhiêu đâu.”

Lý Tiêu nghe giọng nói Tề Mục không thích hợp, lập tức kéo áo xuống, an ủi Tề Mục.

Chu Dịch Phàm nhìn hai người giúp đỡ lẫn nhau, cau mày: “Hai người tự xử đi. Đợi một lát quản gia sẽ mang hai người đến phòng dành cho khách.”

Nói xong liền muốn rời đi. Khi đang lên lầu lại bị Tề Mục gọi lại.

“Dịch Phàm, hôm nay cảm ơn cậu. Tôi giúp Lý Tiêu xử lý vết thương xong thì về, Lý Tiêu có thể ở lại nhà cậu một ngày không? Nhà tôi rất lộn xộn.....”

Chu Dịch Phàm quay đầu nhìn hai người: “Anh cũng ở lại đây đi. Ngày mai tôi gọi người chuyển nhà giúp anh, bằng không Doãn Liệt sẽ còn đi tìm anh.”

Quyết định như vậy, không phải là không có lý. Lấy hiểu biết của Chu Dịch Phàm đối với Doãn Liệt mà nói, hẳn muốn làm chuyện gì, đều sẽ không từ thủ đoạn. Tuy rằng không biết lần này Doãn Liệt có chủ ý xấu gì, nhưng với tình huống bây giờ, cảm thấy nó cũng không tốt lành gì.

28. Chương 28: Chấm Dứt Làm Bạn Bè 13

Edit: Tịnh

Tuy rằng được Chu Dịch Phàm giữ lại, nhưng Tề Mục vẫn kiên trì muốn về nhà. Không vì cái gì khác, là vì anh vĩnh viễn không bỏ xuống được, những đồ vật trong phim anh đã sưu tầm nhiều năm, còn có những đĩa DVD quý giá nữa.

Thật ra lúc trước lấy [Iron Man] Downey tự tay kí tên bán cho Lý Tiêu, cũng là bất đắc dĩ.

Ngày đó là sinh nhật của dì, anh phải đến nhà họ Doãn một chuyến. Không chút nào ngoài ý muốn gặp được Doãn Liệt đã mấy tháng không gặp kể từ khi hẳn phải đi học Đại học. Và từ sau khi Doãn Liệt say rượu làm chuyện đó với anh mấy tháng trước, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp lại nhau.

Doãn Liệt vẫn như cũ, cùng đám bạn con nhà giàu của hẳn, uống rượu nói chuyện phiếm, cười đến sáng lạn. Biểu tình hẳn nhìn Tề Mục, cũng chưa từng thay đổi, vẫn cười xấu xa như trước, trong mắt tất cả đều lóe ra ánh sáng đùa dai thú vị, giống như đứa trẻ nhìn thấy món đồ chơi mình yêu thích.

Tề Mục sợ Doãn Liệt, cố gắng tránh tiếp xúc với Doãn Liệt. Chúc dì sinh nhật vui vẻ xong, cũng đưa cho dì bức tranh mình tự tay vẽ suốt ba tháng để làm quà xong, Tề Mục liền chuẩn bị rời đi. Chỉ là vừa mới đi tới cửa, liền bị Doãn Liệt giữ chặt. Doãn Liệt không để ý anh giãy dụa, mang anh lên lầu, thẳng đến phòng ngủ. Tề Mục sợ đến mức cả người run rẩy, lại không thể chống lại Doãn Liệt, gần như sắp khóc.

Doãn Liệt lại không để ý mà cười, mang theo ác ý — ít nhất là trong mắt Tề Mục nụ cười đó của Doãn Liệt mang theo ác ý.

Doãn Liệt hỏi anh: “Sợ cái gì? Tôi cũng sẽ không ăn anh.”

Tề Mục nhớ tới mấy tháng trước phát sinh chuyện hoang đường kia, không khỏi nắm chặt cổ áo của mình, rụt cổ, bộ dạng sợ hãi. Trong mắt, nước mắt lưng tròng, muốn khóc nhưng lại không khóc. Tề Mục không

biết, bộ dáng sắp khóc này của anh, khiến Doãn Liệt rất hưng phấn. Nhưng Doãn Liệt lần này không có chạm vào anh, mà là phá lệ nói muốn đưa cho anh một món quà. (*Liệt ca biến thái quá... cơ mà ta thích..hì hì*)

Sau đó Doãn Liệt mở cho Tề Mục xem đoạn phim ngày đó hần quay lại. Đoạn phim trải qua quá trình biên tập cắt ghép tỉ mỉ, xóa toàn bộ những hình ảnh có Doãn Liệt đi. Mà hình ảnh Tề Mục khóc lóc thảm hại đều lưu lại, thậm chí cố ý phóng to đầu lên, khiến người xem nhìn thấy rõ ràng.

Lúc đó Tề Mục gần như sục sạo, lần đầu tiên lớn tiếng chất vấn Doãn Liệt: “Vì sao? Vì sao lại làm như vậy?!!”

Doãn Liệt trong mắt lóe qua một tia luống cuống, nhưng chỉ lướt qua trong giây lát. Sau khi trải qua khoảnh khắc luống cuống kia, hần vẫn là bộ dáng đó, nhìn Tề Mục giống như một chú cừu bị người ta đùa dai mà không chịu nổi. Hần nghe Tề Mục vô lực nghẹn ngào, vô lực chất vấn, giống như con sói đi săn nghe được tiếng kêu khàn khàn tuyệt vọng của con cừu vậy.

“Đương nhiên..... Là vì muốn anh ngậm miệng.”

Doãn Liệt ác ý cười, lần này là thật sự là ác ý, khiến cả người Tề Mục bắt đầu run rẩy.

Tề Mục lắc đầu, che miệng mình, ngăn cản chính mình khóc thành tiếng. Thật ra Doãn Liệt không cần làm như vậy, anh cũng sẽ không nói ra ngoài. Coi như là một cơn ác mộng, anh sẽ quên, cái gì cũng không biết cái gì cũng không nói, giống như trước đây tùy ý để Doãn Liệt đùa dai làm tổn thương vậy, anh cái gì cũng không nói.

Lúc đó Tề Mục thậm chí nghĩ muốn trốn thoát, cho dù có như thế nào, cũng phải chạy ra khỏi nơi này. Anh xoay người, bàn tay đặt lên nắm cửa. Giây tiếp theo, lại bị Doãn Liệt mạnh mẽ kéo về. Tề Mục mất đi cân bằng, bản năng muốn tìm điểm tựa, giờ tay chạm vào người góm trong phòng. Người góm ngã xuống đất, vỡ thành vô số mảnh nhỏ. Tề Mục vội vàng đi nhặt, chưa kịp chạm vào mảnh góm sắc bén, đã bị Doãn Liệt kéo lên.

“Đã vỡ rồi nhặt lại làm gì?”

Doãn Liệt hung tợn nói, động tác và biểu tình hung dữ như vậy, khiến Tề Mục cho rằng Doãn Liệt muốn đánh anh.

Doãn Liệt ngược lại là không đánh anh thật, chỉ mảnh góm trên mặt đất, muốn Tề Mục bồi thường một cái giống như vậy.

Tề Mục biết lai lịch của người góm. Người góm kia vốn là tác phẩm của một nghệ nhân nổi tiếng, là độc nhất vô nhị, trên đời căn bản không có cái thứ hai. Doãn Liệt hiển nhiên là cố ý làm khó dễ Tề Mục.

Nếu muốn bồi thường Doãn Liệt một cái y như vậy, trừ khi tìm đến vị nghệ thuật gia kia, làm thêm một cái nữa. Cứ như vậy, đương nhiên sẽ mất rất nhiều tiền. Tề Mục trung thực tính toán bồi thường cho Doãn Liệt một người góm như vậy mất bao nhiêu tiền, không cò kè mặc cả với Doãn Liệt, cũng không có yếu thế cầu xin tha thứ.

Chuyện này ngược lại khiến Doãn Liệt mất hứng. Vốn hắn cũng không phải thật sự muốn Tề Mục bồi thường người góm cho hắn, chỉ cần Tề Mục lấy hai mắt đắm lệ nhìn hắn, hắn cam đoan sẽ rất nhân từ không làm khó dễ Tề Mục. Đáng tiếc Tề Mục không làm như vậy.

“Thật..... Xin lỗi..... Tôi..... Tôi nhất định nghĩ biện pháp bồi thường cho cậu.....”

Tề Mục nói như vậy, cứ nhiên run run bả vai, đầu cũng không ngẩng lên.

Tề Mục về nhà bắt đầu nghĩ biện pháp gom tiền, gom đông gom tây cũng không gom đủ. Sau này liền nhin đau bán mấy cái DVD, trong đó có bán cho Lý Tiêu cái đĩa kia, ai ngờ cái đĩa đó còn bị Doãn Liệt đánh tráo. Tề Mục bởi vậy càng thêm xác định, Doãn Liệt là biến thái.

Tề Mục trở về, Lý Tiêu ở lại nhà họ Chu.

Chu Dịch Phàm đối với hắn lãnh đạm, Lý Tiêu cách một căn phòng đều có thể cảm nhận được. Lý Tiêu bị quản gia đưa đến phòng dành cho khách, lại giống như nghỉ hè ở nhà vậy, lại bắt đầu các loại tâm phiền ý loạn than thở. Lại bởi vì vết thương trên người ẩn ẩn đau, khiến hắn thật sự ngủ không yên. Hơn nửa đêm, hắn như đi vào cõi tiên bay đến phòng bếp, lại từ phòng bếp bay đến phòng khách, lại từ phòng khách bay tới bể bơi bên cạnh hoa viên.

Đến nhà người ta làm khách, tóm lại lượn qua lượn lại như vậy cũng không tốt lắm. Sau khi Lý Tiêu bị một cơn gió thổi qua khi đứng ở bể bơi, liền quyết định ngoan ngoãn về phòng, ngủ.

Khi lên lầu, lại không hẹn mà gặp Chu Dịch Phàm đã mặc đồ ngủ. *(đồ ngủ, đồ ngủ, đồ ngủ đó nha...chuyện quan trọng phải nhắc lại ba lần)*

Chu Dịch Phàm trong tay cầm một ly sữa, nhìn thấy Lý Tiêu một câu cũng chưa nói xoay người liền đi. Lý Tiêu trong lòng khó chịu, nhin không được tiến lên giữ chặt cậu: “Xin lỗi.”

Cộng với lần nghỉ hè đó, đây là lần thứ hai Lý Tiêu xin lỗi.

Chu Dịch Phàm vẫn là mặc kệ Lý Tiêu, bỏ tay Lý Tiêu ra.

Lý Tiêu sao có thể để Chu Dịch Phàm đi, liền chạy theo Chu Dịch Phàm, cậu đêm nay cũng đừng mơ mà ngủ được. Vì thế đi nhanh vài bước, đứng ở trên bậc thang ngăn Chu Dịch Phàm lại: “Cậu đừng tức giận được không? Muốn chém muốn giết tùy cậu, muốn tôi làm như thế nào cũng được!”

Chu Dịch Phàm vẫn không nói chuyện, kéo Lý Tiêu xuống dưới, thản nhiên đi lên cầu thang. Ai ngờ Lý Tiêu lại ngoan cố, đuổi theo, vừa vặn Chu Dịch Phàm xoay người muốn mắng Lý Tiêu, hai người liền đụng vào nhau, sữa trên tay Chu Dịch Phàm trực tiếp chảy xuống trên mặt Lý Tiêu, chảy ào ào vào trong cổ áo. *(hắc hắc:v)*

Đúng lúc này, ngoài sân vang lên tiếng xe ô tô về. Anh trai đã gọi điện nói tối nay sẽ không về nhà, như vậy người về nhà tất nhiên là ba Chu mẹ Chu rồi. Từ sau lần bỏ nhà đi đó, quan hệ giữa Chu Dịch Phàm và ba Chu không khác gì kẻ thù. Chu Dịch Phàm không muốn gặp mặt ba mình, nhìn thoáng qua Lý Tiêu đang chật vật, xoay người muốn về phòng. Nào biết Lý Tiêu tại thời khắc quan trọng lại làm chuyện ngu ngốc, thấy Chu Dịch Phàm muốn đi, không chút nghĩ ngợi đưa tay ra tóm Chu Dịch Phàm. Chu Dịch Phàm vốn là tâm trạng không ổn, dưới chân cũng không đứng vững, bị Lý Tiêu kéo..... Triệt để bị kịch.

Sau khi vang lên những tiếng động không lớn không nhỏ, hai người *tứ ngưỡng bát xoa* ngã xuống chân cầu thang. Cố tình Lý Tiêu vì bảo vệ Chu Dịch Phàm, gắt gao ôm cậu, thuận tiện làm cái đệm thịt người. Chờ Chu Dịch Phàm cử động cơ thể, đèn phòng khách cũng được mở lên. Chu Dịch Phàm quần áo không chỉnh tề cười ở trên thắt lưng Lý Tiêu, trên mặt và cần cổ Lý Tiêu còn dính chất lỏng màu trắng không rõ là gì, hơn nữa Lý Tiêu bởi vì bị thương nên càng thêm đau đớn liên tục rên rỉ, trong mắt còn ngấn nước..... Hình ảnh khiến người khác hiểu lầm cứ như thế hiện ra trước mắt ba Chu mẹ Chu.

(tứ ngưỡng bát xoa: hai tay, hai đầu gối, đầu đều chạm đất)

“Nghịch tử! Nghiệp chương! Súc sinh!”

Ba Chu mắng to Chu Dịch Phàm, đồng thời xắn tay áo lên, rút ra thắt lưng xa xỉ ở bên hông, đi đến chân cầu thang quát xuống.

“A.....”

Chu Dịch Phàm nhất thời không kịp phản ứng, bị đánh trúng giữa ngực, ngược lại là hít một hơi khí lạnh.

Nhưng mà tình thế không cho phép cậu có chút tạm dừng, bởi vì ba Chu liên tiếp đánh xuống, nếu như cậu không tránh ra, thế nào cũng bị đánh chết.

Chu Dịch Phàm cũng không quản nhiều như vậy, cúi người ôm Lý Tiêu lăn một vòng, trước rồi đi phạm vi công kích của ba Chu. Sau đó đứng dậy, thuận tay cầm một bình gốm Thanh Hoa ở bên cạnh, không chút do dự ném tới dưới chân ba Chu.

Bởi vì hành động này, ba Chu đang mất đi lý trí dừng lại, tức giận đến hai tay run run.

“Ông phát điên cái gì?!”

Mắt Chu Dịch Phàm đỏ hồng hết lên.

“Đồ vô liêm sỉ! Cư nhiên dám..... Cư nhiên.....”

Ba Chu nửa ngày không nói được tội danh của Chu Dịch Phàm ra khỏi miệng, chỉ có tay cầm thắt lưng run lên, lại muốn đánh Chu Dịch Phàm.

Mẹ Chu nhìn hai cha con náo loạn thành như vậy, con trai bị đánh đến nổi trên lưng đều chảy máu, đau lòng không thôi. Nhưng mà bà còn không có mất lý trí, đầu tiên tự quyết định phân phó quản gia mời Lý Tiêu— nhân tố ảnh hưởng đến hoà bình trong nhà rời đi.

Mặc danh kỳ diệu bị mời ra khỏi nhà họ Chu, Lý Tiêu *sờ không tới suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng*. Hắn không biết Chu Dịch Phàm chọc tới ba cậu lúc nào, lại bị đánh như vậy, nhìn qua cũng thấy rất đau rồi. Lý Tiêu âm thầm nghi ngờ, ba của Chu Dịch Phàm có phải là ba ruột của cậu không.

(Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trương Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng ~). Trương Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trương Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Sờ không tới suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn “ ” (sờ không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.)

Ở bên ngoài đợi không bao lâu, liền nhìn thấy Chu Dịch Phàm từ biệt thự chạy ra, một chân đi dép lê, một chân trực tiếp đi chân trần. Ba cậu đi ở phía sau, không biết cầm thứ gì, vừa đuổi theo cậu vừa mắng vừa ném. Tình huống ngược lại giống với lúc Lý Tiêu bị mẹ hắn đuổi đánh.

Cuối cùng Chu Dịch Phàm và Lý Tiêu thuận lợi gặp nhau, ngay sau đó một cái vali và vài món quần áo, giày dép cũng bị ném ra, vừa lúc rơi ở trên đầu Lý Tiêu.

Trên đầu Lý Tiêu là áo sơ mi của Chu Dịch Phàm, trên tay còn treo quần Chu Dịch Phàm, vẻ mặt nhìn Chu Dịch Phàm có chút dại ra.

Mà Chu Dịch Phàm hai tay ôm ngực, thoát nhìn vẫn là bộ dạng kiệt ngạo cao lãnh. Đương nhiên, nếu xem nhẹ áo cậu mất một cái nút và đi chân trần, thì hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều.

“Tôi bị đuổi ra ngoài.”

Chu Dịch Phàm lạnh như băng nói, nhìn không ra một chút khổ sở, giống như chỉ đang nói ra chuyện không quan trọng.

“Ồ.....”

Lý Tiêu ngốc ngốc gật đầu, tỏ vẻ đây là thể hiện rõ ràng hơn sự đồng tình sâu sắc với tình cảnh của Chu Dịch Phàm

Một trận gió thổi tới, thổi đến cái áo sơ mi trên đầu Lý Tiêu. Lý Tiêu yên lặng cúi đầu, sau đó yên lặng bắt đầu thu thập hành lý cho Chu Dịch Phàm.

29. Chương 29

Ba Chu cũng không phải một người có tư tưởng thoáng. Trước khi tính hướng Chu Dịch Phàm bại lộ, ông vẫn luôn hết mực cưng chiều đứa con trai Chu Dịch Phàm này. Hơn nữa bởi vì anh Chu Dịch Phàm đã được bồi dưỡng thành người thừa kế, cho nên đối với Chu Dịch Phàm ông cũng không có nhiều yêu cầu nữa. Chu Dịch Phàm muốn làm cái gì, chỉ cần không quá mức, ông đều sẽ không can thiệp.

Từ sau khi Chu Dịch Phàm vì một người con trai mà phá hoại hôn lễ của người ta, mọi chuyện liền thay đổi. Ba Chu tuyệt đối không cho phép cũng như không chịu thừa nhận đứa con trai mình hết mực cưng chiều cư nhiên là đồng tính luyến ái! Cho dù ông thường sống ở nước ngoài, sớm nhìn thấy không ít chuyện như vậy, thậm chí có quan hệ làm ăn với mấy người như thế. Nhưng ông cũng sẽ không cho phép. Bởi vì Chu Dịch Phàm là con trai của ông!

Ông luôn đinh ninh rằng, con của ông tương lai sẽ cưới một người vợ dịu dàng, sinh rất nhiều con, có một cuộc sống hạnh phúc. Đàn ông ở cùng với đàn ông là không bình thường, là trái với luân thường đạo lý. Người khác có thể lựa chọn cuộc sống không bình thường như vậy. Nhưng ông lại không thể trở mặt nhìn con trai của mình cũng rơi vào trong đó. Cho nên ông phản đối, thái độ cứng rắn, không tiếc cãi nhau với con trai, không tiếc ra tay đánh con trai.

Mất thấy Chu Dịch Phàm sau một tháng bỏ nhà đi đã ngoan ngoãn trở lại, cũng không đòi đi tìm cái người đã kết hôn kia, ba Chu nhẹ nhàng thở ra. Không lâu sau, ba Chu và mẹ Chu sắp xếp xem mắt cho cậu, tuy rằng cậu mới mười tám tuổi, Nhưng từ sau khi xảy ra chuyện kia, phải an bài sớm cho con trai một chút ông mới có thể an tâm. Ai ngờ Chu Dịch Phàm ngay khi biết sự an bài của cha mẹ xong, lập tức nổi giận, nói với bọn họ nói cậu thích đàn ông, về sau muốn kết hôn cũng tuyệt đối là cưới đàn ông. May mắn là đang ở trên bàn cơm trong nhà mình, nếu là tại trong lúc xem mắt mà Chu Dịch Phàm làm càn như vậy, thật là mất mặt.

Ba Chu lúc ấy bị tức không nhỏ, cũng là trực tiếp lấy dây thắt lưng đánh Chu Dịch Phàm. Chu Dịch Phàm chạy nhanh, trốn vào phòng cả một ngày không đi ra.

Sau này, mâu thuẫn giữa hai cha còn càng ngày càng sâu, vừa thấy mặt liền cãi nhau, ai cũng không nhường ai, ai cũng không cho ai mặt mũi. Lúc có Chu Dịch Phàm ở nhà, còn có thể nói giúp Chu Dịch Phàm, chu toàn một chút. Lúc anh không ở mà nói, hai người gặp mặt tất nhiên muốn đại chiến.

Trước khi ba Chu mẹ Chu về nước, Chu Dịch Phàm chưa chuẩn bị gì cả, còn bị ba Chu nhìn thấy một màn khiến người khác hiểu lầm như thế. Chu Dịch Phàm chính là muốn giải thích, nhưng mà ba Chu sẽ không nghe, cũng không cho cậu cơ hội đó. Ba Chu trực tiếp đánh, Chu Dịch Phàm cũng không có lòng đi giải thích. Chuyện tới hôm nay, đối đầu với ba Chu lâu như vậy, Chu Dịch Phàm sớm đã hết hy vọng với ba Chu.

Về phần mẹ Chu, đó người phụ nữ đúng chuẩn lấy chồng theo chồng gả cầu tùy cầu, tuy thương con, nhưng cũng không dám cãi lại lời của chồng. Hơn nữa trong lòng bà cũng không cảm thấy con mình thích đàn ông là đúng, nếu có thể trở về bình thường thì tốt nhất. Sau này còn ra chủ ý tìm bác sĩ tâm lý cho Chu Dịch Phàm, khiến Chu Dịch Phàm tức giận đến suýt chút nữa lại bỏ nhà đi.

Trong nhà duy nhất tỏ vẻ giúp đỡ Chu Dịch Phàm, chỉ có anh trai cậu. Đáng tiếc anh cậu một khi làm việc thì làm đến mức *lục thân bất nhận*, nên cũng không giúp được Chu Dịch Phàm nhiều.

(lục thân bất nhận: Không nhận (hoặc từ bỏ, chối bỏ) những người thân của mình, hoặc từ bỏ, chối bỏ sự liên hệ với những người thân vì lí do nào đó.

lục thân: cha mẹ, anh chị em, con cái, vợ chồng, bạn bè, và chính bản thân mình)

Đêm khuya yên tĩnh, sau khi Chu Dịch Phàm thay quần áo mang giày, liền không nói một lời đi dọc theo ngã tư đường, không có mục tiêu. Lý Tiêu đi theo phía sau cậu, không biết an ủi như thế nào. Tuy không biết vì sao mình chọc cha mẹ Chu Dịch Phàm không vui, nhưng nhìn Chu Dịch Phàm và cha cậu khi ở cùng nhau, cảm thấy *băng dày ba thước* không phải chỉ có một ngày đông là có thể tạo nên được. Nói như vậy, mâu thuẫn giữa Chu Dịch Phàm và ba Chu tồn tại đã lâu.

(“băng dày ba thước”nguyên văn: băng đông tam xích phi nhất nhật chi hàn = : băng dày ba thước không phải cho một ngày lạnh, ý chỉ bất cứ chuyện gì cũng đều có nguyên nhân sâu xa, ko phải trong chốc lát mà có thể hình thành)

Mâu thuẫn gia đình, là người ngoài — cho dù là bạn, không biết tình hình thực tế, Lý Tiêu cũng không biết nói gì mới tốt. Nhưng mà nhìn bóng dáng cô đơn tiêu điều đó của Chu Dịch Phàm, Lý Tiêu lại cảm thấy mình cần phải nói chút gì đó, đánh vỡ cục diện bế tắc này.

Nghĩ như thế, Lý Tiêu đuổi theo Chu Dịch Phàm: “Khuya rồi, dù sao cậu cũng không làm gì, đi với tôi đến chỗ này đi.”

Chu Dịch Phàm nhìn Lý Tiêu một cái, biểu tình lãnh đạm, hiển nhiên là không cảm thấy hứng thú với lời nói của Lý Tiêu.

Lý Tiêu không bỏ cuộc, tiếp tục nói: “Cậu nhất định sẽ thích, nơi đó quả là thiên đường của nhân gian!”

Chu Dịch Phàm tiếp tục trầm mặc đi tới, không phản ứng Lý Tiêu.

Lý Tiêu cũng không để ý nhiều như vậy, một tay xách vali hành lý, một tay kéo Chu Dịch Phàm chạy: “Cậu không nói lời nào, tôi cho là cậu đã đồng ý rồi đó!”

Trong lòng Chu Dịch Phàm khẽ động, sau đó lại lắng xuống. Chu Dịch Phàm muốn rút tay, Lý Tiêu lại nắm rất chặt không để cậu bỏ ra, khiến cậu không thể không chạy theo.

Chu Dịch Phàm nhìn bóng dáng Lý Tiêu, tựa như lần đó chạy ở trên cầu, lại tựa như lần chạy dưới mưa đó. Nhiệt độ bàn tay cũng như thế này, cảm xúc cũng như thế này, cảm giác trong lòng cũng như thế này, đều giống như thế này. Thật khiến người khác lưu luyến, tuy rằng mãi mãi không nắm giữ được, thậm chí không thể trở thành thật được.

Hai người chỉ chạy vài phút. Đi qua một cái hẻm dài, rẽ qua vài cái góc đường, liền đến một nơi có ánh đèn neon. Ngọn đèn tạo thành bảng hiệu, trên bảng hiệu viết “Thiên Đường trò chơi”. Lý Tiêu lại mang Chu Dịch Phàm đến khu trò chơi.

Cửa đi vào khu trò chơi rất nhỏ, sau khi đi vào trước mắt lại rộng mở sáng sủa. Đại sảnh rất lớn, đủ loại máy chơi game. Bên ngoài khu trò chơi rất im lặng, bên trong lại rất ồn ào, âm thanh của trò chơi kết hợp với âm thanh của người chơi. Họ làm Thiên đường trò chơi này là vì những người không ngủ.

“Woah! Hai năm không đến, ở đây càng ngày càng náo nhiệt!”

Lý Tiêu tán thưởng một tiếng, từ trong ví tiền thẻ VIP đến trước quầy, đổi một hộp trò chơi hai trăm tệ. Sau đó Lý Tiêu đi gửi vali hành lý, kéo Chu Dịch Phàm chìm ngập trong thế giới trò chơi.

Lý Tiêu thích chơi trò chơi đua, cho nên ngay từ đầu đã kéo Chu Dịch Phàm đến khu vực đua xe. Trò chơi đua xe vốn cũng rất hấp dẫn, có rất nhiều người đang chơi, bây giờ không còn mấy trống. Vì thế Lý Tiêu chuyển sang máy nhảy bên cạnh, vừa lúc còn trống một chỗ.

“Cậu chơi cái đó chưa?”

Lý Tiêu hỏi Chu Dịch Phàm. Bởi vì rất ồn, Lý Tiêu nói thật sự gần, Chu Dịch Phàm không được tự nhiên lui một bước.

“Tôi không đến chỗ này bao giờ.”

Chu Dịch Phàm nhún nhún vai nói. Cơ mà nhìn các loại trò chơi, cậu vẫn là có chút động lòng, đối với các loại trò chơi đánh đấm ở cuối đại sảnh, Chu Dịch Phàm càng nóng lòng muốn thử. Hôm nay oán giận của cậu khi bị cha đuổi đi cũng bị không khí náo nhiệt ở đại sảnh náo nhiệt đánh bay đi gần như không còn. Cũng đã đến đây rồi sao không theo Lý Tiêu chơi một chút? Chu Dịch Phàm nghĩ như thế, dời tầm mắt từ chỗ trò chơi đánh đấm bên kia, nhìn vài người đang chơi máy nhảy xung quanh.

“Đừng lo lắng, tôi làm mẫu trước cho cậu xem, sau đó cậu làm thử một lần.”

Lý Tiêu đi lên máy nhảy, chọn một bài hát đơn giản nhất, sau đó vừa chơi, vừa giải thích với Chu Dịch Phàm. Hẳn nhảy cũng không giỏi lắm, trước đó rất thích PIU, khổ luyện một tháng, muốn tham gia thi đấu, kết quả ngay cả vòng dự tuyển của quán cũng không qua.

Nhảy xong một bài, giải thích xong, Lý Tiêu đi xuống máy nhảy, để cho Chu Dịch Phàm đi lên chơi.

Lần đầu tiên trước nhảy trước mặt người khác, người bình thường khó tránh khỏi sẽ sợ hãi. Chu Dịch Phàm lại không có cảm giác gì, sau khi đi lên thử vài cái tiết tấu, rất nhanh liền nắm được bí quyết. Chu Dịch Phàm nhảy bài đơn giản mà Lý Tiêu đã chọn, sau khi nhảy xong, điểm so với người chơi lâu năm như Lý Tiêu còn cao hơn một chút.

“Woa, cậu rất có thiên phú! Mới lần đầu tiên đã nhảy tốt như vậy rồi!”

Lý Tiêu không keo kiệt lời khen của mình chút nào.

“Đơn giản thôi.”

Chu Dịch Phàm ánh mắt nhìn đi nơi khác, ra vẻ lãnh đạm trả lời.

Ngọn đèn sắc sỡ nhiều màu, đúng lúc chiếu vào mặt cậu. Ánh mắt Lý Tiêu nhìn lướt qua cậu, bởi vì đứng rất gần, rất dễ dàng phát hiện tai Chu Dịch Phàm đỏ lên. Lý Tiêu buồn cười, vừa vặn nhìn thấy chỗ chơi trò chơi đua xe bên cạnh có người rời đi, liền kéo Chu Dịch Phàm đến.

“Đợi một lát có chỗ trống rồi, tôi với cậu cùng thi đấu.”

Lý Tiêu nói, để Chu Dịch Phàm ngồi lên cái xe đua được mô phỏng giống thật.

“Cái này dễ thôi, giống như đi xe máy vậy. Chỉ nhiều hơn vài cái nút đặc biệt. Sau khi đạt được kinh nghiệm có thể đổi lấy linh kiện cải tiến, cải tiến xe đua. Lúc cần thì ấn mấy cái nút này, có thể tăng hoặc giảm tốc độ. Cậu chơi một chút thì biết.”

Sau khi đơn giản nói xong chơi đua xe như thế nào, Lý Tiêu bỏ vào trò chơi năm mươi tệ một lượt, để Chu Dịch Phàm chơi.

30. Chương 30

Chơi trò chơi lâu cũng sẽ mệt, đến ba bốn giờ sáng, Lý Tiêu liền chống đỡ không nổi nằm ngủ trên ghế sofa tại khu nghỉ ngơi. Chu Dịch Phàm bởi vì là lần đầu tiên chơi, hơn nữa trong lòng ghen tức giận cần phát tiết, chơi liên tục không nghỉ, cũng không thấy mệt. Đến buổi sáng người chơi dần dần ít đi, Chu

Dịch Phàm dùng hết đồng xu trò chơi, mới tìm Lý Tiêu đi ra khỏi khu trò chơi.

”Woa..ha (*Ngáp*)..... Chúng ta đi đâu đây?”

Lý Tiêu ngáp dài, kéo vali hành lý của Chu Dịch Phàm, hỏi Chu Dịch Phàm.

“Giúp Tề Mục chuyển nhà.”

Chu Dịch Phàm nói ngắn gọn. Đồng thời cầm lấy di động, gọi điện thoại cho công ty chuyển nhà, rồi nói với Tề Mục một tiếng.

Hai người gọi xe, đến chỗ Tề Mục để gặp anh ta. Trong phòng gì đó đều đã thu dọn lại tốt lắm, chờ người của công ty chuyển nhà công ty đến đóng gói chở đi là được. Tối hôm qua Lý Tiêu ngủ được quá ít chống đỡ không nổi, chiếm lấy giường Tề Mục rồi đi hẹn hò với Chu công.

Giấc ngủ này của Lý Tiêu, ngủ suốt từ buổi sáng đến giữa trưa. Sau đó bị Doãn Liệt khí thế ào ạt đập tỉnh.

“Các cậu giấu Tề Mục ở đâu?”

Doãn Liệt hỏi Lý Tiêu.

Lý Tiêu mở to mắt còn buồn ngủ có chút mơ màng, sắc mặt có chút âm trầm: “Sao tôi biết được?”

Hắn nhìn căn phòng trống trơn, nghĩ tới Chu Dịch Phàm và Tề Mục đã đi cùng với nhân viên chuyển nhà rồi.

Doãn Liệt nghe Lý Tiêu nói như vậy, tức giận đến mức lại muốn động thủ. Nhưng hắn ngày hôm qua bị cha phạt quỳ một đêm, thật vất vả chạy đến, trong bụng rỗng tuếch, cho dù muốn động thủ cũng không có khí lực.

Trong thời gian ngắn ngủi Doãn Liệt đang do dự, Lý Tiêu đã dành được cơ hội. Hắn đem gối đầu ném lên đầu Doãn Liệt, sau đó nhanh chóng đánh về phía Doãn Liệt, khiến Doãn Liệt bổ nhào xuống sàn. Trên sàn nhà đều là gạch cứng, Doãn Liệt ngã xuống đến *thất huân bát tố* tìm không thấy phương hướng. Hơn nữa tối hôm qua vừa về nhà liền bị cha hắn đánh vài roi, trên lưng tất cả đều là vết thương, lần va chạm này có lẽ đã chảy máu rồi. Từ điểm đều thích quát người này mà nói, ba Chu và ba Doãn không hổ là thế giao hảo hữu, ngay cả phương pháp dạy dỗ con cái cũng giống nhau.

(*Thất huân bát tố: /Qī hūn bā sù> Tục ngữ của TQ, thường dùng để chỉ tình trạng đầu óc rối loạn, hồ đồ hoặc mê muội, không tỉnh táo*)

Doãn Liệt bị Lý Tiêu đè nặng, sắc mặt tái nhợt, phản kháng không được. Ánh mắt nhìn chăm chăm Lý Tiêu, lộ ra vài phần hung tàn.

“Cút!”

Doãn Liệt gầm nhẹ.

Lý Tiêu phát hiện Doãn Liệt phản kháng không được, trên mặt hiện lên nụ cười âm hiểm. Chính cái gọi là *thừa dịp người bệnh muốn người mệnh* (*thừa dịp hần bệnh, lấy mạng hần*). Hần muốn thừa dịp cơ hội này giày vò Doãn Liệt một phen, trả thù hần, về sau làm gì có cơ hội tốt như thế này chứ?

Nghĩ như thế, Lý Tiêu đang muốn trang điểm cho khuôn mặt của Doãn Liệt, nắm đầm đều chuẩn bị tốt, cửa lại được mở ra.

“Lý Tiêu, dây thoi.....”

Là Tề Mục.

Tề Mục và Chu Dịch Phàm cùng nhau đi trước một chuyến đến nhà mới rồi mới trở về gọi Lý Tiêu, tránh cho Lý Tiêu không biết đường. Nhà mới cách trường đại học không xa lắm, là một căn biệt thự. Căn biệt thự kia vốn là biệt thự dưới danh nghĩa của Chu Dịch Phàm, là món quà khi cậu đậu đại học anh cậu tặng cho. Trường Đại học quy định trước năm ba sinh viên không được ở bên ngoài, chỉ có thể trọ ở trường, hơn nữa tuy biệt thự có điện nước đầy đủ, nhưng không có trang hoàng, chỉ đơn giản là mấy bức tường, cho nên Chu Dịch Phàm không chuyển vào biệt thự.

Lý Tiêu thấy Tề Mục vào tới, lại chưa nhìn thấy Chu Dịch Phàm, không khỏi thả lỏng sự áp chế với Doãn Liệt: “Dịch Phàm đâu?”

Nhân lúc này, Doãn Liệt sử dụng hết sức đẩy Lý Tiêu ra, xoay người đứng lên. Lý Tiêu bị hần đẩy một chút, ngã xuống đất lăn một vòng cũng đứng lên, che ở trước mặt Tề Mục, cảnh giác nhìn Doãn Liệt.

“Dịch Phàm đang ở nhà mới.”

Tề Mục nói với Lý Tiêu, tầm mắt chậm rãi chuyển tới trên người Doãn Liệt.

“Doãn Liệt..... Cậu bị thương?”

Tề Mục nhìn chăm chăm vết máu trên quần áo Doãn Liệt, không tự chủ được tới gần. (*êm quan tâm chồng ếm quá cơ XD*)

Lời nói hơi mang sự quan tâm, giống như có ma lực vậy, lau đi vẻ mặt thô bạo trên mặt Doãn Liệt. Doãn Liệt cúi đầu nhìn nhìn cả người mình, tính vỗ vỗ áo che đi.

Tề Mục chạy tới trước mặt hắn, cẩn thận hỏi hắn: “Cậu..... Cậu bị làm sao vậy?”

Doãn Liệt cố ý nghiêng đầu không nhìn Tề Mục, giả bộ giống như bình thường: “Tôi bỏ nhà đi.”

Tề Mục nghe vậy, nhíu nhíu mày: “Dì sẽ lo lắng.....”

Doãn Liệt hừ một tiếng: “Bà ấy đi chăm sóc cho trẻ em nghèo ở *Java*, sao có thể lo lắng cho tôi được chứ?”

(Java (tiếng Indonesia là: Jawa) là một đảo tại Indonesia. Với 135 triệu người, Java là đảo đông dân nhất thế giới, và là một trong những vùng có mật độ dân số cao nhất toàn cầu)

Nói xong ngừng một lát, ôm ngực: “Mấy ngày tới tôi sẽ ở với anh.”

Một bộ dáng bá đạo “tôi muốn ở chỗ anh là tôi coi trọng anh, đừng hòng mà từ chối”.

“Nhưng mà.....”

Tề Mục rất do dự, anh chuyển nhà đến chỗ của Chu Dịch Phàm, Chu Dịch Phàm và Doãn Liệt dường như có mâu thuẫn rất sâu sắc. Hơn nữa lần này chuyển nhà cũng là vì tránh Doãn Liệt, sao có thể để Doãn Liệt đến đó chứ?

“Nhưng mà cái gì? Anh chuyển đi đâu? Không lẽ là muốn tránh tôi?”

Doãn Liệt nhìn nhìn bốn phía trống rỗng, không kiên nhẫn hỏi.

Thấy Tề Mục không có phủ định, đồng tử Doãn Liệt hơi co lại: “Thật sự là như vậy? Anh thế nhưng vì muốn tránh tôi nên chuyển nhà?!!”

Tề Mục bị hắn mắng, sợ hãi lui ra phía sau vài bước. Lý Tiêu cũng nhìn không được, đem Tề Mục kéo đến phía sau mình phía: “Cậu vẫn là có thể tự mình hiểu lấy nha, về sau đừng quẩn lấy Tề Mục nữa, không thấy anh ấy thấy cậu liền phiền sao?”

Tề Mục thấy hắn là sợ chứ gì?

Doãn Liệt triệt để bị Lý Tiêu chọc giận, vốn khuôn mặt đã tái nhợt lại trắng thêm vài phần, đầu óc “bùm”

một chút nổ tung, sau khi phục hồi tinh thần hắn đã xông về phía Lý Tiêu. Ai ngờ không biết có cục gạch nào đó ở dưới chân làm hắn bị vấp một chút, nắm đấm còn chưa đến đích, ngược lại mình đã ngã trước.

Cả người Doãn Liệt ngã xuống đất, nằm trên mặt đất nửa ngày không tỉnh lại.

“Doãn Doãn Doãn..... Doãn Liệt?”

Tề Mục không chắc chắn kêu một tiếng, nhưng Doãn Liệt không có một chút động tĩnh.

Tề Mục lo lắng, chạy qua đẩy đẩy hắn: “Cậu bị làm sao vậy?”

Thấy sắc mặt tái nhợt của Doãn Liệt, Tề Mục hoảng: “Doãn Liệt..... Doãn Liệt cậu làm sao vậy?”

Lý Tiêu nhíu mày, cũng lại đó, lấy chân đá đá Doãn Liệt. Thấy Doãn Liệt thật sự bất tỉnh, Lý Tiêu lấy di động ra: “Tôi gọi xe cứu thương cho hắn.”

Nhưng mà xe cứu thương trống trơn đến lại trống trơn đi, bởi vì Lý Tiêu không có tiền, Tề Mục không có tiền, bỏ nhà đi Doãn Liệt trên người một xu cũng không mang theo, ngay cả Chu Dịch Phàm cũng phát hiện mình bị đóng băng.

Tề Mục muốn gọi điện thoại cho dượng xin giúp đỡ, đúng lúc Doãn Liệt lại tỉnh lại, yếu ớt vô lực đoạt đi động, không cho Tề Mục gọi điện thoại cho cha hắn.

Cuối cùng Tề Mục bắt đắc dĩ, dìu Doãn Liệt đến chỗ ở mới.

Doãn Liệt nếu mà biết Chu Dịch Phàm cũng ở chỗ nhà mới kia, hắn cũng liền sẽ không náo loạn muốn ở chung với Tề Mục.

Muốn nói Doãn Liệt có bao nhiêu sợ Chu Dịch Phàm, cũng không thể nói như vậy, chỉ là bị Chu Dịch Phàm không lưu tình đánh qua một lần mà thôi, cũng không đến mức tạo thành bóng ma tâm lý suốt đời được. Tâm tư của hắn đối với Chu Dịch Phàm phức tạp hơn sợ hãi nhiều.

Chu Dịch Phàm là bạn tốt nhất của hắn, không có người thứ hai. Hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, chuyện gì trong lòng của mình đều nói cho nhau nghe. Hai người bọn họ, không phải anh em lại hơn hẳn anh em. Lại bởi vì sự xuất hiện đột ngột của một người đàn ông, xuất hiện xa cách.

Được rồi, Doãn Liệt thừa nhận ngay từ đầu hắn là ghen tị. Chu Dịch Phàm cuối tuần đều chạy đi gặp cái tên đó, để hắn ở đâu chứ? Doãn Liệt cũng thừa nhận, sau khi hắn phát hiện quan hệ thật sự của hai người, chạy đi đâm thọc, chuyện này hắn đúng là xấu xa thật. Nhưng hắn cũng là vì muốn tốt cho Chu Dịch Phàm thôi! Là anh em của hắn, là con trai rất được yêu thương ở nhà họ Chu, Chu Dịch Phàm cũng không thể bị một người đàn ông phá hư được! Đừng nói cái gì yêu với không yêu, cho dù thật sự là tình yêu, đối

mặt với hiện thực cũng phải giải tán.

Sự thật cũng chứng minh, Doãn Liệt nghĩ không sai. Tên đàn ông đáng chết kia thế nhưng ở sau lưng Chu Dịch Phàm đi kết hôn với người khác! Đầu óc Chu Dịch Phàm đột nhiên bị hư hay sao cứ nhiên lại đi náo loạn ở hiện trường hôn lễ! Doãn Liệt lúc ấy liền nghĩ hắn không có khả năng có một người bạn ngốc như vậy. Sau đó Doãn Liệt cũng không đi an ủi Chu Dịch Phàm — tuy nói điểm xuất phát là tốt, nhưng làm chuyện mật báo này, còn gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy, hắn vẫn là có chút chột dạ, không biết đối mặt với Chu Dịch Phàm như thế nào.

Sau đó có một đoạn thời gian, hắn rút kinh nghiệm xương máu, muốn nói chuyện với Chu Dịch Phàm, thừa nhận lỗi lầm, tỏ vẻ người anh em này vĩnh viễn đứng bên cạnh ở cậu..... Không ngờ chuyện mình mật báo bị Chu Dịch Phàm phát hiện. Sau đó thì bị đánh.

Sau đó..... Doãn Liệt cảm giác Chu Dịch Phàm đánh hắn một trận cũng tốt, bởi vì hắn lúc ấy vẫn là học sinh cá biệt đối đầu với Hội trưởng hội học sinh.

Doãn Liệt thoát nhìn xúc động dễ nổi giận, làm việc không để ý hậu quả. Thật ra hắn sống được rất rõ ràng. Hắn biết lúc nào bạo lực có thể giải quyết vấn đề, cũng biết lúc nào ẩn nhẫn có thể đạt được kết quả. Hắn biết tất cả mọi chuyện hoặc là giới hạn cha hắn dành cho hắn tới đâu, cho nên hắn làm chuyện gì cũng sẽ để lại một đường lui cho mình.

Doãn Liệt sống đến bây giờ, phần lớn là che giấu bản chất của mình.

31. Chương 31

Chu Dịch Phàm không ngờ cha cậu tuyệt tình như vậy, trực tiếp đóng băng tài khoản của cậu. Một hơi nghẹn ở trong lòng, trong ngực, thiếu chút nữa làm cậu nghẹn chết. Không có cách nào trả tiền cho công ty chuyển nhà, thật vất vả từ trong vali hành lý tìm ra mấy chục đồng tiền lẻ, lại đi cầm cố đồng hồ của mình, mới khiến cho người của công ty chuyển nhà không đến mức kéo đồ này nọ của Tề Mục đi luôn.

Chờ Tề Mục và Lý Tiêu mang theo đứa con riêng Doãn Liệt trở về, Chu Dịch Phàm ngược lại không có cảm giác. Xui xẻo đến trình độ này, cảm xúc đều bị mài hết.

Vì thế vấn đề lớn nhất đặt trước mặt bốn người là — tiền.

Tề Mục nói tiền lương của anh tháng sau mới phát, nhưng chờ đến tháng sau còn tới một tuần nữa. Tiền gửi ngân hàng trước đó vì bồi thường người góm cho Doãn Liệt mà tiêu hết toàn bộ số tiền. Bây giờ chỉ có thể lấy ra hơn một trăm hai mươi tệ làm sinh hoạt phí.

Lý Tiêu đi ra ngoài cũng không mang bao nhiêu tiền, chơi trò chơi mất hơn một nửa, chỉ còn lại có ba mươi mốt tệ, ngay cả tiền xe về nhà cũng không đủ.

Chu Dịch Phàm không cần phải nói, cả người không một xu dính túi.

Doãn Liệt trên người cũng không có tiền, nhưng mà hắn mang theo thẻ tín dụng.

Mọi người đem hi vọng ký thác lên người Doãn Liệt, không nói nhiều, ít nhất phải được vài trăm đồng để mua một chiếc giường đơn giản, bằng không bọn họ đều phải ngủ trên sàn nhà.

Đáng tiếc Doãn Liệt đến ATM kiểm tra, thẻ tín dụng đã cạn kiệt.

Bất đắc dĩ, Doãn Liệt gọi điện thoại cho Phạm Doãn Y, tìm cô mượn ít tiền. Cứ như vậy, trả đủ tiền nợ thẻ tín dụng, còn dư vài ngàn. Nhưng mà Chu Dịch Phàm và Tề Mục đến cửa hàng đi dạo một vòng, thẻ tín dụng lại cạn kiệt lần nữa. Không mua gì nhiều, một đồ vật dụng hàng ngày hàng hiệu lại thêm hai chiếc giường, thì hết tiền.

Doãn Liệt bởi vì trên người có vết thương, hơn nữa cả ngày không ngủ, nên ở nhà khò khò nằm nghỉ ngơi, không đi cùng. Nếu hắn mà đi, có lẽ số tiền đó chỉ đủ để hắn mua một cái giường. Doãn Liệt luôn luôn là người không biết tiết chế hơn so với Chu Dịch Phàm.

Hai chiếc giường, tự nhiên là hai người ngủ chung một chiếc. Buổi tối ăn cơm xong, Doãn Liệt liền kéo Tề Mục trở về phòng, lấy hành động tuyên bố sự lựa chọn của hắn. Lý Tiêu lo lắng Doãn Liệt lại làm gì Tề Mục, do dự một chút.

Lần do dự này của hắn, khiến Chu Dịch Phàm khó chịu. Chu Dịch Phàm nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: “Cậu chịu trách nhiệm dọn dẹp phòng bếp.”

Nói xong xoay người trở về phòng, đóng cửa thật mạnh.

Lý Tiêu không biết Chu Dịch Phàm như thế nào đột nhiên tức giận — tuy rằng này một cả ngày sắc mặt Chu Dịch Phàm đều chưa từng hoà nhã. Hắn sờ sờ đầu, lại nhìn cửa phòng đã đóng chặt của Tề Mục và Doãn Liệt, thật sự không nghĩ ra. Vì thế cũng không nghĩ nữa, cúi đầu bắt đầu thu dọn bát đĩa.

Lý Tiêu mới thu dọn bát đĩa trong phòng bếp xong, liền nghe thấy tiếng mở cửa.

“Tôi giúp cậu.”

Là Tề Mục đi ra từ trong phòng.

Vì thế hai người liền vui vẻ cùng nhau rửa chén. *(một người thô nô, một người nhân từ...mua ha ha =))*

Lý Tiêu thấy Tề Mục có chút trầm mặc, mở miệng hỏi anh: “Vừa rồi tên kia không có làm gì với anh chứ?”

Tay đang rửa chén của Tề Mục run lên, thiếu chút cái chén đang cầm rớt xuống.

Lý Tiêu thấy thế, cho rằng Doãn Liệt lại làm chuyện xấu, bỏ bát đĩa xuống: “Để tôi đi đánh hắn!”

Tề Mục vội vàng giải thích: “Không..... Không có..... Chính là..... Cảm giác hắn đã thay đổi rất nhiều.....”

“Thay đổi rất nhiều?”

Lý Tiêu nghi hoặc hỏi, đồng thời cầm lấy chén tiếp tục rửa.

Tề Mục gật gật đầu: “Trở nên không đáng sợ nữa.”

Lý Tiêu đối với việc Doãn Liệt: “Trở nên không có đáng sợ như vậy” không để trong lòng, chỉ nhắc nhở Tề Mục nói: “Anh nếu không muốn ở cùng phòng với cậu ta, tôi có thể đổi với anh.”

Tề Mục nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Không sao cả, nếu là cậu đi nói, hắn lại gây chuyện nữa cho xem.”

Lý Tiêu nghe Tề Mục nói như vậy, thì không khuyên nữa.

Mới ăn cơm, không tính quá muộn, bây giờ mà đi ngủ cũng sợ là ngủ không được. Vì thế Lý Tiêu đề nghị xem phim kinh dị.

Tề Mục cũng không muốn về phòng quá sớm nhìn mặt Doãn Liệt, vì thế gật đầu đồng ý.

Hai người liền chen ở chỗ máy tính, mở bộ phim kinh điển [The Ring] (1) lên xem.

Ngay từ đầu Lý Tiêu là muốn dọa Tề Mục tới, ai ngờ mình cũng là càng xem càng sợ, không khỏi dựa gần vào Tề Mục ở bên kia. Tề Mục hiển nhiên cũng sợ, ôm gối dựa nhìn chăm chăm màn hình không dám lên tiếng.

Lúc gay cấn nhất là, Sadako bò ra từ trong màn hình TV, Tề Mục sợ tới mức nhắm mắt lại không dám nhìn, Lý Tiêu cả người co lại, gắt gao ôm Tề Mục, hồi hộp đến mức ngừng thở.

Lúc này, Chu Dịch Phàm đột nhiên mở cửa đi ra, âm trầm nhìn hai người: “Hai người đang làm gì vậy?”

“A!”

Đang xem phim hai người cùng lúc la lên, hiển nhiên bị dọa không nhẹ.

Chu Dịch Phàm vừa tắm rửa xong, mặc áo ngủ, tóc ẩm ướt dán lên trên trán. Ngược lại là đẹp hơn Sadako nhiều.

Lý Tiêu vỗ vỗ ngực: “Bọn tôi đang xem [The Ring], cậu muốn xem không?”

Chu Dịch Phàm nhìn nhìn hai người, khinh thường nói: “Ngây thơ.”

Sau đó xoay người đi đến tìm máy sấy trong đồng hành lý của Tề Mục. Tìm cả nửa ngày cũng không thấy, vì thế hỏi Tề Mục: “Máy sấy đâu?”

“Lúc chuyển nhà bị rơi hỏng, tôi vứt rồi.”

Tề Mục nói với Chu Dịch Phàm, còn chỉ thùng rác.

Không có biện pháp, Chu Dịch Phàm lấy khăn mặt lung tung lau tóc, lại trở về phòng.

Chu Dịch Phàm trở về phòng, Lý Tiêu quay đầu nói với Tề Mục: “Chúng ta không xem phim nữa, đi dạo siêu thị đi.”

Tề Mục nhìn nhìn hình ảnh khủng bố trên màn hình, quyết đoán gạt đầu: “Đi luôn đi, đi muộn siêu thị sẽ đóng cửa.”

Vì thế hai người đi ra ngoài đến siêu thị gần đó. Cũng không mua cái gì, chỉ mua một máy sấy.

Từ biệt thự đến siêu thị, không tính là gần, mất nửa tiếng. Hai người tại siêu thị không đi dạo bao lâu liền trở về, nhưng vừa đi vừa về cũng mất hơn một tiếng. Trời nóng, chuyến đi này, hai người đều ra không ít mồ hôi. May mà trong biệt thự máy đồ điện gia dụng không có, nhưng mà mỗi phòng đều được trang bị máy điều hòa, bằng không trời nóng như vậy, ngủ sẽ không an ổn.

Sau khi Tề Mục trở về, liền vào phòng tắm. Lý Tiêu lại đi vào phòng ngủ chính.

Chủ phòng ngủ là Lý Tiêu và Chu Dịch Phàm, có phòng tắm riêng. Chu Dịch Phàm lúc này đang ngồi ở đầu giường, nhìn một quyển sách. Nhiệt độ điều hòa mở nhỏ, hơn một tiếng rồi mà tóc Chu Dịch Phàm mới khô một nửa. Tóc Chu Dịch Phàm cũng không phải màu đen, lớp tóc khô ở bên ngoài, mềm mại giống như tơ vậy, ở dưới ánh đèn phản xạ ra màu nâu đỏ.

Vốn Lý Tiêu muốn trực tiếp vào phòng tắm tắm rửa, thấy Chu Dịch Phàm không ngủ, cầm máy sấy đi qua, hỏi Chu Dịch Phàm: “Tóc còn chưa khô sao? Muốn sấy một chút không?”

Lý Tiêu nói xong thò tay sờ sờ tóc Chu Dịch Phàm, khiến người Chu Dịch Phàm hơi cứng lại.

Chu Dịch Phàm nhìn thoáng qua cái máy sấy mới tinh trên tay Lý Tiêu, bỏ sách trên tay xuống, giống như vô tình hỏi: “Cậu đi ra ngoài mua?”

Lý Tiêu gật đầu: “Tôi và Tề Mục cùng đi mua, tránh cho một lát nữa tắm rửa xong tóc còn chưa khô, không ngủ được.”

Chu Dịch Phàm biểu tình cứng đờ — còn tưởng rằng Lý Tiêu là đặc biệt vì cậu nên mới đi mua, cư nhiên là tự mình đa tình.

“Ồ.....”

Chu Dịch Phàm cầm lấy sách, không muốn phản ứng Lý Tiêu.

Lý Tiêu lại không để ý, cầm điện cho máy sấy: “Tôi sấy giúp cậu.”

Nói xong cũng không đợi Chu Dịch Phàm gật đầu, ngón tay đã chạm vào, tiến vào giữa mái tóc Chu Dịch Phàm, nhẹ nhàng vuốt ve, thử thăm dò độ nóng máy sấy, cẩn thận sấy những sợi tóc nhỏ.

Lý Tiêu nghĩ tóc Chu Dịch Phàm rất tốt, sờ lên rất mềm mại rất thoải mái. Không giống tóc của em trai hắn, cứng cứng đâm vào đau cả tay. Nghĩ như vậy, Lý Tiêu cố ý làm chậm lại, cố gắng để mỗi một sợi tóc đều được sấy đến. Bất tri bất giác, lãng phí rất nhiều thời gian.

Làm gián đoạn Lý Tiêu là tiếng gõ cửa “Cốc cốc cốc”, Tề Mục ở ngoài cửa nhỏ giọng hỏi: “Lý Tiêu? Đã ngủ chưa? Tôi tới lấy máy sấy.....”

Lý Tiêu cúi đầu nhìn nhìn Chu Dịch Phàm, hai mắt cậu khép hờ, hô hấp đều đều, sách cũng rơi qua một bên, xem ra đã ngủ.

“Đợi chút!”

Lý Tiêu hướng về phía cửa nhỏ giọng nói, sau đó rút đầu cầm máy sấy ra, bước đi rất nhẹ, nhẹ nhàng mở cửa ra, đưa máy sấy cho Tề Mục.

32. Chương 32

Lý Tiêu động tác rất nhẹ, nhưng Chu Dịch Phàm vốn ngủ cũng không say lắm, cho nên vẫn tỉnh lại.

Tuy tỉnh lại, nhưng đầu óc vẫn còn có chút mơ hồ. Chu Dịch Phàm xoay người, vùi vào trong chăn, tìm vị

trí thoải mái, lại ngủ tiếp.

Lý Tiêu nhìn hành động này của Chu Dịch Phàm, như thế nào cũng cảm thấy Chu Dịch Phàm thật khả ái, nơi mềm mại nào đó trong lòng dường như bị chạm vào một cái. Vì thế động tác tiếp theo càng cẩn thận hơn, cố gắng không làm ra chút tiếng động nào, để tránh làm ồn đến Chu Dịch Phàm.

Lý Tiêu bằng tốc độ nhanh nhất đi ra ngoài, tắm rửa ở phòng tắm bên ngoài, sau đó sấy khô tóc, thay áo trong và quần đùi mới mua hôm nay — hẳn không thích cái áo ngủ tơ tằm đắt tiền kia lắm, cuối cùng thuận lợi tới ẩm áp ổ chăn.

“Phù....”

Cảm nhận được độ ấm và hơi thở của Chu Dịch Phàm ở bên cạnh, Lý Tiêu than nhẹ một tiếng, an nhiên đi vào giấc ngủ.

Luôn luôn ngủ ngon như Lý Tiêu, đêm nay lại là một giấc mộng đẹp. Hắn mơ mình ôm một con thỏ ẩm áp, đi trên tuyết. Sau đó con thỏ chậm rãi lớn lên, mình còn ghé vào bộ lông mềm mượt của con thỏ mà ngủ..... Trong lúc ngủ mơ Lý Tiêu cọ cọ đầu con thỏ, trên thực tế đầu Chu Dịch Phàm bị Lý Tiêu ôm gần như không thở nổi. Chu Dịch Phàm theo bản năng giãy dụa, cho đến khi tìm được một vị trí thoải mái trong lòng Lý Tiêu mới dừng lại.

Hai người cứ như vậy không biết mình ôm nhau mà ngủ, ngủ thẳng một giấc đến sáng.

Tỉnh dậy trước là Chu Dịch Phàm. Đồng hồ sinh hoạt của cậu rất chuẩn, đến giờ tự nhiên sẽ tỉnh. Phòng rất im lặng, ngoài cửa sổ ngẫu nhiên sẽ truyền đến tiếng hót của chim chóc ở xa xa. Chu Dịch Phàm có chút mê mang mở mắt, thấy được lồng ngực của người nào đó. Trong lòng Chu Dịch Phàm hết hồn, nháy mắt hết buồn ngủ. Cậu ngửa mạnh ra sau, lại bị hai tay người nào đó giam cầm. Cậu phát hiện tay của mình đang để trên thắt lưng của người nào đó, hai chân cũng quấn lấy đôi chân của người nào đó. Cơ thể cậu đang kề sát vào một vật, cậu thậm chí có thể cảm nhận được cái thứ nóng rực đó đang chống vào bụng cậu!

Chu Dịch Phàm biết đó có lẽ là hiện tượng sinh lý của con trai khi rời giường vào buổi sáng, nhưng với khoảng cách gần như thế vẫn khiến Chu Dịch Phàm lập tức đỏ mặt. Cậu dùng sức đẩy ra người nào đó tiếp tục âm mưu muốn ôm cậu, thấy người nào đó vẫn ngủ ngon như trước, thẹn quá hóa giận, hung hăng đạp người nọ một cước.

Một cước này dường như không đủ, người nào đó lật người lại tiếp tục ngủ. Chu Dịch Phàm liền đạp thêm vài cái, đạp cho đến khi cái người ngủ như heo kia rớt xuống dưới giường. Không tin cái người đang ngủ kia bị như vậy mà không tỉnh dậy.

Lý Tiêu sờ chỗ mình bị đạp đau chậm rãi bò lên, dụi mắt, mặt mê mang hỏi Chu Dịch Phàm: “Sao vậy?”

Chu Dịch Phàm không phản ứng hẳn, chui vào toilet, hung hăng đóng cửa lại.

“Sao lại tức giận như vậy?”

Lý Tiêu tự nhủ hỏi.

Sau đó hắn tìm đến một đáp án hợp lý, nhìn cửa toilet đang đóng chặt, bất đắc dĩ nói: “Rời giường tính khí không nhỏ.” *(có lẽ là nổi cáu mỗi khi thức dậy =))*

Chu Dịch Phàm nghe Lý Tiêu lầm bầm lầu bầu, mày nhăn chặt chẽ. Nghĩ rằng nếu lại ngủ chung với Lý Tiêu lần nữa, sau đó sáng sớm lấy tư thế vừa rồi làm người ta kinh hách như thể tỉnh lại, cậu rời giường tính khí không lớn cũng phải cực lớn.

Không lâu, Chu Dịch Phàm nghe tiếng Lý Tiêu mở cửa đi ra ngoài, lúc này mới phục hồi tinh thần. Cậu nhìn mình trong gương, lại cúi đầu nhìn tiểu huynh đệ đang hưng phấn của mình, trong đầu lóe qua khuôn mặt Lý Tiêu..... Có chút cáu giận lại có chút thần thờ: “Tại sao chỉ nhìn được mà không ăn được.....”

Lại nhịn không được nhớ đến cảm giác ôm nhau với Lý Tiêu vừa rồi, bị ôm chặt, da thịt tiếp xúc với nhau, phảng phất cảm giác an toàn..... Chu Dịch Phàm trong mắt nhiễm lên vẻ mờ mịt. Sau một lúc lâu cậu cười khổ, nhìn chằm chằm vị trí trái tim mình trong gương, có chút cảm giác rên rỉ không thành thép.

Nhân chuyện xảy ra vào buổi sáng, Chu Dịch Phàm hạ quyết tâm rời xa Lý Tiêu, quên Lý Tiêu.

Trước tiên cậu gọi điện cho quản gia, hỏi người cha nhân tâm kia của cậu đã đi chưa. Sau khi nghe được đáp án phủ định, lại nhờ quản gia lấy giúp cậu vài bộ quần áo, còn có máy tính và mấy quyển sách đang đọc dở.

Chờ sau khi quản gia đem đồ đưa tới, Chu Dịch Phàm liền bắt đầu trạch, ngồi ở bên cửa sổ gần ban công xem sách.

Hai ngày trước Phạm Doãn Y thần thần bí bí tìm đến cậu, muốn cậu hỗ trợ sửa chữa video viết bằng mật mã, còn nói nếu có thể làm xong, kim chủ sau lưng cô sẽ trả thù lao rất cao. Ngay từ đầu cậu còn không để ý vấn đề thù lao, Phạm Doãn Y cần cậu giúp đỡ, cho dù là miễn phí cũng không thành vấn đề. Nhưng bây giờ cậu đang thiếu tiền, đối với chuyện có thù lao cao này cũng rất có hứng thú.

Thật ra phần mềm này cũng không phức tạp, tính năng cũng đơn giản. Chính là đem mật ngữ dấu vào video, đặc biệt là đảm bảo tính toàn vẹn tối đa của video. Chu Dịch Phàm từng xem qua một cuốn sách giới thiệu, gián điệp ở nước ngoài muốn truyền tin tức về trong nước, từng đem tin tức phân giải ra giấu vào trong hình ảnh. Bản chất của tin tức điện tử bằng hình ảnh và các tin tức điện tử khác không khác nhau lắm, cũng là chuỗi số mà thôi, nếu muốn mã hóa tin tức cũng có thể viết thành một chuỗi số, chỉ cần dùng thuật toán nào đó giấu tin tức vào hình ảnh, mà hình ảnh vẫn không có gì thay đổi, đúng là có thể làm đến thần không biết quỷ không hay truyền đi tin tức. Không biết Phạm Doãn Y hoặc là kim chủ sau lưng cô nghĩ như thế nào, cứ nhiên muốn viết loại phần mềm mật này, thần bí như vậy, còn không có tính thực dụng.

Đương nhiên, phần mềm này tuy nói là đơn giản, nhưng đến thuật toán lại không đơn giản. Ít nhất viết thuật toán mật thì có chút khó khăn. Bởi vậy Chu Dịch Phàm chuyên mua mấy bộ sách “Mã hóa thuật toán” và “Thuật toán cao cấp”, nghiên cứu thuật toán Phạm Doãn Y đưa cho. Thuật toán của Phạm Doãn Y rất có vấn đề, cho nên cậu muốn thử sửa chữa hoàn thiện một chút.

Chu Dịch Phàm vội vàng làm chuyện của mình, Doãn Liệt buổi tối hôm qua phát sốt, uống thuốc hạ sốt rồi ngủ, Tề Mục đi làm, còn lại Lý Tiêu không có chuyện gì, thật sự nhàm chán. Giải cứu Lý Tiêu là Tiền Cung, buổi chiều đột nhiên gọi điện thoại tới. Tiền đại thần hỏi hắn muốn nhận việc thiết kế một trang web không, là một trang cá nhân đơn giản, làm tốt thì được một ngàn tiền thù lao.

Làm trang cá nhân này, Lý Tiêu tin tưởng Tiền đại thần một ngày là có thể hoàn thành nó. Muốn Lý Tiêu giúp đỡ, có lẽ là vì đại thần bận chuyện nên không muốn nhận.

Lý Tiêu đang lo không có sinh hoạt phí, tất nhiên là nhận rồi.

Thế nhưng hắn không mang máy tính, không có công cụ, làm sao đây? Máy của Chu Dịch Phàm thì cậu ấy đang dùng, Tề Mục cũng mang đến công ty rồi. Lý Tiêu khó xử đi vòng quanh phòng khách trống trải, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể mượn máy tính của Chu Dịch Phàm hoặc là Tề Mục. Ban ngày bọn họ muốn dùng, hắn liền chờ đến buổi tối vậy.

Nghĩ như thế, hắn gõ gõ cửa phòng ngủ, sau đó đẩy cửa: “Dịch Phàm, tôi muốn thương lượng với cậu chút chuyện.....”

Nửa giờ sau.....

Lý Tiêu đáng thương hề hề ngồi xổm trước cửa phòng vẽ vòng tròn — bị từ chối..... Còn bị đuổi ra ngoài.....

Một giờ sau.....

Lý Tiêu một bộ dáng tiểu nhân đắc chí, chiếm lấy giường lớn trong phòng, nói với Chu Dịch Phàm: “Tôi muốn ngủ vào ban ngày, buổi tối còn dành sức để làm việc.....”

Thì nhận được một câu trả lời đơn giản: “Ngậm miệng.”

Chỉ có thể nói Lý Tiêu không nên đúng lúc Chu Dịch Phàm chăm chú học tập mà quấy rầy cậu. Nhưng lại là lúc cậu đang gặp khó khăn, đang sút đầu mẻ trán.

Vừa rồi Chu Dịch Phàm thử sửa chữa thuật toán, dùng video Phạm Doãn Y cung cấp làm thí nghiệm. Trong video là tin tức mã hóa đã được Phạm Doãn Y thủ công viết vào, tuy chỉ có ba chữ “Phạm Doãn Y”, lại mất gần một giờ của cậu. Lại giải mã, lại mất một giờ. Khai phá video này, là vì nâng cao hiệu quả mã hóa. Trước tiên không đề cập tới chuyện này, Chu Dịch Phàm thử nghiệm giải mã chính xác thuật toán của video, kết quả lại không phải là “Phạm Doãn Y”, mà là một đồng mã hóa rối loạn nhìn không ra hình

dạng. Chu Dịch Phàm thử lại thuật toán rất nhiều lần, được đến kết quả đều là mã hóa lộn xộn, hơn nữa mỗi lần hình dạng càng quái dị hơn..... Chuyện này khiến Chu Dịch Phàm rất đau đầu.

33. Chương 33

Lý Tiêu yên lặng nằm ở trên giường, nhìn chăm chăm sườn mặt Chu Dịch Phàm đang ngồi bên cửa sổ. Ngoài cửa sổ có bóng cây, tia sáng xuyên qua tầng tầng lá cây vào phòng, cởi đi nhiệt độ ngày hè, chỉ còn lại ánh sáng nhàn nhạt. Tia sáng nhẹ nhàng chiếu lên mặt Chu Dịch Phàm, khiến cho làn da cậu thoát nhìn giống như trong suốt, đến mức ngay cả những sợi lông tơ cũng nhìn thấy rõ ràng.

Lý Tiêu không khỏi nhếch nhếch khóe miệng, đột nhiên nghĩ đến một từ “Thiên Sứ”. Con buồn ngủ kéo tới, hai mắt mỗi một lúc cố chấp đuổi theo ánh sáng trên người của người kia, cho đến khi trước mắt mơ mơ hồ hồ, vẫn tiếp tục nghĩ về bóng dáng đó trong mơ.

Người ngồi ở bên cửa sổ đột nhiên giật giật, nghiêng đầu nhìn về phía người cố ý làm loạn giường kia. Người làm loạn giường nọ đang nhắm mắt ngủ say, không đắp chăn, vạt áo hơi hơi nhếch lên, lộ ra một mảng lớn da ở phía dưới.

“Ngu ngốc.”

Chu Dịch Phàm thấp giọng mắng một câu. Quay đầu nhìn thoáng qua phần mềm đã được thay đổi hoàn toàn, lại xoa xoa mi tâm của mình. Vốn muốn tâm không tạp niệm tiếp tục làm việc, lại vẫn không bỏ xuống được người nào đó đang tùy tiện ngủ kia.

Không lâu sau, Chu Dịch Phàm đột nhiên đứng lên, xoay người, đi đến bên giường. Cậu thô lỗ đẩy người đang ngủ ra một chút, kéo điều hòa bị hấn che lên ra.

Làm xong tất cả mọi chuyện, Chu Dịch Phàm nhú nhú mày. Lại thấy Lý Tiêu tự động vùi vào trong chăn, ngủ càng ngon hơn, đột nhiên lóe qua một tia tức giận. Trong lòng không cam tâm, Chu Dịch Phàm lại thò tay giật chăn ra, khiến Lý Tiêu mới tìm được ấm áp mất đi sự che chở. Đáng thương mất đi chăn, Lý Tiêu bị điều hòa thổi vào, cả người không tự chủ được run run.

Nhìn Lý Tiêu như vậy, Chu Dịch Phàm do dự một chút. Cuối cùng vẫn trả chăn lại, một lần nữa đắp lên giúp Lý Tiêu. Sâu sắc cảm thấy mình làm chuyện không có ý nghĩa, lãng phí thời gian, mặt Chu Dịch Phàm đầy thống khổ vô vô đầu mình. Đáng tiếc trước khi một lần nữa ngồi trở lại máy tính, cậu hình như cũng không có cách nào tập trung được, không thể không lãng phí thời gian làm chuyện này. Xem sách xem không vào, sửa phần mềm càng khiến đầu cậu to ra. Có lẽ là mệt mỏi, cần nghỉ ngơi một lát.

Chu Dịch Phàm quyết đoán cầm di động ra, xem tiểu thuyết đã lâu không thấy, để giải phóng cái đầu đang to ra.

Buổi tối Lý Tiêu tỉnh lại, đúng lúc Tề Mục cũng trở lại. Đang muốn nói chuyện mượn máy tính với Tề Mục, Doãn Liệt lại chạy đến một cước chặn ngang, không có bất cứ lời giải thích nào chiếm lấy máy tính Tề Mục trước. Hơn nữa lần này Doãn Liệt còn đặc biệt tùy tiện, giật máy tính xong liền khóa mình ở trong phòng làm con rùa đen rút đầu.

Bất đắc dĩ, ánh mắt Lý Tiêu lại ném về phía Chu Dịch Phàm. Nhưng mà đáp lại hắn chỉ là cái ót cao ngạo của Chu Dịch Phàm.

Ăn cơm xong nghỉ ngơi một lát, Chu Dịch Phàm đi ra ngoài chạy một chút. Lý Tiêu vì thuyết phục Chu Dịch Phàm, tự nhiên cũng vội vàng xun xoe đi theo ra ngoài. Lý Tiêu đi theo nói chuyện bên cạnh Chu Dịch Phàm, từ bên trái nói đến bên phải, từ phía sau, nói đến trước mặt Chu Dịch Phàm. Lý Tiêu đối mặt với Chu Dịch Phàm chạy ở phía sau, ánh mắt nhìn Chu Dịch Phàm chân thành mà chuyên chú. Ngay từ đầu Chu Dịch Phàm còn có thể không nhìn, bị Lý Tiêu mặt đối mặt nhìn lâu như vậy, khó tránh khỏi tâm trạng không thể khống chế được mà dao động.

“Muốn chạy trước thì chạy cho tốt đi!”

Chu Dịch Phàm rốt cuộc nói một câu, tuy rằng giọng điệu mang theo buồn bực.

Lý Tiêu tiếp tục sự nghiệp chạy lui của hắn, chuyện này với hắn mà nói một chút khó cũng không có. Thấy Chu Dịch Phàm mở miệng, hắn cười rộ lên: “Phàm ca! Cho người ta mượn máy tính một chút nha ~ moaz moaz chút~”

Thế nhưng còn cách khoảng không hôn Chu Dịch Phàm một chút.

Lần này Chu Dịch Phàm bị hắn làm cho tức giận — Lý Tiêu còn có... tiết tháo của thằng nam hay không? Có biết mình đang làm cái gì hay không? Hắn đang câu dẫn một con sói mơ ước muốn đẩy ngã hắn đã lâu đó!

Lý Tiêu tự nhiên là không hề tự giác, hắn tiếp tục cọt nhả: “Tôi cũng là vì công việc, kiếm tiền nuôi cậu mà..... Ôi, sao cậu lại ngã?”

Không sai, Chu Dịch Phàm nhất thời thất thần, không cẩn thận bước hụt, ngã ngồi dưới đất. Nhưng mà cậu rất nhanh liền lấy lại cân bằng, chạy vững vàng. Mặt cậu đầy đứng đắn như không có chuyện gì chạy bộ, hơn nữa nghiêm khắc cảnh cáo Lý Tiêu: “Không nên nói lung tung!”

Kế tiếp trong lòng Chu Dịch Phàm mặc niệm: “Đần độn”“Đầu đất”“Ngu ngốc”“Đầu heo”..... Nhìn thẳng về phía trước, cho dù Lý Tiêu nói khiêu khích như thế nào, đều im lặng bất động.

Mà Lý Tiêu sau khi chạy hơn mười phút rốt cuộc bị vấp một cục đá, thành công mất cân bằng tiếp xúc thân mật với mặt đất.....

“Đáng đời.”

Chu Dịch Phàm nhỏ giọng nói một câu.

Nhưng cậu vẫn lạnh lùng như trước, một chút biểu tình sung sướng khi người gặp họa cũng không có, khiến Lý Tiêu tưởng mình nghe nhầm.

Lần ngã này ngược lại không có đau lắm, Lý Tiêu lại không muốn chạy nữa. Cho dù hấn nhấn nạy tốt như thế nào, bị từ chối lần nữa, vẫn là sẽ thương tâm.

Lý Tiêu hướng về phía Chu Dịch Phàm nói một câu: “Cậu chạy tiếp đi, tôi đi về trước!”

Sau đó Lý Tiêu thương tâm kéo cơ thể đầm đìa mồ hôi từng bước một đi về, bóng dáng thoạt nhìn cô đơn mà đáng thương.

Chu Dịch Phàm dừng bước, quay đầu nhìn thoáng qua. Chỉ liếc nhìn, liền khiến cậu sinh ra một chút khó có thể nói nên lời..... Cảm giác đau lòng. Lòng cậu bắt đầu dao động. Không phải là mượn máy tính một chút thôi sao, cũng không phải chuyện lớn gì.

Chu Dịch Phàm nghĩ như thế, không có tâm tình chạy bộ, không lâu sau cũng đi về.

Trở lại biệt thự không gặp Lý Tiêu, nghe phòng tắm có tiếng nước, Chu Dịch Phàm đoán Lý Tiêu đang tắm rửa trong phòng.

Đợi một lát liền cho hấn mượn máy tính đi. Chu Dịch Phàm nghĩ như thế, vào phòng tắm trong phòng ngủ.

Sau đó Chu Dịch Phàm tắm rửa, Chu Dịch Phàm quần khăn tắm, Chu Dịch Phàm dùng khăn mặt lau tóc, đi ra..... sau đó Chu Dịch Phàm hồi hận.

Giờ phút này Lý Tiêu đang nằm nghiêng ở trên giường chỗ cậu, tay phải chống đầu, mị nhãn như tơ nhìn cậu.

“Người ta làm ấm giường giúp cậu nè ~”

Lý Tiêu chớp mắt, cúi đầu, khuôn mặt tươi cười xấu hổ mang theo sợ hãi. Trên người hấn chỉ có một cái khăn tắm lỏng lẻo khoát lên bên hông che khuất vị trí quan trọng, khi nói chuyện hai chân thon dài còn cố ý cọ cọ vào nhau, khăn tắm muốn rơi lại chưa rơi, làm người ta sinh ra ảo tưởng vô tận.

Lý Tiêu vì mượn máy tính mà không tiếc dùng sắc dụ sao?!!

Chu Dịch Phàm sững sờ nhìn, xem nhẹ tiếng tim đập như nổi trống trong ngực, cậu biểu hiện vẫn rất bình tĩnh.

“Dịch Phàm? Tiểu Phàm Phàm? Phàm ca?”

Lý Tiêu vây quanh khăn tắm chạy xuống giường, đứng trước mặt Chu Dịch Phàm, Chu Dịch Phàm lại thật lâu không lấy lại tinh thần.

Vì thế Lý Tiêu đứng trước mặt Chu Dịch Phàm hươ hươ tay: “Giúp tôi dán miếng thuốc dán, eo tôi đau, nghe thấy không?”

“Sao?”

Chu Dịch Phàm rút cuộc lấy lại tinh thần, biểu tình cũng coi như bình thường.

Chỉ là vừa cúi đầu liền thấy ngực của Lý Tiêu, cùng với hai điểm phần hồng..... Chu Dịch Phàm ngẩng mạnh đầu lên, ánh mắt nhìn Lý Tiêu không thể điều khiển được tự động lóe qua một tia kinh hoàng.

“Ôi, eo tôi đau, cậu giúp tôi.....”

Lý Tiêu vặn eo, còn chưa nói xong, Chu Dịch Phàm lại máy móc lui về phía sau một bước, đi vào phòng tắm, sau đó không nói một tiếng đóng cửa lại.

Lý Tiêu nheo mắt nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, trầm mặc hồi lâu.

“Chẳng lẽ đùa quá mức, tức giận rồi?”

Lý Tiêu lầm bầm lầu bầu đi ra phòng ngủ, quyết định đi tìm Tề Mục nhờ giúp đỡ.

Mà trốn ở phòng tắm Chu Dịch Phàm, nghe được tiếng động Lý Tiêu rời đi, âm thầm thở ra nhẹ nhõm một hơi. Cúi đầu dùng nước lạnh rửa mặt mấy lần, Chu Dịch Phàm cố gắng bình ổn cơ thể đang xao động. Cho đến khi mình triệt để bình tĩnh trở lại, trong lòng lại sinh ra oán hận. Kim nén tình cảm của mình, cậu đã cố gắng chịu đựng rồi, Lý Tiêu còn hoàn toàn không tự giác mà còn châm ngòi thổi gió, thật sự đáng giận. Muốn mượn máy tính? Không có cửa đâu!

Chu Dịch Phàm mang theo cơn phẫn nộ không có chỗ phát tiết, mở cửa phòng tắm ra. Trong nháy mắt mở cửa, hai mắt vừa lúc chống lại cái người âm hồn bất tán nào đó.

“Ngày mai tôi đi quán net.”

Lý Tiêu nói.

“Mượn một quyển sách của cậu.”

Lý Tiêu giở cuốn sách [Giáo trình ngôn ngữ lập trình] trong tay lên, nói thêm. Nếu không thể lập tức làm, trước tiên vẫn nên đọc sách ôn tập một chút kiến thức cơ bản.

Chu Dịch Phàm nhất thời cũng không biết mở miệng như thế nào. Dựa theo mức độ phẫn nộ trong lòng cậu mà nói, cậu tuyệt đối sẽ không cho phép Lý Tiêu lên giường. Nhưng bây giờ Lý Tiêu biểu hiện bình thường như vậy, ngoan như vậy, muốn cậu vừa mở miệng liền đuổi người, hình như có chút mất nhân tính.

Nhưng cho dù có thế nào Chu Dịch Phàm cũng không thể ngủ chung với Lý Tiêu. Cậu không muốn chuyện phát sinh vào buổi sáng xảy ra lần thứ hai. Hành động của cơ thể thường thường phụ thuộc vào sự tác động mạnh mẽ của tâm lý. Nếu không thể kiềm nén tình cảm của mình, vậy thì chỉ có thể bắt buộc mình phải rời xa.

Lý Tiêu bị đuổi xuống giường.

Chu Dịch Phàm chỉ cho hắn đến chỗ đó của Tề Mục tìm chiếu, chăn và gối đầu, mặt không chút thay đổi nói: “Cậu ngủ dưới đất đi.”

Về mặt Lý Tiêu đầy khiếp sợ nhìn Chu Dịch Phàm, biểu tình giống như bị vứt bỏ: “Cậu..... thật nhẫn tâm!”

Chu Dịch Phàm khước miệng giật giật, quay mặt không nhìn Lý Tiêu: “Tôi không có thói quen ngủ chung với người khác.”

Biểu tình Lý Tiêu càng thêm khoa trương, vẻ mặt cực kỳ bi thương: “Cậu đã ngủ chung với tôi rồi, bây giờ lại nói không quen?!!”

Chu Dịch Phàm dứt khoát xoay người, không phản ứng Lý Tiêu. Lý Tiêu là loại người mà cậu càng phản ứng hắn, hắn càng nói nhảm nhiều hơn.

Ai ngờ Lý Tiêu thừa dịp lúc cậu xoay người, trực tiếp bổ nhào vào trên giường, đem chăn bọc ở trên người, ngủ thờ chơi xấu.

Nghe được động tĩnh, Chu Dịch Phàm xoay người lại. Thấy Lý Tiêu hóa thành ve sầu đang lột xác, triệt để nổi giận. Cậu thò tay nắm lấy góc chăn hung hăng giật. Lăn đi! Tiểu Lý Tử! Tiểu Lý Tử! Lý Tiêu lăn xuống gầm giường.

“Cậu thật độc ác!”

Lý Tiêu kêu lên một tiếng tiếng sói tru *tê tâm liệt phế*, hoàn toàn có thể đi hát ở nhà hát opera.

(tê tâm liệt phế: đau khổ tới cùng)

Nhưng mà Chu Dịch Phàm không hề cảm động, vỗ vỗ chần, an nhiên chui vào trong đó — đọc sách, sửa phần mềm.

Lý Tiêu không biết làm sao, ngoan ngoãn lặn về chỗ của mình ở dưới giường. Hắn khoanh chân ngồi ở trên đó, khó chịu lật sách. Ban ngày ngủ lâu như vậy, trong chốc lát thật đúng là không ngủ được.

34. Chương 34

Càng ngày càng gần ngày báo danh khai giảng, Doãn Liệt dự định ngày mai quay lại trường. Hôm nay hắn tìm bạn học, bạn học đến đón hắn, hắn đến chào hỏi rồi đi nhờ xe. Đi lần này, liền bị bạn học kéo đi chơi cả một ngày. Buổi tối còn muốn kéo hắn đi quán bar, hắn trong lòng nhớ thương cơm tối Tề Mộc làm, không đồng ý.

Lúc trở về, đúng lúc đồ ăn đã dọn lên bàn. Doãn Liệt kích động chiếm vị trí tốt nhất, cầm lấy đũa khởi động.

Tề Mộc từ phòng bếp đi ra, thấy Doãn Liệt cái khay trong tay thiếu chút nữa không giữ được: “Cậu cậu cậu..... về rồi?”

Doãn Liệt vừa ăn vừa gật đầu: “Tôi ở đây anh không thích sao?”

Đang bận rộn, Doãn Liệt nhìn bốn phía vắng lặng xung quanh, hỏi Tề Mộc: “Hai người kia đâu?”

Vừa dứt lời, liền thấy Chu Dịch Phàm và Lý Tiêu cùng nhau từ trên lầu đi xuống.

Chu Dịch Phàm vẫn bộ dáng mặt lạnh đối với Doãn Liệt, nhưng phá lệ cho hắn một ánh mắt mang thương hại; Lý Tiêu càng khác thường, cư nhiên đối với hắn cười đến dị thường sáng lạn, nhưng mà ánh mắt nhìn hắn cũng là lạ. Ngay cả người bưng thức ăn để lên bàn Tề Mộc, thái độ cũng có chút kỳ quái, ánh mắt thỉnh thoảng lướt nhìn hắn, giống như đang nhìn người ngoài hành tinh.

“Sao vậy?”

Doãn Liệt tức giận hỏi Tề Mộc. Hắn không dám lỗ mãng với Chu Dịch Phàm, còn cái người có khuôn mặt giống như ăn cướp – Lý Tiêu kia, chắc chắn hỏi cũng không nói ra lời gì hay, vẫn là khi dễ Tề Mộc dễ hơn.

Tề Mục trừng mắt nhìn Doãn Liệt, chớp chớp, đột nhiên cúi đầu, lắp bắp trả lời: “Không..... Không có gì.....”

Tề Mục cúi đầu lộ ra cái cổ mảnh khảnh trắng như ngọc, Doãn Liệt nhìn thấy mà xuân tâm nhộn nhạo, nhiệt huyết dâng cao. Phát hiện sự biến hóa của mình, Doãn Liệt vội vàng nghiêng đầu, lung tung gấp đồ ăn nhét vào trong miệng. Ai ngờ ăn nhanh quá, khiến mình bị sặc, cúi đầu kịch liệt ho khan.

Tề Mục thấy thế vội vàng đứng dậy rót cho Doãn Liệt một ly nước, nhẹ nhàng vỗ lưng hắn giúp hắn thuận khí. Mấy ngày nay Doãn Liệt ngủ chung với Tề Mục, một lần giải quyết vấn đề sinh lý đều chưa làm qua, khó tránh khỏi lửa nóng tràn đầy. Tề Mục vẫn đối với hắn rất sợ hãi, không có một lần chủ động tới gần. Lần này Tề Mục lại đưa nước cho hắn, lại vỗ lưng cho hắn, Doãn Liệt chỉ cảm thấy cơ thể mình rục rịch, muốn mang Tề Mục về phòng ngủ, làm một lần.

Nhưng mà Doãn Liệt cũng chỉ có thể ngấm lại. Hắn còn chưa quên lời cảnh cáo của cha hắn, hắn thật không dám có chút gì với Tề Mục, nếu không hắn liền chờ bị đánh gãy hai chân, bị cấm túc đi.

Doãn Liệt ho một trận, uống nước, cảm thấy tốt hơn một chút. Vì thế đẩy Tề Mục ra: “Tránh xa một chút.”

Sau khi đẩy Tề Mục ra, hắn một lần nữa cầm lấy bát dưa, tiếp tục ăn. Chỉ là như thế nào đều cảm giác có chút nhạt như nước ốc.

Lúc này, Lý Tiêu vẫn đang cười buông dưa, đột nhiên không có ý tốt mở miệng nói với Tề Mục: “Tề Mục a! Lão tử khi dễ anh là bởi vì lão tử thích anh! Đừng tưởng rằng chuyển ra khỏi nhà họ Doãn là tôi sẽ buông tay, lão tử thích anh như vậy, lão tử luyện tiếu anh, lão tử muốn ở chung một chỗ với anh cả đời, lão tử muốn anh sinh..... Khụ khụ..... Ha ha ha.....” (*Doãn Liệt dễ thương quá XD*)

Lý Tiêu nói không được nữa, trực tiếp ôm bụng cười ha hả.

Chu Dịch Phàm nhú nhú mày, bưng chén dờ ghế, tránh xa Lý Tiêu, tránh bị phun thành một chén nước miếng. Tề Mục xấu hổ sờ sờ mũi, nói với Doãn Liệt đang ngây ra như phỗng: “Dịch Phàm..... dùng phần mềm giải mã cái mã hóa trong video..... Cái đó.....”

Mọi chuyện là như thế này.

Sáng hôm sau khi Lý Tiêu ngủ dưới đất, Chu Dịch Phàm lấy cớ tạm thời không cần máy tính, nhàn rỗi vẫn là nhàn rỗi, liền cố ý cho Lý Tiêu mượn chơi. Vì thế Lý Tiêu bắt đầu dùng máy tính Chu Dịch Phàm làm việc, cho đến khi Chu Dịch Phàm sửa xong phần mềm Phạm Doãn Y nhờ.

Ngày đó giao xong, Phạm Doãn Y ập a ập ứng nửa ngày, nói kim chủ gần đây túng quẫn, không phân công tư. Chu Dịch Phàm tuy vội vã dùng tiền, ngược lại cũng sẽ không khó xử Phạm Doãn Y, chỉ nói không sao cả, coi như giúp cô một chuyện. Hai người lại hàn huyên vài câu, Phạm Doãn Y oán giận người nào đó không chỉ không phát lương mà còn mượn tiền của cô.

Chu Dịch Phàm nghe Phạm Doãn Y vừa nói như vậy, nghĩ đến hình như Doãn Liệt có mượn tiền Phạm Doãn Y, hơn nữa Doãn Liệt cũng phù hợp với miêu tả về kim chủ — ít nhất trong đầu cậu rút ra kết luận như vậy.

“Cái tên muốn phần mềm này không phải là Doãn Liệt đó chứ?”

Chu Dịch Phàm nhú mày hỏi.

“A..... Sao cậu biết? Mấy ngày hôm trước anh ta bỏ nhà đi, chộc cha anh ta tức điên lên.”

Phạm Doãn Y thuận miệng nói. Cô sao có thể nghĩ ra Doãn Liệt và Chu Dịch Phàm đang ở chung một chỗ chứ?

“Cậu ta đang ở chỗ của tôi.”

Chu Dịch Phàm mặt không chút thay đổi nói một câu, trực tiếp tắt điện thoại.

Nghe được Chu Dịch Phàm nói chuyện Lý Tiêu quay đầu nhìn về phía hắn: “Cái gì? Cái đĩa phần mềm mặt kia là của Doãn Liệt sao?”

Sau đó Lý Tiêu liền mượn cái đĩa phần mềm kia, lại tìm Tề Mục lấy đĩa, giải toàn bộ video bằng phần mềm một lần. Lần đầu tiên, kết quả tất cả đều là đồng mã lộn xộn. Chu Dịch Phàm thấy Lý Tiêu một phen bận rộn mà không thành công, chỉ điểm một chút một lần nữa giải mã video. Lần này ngược lại là chỉ có một số câu không hoàn chỉnh.

Chu Dịch Phàm nhìn mấy câu không hoàn chỉnh kia, cũng hứng thú, hỏi video ở đâu ra. Tề Mục vừa nghe liền hoảng, nhìn Lý Tiêu liếc nhìn ý bảo hắn đừng nói ra.

Vì thế Lý Tiêu liền nói: “Là quà người khác tặng cho.”

Chu Dịch Phàm ngược lại cũng không phải nhất định muốn truy hỏi cặn kẽ, ngón tay ở trên bàn phím tung bay, một lần nữa thiết trí video tham số, thử qua vài lần sau, rốt cuộc đọc ra được thông tin trong đó.

Sau đó tất cả mọi người ở đây sợ ngây người.

Bên trong là một trăm lẻ một bức thư dài ngắn khác nhau, phong cách khác nhau nhưng nội dung cơ bản là..... Thư tình. Người nào đó viết thư tình cho Tề Mục.

Chu Dịch Phàm không thấy qua nội dung trong video, lúc đó cũng không nhìn nội dung kỹ thư tình, cho nên không biết là Doãn Liệt làm, chỉ sâu sắc nói một câu: “Có thể nhân nãi đem thư tình giấu vào trong

video, chắc chắn..... Nhất định là chân ái.”

Không cần dùng phần mềm, mà dùng phương thức thủ công tốn rất nhiều thời gian và sức lực. Năng lực tính toán phải rất cao siêu, một câu cũng phải mất nửa giờ đồng hồ. Một trăm lẻ một bức thư tình, một trăm lẻ một hình ảnh, tính nhẩm nài đúng thật là cường đại.

“Tề Mục, video là ai đưa? Nếu thích hợp, cười đi.”

Chu Dịch Phàm vỗ vỗ vai Tề Mục, nói với anh.

Lý Tiêu từ lúc đầu là sững sốt, bây giờ thì cười đến quỷ dị: “Là Doãn Liệt.”

Chu Dịch Phàm lật xem thư tình, nghe Lý Tiêu nói như vậy, có chút sững sốt: “Doãn Liệt?”

Giây tiếp theo khi Doãn Liệt bị bại lộ thân phận..... Lúc đó Chu Dịch Phàm chỉ cảm thấy thế giới thật huyền huyền. Cậu nhớ rõ trước đây Doãn Liệt sợ và phản đối người đồng tính rất nghiêm trọng.

Sau đó thì xảy ra một màn như trên ở bàn cơm.

Lý Tiêu là người vui nhất. Trải qua sự nghiên cứu của Lý Tiêu, mấy bức thư tình này có thể chia thành: hài hước, bệnh thần kinh, tình thánh, chuyện kia,.... Văn phong có độc đoán, có tình thơ ý họa, có tâm tình mong chờ của trẻ con. Nội dung cũng rất có tiết tấu: thông báo, nổi điên, thông báo, nổi điên tuần hoàn qua lại. Xen lẫn là một chút nhạc đệm ngoài ý muốn, là giải thích.

Nhờ những bức thư tình hỗn loạn giữa tỏ tình và giải thích kia, Chu Dịch Phàm biết được đoạn sự tích cầu huyết trước kia của Doãn Liệt và Tề Mục.

So với sự hiểu biết của Lý Tiêu và Tề Mục có chút khác biệt.

Ngày đó Doãn Liệt đúng là có uống rượu, nhưng không có say. Hắn vừa về liền đi tìm Tề Mục, đúng lúc Tề Mục không ở nhà. Tâm tình đùa dai của hắn nhất thời nổi lên, liền đặt máy quay trước giường Tề Mục, muốn quay lên Tề Mục, nhìn anh..... Ừm, sinh hoạt trên giường.

Doãn Liệt lén lút làm xong chuyện đó, đợi nửa ngày Tề Mục không trở về, liền chạy đi quán bar uống rượu. Sau đó không cẩn thận uống một ngụm người khác mời, trúng chiêu. Doãn Liệt vốn có dục vọng đặc biệt với Tề Mục – trong thư tình hắn nói lần đầu tiên mình mộng xuân, đối tượng không phải là cô giáo tiếng Anh sơ trung mà là Tề Mục, lại uống phải thuốc kích thích trong rượu, trở lại chỗ Tề Mục, lại thấy Tề Mục đang thay đồ..... Tuy rằng hắn đã nhịn vài năm, tuy nhiên đêm đó hắn lại không nhịn được.

Thật ra xem nhẹ vài đoạn nổi điên tuyên bố mình có loại độc chiếm khác thường đối với Tề Mục trong thư tình, mặt khác thoát nhìn thật đúng là có thể khiến người khác cảm động. Doãn Liệt xác thật là yêu thâm

Tề Mục, càng muốn giả bộ không để ý đến, khiến nội tâm nghẹn đến mức biến thái thì cũng có thể lý giải được.

Sau đó Chu Dịch Phàm cũng có chút lý giải, vì sao trước kia mình đối xử với Tề Mục tốt hơn một chút, Doãn Liệt liền âm dương quái khí tìm cậu gây phiền phức hơn nữa càng khi dễ Tề Mục nghiêm trọng hơn. Doãn Liệt chính là bị lòng ham muốn độc chiếm quấy phá, dùng biện pháp trẻ con để lưu lại ấn tượng với Tề Mục.

Trong tiếng cười của Lý Tiêu, Doãn Liệt buông xuống bát đũa. Không có thẹn quá thành giận, cũng không có bất cứ giải thích gì. Hắn bình tĩnh nhìn thoáng qua Tề Mục, chậm rãi nói: “Đồ ăn hôm nay làm..... thật khó ăn.”

Sau đó hắn lạnh như băng nhìn về phía Lý Tiêu, trong mắt lóe ra ý muốn giết người. Nhưng mà hắn không có lập tức động thủ, có Chu Dịch Phàm ở đây, hắn động thủ chỉ khiến bản thân chịu thiệt. Hắn vòng qua Lý Tiêu, chậm rãi đi đến trước cửa.

Mọi người đều cho rằng hắn không còn mặt mũi nên muốn đi ra ngoài “Hít thở không khí”, ai ngờ khi đi qua cầu thang, hắn trực tiếp bạch bạch chạy lên, xông vào phòng ngủ.

“Hắn muốn làm gì?”

Lý Tiêu hỏi.

“Hủy thi diệt tích.”

Chu Dịch Phàm ăn một ngụm rau xanh, không nhanh không chậm nói.

Ngừng một lát, lại bổ sung: “Tôi còn có một cái dự bị.”

Tề Mục nghe vậy lại khẩn trương lên: “Ah?”

Chu Dịch Phàm còn chưa xem qua nội dung video, Tề Mục cũng không muốn cậu nhìn thấy. Tề Mục không muốn bị bất kì ai nhìn thấy. Buổi sáng Lý Tiêu tìm anh lấy đĩa, anh cũng rất do dự. Nếu không phải Lý Tiêu dây dưa rất lâu, anh cũng tin tưởng Lý Tiêu, anh căn bản sẽ không lấy ra. Anh vẫn đang nghĩ, chờ Doãn Liệt vừa đi, anh liền thiêu hủy cái đĩa kia.

Nhìn thấy được ý nghĩ của Tề Mục, Chu Dịch Phàm an ủi nói: “Yên tâm, tôi sẽ không xem.”

Tề Mục lúc này mới nhẹ nhõm thở ra một hơi.

“Ha ha..... Chuyện này khiến Doãn Liệt không mặt mũi gặp người đi?”

Lý Tiêu sung sướng khi người gặp họa nói.

“Tề Mục! Về sau cũng đừng sợ hắn, chẳng qua chỉ là một tên gay biến thái.....”

Lời còn chưa dứt, Chu Dịch Phàm đặt đĩa xuống “Cạch” một cái, cắt đứt sự đặc ý vênh váo của Lý Tiêu.

“Tôi ăn xong rồi.”

Giọng Chu Dịch Phàm lạnh lùng, băng giá khiến cả người Lý Tiêu cứng đờ.

“Tức giận à?”

Lý Tiêu không rõ ràng lắm hỏi.

Trả lời Lý Tiêu là cái xoay người xinh đẹp của Chu Dịch Phàm.

Chu Dịch Phàm rời đi, Lý Tiêu vẫn nghĩ không ra, buồn rầu nhìn về phía Tề Mục.

Tề Mục nghĩ nghĩ, nói với Lý Tiêu: “Trước kia, Doãn Liệt và Dịch Phàm là bạn bè tốt của nhau, cùng nhau lớn lên. Cậu nói Doãn Liệt như vậy, chắc là cậu ấy không thích đâu. Hơn nữa..... Tôi thấy thích nam hay nữ, cũng không có vấn đề gì, trong công ty của tôi cũng có một đôi.”

Sau khi Chu Dịch Phàm gây ra chuyện lớn đó, cha cậu đã ra mặt đàn xép. Với lại với tính cách tương đối trạch của Tề Mục, tin tức không thông, cho nên anh cũng không biết chuyện của Chu Dịch Phàm, cũng đoán không được lần này Chu Dịch Phàm tức giận là do một từ “gay” kích thích.

Lý Tiêu nghe Tề Mục nói như vậy, gật đầu, sau đó hỏi anh: “Vậy anh thích Doãn Liệt không?”

Tề Mục nghe xong liên tục lắc đầu: “Không không không..... Thật ra tôi đã..... có bạn gái rồi.”

Nói đến bạn gái, Tề Mục cúi đầu ngượng ngùng cười cười.

35. Chương 35

Tề Mục thế nhưng có bạn gái, Lý Tiêu lại gần đang muốn hỏi rõ tình huống một chút, lại nghe thấy một tiếng vang lớn trên lầu, ngay sau đó là một người lặn xuống từ trên cầu thang.

Người vừa lặn từ trên cầu thang xuống nhanh chóng đứng dậy, trừng mắt nhìn Tề Mục cả buổi mới nghẹn ra một câu: “Miệng vết thương của tôi bị rách, bôi thuốc giúp tôi!”

Nói xong xoay người đi vào phòng của hắn và Tề Mục, thoát nhìn có chút chật vật.

“Chắc chắc..... Kỳ quái, đột nhiên tôi có chút đồng cảm với hắn?”

Lý Tiêu lắc đầu, vỗ vỗ vai Tề Mục. Sau đó vừa thu dọn bát đĩa, vừa nói với Tề Mục: “Anh đi đi, có chuyện gì thì la lên, tôi ở ngay bên ngoài.”

Cuối cùng cũng không có chuyện gì xảy ra, Lý Tiêu cũng không biết hai người nói chuyện gì trong phòng, dù sao Doãn Liệt ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau liền rời đi.

Sau này Lý Tiêu hỏi chuyện bạn gái của Tề Mục, mới biết Tề Mục được theo đuổi. Hắn liền nói, với tính cách ngại ngùng kia của Tề Mục, sao có thể thông đồng được với người ta chứ? Hơn nữa hai người xác định quan hệ cũng không lâu, mới hai ngày trước. Lý Tiêu khuyến khích Tề Mục đem bạn gái mang về nhà cho hắn xem, Tề Mục gật gật đầu, đáp ứng cuối tuần mời khách ở bên ngoài.

Lý Tiêu lại nhin không được hỏi ngày đó Doãn Liệt phản ứng gì. Tề Mục mờ mịt nghĩ nghĩ, mới trả lời: “Hắn nói cái đĩa kia là do hắn say rượu đầu óc không rõ ràng làm, thật ra là hắn muốn thổ lộ với học muội. Hắn nói tuyệt đối sẽ không thích tôi, cho nên tôi đừng tự mình đa tình.”

Lý Tiêu nghe Tề Mục nói như vậy, vẻ mặt đầy không tin. Hắn hoàn toàn không tin, tìm lý do này cũng quá sứt sọ, trăm ngàn chỗ hở. Đáng tiếc mặc kệ hắn tin hay không, Tề Mục vẫn tin. Lúc Doãn Liệt rời đi ngày đó, anh liền ném cái đĩa kia vào trong nước sôi nấu, sau đó lại dùng cồn để đốt. Một phút đổ tro tàn vào thùng rác kia, Tề Mục còn nhẹ nhõm thở ra một hơi. Hiển nhiên với anh mà nói, chuyện ngày đó chỉ là hiểu lầm mới tốt, nếu Doãn Liệt thật sự có tình cảm gì khác với anh, trái lại anh không biết nên làm cái gì bây giờ.

Vài ngày sau, Lý Tiêu giao xong cái trang web cá nhân kia, lại bị Tiền Cung báo cho biết ông chủ đã phá sản, không có tiền trả tiền công. Chỉ lấy được hai vé du lịch ở Lệ Giang bốn ngày ba đêm dành cho tình nhân, bao khách sạn, bao xe đi lại, thời hạn là trong tháng mười này.

Còn có mấy ngày nữa là khai giảng, muốn đi du lịch cũng không kịp. Lý Tiêu bắt đầu dĩ nhận lấy vé, nghĩ về nhà hỏi ba mẹ có muốn không, bán ra bằng nửa giá.

Đang lúc *Đạn tận lương tuyệt*, tiền lương của Tề Mục đã vào trong tài khoản, mà Lý Tiêu và Chu Dịch Phàm cũng muốn về trường học. Trước khi quay lại trường một ngày, Lý Tiêu nhớ tới em gái dễ thương

thầm mền hần.

(Đạn tên lương tuyệt: hết đạn cạn lương thực)

Là một buổi sáng, lúc Chu Dịch Phàm rửa mặt, Lý Tiêu nằm trên giường nhìn chăm chăm số điện thoại của em gái tự hỏi nên mở miệng hỏi Chu Dịch Phàm danh tính của em gái như thế nào. Gần đây Chu Dịch Phàm đối với hần tựa hồ càng ngày càng lạnh nhạt, lại không tìm thấy bất cứ nguyên nhân nào. Lý Tiêu hoài nghi có phải là bởi vì hần không đóng tiền ăn ở không.

Nghĩ đến xuất thân, Lý Tiêu ần xuống nút gọi. Cũng không chờ mong gì, trước đó hần gọi nhiều lần như vậy, một lần cũng không gọi được, tắt máy tắt máy tắt máy, cuối cùng trực tiếp khóa máy. Em gái rất thẹn thùng, có lẽ là đã đổi điện thoại rồi.

Đợi không bao lâu, không ôm bất cứ chờ mong gì Lý Tiêu nghe được tiếng chuông điện thoại, tiếng chuông *Für Elise* vang lên.

(Für Elise [“Thư gửi Elise”]: là bản tình ca bất hủ của Beethoven)

Lý Tiêu đứng dậy nhìn thoáng qua, là điện thoại của Chu Dịch Phàm.

“Dịch Phàm, cậu có điện thoại!”

Lý Tiêu nói, cầm lấy di động đi đến trước cửa WC, gõ cửa.

“Đợi chút.”

Chu Dịch Phàm mở nhỏ nước, trả lời một câu.

Lý Tiêu liền cúi đầu, muốn gọi Chu Dịch Phàm tiếp. Ai ngờ vừa nhìn thấy dây số kia, có chút quen mắt.

Lý Tiêu tay trái cầm di động của mình, đang gọi cho em gái dễ thương thầm mền hần; Tay phải cầm di động Chu Dịch Phàm, điện thoại hiện lên, hình như là mình.....

Lý Tiêu ngẩn ngơ, hậu tri hậu giác, đại sự không ổn. Em gái thầm mền hần không phải là em gái mà cư nhiên là bạn của hần, Chu Dịch Phàm?!!

Lý Tiêu rất hỗn loạn, Lý Tiêu rất thương tâm, Lý Tiêu cảm giác tình cảm của mình bị tổn thương sâu sắc. Tinh thần Lý Tiêu ảm đạm bi thương muốn chết..... Ba giây sau, hần bình thường trở lại.

Hắn gửi cho Chu Dịch Phàm tin nhắn “Gây rối” hơn một tháng, Chu Dịch Phàm mới gửi một tin mà thôi, thấy thế nào đều là hắn buồn bán lời nha, ha ha..... Huống chi ngay từ đầu lợi dụng Chu Dịch Phàm tiếp cận nữ thần, thật sự mình cũng không tốt đẹp gì. Hiện tại bị Chu Dịch Phàm phản kích một lần, liền tính hai người huề nhau đi. Bọn họ vẫn là tiếp tục vui vẻ là bạn đi, ha ha..... Là bạn!

Lúc Lý Tiêu đang suy nghĩ hỗn loạn, Chu Dịch Phàm đã đi ra từ trong toilet.

“Di động.”

Chu Dịch Phàm đưa tay ra trước mặt Lý Tiêu.

Tiếng chuông [Für Elise] là tiếng chuông dành riêng cho người nhà. Trước đó uống say ném sim vào trong ly, anh trai không liên lạc được với cậu, đặc biệt dẫn cậu đi làm lại. Lúc ấy quên đem Lý Tiêu bỏ vào sổ đen, sau này ngấm lại Lý Tiêu hẳn là sẽ không liên lạc với số này nữa, nên cũng lười quản. Bây giờ điện thoại vang lên, Chu Dịch Phàm tưởng anh trai gọi đến, căn bản không thể nghĩ được là Lý Tiêu.

“Không cần nhìn.”

Lý Tiêu cúi đầu, nội tâm nóng nảy nhưng mà biểu tình dờ dẩn.

“Vì sao?”

Chu Dịch Phàm kỳ quái nhìn Lý Tiêu một cái, đưa tay cầm lấy điện thoại của mình trên tay Lý Tiêu.

Lý Tiêu lại lui về phía sau một bước, đột nhiên ngẩng đầu: “Tôi thất tình.”

Chu Dịch Phàm nhìn vẻ mặt rơm rớm chuẩn bị khóc của hắn, giọng mang theo run rẩy, nhú nhú mày: “Vậy sao? Nhưng có liên quan gì đến điện thoại của tôi?”

Lý Tiêu thở dài một tiếng, u buồn đưa điện thoại di động cho Chu Dịch Phàm: “Điện thoại là tôi gọi. Tôi biết rồi.”

“Biết cái gì?”

Chu Dịch Phàm cầm di động, nhìn thoáng qua, rốt cuộc hiểu rõ.

“Tôi tưởng là em gái nào thăm mền mình, thì ra là cậu.”

Lý Tiêu đưa cái tin nhắn kia ra, đưa tới trước mặt Chu Dịch Phàm. Trong lòng hắn đã nghĩ kỹ giải thích

tin nhắn này như thế nào. Nhưng hẳn thật ra cũng không xác định. Hẳn quan sát phản ứng của Chu Dịch Phàm, nhưng vẻ mặt của Chu Dịch Phàm cũng không thay đổi, khiến hắn do dự không chắc chắn.

“Cậu đã sớm biết tôi muốn theo đuổi học tỷ rồi phải không?”

Lý Tiêu tiếp tục giả bộ bộ dáng thất hồn lạc phách, giống như phải chịu đả kích rất lớn.

Chu Dịch Phàm không nói gì.

“Cậu cũng biết mấy cái tin nhắn tỏ tình kia là của tôi gửi, lại vẫn không vạch trần tôi. Tại sao?”

Sẽ không là muốn chê cười mình chứ? Lý Tiêu hỏi, đồng thời trong lòng nhớ lại lúc ấy phát sinh đủ chuyện. Nếu Chu Dịch Phàm thật sự là cố ý, đó thật là đáng sợ. Lý Tiêu nhú nhú mày, xua đuổi những phỏng đoán xấu xa trong lòng.

“Còn tin nhắn cậu gửi này, hại tôi kích động lâu như vậy, tưởng là em gái nào thâm mến tôi nữa chứ. Hại tôi mất công cao hứng một hồi, tương tự một người không hề tồn tại.”

Thấy Chu Dịch Phàm vẫn không nói chuyện, Lý Tiêu thu hồi thương tâm khổ sở đang giả bộ, bực bội nói, lại tự giễu một chút. Đương nhiên ánh mắt vẫn là dừng ở trên mặt Chu Dịch Phàm, muốn nhìn thấy ý nghĩ của Chu Dịch Phàm. Đương nhiên, hắn vẫn là chưa nhìn ra cái gì.

“Cậu làm như vậy là muốn trả thù tôi?”

Thật sự không nhìn ra được gì từ trên mặt Chu Dịch Phàm cả, Lý Tiêu thu hồi lại điện thoại đã đưa ra, hữu khí vô lực hỏi.

Hắn cũng không biết vì cái gì, không muốn cùng Chu Dịch Phàm trở thành người lạ. Bạn bè, Lý Tiêu chưa bao giờ thiếu. Nhưng Lý Tiêu mặc danh cảm giác, Chu Dịch Phàm là một người hắn không thể thiếu trong cuộc đời này....một người bạn.

Đợi rất lâu, Chu Dịch Phàm rốt cuộc cho chút phản ứng. Cậu chậm rãi ngẩng đầu, lại chưa nhìn thẳng Lý Tiêu: “Cậu theo đuổi học tỷ là chuyện của cậu, đâu có liên quan gì tới tôi? Vì sao lại kéo tôi vào?”

Chu Dịch Phàm dừng dừng, rốt cuộc chống lại ánh mắt Lý Tiêu, cười chế giễu: “Trả lời cho cậu một tin nhắn, cho cậu một chút ngon ngọt, không nghĩ đó là tôi chứ gì? Chẳng lẽ bởi vì một tin nhắn, cậu liền để bụng một người chưa gặp bao giờ sao? Chắc..... Đáng đời.”

Xem như thừa nhận, cái tin nhắn kia chỉ là đùa dai.

Lý Tiêu nhẹ nhàng thở ra, nhưng tâm lý lại ỉn ỉn có chút mất mát. Nhưng mà nếu là xuất phát từ trả thù, thì cũng dễ xử lý.

Lý Tiêu cười rộ lên: “Vậy chúng ta hòa nhau rồi? Về sau cậu nhưng đừng lại vì chuyện này mà nổi giận với tôi.”

Lý Tiêu nói, vươn tay về phía Chu Dịch Phàm, muốn làm hòa.

Chu Dịch Phàm lại nghiêng đầu, cố gắng che giấu trong mắt tình cảm không nên có. Cậu đánh tay Lý Tiêu, một lần nữa trở lại toilet, đóng cửa lại.

Lý Tiêu chưa từ bỏ ý định, gõ gõ cửa: “Này, cậu còn chưa đồng ý không tức giận! Cậu không nói lời nào tôi cho là cậu cam chịu rồi đó!”

“Cút!”

“Tôi cút đi đây. Nếu cậu không tức giận, tối nay tôi muốn ngủ trên giường.”

“Mơ đi.”

“Tôi đây không cút.”

“.....”

36. Chương 36

Tối nay, Lý Tiêu sống chết nhất định muốn lên giường, Chu Dịch Phàm đuổi như thế nào cũng không đi. Bất đắc dĩ, Chu Dịch Phàm cho Lý Tiêu cầm chăn lên, ngủ chung nhưng không đắp chung.

Tắt đèn, Lý Tiêu còn chưa chịu ngủ. Gối đầu, hỏi Chu Dịch Phàm: “Ngày mai Tề Mục mời khách, giới thiệu bạn gái cho chúng ta biết, cậu nghĩ bạn gái của anh ta sẽ là người như thế nào?”

“Chưa thấy qua, không biết.”

Chu Dịch Phàm kéo chăn, quay lưng về phía Lý Tiêu, chuẩn bị ngủ.

“Này, đoán một chút đi, tôi hỏi Tề Mục muốn xem hình, ngay cả một tấm ảnh ta cũng không có. Nhưng mà

theo miêu tả của anh ta, cô ấy giống như nữ chính trong [Iron Man], là một người đẹp. Không biết cô ấy có thể qua bề ngoài Tề Mộc phát hiện bản chất của anh ta không? Tề Mộc hiền lành như thế, cô ấy được lợi rồi, ha ha.....”

Lý Tiêu nói xong cười rộ lên, vừa cười vừa dựa vào Chu Dịch Phàm.

Chu Dịch Phàm không phản ứng Lý Tiêu, oán thầm Lý Tiêu cư nhiên lấy “Hiền lành” để hình dung Tề Mộc, muốn hiền lành thì tự mình lấy về là được rồi. Chu Dịch Phàm cố gắng muốn ngủ, nhưng cậu vốn đã mệt rồi, Lý Tiêu còn ồn ào, sao mà ngủ được?

“Này, cậu không thấy sao? Tề Mộc nấu ăn quá ngon.”

Lý Tiêu hơi hơi lay vai Chu Dịch Phàm, muốn nghe Chu Dịch Phàm nói một tiếng.

“Cách xa tôi ra một chút, giường lớn như vậy còn chưa đủ cho cậu nhảy nhót à? Thích Tề Mộc như vậy, thừa dịp Doãn Liệt không có ở đây cậu dứt khoát cưới luôn đi.”

Chu Dịch Phàm đẩy Lý Tiêu ra, căm tức nói.

Lý Tiêu lại giống như keo dán vậy dính lên, thuận thế đè Chu Dịch Phàm, ha ha cười: “Sao tôi có thể cướp người yêu của người khác chứ? Hơn nữa tôi chung thủy như vậy, đâu có thể thấy một người thì yêu một người? Tôi tỏ tình với cậu, cậu cũng tỏ tình với tôi, chúng ta lưỡng tình tương duyệt a, cậu không thể giao tôi cho người khác được.”

“Cút! Đừng nói bậy!”

Chu Dịch Phàm vừa nghe liền biết Lý Tiêu đang nói đùa, rất là tức giận, trực tiếp một cước đá bay Lý Tiêu.

Lý Tiêu bị đạp đến bên cạnh giường, đau đớn chỉ trích Chu Dịch Phàm: “Chân của cậu ác quá đi? Tối như mực không cẩn thận đạp trúng tiểu huynh đệ nhà tôi thì sao?” (*tương lại cậu không thể tính phúc được đó nha *cười râm dăng* =*)))

Chu Dịch Phàm cười lạnh: “Thì sao à? Trực tiếp đạp gãy.”

Lý Tiêu bị Chu Dịch Phàm ác độc nói mà đứng hình, phản xạ che dưới thân: “Này..... Đừng dọa người như vậy được không?”

Nhờ chuyện này, Lý Tiêu an phận một lát, một lúc lâu không có động tĩnh gì. Chu Dịch Phàm cho rằng hắn ngủ rồi, kéo một chút chăn, nhắm lại mắt. Lúc này Lý Tiêu lại nói, nhỏ giọng hỏi Chu Dịch Phàm: “Cậu thấy Doãn Liệt thích Tề Mộc thật sao?”

Chu Dịch Phàm không trả lời.

Lý Tiêu lấy chân đẩy đẩy Chu Dịch Phàm, bị bàn tay Chu Dịch Phàm vỗ xuống.

“Cậu ta có thể viết từng câu từng chữ thư tình vào trong đĩa, dù sao tôi cũng không có nghị lực đó.”

Đợi nửa ngày, Chu Dịch Phàm rốt cuộc trả lời.

“Cậu có thể dùng phần mềm nha.”

Lý Tiêu đưa ra chủ ý.

Lại hỏi tiếp: “Trước đây cậu có kết giao bạn gái không?”

“Không có.”

Lần này trả lời ngược lại rất nhanh.

“Khoa chúng ta bạn nữ nào xinh nhất?”

Lý Tiêu lại hỏi.

“Chuyện đó đâu có liên quan gì tới tôi?”

Chu Dịch Phàm không kiên nhẫn nói.

“Khoa chúng ta bạn nam nào đẹp trai nhất?”

Lý Tiêu lại đặt câu hỏi.

“Tôi.” =.=

“.....”

Lý Tiêu ngừng một lát, lại mở miệng: “Cậu kết giao với bạn trai bao giờ chưa?”

“Kết giao..... Liên quan gì tới cậu?”

“Cậu thích những cô gái như thế nào?”

“Liên quan gì tới cậu?”

“Cậu thích loại hình con trai như thế nào?”

“Cậu có ý gì?”

Chu Dịch Phàm lạnh giọng hỏi lại.

“Không có gì, chính là có chút tò mò sở thích của cậu.”

Lý Tiêu nhún nhún vai, không quan trọng nói, phảng phất thật sự là tùy tiện hỏi.

“Vậy sao cậu không hỏi tôi thích ăn gì? Thích chơi gì?”

Chu Dịch Phàm hừ lạnh một tiếng, hỏi.

“Cậu thích ăn cá a, cá kho, thích chơi trò chơi Pikachu, trong điện thoại còn có vài phiên bản. Đúng rồi, cậu còn thích xem tiểu thuyết đam mỹ nữa, tuy rằng không thấy qua nội dung, nhưng theo nghĩa đen nhìn thấy là ”Tiểu thuyết Sa vào mỹ sắc“? Trực tiếp viết là *Tiểu hoàng phiến* luôn đi, đặt tên văn vẻ như vậy để làm gì.....”

(Tiểu hoàng phiến: hoàng là đòi truy, phiến là hình ảnh =))

Lý Tiêu nói nói liền bắt đầu lải nhải, trong bóng đêm không phát hiện người Chu Dịch Phàm cứng đờ, trên mặt đã đỏ một mảnh. *(Chu ca thẹn thùng XD)*

“Cậu thích loại hình con trai như thế nào? Có phải là loại vừa đẹp trai vừa dương quang sáng lạn như tôi không?”

Lý Tiêu đột nhiên lại hỏi.

“Ai thích cậu? Cút!”

Chu Dịch Phàm gần như muốn nhảy dựng lên.

“Vậy cậu thích loại nào?”

Lý Tiêu tò mò. Tâm cũng treo lên, sợ Chu Dịch Phàm nói thích Doãn Liệt hoặc là Tề Mục. Hoặc là bất cứ loại hình gì không giống hần. Nói thật, hần cũng không biết mình hi vọng Chu Dịch Phàm trả lời như thế nào. Hần thật ra chỉ muốn xác định Chu Dịch Phàm có phải là gay hay không. Nếu là phải mà nói, hần không dám nói đùa với Chu Dịch Phàm như trước nữa. Nếu không phải..... thì làm anh em tốt, cả đời.

“Loại nào cũng không thích!”

Chu Dịch Phàm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ồ.....”

Giọng Lý Tiêu mang theo chút mất mát.

Chu Dịch Phàm muốn hỏi hần mất mát chuyện gì? Câu trả lời của Lý Tiêu là, hần bỏ nhào vào người cậu, đưa tay ôm chặt cậu.

“Cậu thấy Giang Cầm hoa khôi khoa chúng ta thế nào? Tôi còn ở chung một nhóm thực hành với cô ấy nữa đó.”

Đối mặt với bộ dáng như trẻ con của Lý Tiêu, hoàn toàn không giống như tính cách bình thường, Chu Dịch Phàm sâu sắc cảm thấy vô lực. Đẩy đẩy Lý Tiêu, đẩy không ra. Có lẽ là vừa rồi nói dối, còn có chút chột dạ, lần này Chu Dịch Phàm không có sử dụng vũ lực. Lại thử vài lần không thành công, liền buông tha.

“Dáng người Giang Cầm rất được.”

Chu Dịch Phàm nói một câu cho có lệ.

“Ừ. Ngũ quan không đẹp xuất chúng, nhưng làn da trắng, làn da trắng che được trăm cái xấu.”

Lý Tiêu nói, ngón tay còn gõ đầu vai Chu Dịch Phàm, khiến cả người Chu Dịch Phàm không được tự nhiên.

“Đúng vậy đúng vậy, cho nên cô ấy mới là hoa khôi.”

Chu Dịch Phàm nói cố ý ngáp một cái: “Tôi muốn ngủ, mệt muốn chết.”

Trải qua một phen vấn đáp kinh hồn táng đảm vừa rồi, cậu mệt ở chỗ nào chứ? Cậu phải mất ngủ đến sáng rồi!

Lý Tiêu không biết chân tướng, kéo chăn giúp Chu Dịch Phàm: “Chúng ta ngủ đi.”

Nói xong chính mình cũng quy củ nằm xuống, chuẩn bị ngủ.

Chu Dịch Phàm thấy Lý Tiêu không dây dưa nữa, nhẹ nhàng thở ra.

Phòng an tĩnh lại, chỉ có tiếng ve kêu râm ran ở ngoài cửa sổ. Tiếng ve truyền vào trong tai cũng không ồn ào, mơ hồ, còn có loại cảm giác như đang mơ.

Chu Dịch Phàm mở mắt, lòng rối loạn như tiếng ve. Tình cảm của mình đang xao động, Lý Tiêu lại đến giúp vui, tay không an phận khoát lên thắt lưng Chu Dịch Phàm.

“Hình như Giang Cầm thích cậu, vài lần nói chuyện với tôi đều hỏi chuyện của cậu.”

Lý Tiêu nhẹ giọng nói.

“Cậu còn muốn mai mối tơ hồng cho tôi nữa sao?”

Trong bóng đêm Chu Dịch Phàm nhin không được trợn trắng mắt, trong lòng có chút buồn phiền.

“Ha! Tôi biết cậu chưa ngủ!”

Lý Tiêu cười rộ lên, lại nắm vai Chu Dịch Phàm. Lần này Chu Dịch Phàm không cho hắn thành công, vung tay lên đánh móng vuốt Lý Tiêu.

“Chúng ta đều ngủ không được, nói chuyện một chút đi.”

Lý Tiêu đề nghị nói.

“Không có hứng thú.”

Chu Dịch Phàm quyết đoán từ chối.

“Nằm nói chuyện có thể tăng thêm tình hữu nghị, là bạn bè không được nói không!”

“Ai là bạn của cậu?”

“Cậu làm tôi đau lòng quá..... Chiều mai tôi muốn về nhà một chuyến, cậu đi không?”

“Không đi.....”

.....

37. Chương 37: Thâm Mến

Khai giảng một tuần, Chu Dịch Phàm phát hiện mình bị Lý Tiêu quán lấy. Không biết có phải do hai người đều lừa nhau nên hòa nhau hay không, mà Lý Tiêu càng ngày càng làm cần. Chạy bộ buổi sáng với nhau có thể nhìn, ăn cơm cùng nhau vẫn có thể nhìn, nhưng tắm rửa, ngủ đều muốn ở một chỗ là thế nào?!!

Lý Tiêu trả lời: “Bồi dưỡng tình cảm.”

Chu Dịch Phàm thật muốn đánh Lý Tiêu thành đầu heo khiến hắn không dám đi ra ngoài gặp người, bồi dưỡng tình cảm em gái cậu!!!

Cho đến khi Lý Tiêu kéo Chu Dịch Phàm và anh em trong phòng ngủ đi hát karaoke, không cần thận ném đi động Chu Dịch Phàm vào trong bồn cầu..... (.=.!!!)

Lý Tiêu an phận, Lý Tiêu một lần nữa bắt đầu bận rộn làm việc—hắn phải bồi thường điện thoại cho Chu Dịch Phàm a! Không thể không nói, sau khi Lý Tiêu an phận, trong phòng ngủ yên bình đi không ít.

Sau này Lý Tiêu thật vất vả dưới sự trợ giúp của Tiền Cung kiếm đủ tiền, Chu Dịch Phàm sớm đã cầm điện thoại anh trai thân yêu tài trợ cho chơi rồi. Vì thế Lý Tiêu lấy tiền để dành đó, khuyến khích Chu Dịch Phàm trốn học cùng hắn đi du lịch bốn ngày ba đêm ở Lệ Giang. Còn mười một ngày trước khi hết hạn.

Lý Tiêu đã đưa vé cho ba mẹ rồi, không ngờ vốn định đi du lịch ba Lý đột nhiên có việc không đi được, nên trả lại vé. Nếu đã trả lại, cũng không thể lãng phí được. Hơn nữa là vé dành cho hai người, nên hắn cũng không thể đi một mình được. Hắn lại không có bạn gái, người đầu tiên nghĩ đến chính là Chu Dịch Phàm.

Chu Dịch Phàm ngay từ đầu là từ chối, sau này vẫn từ chối, cuối cùng đánh không lại Lý Tiêu cả ngày ghé vào lỗ tai cậu lải nhải, miễn cưỡng đồng ý. Sau đó Lý Tiêu cho cậu một “Bất ngờ” lớn—vé du lịch là vé tình nhân. Lúc cậu vào khách sạn mới biết, bởi vì phòng bọn họ ở là phòng tình nhân.

Chu Dịch Phàm còn nhớ rõ khi làm thủ tục, lễ tân khách sạn nhiệt tình nói với bọn họ: “Chào mừng quý khách, chúc quý khách vui vẻ.” Ánh mắt rất nồng nhiệt. Sau khi bọn họ rời đi, mấy người nhân viên kia còn nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Lý Tiêu lại hoàn toàn không để ý, thấy cậu thận trọng như vậy còn cố ý ôm eo cậu, thừa dịp cậu chưa chuẩn bị hôn cậu một chút.

Lúc ấy, Chu Dịch Phàm ngậy ngẩn cả người, nhưng phía sau truyền đến tiếng kích động và tiếng thét chói tai không kiềm chế được khiến cậu hồi thần. Nhìn vẻ mặt không biết xấu hổ mà còn cười kia của Lý Tiêu, nắm đấm của Chu Dịch Phàm thiếu chút nữa không nhin được.

Đến phòng, Chu Dịch Phàm lấy tay đẩy Lý Tiêu ra, sắc mặt âm trầm đi toilet rửa mặt.

Tắm xong đi ra, Chu Dịch Phàm đã thấy Lý Tiêu từ trong ngăn kéo ở đầu giường đôi big size cầm một bình thuốc bôi trơn, lắc lắc, nói với cậu: “Vẫn còn đây, chưa dùng qua đó!”

Chu Dịch Phàm nhin không được đưa mắt nhìn trời, thật sự hi vọng mình không quen biết cái tên Lý Tiêu ngu ngốc này.

Lý Tiêu lại hoàn toàn không biết, bỏ thuốc bôi trơn xuống, lại lật những thứ khác lên. Vừa lật, vừa tò mò đọc lời giải thích, trong miệng phát ra sợ hãi than: “Mấy người thành phố cũng thật biết cách chơi.”

Thấy được cái không biết, ví dụ như một cái đuôi thỏ xinh xinh, Lý Tiêu sờ sờ cái đuôi hình tròn bằng cao su, hỏi Chu Dịch Phàm: “Cái này dùng như thế nào?”

Hỏi xong nắm cái đuôi gõ gõ tủ đầu giường “Bịch bịch”, rồi đưa đến kết luận: “Không phải là dùng để đâm lưng mát xa đó chứ?”

Chu Dịch Phàm nhìn bộ dáng tò mò như đứa bé của Lý Tiêu kia, quả thật không dám nhìn thẳng. Vỗ vỗ trán, nghiêm khắc nói với Lý Tiêu: “Để lại chỗ cũ đi! Đánh răng! Tắm rửa! Ngủ!”

Lý Tiêu lúc này mới không chơi kia mấy thứ đồ chơi tình thú mà khách sạn đã chuẩn bị, vui vẻ, ngoan ngoãn đi toilet.

Ngồi một ngày trên xe khách, Chu Dịch Phàm có chút mệt, không bao lâu thì ngủ. Ngủ chưa được bao lâu, cậu bị một trận rung động làm tỉnh giấc.

Động đất?

Chu Dịch Phàm gần như lập tức ngồi dậy. Nhưng rất nhanh, tiếng cười Lý Tiêu vang lên khiến cậu ý thức được, giường rung lên cũng không phải bởi vì động đất.

“Cái giường này thiết kế thật thú vị.”

Lý Tiêu vừa đứng ở bên cạnh nhìn giường rung, vừa bình luận.

“Cậu cũng hưởng thụ một chút, cảm giác thế nào?”

Lý Tiêu giữ chặt tay Chu Dịch Phàm tay, rung rung.

Chu Dịch Phàm một chút cũng không hưởng thụ, trừ đầu cậu choáng váng ra cũng không có bất cứ cảm giác thú vị nào. Cậu tránh ra khỏi tay Lý Tiêu, xoay người muốn xuống giường. Ai ngờ khi đó Lý Tiêu muốn thử mức cao nhất, giường bỗng nhiên rung kịch liệt, Chu Dịch Phàm không kịp xoay sở mất cân bằng, ngã xuống dưới giường.

Lý Tiêu nghe được một tiếng “Bịch” rất lớn, quay đầu lại thì không Chu Dịch Phàm đâu cả, vội vàng tắt chế độ rung của giường đi.

“Cậu không sao chứ? Sao lại té xuống?”

Lý Tiêu ghé vào bên giường, biểu tình thật là vô tội.

“Cậu nói xem?”

Chu Dịch Phàm nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại. Nhưng mà Lý Tiêu đã nằm trở về, tiếp tục chơi với cái “Giường rung”.

Lý Tiêu vừa chơi, vừa giục Chu Dịch Phàm: “Mau lên đây đi, cái giường này còn có thể rung như thế này nữa.....”

Chu Dịch Phàm cực kỳ tức giận. Cậu ngồi dưới đất, xoa cánh tay va chạm xuống sàn của mình, ánh mắt lướt qua ngăn tủ Lý Tiêu vừa mở ra, ác ý bắt đầu nổi lên.

Sau đó Lý Tiêu bị Chu Dịch Phàm khóa ở trên giường.

“Cậu..... Cậu muốn làm gì? Chẳng lẽ cậu mơ ước sắc đẹp của tôi đã lâu, bây giờ rốt cuộc kiểm chế không được. Như thế là phạm pháp đó?”

Lý Tiêu nằm *tứ xoa bát ngưỡng*, bộ dáng sợ hãi.

(tứ ngưỡng bát xoa: chỉ người nằm tư thế không lịch sự, ngửa mặt lên trời, tứ chi giơ ra.)

Chu Dịch Phàm khinh thường cười nhạo một tiếng, cây roi da nhỏ trong tay quất vào không khí: “Không phải cậu thích chơi lắm sao? Hôm nay tôi sẽ cho cậu chơi đủ.”

Chu Dịch Phàm khéo môi nhếch lên cười xấu xa, bộ dáng quất roi da cũng có một loại hương vị nói không nên lời. Bộ dáng này Lý Tiêu chưa thấy qua bao giờ, âm thầm nuốt nước miếng một cái, không biết vì sao lại sinh ra vài tia cảm giác hưng phấn, khụ khụ..... Ngay cả tiểu huynh đệ cũng rục rịch..... Đây không phải

là điềm báo gì tốt. (bạn học Tiêu có máu M nha....mua ha ha =))))

Lý Tiêu chuyển lực chú ý từ sự biến hóa của cơ thể mình đi, đã thấy Chu Dịch Phàm nguy hiểm đến gần hẳn. Không xong, Chu Dịch Phàm tựa hồ không phải đang nói đùa. Trong lòng Lý Tiêu hơi sợ, cật lực mở miệng: “Này! Cậu sẽ không làm thật đó chứ?”

Chu Dịch Phàm cười nhưng không nói, dùng hành động dạy cho Lý Tiêu một bài học khiến hẳn cả đời khó quên.

Lý Tiêu bị khóa trên giường cả một đêm, giường rung ở mức lớn nhất. Cả một đêm.

Tuy rằng chỉ có giường rung, thế nhưng kéo theo cả cơ thể cùng rung theo, cũng sẽ tiêu hao năng lượng của cơ thể. Một hai phút có thể là chơi đùa, một hai giờ là tình thú, nhưng cả một đêm mà nói, nhất định là khổ hình.

Ngày hôm sau, Chu Dịch Phàm từ một phòng khác đi ra, lười biếng duỗi eo. Trên mặt cậu mang theo nụ cười thỏa mãn, hiển nhiên là ngủ rất ngon. Cậu chậm rì rì đến phòng Lý Tiêu, mở cửa đi vào. Giường vẫn còn rung, Lý Tiêu nhũn mày nhắm mắt lại, ngủ thật sự không an ổn.

“Như thế mà cũng ngủ được?”

Chu Dịch Phàm tắt giường rung, đi qua vỗ vỗ mặt Lý Tiêu.

Lý Tiêu trải qua lễ rửa tội trên giường rung, cảm thấy cả thế giới đều rung chuyển. Choáng váng mở mắt, thấy Chu Dịch Phàm trái tim phản xạ co rút lại, có chút sợ, thật đáng sợ. Chu Dịch Phàm người này một khi đã tàn nhẫn, còn khủng bố hơn cả Doãn Liệt nữa! Khó trách Doãn Liệt nhìn thấy cậu thì sợ.

“Tĩnh tĩnh, hôm nay còn phải đi du lịch trên hồ nữa đó.”

Chu Dịch Phàm mở còng tay còng chân cho Lý Tiêu xong, thấy Lý Tiêu khép hờ mắt không nói một lời, thì nhắc nhở một câu.

Lý Tiêu nghe vậy, từ từ đứng lên. Hai mắt thâm đen do ngủ không đủ giấc, tóc rối loạn, không còn phong độ như trước nữa.

Lý Tiêu cảm thấy cơ thể mình mệt mỏi giống như chạy một trăm mét đường dài, tay đau, chân đau, eo càng đau hơn. Trải qua một đêm vận động, không biết có luyện ta được cơ bụng tám múi hay không.

“Nhanh lên, tôi còn phải đi ăn sáng.”

Chu Dịch Phàm nhìn bộ dáng đau khổ của Lý Tiêu, ghen cười, thúc giục nói.

“Ồ.....”

Lý Tiêu hữu khí vô lực trả lời một câu, kéo cơ thể mềm nhũn lượn vào toilet.

Nửa giờ sau, Lý Tiêu bị giương ngược cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, còn Chu Dịch Phàm thần thanh khí爽 ăn ngon lành. Sau đó Chu Dịch Phàm xuất phát đi đến hồ Nhị Hải.

Lúc ngồi thuyền du lịch trên hồ Nhị Hải, hai người gặp được hai em gái cũng trốn học đi du lịch giống như bọn họ. Lý Tiêu ngược lại là mắt tự nhiên không đến gần, trái lại em gái vừa thấy Chu Dịch Phàm hai mắt liền phát sáng, chủ động đi tới tự giới thiệu.

Thái độ Chu Dịch Phàm nho nhã lịch sự, giữ lễ mỉm cười, ngay lập tức mê hoặc được hai em gái. Các cô tỏ vẻ muốn kết bạn cùng đi du lịch trong vài ngày tới. Lý Tiêu gơ hai tay tỏ vẻ tán thành, rốt cuộc lấy lòng được một em gái trong đó, đồng thời nhận được cái liếc mắt không dấu vết của Chu Dịch Phàm. Nhưng Lý Tiêu chỉ chú ý đến em gái, nên không chú ý đến ánh mắt thâm trầm nguy hiểm kia.

Ngày đầu tiên đi du lịch cùng nhau, mọi người đã thân thiết với nhau. Lúc này ưu điểm của Lý Tiêu có dịp phát huy. Hắn nói chuyện tương đối hài hước, lại thích đùa giỡn, thường xuyên chọc hai em gái che miệng cười khúc khích. Chu Dịch Phàm thế nhưng lại càng ngày càng lạnh nhạt, hai em gái muốn nói chuyện với cậu đều bị câu trả lời lạnh lùng của cậu khiến người cả người bị đóng băng, cho nên càng ngày càng nói chuyện vui vẻ với Lý Tiêu hơn.

Sắp đến tối, một em gái đề nghị đến quán bar gần hồ Nhị Hải chơi. Lý Tiêu tỏ vẻ nguyện ý làm hộ hoa sứ giả cho hai người đẹp, ba người đều tỏ thái độ chỉ còn chờ Chu Dịch Phàm.

Chu Dịch Phàm thấy Lý Tiêu vừa nói vừa cười với hai cô gái kia cả một ngày, không có tâm tình nào để đi chơi cả, trong lòng bị ghen một cục, sao có thể tự mình tìm ngược nữa chứ? Ném lại một câu: “Tôi mệt rồi.” thì đi mất.

Trong mắt em gái rõ ràng có sự mất mát, thế nhưng nghĩ đến bộ dáng của Lý Tiêu cũng không tệ, cũng rất thú vị, liền ném một chút mất mát đó đi, một trái một phải ôm lấy Lý Tiêu đi đến quán bar.

Lý Tiêu có chút lo lắng quay đầu, nhìn bóng dáng Chu Dịch Phàm biến mất vào ánh hoàng hôn ở đầu đường. Không biết như thế nào, hắn đột nhiên mất hứng thú đi quán bar với các em gái. Đáng tiếc nháy mắt này, không biết nguyên nhân do dự là gì, nên không ngăn cản được bước chân hắn đi theo hai em gái. Đến nơi ồn ào náo nhiệt, uống vài chén rượu, nhảy vài bài, tia do dự kia biến mất, không tìm thấy nữa.

38. Chương 38

Lý Tiêu cùng hai em gái cuồng hoan, chơi đến rạng sáng. Hắn uống không ít rượu, nhưng giống như thường ngày, không ai nhìn ra được hắn uống say. Đưa hai em gái trở về khách sạn, hắn nghiêm túc từ chối em gái giữ lại, một mình đi về. Trên đường đi qua một quán nướng, mua hai con cá nướng, hai cái chân gà và hai xiên thịt nướng. Lại đi siêu thị 24 giờ dạo một vòng.

Lý Tiêu muốn mua bia về uống hai ly với Chu Dịch Phàm, khi mở tủ lạnh ra tầm mắt lại bị kệ sữa ở hàng đầu bên cạnh hấp dẫn. Lý Tiêu đột nhiên nhớ tới lần đó gây họa ở nhà Chu Dịch Phàm, sữa dính đầy mặt Chu Dịch Phàm, chất lỏng màu trắng dọc theo má xinh đẹp trượt vào cổ áo. Vì thế ma xui quỷ khiến cầm một hộp sữa lớn, quăng bia ra sau đầu. Khi tính tiền lại quay trở lại cầm một hộp kem, nghĩ chờ một lát ăn thịt nướng cay xong lại ăn chút gì đó lạnh, hương vị vừa vặn trung hòa.

Khi về đến khách sạn, đã hơn một giờ sáng.

Lý Tiêu quẹt thẻ vào cửa. Phòng không có bật đèn, chỉ có TV cực lớn trên tường phát ra ánh sáng. Giờ phút này trong TV diễn ra màn truy đuổi kịch liệt của báo và linh dương, Chu Dịch Phàm ngồi trên sàn nhà đối diện với TV, tập trung xem.

“Tôi đã về.”

Lý Tiêu nói, xoay người đóng cửa.

Chu Dịch Phàm giống như không có nghe thấy, tay phải chống cằm, nhìn TV không chớp mắt. Cậu mặc áo tắm rộng rãi màu xám, tay phải áo trượt xuống, lộ ra da thịt trắng nõn, dưới sự thay đổi của ánh sáng TV có vẻ phá lệ chói mắt.

Lý Tiêu nhìn chằm chằm cánh tay lộ ra kia, uống say đầu óc vận chuyển càng chậm hơn, gần như ngừng lại. Đợi một lúc, Chu Dịch Phàm thiếu kiên nhẫn, quay đầu trừng mắt nhìn hắn một cái, mới khiến đại não Lý Tiêu vận chuyển một lần nữa.

“Tôi mang thức ăn khuya về cho cậu.”

Lý Tiêu đi qua bên cạnh Chu Dịch Phàm ngồi xuống, đặt đồ tới trước mặt cậu.

Chu Dịch Phàm nhìn thoáng qua hộp đồ nướng trong túi, không có hứng thú. Còn hộp sữa lớn kia, cậu có uống cũng uống không được nhiều như vậy. Còn lại một hộp kem nhỏ, vị sữa nguyên chất, là hương vị cậu thích.

Chu Dịch Phàm nghĩ, đang muốn đưa tay cầm lấy, một tay khác nhanh tay tới trước.

“Cậu cũng muốn ăn kem?”

Lý Tiêu thấy Chu Dịch Phàm nhìn về phía hắn, biết rõ còn cố hỏi. Tay mở hộp cũng không dừng lại, còn cầm muỗng dẫn đầu múc một muỗng to, ” A..ùm” một ngụm ăn hết.

“Hừ!”

Chu Dịch Phàm quay đầu, xem TV, không để ý tới Lý Tiêu.

“Chúng ta cùng ăn đi.”

Lý Tiêu lại múc một muỗng, lần này đưa tới bên miệng Chu Dịch Phàm.

Chu Dịch Phàm lại ghét bỏ nghiêng đầu, không phối hợp.

“Được rồi, một mình cậu ăn đi.”

Lý Tiêu thu tay lại, đưa hộp kem đến trên tay Chu Dịch Phàm. Sau đó không đợi Chu Dịch Phàm phản ứng, mở ra thịt nướng và đùi gà cắn lên.

Chu Dịch Phàm oán hận nhìn kem trên tay, cuối cùng múc một muỗng nhét vào trong miệng: “Đã muộn thế này, vẫn còn biết đường mà về à?”

Lý Tiêu đang nhìn con linh dương giấy dựa sắp chết, nghe được giọng Chu Dịch Phàm, quay đầu nhìn nhìn cậu, gật đầu: “Tôi biết đường mà.”

Lý Tiêu cho rằng Chu Dịch Phàm đang hỏi hắn uống say sao còn biết đường mà trở về.

Chu Dịch Phàm nghe vậy, động tác ăn kem hơi ngừng. Kịp phản ứng Lý Tiêu xuyên tạc ý trong lời nói của mình, bị ghen không ít.

Hai người đối mặt TV, an tĩnh lại. Chu Dịch Phàm thuần thực xử lý hộp kem, một chút cũng không để lại cho Lý Tiêu. Lý Tiêu cũng không cho rằng hộp kem mình mua chỉ ăn được một ngụm thì có vấn đề gì, ngược lại rất thức thời đưa chân gà nướng lên.

Chu Dịch Phàm vốn không muốn ăn, nhưng mà nhìn Lý Tiêu ăn ngon lành, trong lòng không thể giải thích được. Lấy hộp đồ nướng để vào trong lòng, ngay cả ở trên tay của Lý Tiêu cũng giật, tuyên bố muốn ăn một mình.

Lý Tiêu bị giật mất cái đùi gà mới ăn được một nửa, sững sốt một chút. Nhưng mà nhìn Chu Dịch Phàm thích ăn như vậy, nên cũng không nói gì thêm. Chờ Chu Dịch Phàm ăn sạch, ợ hơi, hắn sẵn sàng đưa lên khăn giấy lau miệng, đưa lên hộp sữa đã mở.

Chu Dịch Phàm cũng không khách khí, nên lau miệng thì lau miệng, sữa cũng một ngụm lớn uống xong, giống như làm như thế thì có thể trả thù được Lý Tiêu. Cậu cũng không biết vì sao muốn trả thù, cũng không biết ý nghĩ như vậy ở đâu ra. Lý Tiêu và cậu khác nhau, Lý Tiêu thích con gái, Lý Tiêu sẽ cùng các em gái cùng nhau cuồng hoan trong men tình. Cho dù Lý Tiêu hôn đôi môi nhỏ nhắn của cô gái nào đó, thậm chí thuê phòng xã giao một trận..... Thì liên quan gì đến Chu Dịch Phàm cậu chứ?

Liên quan gì đến mình chứ? Mình cần gì khó chịu như vậy, khó chịu như vậy, khó chịu như vậy nên mà gây rối với Lý Tiêu chứ?

Nhưng sự thật đặt ở trước mắt, cậu khó chịu, cậu khó chịu, cậu khó chịu, cậu chính là muốn gây chuyện với Lý Tiêu đó! Cho nên cậu cướp kem của Lý Tiêu, giật túi gà của Lý Tiêu. Thế nhưng Lý Tiêu một chút cũng không có biết giật lại, hoàn toàn là tự động tự giác đưa cho cậu, một bộ dáng mặc cậu cần cậu cứ lấy, khiến cho Chu Dịch Phàm căn bản không có cảm giác thành tựu khi gây rối thành công.

Chu Dịch Phàm cảm giác rất ghen khuất, nhìn chằm chằm TV nửa ngày không nói chuyện. Lý Tiêu cũng không nói chuyện, nhìn TV một lúc thì cảm thấy mệt, liền đứng dậy đi toilet rửa mặt. Lúc Lý Tiêu đi ra, muốn khuyên Chu Dịch Phàm đừng xem TV nữa đi ngủ sớm một chút, đã thấy Chu Dịch Phàm cúi đầu, hô hấp nhẹ nhàng phập phồng, thế nhưng ngồi ngủ ở đó.

Lý Tiêu ý thức được Chu Dịch Phàm ngồi ngủ ở trên sàn, bản năng hành động nhẹ nhàng. Hắn mở đèn đầu giường, sau đó chậm rãi đi đến bên cạnh Chu Dịch Phàm, tắt TV. Tiếng động rất nhỏ không khiến Chu Dịch Phàm tỉnh lại, yên lặng đến mức Lý Tiêu thậm chí có thể nghe được đôi chút tiếng hô hấp.

Lý Tiêu nhìn từ trên xuống, nhìn Chu Dịch Phàm một lát. Hắn phát hiện cổ Chu Dịch Phàm rất xinh đẹp, áo ngủ mở rộng, sợi tóc mềm mại như tơ dán lên trên, khuôn mặt nhỏ gầy mà xinh đẹp, làm người ta nhìn không được muốn nắm trong tay thưởng thức. Hoặc là, cúi xuống, hôn môi một chút, cắn một miếng, in lại một chút kí hiệu đặc biệt.

Lý Tiêu nghĩ như thế, trong mắt nhiễm lên một tia mê muội. Hắn cúi người, chậm rãi tới gần. Khi sắp chạm đến làn da sứ kia, lại ngừng lại.

Dừng thật sự đúng lúc, trước khi phạm phải sai lầm lần nữa.

“Aiz.....”

Lý Tiêu than nhẹ, tự buồn rầu lại bất đắc dĩ.

Hắn cúi thấp người, ngồi xuống bên cạnh Chu Dịch Phàm. Cố ý ngồi xa một chút, miễn cho mình lại sinh ra ý niệm không thích hợp. Hắn tưởng đây là tác dụng của cồn, cồn làm tê liệt suy nghĩ của hắn, bẻ cong cảm xúc của hắn. Tựa như lần ở trường cuối kỳ đó, hắn cư nhiên hôn Chu Dịch Phàm, tuy rằng lần đó vốn là do Chu Dịch Phàm chủ động trước.

Nhưng mà vào thời điểm vì điều đó, hắn vẫn không dừng lại được. Chu Dịch Phàm ngủ không được an ổn,

giật giật, ngã về phía hấn, vừa lúc đem đầu dựa vào vai hấn.

Lần nay đổi lượt, khiến cơ thể Lý Tiêu cứng hơn một chút. Những sợi tóc mềm mại dán vào má hấn, nhẹ nhàng gãi gãi, dường như gãi đến lòng hấn vậy. Lý Tiêu dần dần thả lỏng bả vai, để cho Chu Dịch Phàm dựa vào thoải mái một chút.

Nhưng ngồi ngủ một đêm như vậy hiển nhiên không thích hợp. Lý Tiêu chống đỡ một lát, giật giật, muốn nghiêng người đỡ Chu Dịch Phàm, đứng dậy ôm Chu Dịch Phàm chuyển qua trên giường. Nhưng Lý Tiêu vừa mới động, Chu Dịch Phàm lại bất mãn hừ hừ một chút. Động tác của Lý Tiêu lập tức dừng lại, sợ đánh thức Chu Dịch Phàm.

Đầu Chu Dịch Phàm di chuyển về phía trước một chút, từ bả vai Lý Tiêu trượt xuống. Lý Tiêu vội vàng lấy tay ra, Chu Dịch Phàm liền thuận thế cử động cơ thể, tìm vị trí thoải mái, gối lên chân Lý Tiêu tiếp tục ngủ.

Kể từ đó, tay Lý Tiêu cũng tự nhiên mà đặt ở trước ngực Chu Dịch Phàm. Bởi vì áo ngủ bị lỏng, ngón tay Lý Tiêu vừa vặn có thể xuyên qua cổ áo, chạm tới làn da mịn màng ấm áp kia. Trong nháy mắt đó phẳng phất có một dòng điện nhỏ từ da Chu Dịch Phàm truyền tới đầu ngón tay Lý Tiêu, lại từ đầu ngón tay chạy thẳng đến trái tim Lý Tiêu. Lần đầu tiên Lý Tiêu trải qua cái cảm giác kỳ diệu này, kinh hỉ lại kinh hoảng, vui mừng lại áp lực.

Đây nhất định là tác dụng thần kỳ của rượu.

Lý Tiêu ngẩng đầu nhìn trần nhà được trang trí bằng màu hồng đào, đẩy toàn bộ cảm giác trốn tránh của mình cho tác dụng của cồn. Ngón tay lại vẫn để ở chỗ cũ, luyến tiếc dời đi dù chỉ một chút, không biết rằng mình đang chiếm lấy tiện nghi của người ta.

39. Chương 39

Mùa hè ở Lệ Giang cũng không nóng lắm, không cần mở điều hòa, buổi tối vẫn đắp chăn được. Sàn của khách sạn là sàn gỗ, không phải bằng gạch men nên cũng không lạnh. Chu Dịch Phàm ngủ ở trên sàn gỗ, đầu gối lên chân Lý Tiêu, cũng không cảm thấy lạnh. Cậu chỉ cảm thấy “Giường” rất cứng, cảm thấy khó chịu, ngủ không được thoải mái.

Chu Dịch Phàm ngủ không an ổn, mới được một lúc đã muốn cử động, đổi vị trí. Nhích tới nhích lui, áo ngủ càng ngày càng lỏng ra, lộ ra mảng lớn da thịt.

Lý Tiêu đối với chuyện này luôn cố gắng lảng tránh, miễn cho bị hoa mắt. Thấy Chu Dịch Phàm ngủ không được thoải mái, hấn cẩn thận đứng dậy, ôm Chu Dịch Phàm lên.

Động tác hấn cực nhẹ, nhưng Chu Dịch Phàm vẫn là tỉnh lại trong nháy mắt bị ôm đó.

Về ẩm áp ái muội lộ ra dưới ánh đèn, Chu Dịch Phàm hai mắt nửa mở, mê mang nhìn Lý Tiêu. Mà Lý Tiêu cũng vừa vắn cúi đầu nhìn cậu.

Lý Tiêu có chút ảo não, hấn cho rằng mình đã đủ cẩn thận, không nghĩ tới vẫn là làm Chu Dịch Phàm tỉnh lại. Đang muốn mở miệng nói chút gì, Chu Dịch Phàm lại ngáp một cái, chủ động thò tay ôm cổ hấn. Bộ dáng nhu thuận này của Chu Dịch Phàm, giống như móng vuốt mèo đã thu lại, khiến trong lòng Lý Tiêu một trận ngứa ngáy, thích đến mức không nhịn được. *(câu dẫn...câu dẫn trắng trợn...dụ thụ a >.<)*

Lý Tiêu cảm giác nội tâm mình rục rịch, hấn nhìn không được cúi đầu hôn trán Chu Dịch Phàm một cái. Chỉ chạm một cái liền rời đi, giống như vừa làm chuyện xấu, không dám để lại lâu.

Mà Chu Dịch Phàm đang mơ màng ngủ, trước khi Lý Tiêu làm chuyện xấu đã tỉnh lại. Trong lòng cậu đang phát điên, sao mình có thể ngoan ngoãn để cho Lý Tiêu ôm công chúa thế chứ?!! Lại thất thần nghĩ Lý Tiêu cư nhiên có thể ôm được cậu, xem ra lực cánh tay cũng không tệ. Còn đang rối rắm mình nên tiếp tục giả bộ ngủ hay là lập tức nhảy xuống, giống tối hôm qua đi qua phòng khác.

Sau đó Lý Tiêu thế nhưng lại hôn trộm cậu một cái!

Chu Dịch Phàm càng rối rắm, trong lòng như bị lửa đốt. Cậu nghĩ muốn hỏi Lý Tiêu: Cậu hôn trộm thì hôn trộm đi, sao lại không hôn đúng vị trí chứ? Hôn trán làm gì chứ? Chẳng lẽ xuất phát từ tình bạn với tôi nên muốn hôn chúc ngủ ngon hả?!! Với lại, mình có nên thuận thế mà tiến tới không ta? Phản công, làm ra hành động mạo hiểm và kích thích hơn.

Đáng tiếc là trong lúc Chu Dịch Phàm đang rối rắm, Lý Tiêu đã đặt cậu trên giường rồi, còn giúp cậu đắp chăn. Nhưng Lý Tiêu lại chậm chạp không lên giường.

Chu Dịch Phàm quay lưng lại Lý Tiêu nghiêng người nằm, giả vờ ngủ. Lỡ tai lại chú ý hành động phía sau, không bỏ qua nửa điểm động tĩnh. Chỉ cần hấn cho cậu một chút dấu hiệu, cậu cũng cố ý đưa ra dấu hiệu với Lý Tiêu. Cậu sẽ bỏ qua tất cả mâu thuẫn, cậu sẽ lập tức nhảy lên, sau đó bổ nhào vào Lý Tiêu! A ha! Cuối cùng cũng được đền bù như mong muốn.....

Nhưng mà giấc mộng lúc nào cũng tốt đẹp, hiện thực lại quá tàn khốc. Chu Dịch Phàm không thể không khuyên mình không cần tự mình đa tình. Lý Tiêu chỉ yêu thích các em gái, không yêu mình. Lý Tiêu chỉ coi cậu là bạn bè, giữa bọn họ không có quan hệ gì hơn thế.

Chu Dịch Phàm sớm biết điểm ấy, bây giờ nghĩ đến ngược lại không có khó tiếp nhận bao nhiêu. Thời gian khó chịu nhất đã qua. Cậu phải lấy lại tim mình, sau đó giữ gìn nó cẩn thận, chờ cho đến khi ra nước ngoài rồi mạnh dạn tìm kiếm mùa xuân của đời mình. Kế hoạch của cậu chính là như vậy, cậu thậm chí đã bắt đầu xin tham gia chương trình trao đổi sinh viên.

Đang lúc mãi suy nghĩ, ý niệm không nên có đó đuổi mãi cũng không đi, tâm tình Chu Dịch Phàm dần dần lắng lại. Một khi đã bình tĩnh, buồn ngủ cũng đến, rất nhanh Chu Dịch Phàm đã buồn ngủ.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Chu Dịch Phàm cảm thấy phía sau bị lún đi một chút. Sau đó có người tiến sát lại, từ sau lưng ôm lấy cậu.

Chuyện này làm sao cậu có thể bình tĩnh được chứ?!!

Chu Dịch Phàm lập tức mở mắt ra, chỉ cảm thấy độ ấm của người phía sau.

Lý Tiêu cảm thấy cơ thể người trong lòng cứng lại, không khỏi lại kề sát lại một chút, nhỏ giọng hỏi Chu Dịch Phàm: “Bị tôi đánh thức sao?”

Nhảm nhí!

Trong lòng Chu Dịch Phàm cáu giận. Nhưng cậu không có nổi giận, mà không lạnh không nóng “Ừ” một tiếng, xem như trả lời lại.

“Xin lỗi, tôi không động nữa, cậu ngủ đi.”

Lý Tiêu nói như thế. Nói xong hắn liền hạnh phúc nhắm mắt lại, đi đánh cờ với Chu công.

Hắn vừa rồi chậm chạp không có lên giường, là do hắn lo lắng mình uống rượu rồi sinh ra tình cảm không bình thường, làm ra chuyện không phải với Chu Dịch Phàm. Nhưng mà hắn nghiêm túc chuyên chú tự hỏi một chút, hắn nếu thật sự có làm chút gì, không có khả năng không kinh động đến Chu Dịch Phàm. Chu Dịch Phàm nhất định sẽ ngăn cản hắn, giống như lần trước hắn còn muốn hôn Chu Dịch Phàm lần nữa, kết quả bị đánh một quyền vậy.

Nghĩ thông suốt, Lý Tiêu liền quyết đoán lên giường, làm chuyện mình muốn. Hắn muốn ngủ, đương nhiên ôm Chu Dịch Phàm cùng nhau ngủ thì càng tốt. Ôm nhau ngủ, không tính là quá phận chứ? Chu Dịch Phàm cũng sẽ không ngăn cản.

Chu Dịch Phàm đương nhiên muốn ngăn cản! Cậu quả thật bị lời nói của Lý Tiêu làm cho tức cười. Lý Tiêu chẳng lẽ coi cậu là gấu chắc? Đáng tiếc cậu không phải!

Chu Dịch Phàm bỏ tay Lý Tiêu đặt trên thắt lưng mình ra, sau đó xoay người, cong gối, chen chân vào, dùng lực. Lý Tiêu bị cậu đẩy ra, đẩy đến phía bên kia giường.

“Cách xa tôi một chút.”

Giọng điệu Chu Dịch Phàm mang theo ghét bỏ.

Nói xong muốn rút lại chân, chân lại bị một đôi tay khác nắm lấy. Đôi tay kia vuốt ve bàn chân cậu, trong

lòng cậu giật mình muốn rút lại, đôi tay kia lại không buông ra, ngược lại quẩn lên mắt cá chân cậu.

“Bỏ ra!”

Chu Dịch Phàm quát.

“Ồ.....”

Lý Tiêu nhìn nhìn Chu Dịch Phàm, nghe lời bỏ tay ra.

Chu Dịch Phàm không biết là do tức giận hay là bởi vì nguyên nhân khác, phía trên đổ một mảng lớn. Lý Tiêu nhìn đến mê mẩn, trong lòng lại sinh ra cảm giác kì quái.

Chu Dịch Phàm được tự do, quẩn chặn, lại đưa lưng về phía Lý Tiêu, tức giận nói: “Ngủ!”

Trong lòng lại đang mắng “con ma men”, “ngu ngốc”. Lý Tiêu vừa trở về cậu liền biết hắn uống rượu. Vừa thấy hành vi cử chỉ khác thường của hắn, nghiêm túc đứng đắn kỳ lạ, Chu Dịch Phàm đã biết hắn không chỉ uống rượu, còn uống không ít, sợ là say rồi.

Lý Tiêu còn đắm chìm trong cảm giác kỳ lạ kia, trong lòng có một cỗ nóng rực, thiêu đốt lý trí hắn, thiêu đốt cơ thể hắn. Hắn cần phải nhanh chóng tìm một chỗ để phát tiết, ít nhất tiểu huynh đệ đang hưng phấn dưới thân nói với hắn như vậy.

Hắn nhìn thoáng qua Chu Dịch Phàm đang tức giận quay lưng về phía hắn. Hắn biết đó là tâm tình của mình. Nhưng hắn sợ Chu Dịch Phàm sẽ tức giận. Hắn cố nén xúc động, cúi đầu nhú mày, nhìn chằm chằm cái kia đã dựng lên trong quần, cực kỳ buồn rầu.

Hắn rất buồn rầu, hắn nhớ tới mảng da sau gáy Chu Dịch Phàm, nhớ tới độ ấm từ đầu ngón tay vừa rồi. Hắn thậm chí còn nhớ đến cảnh hắn và Chu Dịch Phàm tắm chung với nhau. Hắn phát hiện mình càng kích động khó nhịn hơn.

Rượu chết tiết!

Lý Tiêu ở trong lòng oán hận nguyên rửa, đồng thời cẩn thận chuyển động cơ thể, xuống giường, tay chân rón rén vào WC.

Chu Dịch Phàm hoàn toàn không biết những gì Lý Tiêu đang trải qua, cố gắng thôi miên bản thân, dần dần thiếp đi. Trước khi ngủ còn ác ý phỏng đoán, Lý Tiêu vào WC lâu như vậy mà chưa ra có phải là bị táo bón rồi không.

40. Chương 40

Lý Tiêu là bị tiếng chuông di động đánh thức. Hai ngày nay hắn không được ngủ ngon, ngày hôm qua còn có thể chống đỡ chơi cả ngày, hôm nay lại có chút chống đỡ không nổi. Một giấc này, gần như là ngủ đến giữa trưa.

Là em gái hôm qua gọi tới, hẹn hắn cùng nhau đi tham quan thành cổ. Lý Tiêu vừa đồng ý, vừa đẩy đẩy Chu Dịch Phàm đang ngủ. Chờ Chu Dịch Phàm tỉnh lại, Lý Tiêu vừa vặn cũng tắt điện thoại.

“Hôm nay đi tham quan thành cổ, em ấy nói hôm nay không đồng người lắm, có thể thuê xe đạp đi dạo.”

Lý Tiêu nói một câu, đứng dậy chui vào toilet.

Chu Dịch Phàm vốn muốn đi chụp mấy tấm về kiến trúc thành cổ, nghe Lý Tiêu nói như vậy, nháy mắt mất hết hứng thú. Vì thế vô vô gối đầu, nằm xuống giường lần nữa, rất nhanh liền thiếp đi.

Lý Tiêu rửa mặt xong đi ra, liền thấy trong chăn nổi lên một đống, chỉ lộ ra đầu Chu Dịch Phàm.

“Cậu không đi à?”

Lý Tiêu vòng qua cuối giường, chuyển tới bên cạnh Chu Dịch Phàm, nhỏ giọng hỏi cậu.

Chu Dịch Phàm nhú mồm, mơ mơ hồ hồ lắm bả một câu: “Không đi.” Sau đó kéo chăn lên, che đầu, tiếp tục ngủ.

Lý Tiêu thấy thế nở nụ cười, kéo chăn Chu Dịch Phàm xuống: “Tôi đi nhé?”

Chu Dịch Phàm gật đầu một cái, rụt người lại, tiếp tục ngủ.

Lý Tiêu quả nhiên không quấy rầy Chu Dịch Phàm nữa, bước đi thật nhẹ, đi ra khỏi phòng. Nghe được tiếng động, Chu Dịch Phàm nhú nhú mồm. Rồi sau đó thời gian yên lặng trôi qua, mồm dần dần giãn ra, ngủ rồi chuyện gì cũng sẽ quên, còn đáng tin hơn cả rượu.

Chu Dịch Phàm ngủ đến hai giờ chiều, cực kỳ đói, mới rời giường. Thấy Lý Tiêu chưa về, một người cũng rất nhàm chán, liền một mình đi ra ngoài, đi thành cổ.

Lý Tiêu cùng hai em gái đã cưỡi xe đạp dạo quanh thành cổ vài vòng. *Cưỡi ngựa xem hoa* thưởng thức một chút phong cảnh của thành cổ. Bây giờ bọn họ đang muốn trả xe đạp, muốn đi bộ tham quan thành

cổ. Hai em gái cũng muốn đi dạo qua những cửa hàng ở thành cổ, mua chút đặc sản, làm quà cho bạn bè.

(cười ngựa xem hoa: ví cách làm việc qua loa, đại khái chứ không đi sâu vào chi tiết)

Lý Tiêu cũng không am hiểu việc đi dạo phố mua đồ lắm, chỉ là xuất phát từ phong độ thân sĩ với hai em gái thôi. Thật ra sau khi gặp hai em gái xong, lòng hắn có chút không yên. Trong lòng hắn nghĩ: ngủ chung với Chu Dịch Phàm còn vui hơn, mà không phải là đi dạo phố với hai em gái.

Em gái nhiệt tình rủ Lý Tiêu, phát hiện Lý Tiêu không có tinh thần, cười hỏi hắn: “Anh say rượu còn chưa tỉnh à? Sao lại ngơ ngơ ngác ngác vậy?”

Em gái cười, má hiện lên hai cái lúm đồng tiền dễ thương, rất dễ dàng khiến người khác sinh ra hảo cảm.

Lý Tiêu rất nhanh khôi phục, cười sáng lạn — hắn chú ý mình không được cười tươi quá, miễn cho lại bị hình dung là nụ cười đáng khinh không có ý tốt.

“Anh đâu có uống say. Ngược lại là em, tối hôm qua say không nhẹ. Em không nhớ sao? Là anh công em về đó.”

Em gái nghe vậy, cúi đầu cười cười, thoát nhìn giống như đang ngượng ngùng. Một em gái khác thấy thế, trừng mắt với Lý Tiêu, cười nói: “Ah, em thấy phía trước có cửa hàng bán đồ dân tộc, em đi qua trước, bái bái!”

Nói xong không đợi Lý Tiêu cùng em gái má lúm dễ thương trả lời đã đi mất, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu, rõ ràng là muốn tạo không gian riêng cho hai người, không muốn làm bóng đèn.

Lý Tiêu không biết hoa đào rơi xuống người mình, nhìn em gái kia chạy đi, quay đầu hỏi em gái còn lại: “Em muốn đi dạo ở đâu không?”

Em gái gật đầu: “Chúng ta qua bên kia đi, vừa rồi đi xe đạp không xem được, bây giờ đi xem đi.”

Vì thế hai người đi qua vài cái hẻm. Ngược lại là có vài cửa hàng rất thú vị, Lý Tiêu đi dạo một vòng, tại cửa hàng trang sức nhìn trúng một chiếc nhẫn thủ công, liền mượn ngón tay em gái để so, cho em gái mang thử một chút.

Hình dạng chiếc nhẫn đơn giản, hoa văn được điêu khắc thủ công, không tính là tinh xảo, nhưng tuyệt đối được cho cái độc nhất vô nhị trên thế giới. Em gái cho rằng Lý Tiêu muốn đưa cho mình, còn âm thầm cao hứng. Ai ngờ Lý Tiêu lấy xuống cái nhẫn vừa với ngón tay của mình xuống, mua một cái nhẫn lớn hơn mình một chút, là nhẫn dành cho nam.

Thì ra là hắn mua cho chính mình. Em gái nghĩ như thế, ngược lại không có nổi giận, cúi đầu cũng bắt đầu

chọn nhẫn. Cuối cùng chọn một chiếc nhẫn có hoa văn tương tự như Lý Tiêu, mua rồi đeo lên tay.

Lý Tiêu thấy em gái mua xong rồi, nghịch nhẫn trong tay, hỏi em gái: “Muốn đi đâu nữa không?”

Em gái gật gật đầu, vừa đi về phía trước vừa đưa tay đến trước mặt Lý Tiêu: “Thế nào? Đẹp không?”

Lý Tiêu đương nhiên nói là đẹp, sau đó hỏi em gái: “Tiếp theo em muốn đi đâu? Tìm bạn của em sao?”

“Ai da, không biết bây giờ bạn ấy đang chơi vui vẻ ở đâu đâu, chúng ta tiếp tục đi dạo phố đi, đến bữa tối em sẽ gọi điện thoại cho bạn ấy.”

Em gái nói, lại phát hiện một cửa hàng bán đồ mỹ nghệ, thấy trên tường treo một hàng tranh thêu, kích động chạy vào.

Lý Tiêu đang muốn vào theo, vừa quay đầu lại thấy một bóng dáng quen thuộc.

“Dịch Phàm!”

Mắt Lý Tiêu sáng lên, kêu lên.

Chu Dịch Phàm đang tại chụp hình trên cầu đá, nghe giọng Lý Tiêu, quay đầu lại. Đã thấy Lý Tiêu từ nơi không xa chạy đến chỗ cậu, vẻ mặt vui vẻ. Ngã tư đường ở thành cổ, người đến người đi, du khách bước đi chậm rãi trong đó, nào có giống Lý Tiêu chạy như điên như vậy? Đụng phải người cũng không dừng lại, chỉ xoay người cười nói xin lỗi, quay đầu lại chạy lên. Giống như có chuyện gì vui lắm, khiến hắn cao hứng đến mức không dừng lại được. *(edit tới đây ta lại nghĩ đến hình ảnh một con chó lông xù cực lớn vui vẻ chạy tới chỗ cực xươg =))*

Vui vẻ cũng có thể lây nhiễm qua người khác, Chu Dịch Phàm vốn thấy Lý Tiêu liêu lĩnh như vậy thì cau mày, đến khi Lý Tiêu chạy tới gần, cũng nhin không được khóe miệng cong lên.

“Xem ra cậu chơi rất vui vẻ.”

Chu Dịch Phàm nhắm máy ảnh ngay Lý Tiêu ấn shutter, giữ lại nụ cười của hắn. Nụ cười dưới ánh mặt trời, phát ra ánh sáng rực rỡ, còn chói mắt hơn cả đèn flash.

“Cậu đến đây khi nào? Sao lại không gọi điện cho tôi?”

Lý Tiêu hỏi.

“Hơn một tiếng. Tôi muốn chụp vài tấm về kiến trúc nơi đây, phong cảnh ở đây rất đẹp.”

Chu Dịch Phàm nói, đưa ảnh chụp đã chụp cho Lý Tiêu xem. Hình ảnh một ngôi nhà nhỏ bé, hình ảnh một người đứng trên cây cầu giữa sông, còn có một số hình ảnh sinh hoạt của người dân nữa.

Chu Dịch Phàm muốn cho Lý Tiêu xem ảnh chụp, Lý Tiêu nhìn cậu lấy máy ảnh, nhìn tay lục tìm ảnh chụp của Chu Dịch Phàm. Tay Chu Dịch Phàm cũng dễ nhìn như người cậu vậy, ngón tay thon dài, móng tay tròn trịa, giống như một tác phẩm nghệ thuật.

“Thế nào? Có đẹp không?”

Chu Dịch Phàm rất thích tìm tới những nơi xinh đẹp như vậy, cũng để lưu lại những khoảnh khắc xinh đẹp đó vĩnh viễn mà tự hào. Cậu không tính là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, chỉ là thích dùng máy ảnh lưu lại những hình ảnh cậu cho là đẹp nhất, khiến cho chuyến du lịch có ý nghĩa hơn một chút.

Lý Tiêu thấy Chu Dịch Phàm hưng phấn như vậy, rốt cuộc chuyển dời tầm mắt thành thật xem ảnh chụp, sau đó thật lòng khen ngợi: “Cậu chụp rất khá, mấy chỗ này tôi đều đi qua rồi, không phát hiện nó có thể đẹp như vậy.”

Hai người đứng ở bờ sông lật xem ảnh chụp, lại nhắc tới những món ngon ven đường, đang trò chuyện vui vẻ, bị Lý Tiêu bỏ quên, em gái tìm đến đây.

“Thì ra anh ở đây, em còn nghĩ là anh giận em nên bỏ đi đâu mất rồi.”

Em gái oán trách đấm Lý Tiêu một chút, giống như làm nũng.

Cái đấm này đương nhiên không mạnh, một chút cảm giác Lý Tiêu cũng không có. Thấy em gái giả vờ tức giận, hấn che ngực khoa trương kêu lên: “Ai dô, đau quá!”

Em gái sững sốt, phản ứng kịp, cười lại đánh Lý Tiêu vài cái. Hai người như vậy hồ động, trong mắt Chu Dịch Phàm nhìn thấy cực kỳ chói mắt, tâm tình tốt vừa rồi chuyển từ quang đãng sang nhiều mây.

“Hai người chơi đi, tôi đi trước.”

Chu Dịch Phàm nói xong cúi đầu đùa nghịch máy ảnh một chút, đang muốn đi về phía bên kia của cầu đá.

“Này, nếu gặp rồi, chúng ta đi cùng nhau luôn nha! Em gọi điện bảo Thu Hà đến đây, càng nhiều người càng vui.”

Em gái thấy Chu Dịch Phàm muốn đi, đuổi theo giữ lại nói. Thu Hà chính là em gái khác đi chung với cô.

Lý Tiêu cũng không muốn tách ra với Chu Dịch Phàm, giữ chặt Chu Dịch Phàm: “Đi cùng đi, một mình rất cô đơn đó?”

“Tôi không muốn làm bóng đèn, mấy người chơi đi, tôi tùy tiện đi chụp vài bức ảnh đây.”

Chu Dịch Phàm thở dài, cười có chút miễn cưỡng.

Cậu nói, Lý Tiêu nghe được, em gái cũng nghe được. Em gái cười cười, không nói chuyện, như là cam chịu mình và Lý Tiêu có chút ý tứ. Lý Tiêu chỉ cho rằng Chu Dịch Phàm đang nói đùa, trêu ghẹo nói: “Vậy đợi một lát Thu Hà đến, chúng ta cũng là bóng đèn luôn, ha ha ha.....”

Nói xong duỗi tay ra, ôm chặt bả vai Chu Dịch Phàm, lại vỗ vỗ vai em gái, đi trên cầu đá.

Lý Tiêu một bộ dáng anh trai tốt, tay phải ôm cổ Chu Dịch Phàm, cánh tay khoát lên trước ngực Chu Dịch Phàm. Vừa rồi chiếc nhẫn được hắc thường thức xong bị hắc tùy tay đeo trên ngón trỏ, đúng lúc khiến Chu Dịch Phàm thấy rõ ràng. *(lại hiểu lầm nữa rồi..chắc chắc)*

Mà chiếc nhẫn trên tay em gái, Chu Dịch Phàm cũng thấy qua. Liên tưởng đến tình cảnh hai người ở chung vừa rồi, Chu Dịch Phàm rất có lý do tin tưởng, Lý Tiêu đã thông đồng với em gái này rồi. Còn dùng đồ đôi, chuyện này không phải đã giải thích tất cả sao?

Chu Dịch Phàm biểu tình có chút duy trì không nổi, cười cũng cười không nổi, ngay cả giả vờ không quan tâm cũng làm không được. Thật ra cũng không ngoài ý muốn, Lý Tiêu vừa thấy chính là có ý tứ với cô ấy. Cũng không có gì hay mà tức giận, có tức giận cũng chỉ là giận mình thôi. Chu Dịch Phàm không thể không cúi đầu, miễn cho bị người nhìn ra mình bởi vì bất mãn mà âm thầm, về mặt muốn giết người.

Cho đến khi Thu Hà gia nhập, áp lực trong lòng Chu Dịch Phàm rốt cuộc dịu đi một chút.

Vì chuyển dời lực chú ý, thái độ Chu Dịch Phàm khác thường, biểu hiện rất nhiệt tình với Thu Hà. Có ý tới gần, nói rất nhiều, không dấu vết lấy lòng ca ngợi, có thể khiến cho con gái thoải mái, khiến cho con gái rung động.

Lý Tiêu ngay từ đầu rất cao hứng, Chu Dịch Phàm rất hòa hợp, hơn nữa thoát nhìn tâm tình không tệ. Nhưng sau đó, trong lòng hắc có chút tư vị khó nói. Chưa chưa nghĩ, Chu Dịch Phàm người này nói lên lời ngon tiếng ngọt đến chết người thế kia. Còn có biểu tình kia, động tác săn sóc kia..... Đây, cười sáng lạn như thế làm gì? Khí chất cao lãnh băng sơn cậu vứt đi đâu rồi hả?!!

Vì thế Lý Tiêu bắt đầu phá hoại, thường thường đi bên cạnh Chu Dịch Phàm, thề muốn làm bóng đèn đến cùng. Cố tình Chu Dịch Phàm đối với hắc nhìn như không thấy, khóe mắt đều không liếc hắc một cái. Vì trốn hắc, trực tiếp kéo Thu Hà qua hẻm bên cạnh, muốn có thể giới hai người!

Lý Tiêu nóng nảy, trong lòng không hiểu sao cảm thấy khó chịu. Đối với chuyện này, hắc lấy cớ là lo lắng

Chu Dịch Phàm, đóa hoa sen trắng cao lãnh thanh khiết sẽ bị một người lai lịch không rõ lừa gạt vậy bản.

Thu Hà là một người lai lịch không rõ tâm tư xấu xa? Lý Tiêu hiển nhiên quên chuyện tối hôm qua cùng người ta high đến hơn nửa đêm, uống rượu say mềm.

Lý Tiêu muốn đuổi theo, nhưng mà hắn không biết tay của em gái má lúm khi nào đã khoác lên tay hắn.

Em gái giữ chặt hắn, ái muội chớp mắt: “Thu Hà rất thích bạn của anh, anh sẽ không muốn làm bóng đèn thật đó chứ?”

Lý Tiêu gạt đầu, hắn thật đúng là muốn đi làm bóng đèn, một trăm woát!

Em gái thấy hắn gạt đầu, “phốc” một tiếng cười rộ lên: “Không lẽ anh cũng thích Thu Hà? Thế nhưng em và cô ấy đã thỏa thuận, bạn anh là của cô ấy, anh là của em.”

Em gái cười rộ lên, hai má lúm vẫn dễ thương như vậy, nhưng là phong cách lại trở nên có chút thay đổi. Lý Tiêu còn nhớ rõ mấy giờ trước em gái vừa cúi đầu ngượng ngùng mỉm cười dịu dàng, không giống như bây giờ khuôn mặt đầy vẻ đắc ý, còn mang chút bá đạo?

Lý Tiêu càng thêm xác định Thu Hà lai lịch không rõ ràng, hơn nữa còn có tâm tư bất chính với Chu Dịch Phàm.

“Sao vậy? Bị dọa rồi sao?”

Em gái thấy biểu tình Lý Tiêu đại ra, cười tí mắt.

Lý Tiêu lắc đầu, trầm ngâm hồi lâu, vẫn chưa nói ra một chữ. Em gái đang muốn mở miệng an ủi một phen, Lý Tiêu đột nhiên vắt chân lên chạy, lập tức đã không thấy bóng người.

“Mình..... dọa người như vậy sao?”

Em gái sờ sờ mặt mình, có chút ủy khuất lắm lắm.

41. Chương 41

Lý Tiêu chưa từng muốn tìm thấy Chu Dịch Phàm như thế. Vừa nghĩ đến Chu Dịch Phàm sẽ phát sinh gì đó với Thu Hà, trong lòng hắn tựa như có một tảng đá, cực kỳ nghẹn. Hắn đi qua từng hẻm một, thậm chí không buông tha bất cứ một ngõ tối nào, không đầu không đuôi bay loạn giống như ruồi bọ. Vừa chạy, vừa

gọi điện thoại cho Chu Dịch Phàm, nhưng không có ai nhận điện thoại.

Cho đến khi ánh sáng cuối cùng biến mất nơi chân trời, Lý Tiêu mờ mịt đứng ở đầu đường nơi đã gặp Chu Dịch Phàm. Lý Tiêu suy nghĩ, có phải Chu Dịch Phàm đã về khách sạn rồi không? Có mang theo Thu Hà không?

Nghĩ đến khả năng Chu Dịch Phàm mang Thu Hà đến phòng khách sạn nơi bọn họ đang ở, cả người Lý Tiêu chấn động — tuyệt đối muốn ngăn cản bọn họ! Hắn dứt khoát xoay người, chuẩn bị khí lực, chuẩn bị một hơi chạy ra khỏi thành cổ, bắt xe đi về khách sạn.

Ai ngờ khi đang chuẩn bị chạy đi, trong nháy mắt xoay người ngẩng đầu kia, tất cả khí lực đều bị rút hết. Người hắn muốn tìm, thế nhưng lại đang ở phía sau hắn. Đương nhiên người hắn không muốn nhìn thấy, cũng ở đó.

Thu Hà kéo tay Chu Dịch Phàm, trên mặt mang theo nụ cười hạnh phúc khiến Lý Tiêu khó chịu. Em gái má lúm cũng ở đó, vừa thấy Lý Tiêu liền mỉm cười vẫy vẫy tay với hắn.

“Nghe nói anh bị dọa chạy? Ha ha..... anh thật là thú vị.”

Người mở miệng đầu tiên là Thu Hà, cười nói mà không biết liêm sỉ dựa vào trên người Chu Dịch Phàm. Lý Tiêu chỉ cảm thấy đầu nóng lên, ngay khi mọi người chưa kịp phản ứng, hắn đã chen vào giữa Thu Hà.

“Mấy người đi đâu vậy? Tôi tìm mấy người cả một buổi chiều! Đi thôi, cùng đi ăn cơm tối thôi, tôi nhìn thấy một nhà hàng Thái không tệ, rất đông khách, hương vị nhất định rất ngon.”

Lý Tiêu bỏ qua ánh mắt kỳ quái của bọn họ, thản nhiên nói, kéo Chu Dịch Phàm đi. Đi hai bước, thấy em gái không theo kịp, hắn còn quay đầu giả mù sa mưa hỏi thăm một câu: “Đi nhanh lên, theo sau nha!”

Hai em gái đứng ở tại chỗ theo dõi hắn, thần sắc quái dị, dưới sự trợ giúp của phong nền âm u của thành cổ, thoát nhìn giống nữ quỷ.

“Chúng tôi ăn rồi.”

Chu Dịch Phàm nhẹ nhàng lấy tay Lý Tiêu kéo tay cậu ra, chậm rì rì nói một câu

Lý Tiêu lại giống như không nghe thấy, mặt không đổi sắc.

Hắn nhìn hai em gái, cười rất chân thành: “Ồ, mấy người ăn rồi à? Một khi đã như vậy, trời tối rồi hai em cũng về sớm đi, chúng ta liên lạc sau nhé, ha ha ha ha.....”

Nói như thế, tay hắn cũng không nhàn rồi. Nắm tay Chu Dịch Phàm hai lần, bị đánh hai lần, hắn dứt khoát mạnh dạn đưa tay ôm chặt vai Chu Dịch Phàm. Động tác này hắn làm vô số lần, vô cùng thành thạo. Cho dù Chu Dịch Phàm phản kháng như thế nào, đều bị Lý Tiêu dùng lực ấn xuống.

Cuối cùng Lý Tiêu cơ hồ là kéo Chu Dịch Phàm rời đi, sau đó hai em gái nói gì đó hắn cũng không nghe rõ cũng không để ý. Hắn hận không thể không quen biết hai người, miễn cho Chu Dịch Phàm bị bắt cóc, hoặc là, đặt lực chú ý lên một người con gái không quan trọng.

Trong mắt của hắn, Chu Dịch Phàm cho dù đối xử dịu dàng hòa ái với con gái, thì vẫn luôn có khoảng cách nhất định. Khoảng cách này thoát nhìn không xa, nhưng hắn biết, muốn vượt qua khoảng cách đó, tuyệt đối còn khó hơn trèo đèo lội suối. Hôm nay là lần đầu tiên hắn thấy Chu Dịch Phàm đến gần con gái, còn rất ân cần, một chút khoảng cách cách đó cũng không có.

Chu Dịch Phàm không biết Lý Tiêu làm cái quỷ gì, có lẽ là uống lộn thuốc rồi. Đi ra khỏi thành cổ, đến một chỗ không người, tay Chu Dịch Phàm dùng sức vặn tay Lý Tiêu, Lý Tiêu đau đến mức kêu: “Đau đau đau”, không dám lơ đãng nữa.

“Không phải cậu muốn ăn tối sao?”

Chu Dịch Phàm sửa sang lại sơ mi bị làm loạn, giọng điệu không tốt hỏi.

“Dù sao cậu cũng ăn rồi, tôi có ăn hay không cũng có vấn đề gì đâu chứ?”

Lý Tiêu che tay phải bị vặn, thoát nhìn có chút khó chịu.

Chu Dịch Phàm một chút cũng không quan tâm Lý Tiêu có buồn phiền hay tức giận không. Cậu vừa nghĩ đến Lý Tiêu cùng người nào đó mua nhẫn đôi, thì cậu rất muốn đấm cho Lý Tiêu một đấm, sau đó lấy nhẫn xuống. So với hắn cậu càng buồn phiền càng tức giận hơn mới đúng đó!

“Cậu ăn hay không ăn!”

Chu Dịch Phàm hung hăng bỏ lại một câu, xoay người đi mất. Vừa lúc điện thoại vang lên, Chu Dịch Phàm cầm di động ra. Còn chưa nghe máy, Lý Tiêu lại nổi điên, đưa tay giật mất.

Chu Dịch Phàm nhất thời không chú ý, bị Lý Tiêu giật mất, tức giận đến mắng to: “Cậu bị điên à? Trả điện thoại lại cho tôi!”

Lý Tiêu cầm di động chạy ra xa mới dừng lại. Trong bóng đêm, ánh sáng điện thoại hắt lên mặt hắn, thoát nhìn có chút quỷ dị.

Đúng lúc Lý Tiêu phát hiện người gọi điện thoại đến chính là Thu Hà, vẻ mặt của hắn đã quỷ dị lại lộ ra

vài phần dữ tợn, giống như bắt gian, giống như người chồng bị ruồng bỏ.

Hắn hung tợn tắt điện thoại, vừa lúc Chu Dịch Phàm đi tới.

“Đưa điện thoại cho tôi.”

Chu Dịch Phàm vươn tay ra.

Lý Tiêu nhìn chằm chằm Chu Dịch Phàm một lúc, cúi đầu bằng tốc độ nhanh nhất xóa số điện thoại của Thu Hà, ngay cả lịch sử trò gọi điện cũng xóa đi.

“Cậu làm gì vậy?”

Chu Dịch Phàm nhú mày hỏi. Lại không đợi nữa, đi lên giật lấy điện thoại.

Lý Tiêu đã làm xong chuyện mình muốn làm, Chu Dịch Phàm muốn cướp, hắn sẵn sàng dang hai tay.

Phát hiện lịch sử gọi điện bị xóa, số điện thoại của Thu Hà vừa lưu vào chiều hôm nay cũng không thấy, tâm tình Chu Dịch Phàm có chút vi diệu. Đương nhiên là cậu tức giận, buổi chiều hôm nay Lý Tiêu có chút kỳ lạ. Đồng thời lại nhin không được nghi ngờ, Lý Tiêu khác thường như thế, có phải là bởi vì..... ghen không?

Vừa nghĩ đến đây, Chu Dịch Phàm theo bản năng bác bỏ, đây tuyệt đối là do mình nghĩ nhiều rồi. Xác suất ghen này so với xác suất Lý Tiêu uống lộn thuốc còn thấp hơn.

Cứ việc Chu Dịch Phàm đã rất cố gắng phân tích vấn đề một cách khách quan, nhưng ánh mắt cậu nhìn Lý Tiêu vẫn mang theo một tia tìm tòi nghiên cứu. Ánh mắt đó khiến Lý Tiêu chột dạ. Nhưng mà chột dạ cũng chỉ có một giây. Lý Tiêu nhớ tới hắn gọi điện thoại cho Chu Dịch Phàm nhiều như vậy, Chu Dịch Phàm đều không nhận – có lẽ là vì để có thời gian ở bên cạnh em gái, trong lòng bốc lên một ngọn lửa.

“Ừm, không cần thận xóa một số điện thoại của cậu rồi. Để tôi đền lại cho cậu, đưa đây, tôi cho cậu số điện thoại của tôi.”

Lý Tiêu nói lại muốn lấy điện thoại Chu Dịch Phàm lần nữa. Trên mặt hắn không có nụ cười vui đùa như thường ngày, ẩn ẩn lộ ra vài phần lãnh ý, không giống nói đùa.

Chu Dịch Phàm né tránh tay Lý Tiêu tay, đối với sự thay đổi của Lý Tiêu vẫn chưa để trong lòng. Chỉ là kỳ quái, từ năm đầu tiên học Đại học, số điện thoại của Lý Tiêu vẫn còn lưu trong điện thoại, chưa từng đổi, như thế nào đột nhiên tìm cậu muốn lưu số điện thoại chứ? Chẳng lẽ buổi chiều đầu bị cửa kẹp nên mới thế?

“Số điện thoại của cậu? Cậu có mấy số?”

“Chỉ có một nha, là cái số trước đây đó.”

Lý Tiêu đương nhiên nói.

“Đã lưu.”

Ánh mắt Chu Dịch Phàm nhìn Lý Tiêu giống như nhìn một tên thần kinh, để điện thoại vào trong túi quần, bắt đầu đi dưới đèn đường. Nơi cậu và Lý Tiêu quá tối.

Vị trí của bọn họ ở rất xa trung tâm thành cổ. Lý Tiêu kéo cậu đi trên con đường xa lạ đó, trên đường không thấy được nhiều người, ngay cả xe cho thuê cũng ít khi chạy qua, xung quanh rất im lặng. Cả buổi chiều Chu Dịch Phàm phải ứng phó Thu Hà, lại cố tình làm ra vẻ thân mật, thật sự là hao tâm tổn sức. Chu Dịch Phàm rất mệt, trong lòng mệt, cậu thậm chí nghĩ muốn về khách sạn nghỉ ngơi thật tốt.

Nhưng mà Lý Tiêu không có cho Chu Dịch Phàm như ý nguyện. Chu Dịch Phàm đi chưa được vài bước, Lý Tiêu đột nhiên đuổi theo cậu, từ sau lưng ôm cậu.

Bị tập kích bất thành khiến tim Chu Dịch Phàm đập chậm nửa nhịp. Sau khi tim đập chậm nửa nhịp, ngay lúc hô hấp Lý Tiêu gấp hơn bình thường một chút, dần dần đập nhanh hơn.

“Nếu đã lưu số điện thoại của tôi, vì sao lại không nhận điện thoại? Nhận một cú điện thoại của tôi, cậu sợ rằng sẽ mất thời gian ở bên cạnh Thu Hà sao?”

Giọng Lý Tiêu trầm thấp vang lên bên tai Chu Dịch Phàm, khiến cả người Chu Dịch Phàm giống như có một dòng điện chạy qua vậy, một trận run rẩy. Cậu hít một hơi thật dài, ổn định tinh thần. Muốn rời khỏi sự ôm ấp nguy hiểm của Lý Tiêu, lại phát hiện mình không thể thoát ra được.

“Buông ra.”

Chu Dịch Phàm cố gắng khiến cho giọng mình có vẻ bình tĩnh, không bộc lộ một chút cảm xúc nào.

Sắc trời càng ngày càng tối, con đường cách đó không xa, thỉnh thoảng có người đi đường đi qua đi lại. May mà bọn họ cũng không phát hiện ra hai người trong tối, bằng không còn tưởng rằng là kẻ bắt cóc và con tin đó chứ.

Lý Tiêu nghe giọng Chu Dịch Phàm, lại không để ý nghĩa của câu nói kia. Giống như khi hần uống say vậy, hần thích thậm chí mê luyến (*mê muội + lưu luyến*) cảm giác bây giờ — ôm Chu Dịch Phàm, ngửi mùi hương sữa tắm sau gáy cậu, còn có cảm giác muốn chiếm lấy cậu. Cho nên Lý Tiêu không buông tay, không buông ra, ngược lại càng ôm chặt Chu Dịch Phàm hơn.

Vì trấn an Chu Dịch Phàm, cũng vì cho mình một lý do thích hợp, hắn nói với Chu Dịch Phàm: “Cậu vẫn không nhận điện thoại, khiến tôi rất lo lắng. Tôi lo lắng cậu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, với tư cách là người đã rủ cậu đi du lịch chung..... là bạn tốt của cậu..... tôi phải có trách nhiệm với cậu..... tôi.....”

Tôi muốn hôn cậu.....

Trong lòng Lý Tiêu nói như thế. Nhưng không có say rượu để lấy cớ, hắn ngay cả động cũng không dám động.

42. Chương 42

Bị người mình thích ôm chặt lấy, khó tránh khỏi sinh ra một loại ảo giác hạnh phúc khi mình thích người đó mà người mình thích đó đang ôm mình. Lấy thân thủ Chu Dịch Phàm, muốn tránh thoát bị một người ôm thực ra không khó lắm. Nhưng ảo giác hạnh phúc này khiến cậu luyện tiếu không muốn tránh ra. Thậm chí vừa rồi cậu thoáng giây dựa, lại càng được vội vàng ôm chặt hơn. Điều này làm cho cậu vui sướng, có lẽ Lý Tiêu cũng thích cậu, để ý cậu.

Chu Dịch Phàm nghĩ đến khả năng đó, cả người dâng lên một trận khoái cảm tê dại, bị Lý Tiêu đẩy về phía trước thoáng cong người, không tự chủ được co lại một chút.

Hô hấp bắt đầu không thể điều khiển tự động nhanh dần, cậu hồi hộp hơn nữa lại thất thố. Lý trí nói với cậu rằng, cậu nhất định phải lãnh tĩnh (*lạnh lùng + bình tĩnh*), đáp án đang nằm trong tay Lý Tiêu, cậu không nên tự mình đoán mò. Cậu nhất định phải lãnh tĩnh, không thể bị sự ầm ập nhất thời này làm choáng váng đầu óc, tự mình đa tình, lại rơi vào cảm giác từ kỳ vọng rơi xuống tuyệt vọng.

Chu Dịch Phàm nghĩ như thế, gần như dùng hết hơi sức của mình, mới khiến mình rời đi sự ầm ập khiến mình tham luyến (*tham lam + lưu luyến*).

Cậu ra vẻ trấn định, cúi đầu giả vờ sửa sang lại góc áo của mình. May mà có bóng đèn ngăn cản, không ai nhìn thấy được đầu ngón tay đang run rẩy của cậu.

Hai người đứng đối mặt với nhau trong đêm. Cách nhau chưa đến một bước chân, nhưng lại không thấy rõ mặt đối phương. Đối với Chu Dịch Phàm mà nói, như vậy cũng tốt. Như vậy cậu đã có thể không cần che giấu tình cảm nồng nhiệt trong mắt mình nữa, không cần lo lắng bị người khác phát hiện, cậu lại càng thích người trước mắt nhiều hơn. Cậu có thể không kiêng kị gì, dùng ánh mắt khát vọng nhìn hắn, cho dù giờ phút này hắn cái gì cũng nhìn không thấy. Thật đáng buồn, cậu chưa từng nghĩ tới thích một người sẽ khiến cậu trở nên đáng buồn như vậy, chỉ dám nhìn người gần trong gang tấc như thế mà thôi, cho dù người đó ở ngay trong tầm tay nhưng mình lại không thể chạm tới.

Cho đến khi một chiếc ô tô chạy qua, xua tan đi sự yên tĩnh. Ánh sáng chột lóc lên của đèn xe, cũng phá tan tấm màn màu đen.

Trong chột lóe đó, Chu Dịch Phàm nhìn thấy sự mê mang trong mắt Lý Tiêu, biểu tình còn kinh hoảng và thất thố hơn cả cậu, giống như đứa trẻ đã làm sai chuyện gì đó. Mà Lý Tiêu cũng thấy, Chu Dịch Phàm nhìn hắn, trong mắt che dấu tình cảm gì đó mà hắn không hiểu.

Trong bóng đêm tiếp tục im lặng đó, tựa hồ tại âm thầm tích tụ sức bật kinh người. Không biết là ai hành động đầu tiên, đi tới một bước, dựa vào cực kỳ gần nhau. Hai người cao gần bằng nhau, chỉ nghiêng đầu, là đã có thể gần bó dựa sát vào nhau. Không biết là tay ai giữ đầu ai, tay ai ôm lấy eo ai. Rồi sau đó khẽ vuốt, theo nụ hôn triển miên kia, khiến hai người lâm vào điên cuồng đòi hỏi lẫn nhau.

Lý Tiêu không uống say, không tìm thấy lý do hôn môi cũng không tìm thấy lý do khiến cho lòng dạ hắn thanh thản. Hắn chỉ biết là, hắn cực kỳ thích cảm giác bây giờ, hắn cực kỳ thích dán lên bờ môi ấm áp mềm mại đó vào giờ phút này. Hắn bá đạo xâm chiếm đối phương, mặt nạ thích cười mà vô hại ngày thường toàn bộ bị dỡ xuống, lộ ra bản tính phúc hắc và xâm lược. Hắn không cho người hôn môi với hắn có chút lùi bước, hắn hưng phấn đến mức muốn hủy đi tất cả. Lý trí không biết bị ném đến mấy vạn năm ánh sáng nào rồi, giờ phút này Lý Tiêu phẳng phất chỉ biết theo đuổi bản năng nguyên thủy.

Một phút đó Chu Dịch Phàm cảm thấy Lý Tiêu rất xa lạ. Từng bước lui lại, đến sau này hoàn toàn bị nắm giữ chỉ có thể đón ý nói hùa. Càng ngày càng nguy hiểm, Chu Dịch Phàm không thể không kêu ngừng, đẩy Lý Tiêu ra. Cậu không ở nơi bất cứ lúc nào sẽ có người đến này gấp gáp mà đánh đã chiến trong tình trạng không có lý trí. Cho dù đối phương là người mình thích, thậm chí là người mình cầu mà không được.

Sau khi Lý Tiêu bị đẩy ra, giống như đã bừng tỉnh, ngốc ngốc đứng tại chỗ. Tự mình ảo não, mình không bằng cảm thú, thế nhưng lại có tâm tư đen tối như thế với bạn bè! Không quan tâm đến địa điểm mà sờ mà hôn cậu! Hiển nhiên là hắn đã quên Chu Dịch Phàm cũng chủ động tới gần và đáp lại, thậm chí tất cả đều là lỗi của hắn, hắn không nên nghĩ Chu Dịch Phàm cũng là người giống như hắn vậy.

Chu Dịch Phàm thấy Lý Tiêu không nói lời nào, bản thân mình cũng không mở miệng. Cậu cũng thật sự không biết nói gì trong tình cảnh này.

Lại là một chiếc ô tô chạy qua, Chu Dịch Phàm cúi đầu không nhìn Lý Tiêu. Lý Tiêu lại thấy tai và má hồng hồng của cậu, trong lòng càng thêm áy náy.

“Xin lỗi..... Tôi.....”

Chu Dịch Phàm không nghĩ tới câu đầu tiên nghe được sẽ là câu này, trong lòng trầm xuống, lạnh giọng cắt ngang lời Lý Tiêu: “Về thôi.”

Sẽ không lại là: “Tôi uống say ” Nói như vậy đó chứ? Hoặc là “Tôi uống lộn thuốc ” “Đầu bị cửa kẹp” “Tôi sốt đến hồ đồ rồi”.....

Đối với Chu Dịch Phàm đột nhiên lên tiếng ngắt lời, trong lòng Lý Tiêu sáng tỏ — quả nhiên tức giận. Cũng không vội vã giải thích, trong lòng rối như tơ vò, cũng không biết giải thích như thế nào thì Chu Dịch Phàm mới tha thứ. Đồng thời bởi vì ý thức được mình có cảm giác với Chu Dịch Phàm, mà thật sự khựng hoảng

Lý Tiêu cứ như vậy cúi đầu đi về với Chu Dịch Phàm, hai người đều chưa muốn bắt xe để về, lần đi này lại mất gần một tiếng mới về tới khách sạn.

Chu Dịch Phàm thở phì phì đi vào cửa lớn khách sạn, cô lễ tân thấy cậu, đầu tiên là sửng sốt, sau đó thấy Lý Tiêu cúi đầu đi sau, che miệng cười tủm tỉm, nói cái gì mà “Tiểu công cãi nhau với tiểu thụ” “Tiểu thụ cáu kỉnh” linh tinh nói.

Chu Dịch Phàm nghe trên mặt càng hồng, mím môi, liền có một trận đau đốn truyền đến. Nhớ đến là do màn hôn môi bạo liệt vừa rồi tạo thành. Nghĩ đến đây, Chu Dịch Phàm hận không thể tìm một chỗ trốn đi. Dưới chân bước chân nhanh hơn, gần như là chạy về phòng.

Lý Tiêu cả người bao phủ một tầng hơi thở hắc ám, thoát nhìn giống như người sống chó lại gần. Nghe cô lễ tân nói, bởi vì không hiểu “Tiểu công” “Tiểu thụ” là gì, cho nên hắn cũng không để ở trong lòng.

Đi đến cửa phòng, Lý Tiêu tay nắm cửa chậm chạp không vào.

Trong đầu lóe qua hình ảnh lần đầu tiên hôn môi Chu Dịch Phàm, mà cảm giác không lâu trước cùng Chu Dịch Phàm gần sát dây dưa dường như vẫn còn lưu lại trên môi. Lý Tiêu vừa nghĩ đến thì miệng khô lưỡi khô, nhẹn không được liếm liếm môi. Nhìn cửa phòng nửa khép kia, nhìn bóng dáng Chu Dịch Phàm mơ hồ trong phòng, hắn đột nhiên có chút kinh hoảng. Sợ mình sau khi đi vào lại không khống chế được bản thân, làm ra chuyện gì khác người.

Lý Tiêu lựa chọn rời đi. Gửi cho Chu Dịch Phàm một tin nhắn, nói trong nhà đột nhiên có chuyện, đi trước một bước. Cứ như vậy mà ném Chu Dịch Phàm đi, để Chu Dịch Phàm lại một mình, trong căn phòng ảm áp nhưng lạnh lẽo, nhìn tin nhắn đột nhiên xuất hiện, ngăn người cả một đêm.

“Quả nhiên là mình tự mình đa tình.”

Lý Tiêu kéo theo sự thấp thỏm bất an, ngại ngần do dự mà đi, không lưu lại một đám mây. Để lại một người đau khổ tựa như Luân Hồi (*sống đi chết lại*). Trước kia cậu đã từng trải qua một lần, nên lần này cũng không còn đau như thế nữa, cho nên có thể chống đỡ qua một đêm nay. Lại học thêm một bài học, ít nhất Chu Dịch Phàm học được một chuyện — triệt để buông tay.

43. Chương 43

Lý Tiêu không về trường học, trực tiếp trở về nhà. Dù sao trường học cũng cho nghỉ dài hạn mười một ngày, không cần đi học.

Về nhà ngày đầu tiên, Lý Tiêu ngủ thiên hôn địa ám, liều mạng để có tâm thái (*tâm tình + dáng vẻ*) tích cực, quên đi cảm giác đặc biệt sinh ra với Chu Dịch Phàm. Nhưng mà hiệu quả cũng không rõ ràng.

Buổi tối bị mẹ gọi lên ăn cơm, chiếc nhẫn mua ở thành cổ đúng lúc rơi ra. Vốn chính là mua cho mẹ, thiếu chút nữa quên. Trước đây mẹ cũng có nhẫn, nghe nói là chuyên môn dùng đến thử nghiệm có chì trong mỹ phẩm không. Sau này bị nhóc em làm mất, vì thế mà mẹ thường xuyên buồn lo vô cớ, lo lắng mình sẽ trúng độc. Cho nên lúc ở cổ thành nhìn thấy nhẫn được làm thủ công, Lý Tiêu liền mua cho mẹ một cái. Với thể trọng (*cơ thể + trọng lượng*) áp đảo người thường của mẹ, mua nhẫn của nam là thích hợp nhất.

Trên bàn cơm, ba Lý bỏ xuống sách bài tập của em trai, phê bình nó: “Con viết bài tập giống như *Thiên Thư* thế, con nhìn đi, ba thấy ngay cả con xem nó cũng không hiểu.”

(Thiên Thư: sách trời. Theo ta hiểu thì ở đây có nghĩa là em trai Lý viết chữ rất xấu, không đọc được =))

Mẹ Lý đang bưng thức ăn đặt lên bàn vừa lúc nghe thấy, đi qua nhéo nhéo lỗ tai cậu nhóc: “Không phải bảo con viết cẩn thận rồi sao? Đi viết lại, viết xong rồi ăn.”

Cậu nhóc vội vàng trốn đến phía sau ba Lý: ” Đã tiến bộ hơn so với lần trước rồi mà, không tin mẹ hỏi ba ba đi.”

Ba Lý khụ khụ, gật đầu: “Có một chút tiến bộ. Ăn cơm trước, ăn xong sau đó dạy lại nó.”

So sánh cách giáo dục bằng nắm đấm của mẹ Lý, ba Lý hiểu ý mềm mỏng hơn nhiều. Cậu nhóc được sự ủng hộ của ba, chạy đến bên cạnh bàn ăn, thò tay cầm đùi gà lên liền cắn. Mẹ Lý thấy ba Lý giải vây cho cậu nhóc, cũng không truy cứu nữa. Chỉ trừng mắt nhìn con trai một cái, phân phó nói: “Đi rửa tay!”

Lý Tiêu ngồi đối diện với ba Lý, không nói một tiếng. Mẹ Lý dường như bị chiếc nhẫn mua chuộc, vừa ngồi xuống liền gắp một đĩa đồ ăn Lý Tiêu thích ăn cho hắn.

“Ăn nhanh đi, mẹ đặc biệt mua cho con đó.”

Lý Tiêu liền vui đầu ăn cơm. Ngẫu nhiên ba Lý hỏi vài câu tình hình ở trường, lại nói chuyện vài sinh viên bị mất tích được báo chí đưa tin mấy ngày gần đây. Đầu óc Lý Tiêu toàn bộ đều nghĩ đến Chu Dịch Phàm, ậm ừ trả lời qua loa. Ngược lại là chuyện sinh viên mất tích gợi lên sự chú ý của hắn. Hắn nghĩ đáng về Chu Dịch Phàm dễ nhìn như vậy, mà bây giờ biến thái lại nhiều như vậy, Chu Dịch Phàm một người từ xa trở về có bị lạc đường không ta, hoặc là ví tiền bị trộm, hoặc là bị xe trái phép lừa gạt.....

Lý Tiêu càng nghĩ càng lo lắng, ăn cơm hai ba đĩa xong bỏ chạy về phòng, lấy di động gọi điện thoại cho Chu Dịch Phàm.

Điện thoại vang ba lần mới có người nhận, truyền đến giọng của Chu Dịch Phàm.

“Gi?”

Chỉ có một chữ này, một chữ vô cùng đơn giản, một chữ không thể hiện rõ cảm xúc, khiến cho tim Lý Tiêu như nổi trống. Chỉ vì bên kia điện thoại là Chu Dịch Phàm, cảm rề trong đầu hần xua đi không được, Chu Dịch Phàm.

“Lý Tiêu? Có chuyện gì sao?”

Im lặng thật lâu khiến Chu Dịch Phàm lại lên tiếng hỏi thăm.

Lý Tiêu biết bản thân mình rất không thích hợp. Hần rất chắc chắn mình không thích nam, hần không phải đồng tính luyến ái. Nhưng vì sao lại có thể sinh ra cảm giác kì lạ như vậy với Chu Dịch Phàm? Vì sao, chỉ là nghe thấy giọng của cậu đã thấy rung động?

“Không có gì, cậu về nhà chưa?”

Trước lúc Chu Dịch Phàm tắt điện thoại, Lý Tiêu mở miệng. Giọng điệu hần bình tĩnh, giống như ân cần hỏi thăm bình thường. Lại giống như có áp lực gì đó, giọng nói trầm hơn trước đây rất nhiều.

“Tôi đang ở trường.”

Chu Dịch Phàm trả lời, bên trong điện thoại loáng thoáng truyền đến tiếng trò chơi của Tiền Cung.

“Cậu.....”

Lý Tiêu còn muốn nói chuyện, lại bị Chu Dịch Phàm cắt đứt.

“Tôi còn muốn đọc sách, không có gì muốn nói, tôi tắt điện thoại đây.”

“Được rồi, gặp lại sau.”

Chu Dịch Phàm tắt điện thoại, bên tai Lý Tiêu chỉ còn lại tiếng “tút tut” báo bận. Cứ như thế, hần lại không có lập tức bỏ điện thoại xuống, ngược lại ngẩn người.

Chu Dịch Phàm dường như càng lạnh đạm hơn, lễ phép mang theo xa cách, đối xử với hần giống như một người bạn học có mối quan hệ không gần không xa. Như vậy..... hình như cũng rất tốt. Cách xa nhau, mình cũng sẽ từ từ trở lại bình thường chứ?

Cậu Lý Tiêu, Diệp Y là niềm kiêu ngạo của nhà họ Lý. Mười bốn tuổi y vào đại học, mười tám tuổi xuất ngoại, hai mươi hai tuổi đạt được bằng tiến sĩ tâm lý học, thuận lợi định cư ở nước ngoài.

Đáng tiếc sau này xảy ra chút chuyện, Diệp Y bị liên lụy vào một vụ mưu sát. Tuy rằng thuận lợi thoát thân, lại sinh ra chán ghét với công việc đó, liền trở về nước. Bây giờ đang làm bác sĩ tâm lý ở một bệnh viện nhỏ.

Sau khi ý đồ đuổi Chu Dịch Phàm ra khỏi đầu mình không có kết quả, Lý Tiêu đi tìm ông cậu là bác sĩ tâm lý này của mình.

Bệnh viện rất nhỏ, văn phòng cũng rất nhỏ, một cái cửa sổ nhỏ, một cái bàn, hai chiếc ghế dựa, không còn gì khác nữa.

Lý Tiêu ngồi ở trên ghế, nhìn thấy cậu rót một ly nước từ bình nước công cộng ngoài hành lang.

“Cảm ơn.”

Lý Tiêu cho rằng là rót nước cho mình, đưa tay ra nhận lấy. Ai ngờ cái người lớn hơn hẳn cả bố tuổi, người cậu của hắn trực tiếp vòng qua hắn, yên vị ngồi ở trên một cái ghế dựa khác.

“Nói đi, tìm cậu có chuyện gì?”

Diệp Y uống một ngụm nước, chậm rãi hỏi.

Về ngoài của Diệp Y người này coi như là đẹp trai, cách ăn mặc rất thoáng, đều khiến người khác hoài nghi y là minh tinh nào đó chẳng. Nhưng tính tình y cổ quái, bình thường biếng nhác lúc nào cũng lười thôi lếch thếch, cũng không thích kết giao với người khác, ngay cả một người bạn cũng không. Diệp Y từ nhỏ đã sống trong hào quang, học hành nhiều, cả ngày đều bề bộn nhiều việc, cho nên Lý Tiêu và người cậu này cũng không rất thân thiết. Đối mặt với chiếc áo sơ mi không cài nút đàng hoàng của cậu mình, Lý Tiêu đã bắt đầu hối hận vì đã tìm y.

“Yêu đương?”

Lý Tiêu không nói lời nào, Diệp Y cũng không vội, một câu tuy là hỏi, vẻ mặt lại giống như là khẳng định.

“Không phải!”

Lý Tiêu vội vàng phủ nhận, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng Diệp Y.

Diệp Y không cho ý kiến, gật gật đầu: “Biết rồi.”

Sau đó lại uống một ngụm nước, từ sau bàn làm việc lấy ra một tờ giấy nhăn nheo đưa cho Lý Tiêu.

“Vẽ một bức tranh, tùy tiện vẽ.”

Lý Tiêu cầm giấy, nhú mày: “Bút đâu?”

Diệp Y lại tìm trong ngăn kéo bàn làm việc một lần nữa, không tìm được bút. Vì thế chạy ra khỏi văn phòng nhỏ hẹp, không biết đi đâu.

Lý Tiêu bóp trán, cảm thấy mình không nên ôm nhiều hy vọng với ông cậu nhà mình. Một chút hi vọng cũng không có, coi như đến thăm y cũng tốt, đợi một lát thì chào một tiếng rồi đi!

Lý Tiêu không nghĩ tới lần đợi chờ này, sẽ chờ mất một tiếng. Khi cậu hần trở lại, cầm trong tay một hộp bút chì màu màu sắc sặc sỡ, còn chưa gỡ tem.

“Đến đây, đến đây, đến đây. Cho con vẽ gì con thích đó, trước đây cậu chưa chơi với con bao giờ, bây giờ cùng vẽ với con coi như bồi thường, ha ha ha ha.....”

Diệp Y đi vào văn phòng, cười đến vô tâm vô phể. Lý Tiêu đối mặt với ông cậu nhà mình, rất lâu không tìm được tiếng nói. Người này rời đi lâu như vậy sẽ không phải là vì mua một hộp bút chì màu sắc sặc sỡ ngây thơ như thế chứ?!

Diệp Y nhìn Lý Tiêu không nói gì cũng không tỏ ra thái độ gì, đặt hộp bút chì vào trong tay hần, cười tủm tỉm nói: “Vẽ đi, muốn vẽ gì cũng được.”

Không biết vì sao, Lý Tiêu nghe Diệp Y nói, trong lòng nóng nảy lại chậm rãi lắng xuống. Nhìn bút chì đủ loại màu sắc trên tay, Lý Tiêu chọn màu đen. Đối với tờ giấy trắng trơn nghĩ nghĩ, cúi đầu vẽ lên.

Lý Tiêu cũng không học qua vẽ, chỉ là lấy ý tưởng từ trong lòng của mình vẽ lên. Đường cong quanh co khúc khuỷu, vẽ ra hình dáng vắn vẹo. Lòng Lý Tiêu có bất mãn, đang muốn vẽ tiếp, lại bị Diệp Y lấy đi bức tranh kia làm hỏng mất một “Kiệt tác”.

“Được rồi, không cần vẽ nữa.”

Diệp Y lấy một tờ giấy tạm thời có thể gọi là “vẽ” đến trước mặt mình, nhìn một lát. Không lâu mặt không chút thay đổi bỏ xuống bức tranh vẽ loạn kia, ánh mắt có chút kỳ quái nhìn về phía Lý Tiêu.

“Sao vậy?”

Lý Tiêu không hiểu gì cả hỏi Diệp Y.

“Con có khuynh hướng phạm tội, cho nên cậu có chút lo lắng.”

Diệp Y để bút tranh lên bàn, ngón tay gõ theo quy luật trên bàn.

Lý Tiêu tự nhận mình vẫn là một công dân tốt tuân thủ pháp luật, tâm lý cũng không âm u, tính cách dương quang, tâm địa thiện lương, nào có cái gì mà khuynh hướng phạm tội khuynh hướng chứ? Vì thế không kiên nhẫn phất tay: “Cậu suy nghĩ nhiều rồi. Con về đây, gặp lại sau.”

Nói xong cũng đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Mới ra ngoài, lại nghe thấy cậu hấn nói với hấn: “Tâm hỏa của con rất vượng, nên tìm bạn gái đi, bằng không cẩn thận phạm phải sai lầm đó nha.” (*ta muốn viết là “dục hỏa”...mua ha ha XD*)

Lý Tiêu vừa nghe, quả nhiên tâm hỏa nổi lên, xoay người trực tiếp đập rớt cửa, cực kỳ táo bạo.

Nhưng mà trên đường về nhà hấn càng nghĩ càng cảm thấy cậu mình nói cũng có vài phần đạo lý. Đúng là hấn nên tìm bạn gái, ít nhất cũng chứng minh là mình không phải đồng tính luyến ái!

44. Chương 44

Một học kỳ, từ lúc bắt đầu, cho đến cuối kỳ, thời gian trôi rất nhanh.

Đây đã là tiết tiếng Anh cuối cùng của học kỳ này, giáo sư sẽ giảng những trọng điểm trong thi cử. Với thói quen trốn học trước kia, thậm chí một học kỳ đều chưa lộ mặt với bạn học bao giờ, cũng ngoan ngoãn ngồi xuống trong phòng học.

Ngược lại là từ lúc bắt đầu học kỳ mới đến nay đã thu liễm rất nhiều, không có cúp học, chỉ là thường thường đến muộn. Hôm nay cũng như thế, lớp học đã vào được năm phút rồi, hấn mới vội vã chạy vào phòng học, nhận được ánh mắt đồng loạt nhìn qua cửa các bạn học, đi đến ngồi ở hàng ghế cuối cùng.

Chu Dịch Phàm thích ngồi ở vị trí giữa lớp, chỉ có mình cậu cúi đầu xem sách, không nhìn Lý Tiêu.

Lý Tiêu đi đến hàng ghế cuối cùng, mục tiêu là độc chiếm một loạt vị trí, hấn ngượng ngùng nhìn một cô gái — bạn gái hấn. Đi đến mục tiêu, nhìn không chớp mắt. Chỉ có chính hấn biết, thông qua khóe mắt, hấn gần như khao khát nhìn bóng dáng đang cúi đầu đọc sách kia. Cho đến khi đi được hơn nửa đường, khóe mắt cũng không dùng được nữa, Lý Tiêu đi nhanh hơn, ngồi xuống bên cạnh cô bạn gái nhỏ của hấn. (*Mì tự hỏi...bạn Tiêu nhìn như thế có bị lác mắt không =*)))

Lý Tiêu chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng Chu Dịch Phàm, nhưng mà chỉ cần xác định Chu Dịch Phàm ở đây, hấn liền cảm thấy rất tốt.

Đến gần cơ thể mềm mại ấm áp bên cạnh, lực chú ý của Lý Tiêu không thể không bị phân tán. Hắn cúi đầu, trong mắt vẫn chưa che dấu sự dịu dàng.

“Xin lỗi, mỗi lần đều để em chờ anh.”

Bạn gái nhỏ của hắn là cô bé năm nhất, tên là Chu Manh Manh, vẻ ngoài thanh tú khả ái, cả người đều lộ ra ngây thơ và dễ thương, là loại hình rất được nhiều nam sinh yêu thích. Bởi vì Lý Tiêu có tâm tư không thể nói với người ta, cũng không muốn trốn học. Lên năm hai việc học dần dần tăng lên, sau khi Lý Tiêu học xong cũng không còn nhiều thời gian. Vì tăng thêm thời gian ở chung với nhau, Chu Manh manh chủ động yêu cầu Lý Tiêu đến lớp học “tình yêu”.

“Không sao cả, đợi một lát anh đi học chung với em luôn, được không?”

Chu Manh Manh cười ngọt ngào, ngón út nhẹ nhàng chạm vào tay Lý Tiêu.

Có lẽ là áy náy trong lòng, Lý Tiêu gật gật đầu. Lại nói thêm: “Đợi nghỉ rồi, em muốn đi đâu, anh đều đi với em.”

Hắn cố ý cách xa với Chu Dịch Phàm, hắn thậm chí còn có mục đích tìm một cô gái tự cho là mình thích để làm bạn gái. Có đôi khi hắn cũng không biết rốt cuộc là mình đang làm gì nữa. Nắm tay cô ấy, thói quen lại đuối theo bước chân của cậu; Ôm cô ấy, ánh mắt lại nhìn gương mặt cậu; Hôn cô ấy, trong lòng lại điên cuồng nhớ cậu. Có đôi khi bắt buộc chính mình chỉ được phép nhìn người trước mặt, lại vẫn không tự chủ được thất thần. Không tập trung tinh thần, bởi vì hắn không tìm thấy vị trí chính xác.

Lý Tiêu cảm thấy mình bệnh cũng không nhẹ. May mắn là mình không phải đồng tính luyến ái, nhìn thấy người đẹp nóng bỏng vẫn có phản ứng. Tiếc nuôi là, nhìn thấy Chu Dịch Phàm phản ứng còn mãnh liệt hơn nhìn người đẹp nhiều. Hiển nhiên đối với hắn mà nói Chu Dịch Phàm càng có sức hấp dẫn hơn các cô gái. Đối với chuyện này, hắn không tìm thấy bất cứ hiện tượng khoa học gì để giải thích cả.

Không ai biết Lý Tiêu đang rối rắm, trong mắt đám bạn cùng phòng, bây giờ hắn và bạn gái của hắn trình diễn show ân ái. Trong mắt Chu Dịch Phàm, tự nhiên cũng là như thế.

Chu Dịch Phàm “Bộp” một tiếng ném điện thoại lên bàn, khuôn mặt lạnh như băng, vừa thấy biết ngay là tâm tình không tốt. Đương nhiên, không ai biết cậu vừa rồi lấy di động dùng camera sau quay lén làm chuyện rình coi đáng khinh. Ai sẽ nghĩ đến đóa hoa cao lãnh, *học bá đại nhân sẽ làm loại sự tình này chứ? Ngay cả cậu cũng chưa bao giờ nghĩ đến. Hơn nữa mỗi lần làm xong đều nhịn không được muốn chặt tay lại thêm tự chọc vào hai mắt, thế không bao giờ làm loại chuyện nhắm nhí này lần nào nữa, cũng không quản Lý Tiêu đang làm gì, cũng không để ý Lý Tiêu làm gì đó có nhìn mình không? Nhưng mà cuối cùng vẫn là nhịn không được tiếp tục làm như vậy, hoàn toàn không thể điều khiển được.

Lý Tiêu kết giao bạn gái, Chu Dịch Phàm là người biết đầu tiên. Buổi sáng tan học hôm đó, cậu nhìn thấy Lý Tiêu và Chu Manh Manh đứng trên cây cầu nhanh chóng ôm nhau. Chu Manh Manh vóc dáng nhỏ xinh, cơ hồ dán vào trong cơ thể Lý Tiêu, hai người ở bên nhau rất hài hòa, đẹp như các bức tranh tình lữ.

Lý Tiêu cũng thấy cậu, ánh mắt không né không tránh, vẻ mặt trầm tĩnh không có một tia kích động khi ôm người mình yêu. Có lẽ nào là vì nhìn thấy người quen nên xấu hổ chẳng?

Chu Dịch Phàm tâm phiền ý loạn, đoán không ra Lý Tiêu vì sao lại có vẻ mặt đó. Chuyện cậu có thể làm cũng chỉ có thể là mặt không chút thay đổi nhìn như không thấy, sau đó xoay người đi về phía Thư viện. Tuy rằng cậu vốn tính toán trở về phòng lấy laptop đã quên mang theo.

Sau chuyện này, vẫn như thế. Lý Tiêu xa cách, Chu Dịch Phàm cũng cảm giác được. Trên thực tế sau khi Lý Tiêu kết giao bạn gái, hơn phân nửa thời gian đều ở bên cạnh bạn gái, cùng đám bạn cùng phòng dù ít hay nhiều cũng có một chút bất hòa. Xa cách thì xa cách, dù sao Chu Dịch Phàm đối với Lý Tiêu cũng không ôm hy vọng gì. Thâm mến cuối cùng sẽ bị bóng tối bao trùm, không có ánh sáng chẳng lẽ tình cảm còn có thể chui ra khỏi đất mà nở hoa kết quả sao?

Vấn đề là ở Lý Tiêu, Chu Dịch Phàm phát hiện hắn hình như là luôn chú ý nhìn mình từ xa. Có khi Chu Dịch Phàm cảm giác Lý Tiêu nhìn cậu, ánh mắt cho dù cách thật xa đều mang đến cảm giác cực kỳ nóng. Kỳ lạ, chẳng lẽ mình lại tự mình đa tình nữa sao ta?

Đúng, bây giờ chính là cảm giác này! Chu Dịch Phàm cảm giác được, Lý Tiêu nhất định là lại đang nhìn cậu!

Lười dùng di động làm chuyện quay lên đáng khinh, mấu chốt là hết pin rồi. Chu Dịch Phàm không để ý giáo sư đang giảng bài ở trên, quay mạnh đầu về phía sau..... *(có lẽ nào quay lên đến hết pin XD)*

Lý Tiêu đang cúi đầu múa bút thành văn, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn bảng đen, ngay cả liếc mắt cũng không cho Chu Dịch Phàm.

Ha ha, quả nhiên là mình nghĩ nhiều rồi.....

Chu Dịch Phàm nhú nhú mày, quay đầu nhìn thoáng qua bảng đen. Thành tích tiếng Anh của cậu rất tốt, căn bản không thèm để ý địa điểm thi. Mỗi lần tiếng Anh đều có thể đạt được max điểm, vậy cậu đến đây làm gì? Đến lớp, chẳng qua là vì Lý Tiêu sẽ đến đây.

Hai người bọn họ, ngoại trừ lên lớp, ngoại trừ nghỉ ngơi ở trong phòng, dường như không có lý do để lên ở chung một chỗ với nhau. Ngay cả nói chuyện đều nhất định phải làm ra vẻ giải quyết việc chung, miễn cho xấu hổ. Vì sao lại như thế? Vì sao đột nhiên đến ngay cả bạn bè cũng không làm được?

Vì chuẩn bị ra nước ngoài, Chu Dịch Phàm vẫn đều bề bộn nhiều việc, mỗi ngày đều bận rộn đến mười giờ tối mới về phòng. Bận rộn gì sao? Với khả năng Tiếng Anh khi học Sơ trung đã đủ điều kiện du học nước ngoài, hộ chiếu cũng làm rồi, lấy thành tích của cậu muốn làm sinh viên trao đổi tuyệt đối có thể thuận lợi thông qua. Còn bận rộn làm gì ư? Thì là đọc sách, viết chút luận văn làm chút nghiên cứu, khiến chính mình không có dư thời gian nghĩ về chuyện khác.

Mấy ngày hôm trước Doãn Liệt gọi điện thoại cho cậu, nói cho cậu, mấy người hội viên của hắn trong

trường cậu đang quan sát cậu. Muốn nói Doãn Liệt người này đúng là *thâm tàng bất lộ*, rõ ràng mình là đồng tính, yêu thầm Tề Mộc như thế, lại đi làm Phó hội trưởng Hiệp hội phản động lớn nhất thành phố, thật sự là vô cùng buồn cười.

(thâm tàng bất lộ: cao thâm khó lường)

Hiệp hội phản động, nói dễ nghe, thì là một đám phần tử cực đoan khủng bố tụ tập lại thành một đoàn thể thôi. Theo như lời Doãn Liệt là cậu đang bị theo dõi, quả nhiên không giả. Ngay từ đầu Chu Dịch Phàm bị uy hiếp trên điện thoại, muốn cậu chủ động nghỉ học. Chu Dịch Phàm trực tiếp không nhìn. Sau đó lại có bưu kiện uy hiếp, thư đe dọa. Chu Dịch Phàm không muốn làm lớn chuyện, để mọi người đều biết được, vẫn là không quan tâm. Không nghĩ tới phiền toái trực tiếp tìm tới cửa.

Khi đó Chu Dịch Phàm đi ra từ phòng tự học, khi đi qua nơi tương đối tối, bị năm người vây quanh. Người cầm đầu vóc dáng rất cao, có lẽ là cao trên 1m9 đây, dáng người lại rất gầy, thoát nhìn giống gậy trúc.

“Trường chúng ta không chào đón tên Gay ghê tởm, mày nếu không chấp nhận ý tốt của bọn tao, không chủ động nghỉ học, bọn tao chỉ có thể tự mình động thủ, giúp mày một phen.”

Gậy trúc nói xong, cầm ra một đơn xin thôi học. Mà bốn người khác, nguyên một đám đều mắng chửi những câu không lọt tai, đi đến gần Chu Dịch Phàm.

Một màn này vừa lúc bị Lý Tiêu nhìn thấy, mà bên cạnh Lý Tiêu, một người chỉ tay về phía gậy trúc—đây là đám bạn cùng phòng sau khi dự đại tiệc “rượu mừng” mừng Lý Tiêu thoát khỏi kiếp độc thân.

“Chuyện gì vậy? Vây quanh Chu Dịch Phàm là ai vậy?”

Trương Thất hỏi đầu tiên.

“Hả, là bọn họ?”

Tề Ngọc Tỉ tự kỷ năng kính mắt, dường như có chút không thể tin được.

“Bọn họ là ai thế? Không phải sinh viên trường mình đúng không? Tiểu Lộ! Nhanh đi tìm bảo vệ, Chu Dịch Phàm sắp bị đánh rồi!”

Trương Thất nhanh chóng đưa ra phán đoán. Gọi Tiểu Lộ ở phòng C, bộ dạng thấp nhất nhỏ nhất, lại linh hoạt nhất, là quán quân chạy cự li dài trong hội thể thao của trường.

“Quan tâm bọn họ là ai, dám khi dễ người của chúng ta, muốn chết à!”

Nói ra hai lời tuyên ngôn đầy kích động này chính là Triệu Địa, tuy rằng cậu không thể nào đối phó được với Chu Dịch Phàm, lại đã sớm đưa Chu Dịch Phàm vào hàng ngũ người của mình. Đương nhiên hôm nay Lý Tiêu mời khách Chu Dịch Phàm từ chối tham gia, Triệu Địa cũng rất bất mãn. Nhưng bây giờ là thời gian đồng lòng đối ngoại, chuyện đó chỉ là vấn đề nhỏ tính sổ sau cũng không muộn.

Triệu Địa vừa dứt lời, muốn lấy sự ủng hộ của Lý Tiêu, Lý Tiêu đã nắm quyền dẫn đầu xông vào chiến trường. Ngay giây phút người đầu tiên đưa tay đụng tới Chu Dịch Phàm đó, dây thần kinh Lý Tiêu “pắc” một tiếng đứt mất. Hắn không quan tâm xông lên, muốn bảo vệ Chu Dịch Phàm, ai cũng không thể động đến một sợi lông của Chu Dịch Phàm.

Lý Tiêu là người đầu tiên xông lên, ngay sau đó là Triệu Địa, ở phía sau là Trương Thất và đám bạn cùng phòng khác (*3 phòng A, B, C...ta thấy rõ ràng là bạn nhậu thôi =*)). Mười hai người, trừ Tiểu Lộ đi tìm bảo vệ, còn lại tất cả đều ở đây. Một hồi hỗn chiến xảy ra, Trương Thất làm tổng chỉ huy, không để một người xấu chạy trốn, cũng không để cho thuộc hạ của mình bị bắt. Cuối cùng dưới sự dẫn dắt của Trương đại nhân, sức chiến đấu cường đại của Lý Tiêu, năm người đến gây rối không biết danh tính đã bị hạ gục. Từ đầu tới cuối, Chu Dịch Phàm đều chưa cần động đến một ngón tay.

Trợn mắt há hốc mồm chính là câu nói tối nhất để diễn tả vẻ mặt Chu Dịch Phàm giờ phút này. Cậu đang suy nghĩ đám bạn cùng phòng chui ra từ đâu vậy? Hơn nữa cả đám cả người toàn mùi rượu.

“Không được, tụ tập đánh nhau nếu bị phát hiện chúng ta đều gặp xui xẻo. Mọi người rút lui trước, tôi và Tiền Cung lưu lại chặn ở phía sau!”

Trương đại nhân lãnh tĩnh sau khi phân tích, hạ lệnh. Chu Dịch Phàm còn chưa kịp phản ứng, đã bị Lý Tiêu kéo chạy.

Cái gọi là chặn ở phía sau, chính là tra xét theo dõi xung quanh, nghĩ biện pháp hủy thi diệt tích. Năm người này tìm Chu Dịch Phàm phiền phức, tự nhiên cũng cân nhắc chuyện này, nằm theo dõi ở góc chết, giảm đi phiền toái cho Tiền Cung và Trương Thất.

Không bao lâu Tiểu Lộ trở lại, không gọi bảo vệ đến. Cậu nửa đường nhớ tới mọi người đều uống rượu, bị bảo vệ phát hiện ngược lại còn bị xử phạt, cho nên nửa đường đã chạy về. Như thế cũng giảm bớt vấn đề đối phó với bảo vệ. Vì thế ba người thừa dịp bảo vệ còn chưa tuần tra đến đây, cũng chạy.

Từ nhóm năm người gây rối bao vây Chu Dịch Phàm, cho đến lúc bị động để cho bọn họ đánh, rồi đến khi toàn bộ đám người Lý Tiêu rút lui, còn chưa đến năm sáu phút, có thể nói là tốc chiến tốc thắng, không chút nào dây dưa lằng nhằng.

Mọi người đều vui vẻ đến điên rồi, một lúc sau mới hỏi Chu Dịch Phàm: “Những người đó muốn gì? Tại sao lại đối phó với cậu?”

Ngay từ đầu đã biết rõ nhóm người kia, sắc mặt Tề Ngọc Tỉ hơi kỳ quái, nhìn Chu Dịch Phàm, suy nghĩ muốn hay không giúp cậu vượt qua chuyện này. Ai ngờ Triệu Địa cầm được một tờ giấy nhắn nhúm, nói một câu: “Đơn xin thôi học?”

Xem tiếp xuống dưới, vẻ mặt Triệu Địa trở nên quái dị. Nhìn Chu Dịch Phàm nhú mày hỏi: “Cậu là đồng tính luyện ái?”

45. Chương 45

Chuyện Chu Dịch Phàm không muốn đổi mặt nhất, cuối cùng vẫn xảy ra. Tất cả mọi người nhìn cậu, ánh mắt là khiếp sợ, là hiếu kì, có lẽ còn mang theo chán ghét và khinh miệt.

Chu Dịch Phàm không có đi xác nhận từng người một, cậu chỉ nhìn Lý Tiêu một cái, sau đó cũng không nhìn ai cả. Lưng cậu thẳng tắp, cậu chưa bao giờ thấy mình khác thường mà tự ti không có chí tiến thủ. Nhưng lúc này cậu vẫn không muốn đổi mặt với tình cảnh đó, bởi vì đã từng trải qua một lần. Bị trở thành ngoại tộc bị bạn bè xa lánh, cậu không muốn lại trải qua một lần nữa. Ai cũng sẽ không muốn trải qua.

Không muốn đổi mặt, cũng không muốn đi giải thích, lấy nói dối để đối lấy cảnh thái bình giả tạo. Bởi vì cậu biết, mỗi một lần nói dối thì chính là tự phủ định bản thân mình. Cậu không thỏa hiệp với thực tế, cũng không nhất định phải phủ định chính mình. Giống như bây giờ, phải làm sao đây?

Cuối cùng chỉ có thể thở dài, sau đó nhẹ nhàng gật đầu. Mọi người không rõ ràng động tác đó của Chu Dịch Phàm có nghĩa gì, Lý Tiêu đột nhiên cười rộ lên, ôm vai Chu Dịch Phàm, hấp dẫn tất cả các ánh mắt lên người mình.

“Sao có thể chứ? Khăng định là phỉ báng! Lần trước tôi đi du lịch Lệ Giang với Dịch Phàm, Dịch Phàm còn ở chung với người đẹp đó, còn làm tôi ghen tị muốn chết..... Đúng không? Còn nhớ không? Cô bé Thu Hà đó, tôi còn chụp ảnh nữa mà.”

Lý Tiêu nói, lấy di động ra, triển lãm cho mọi người xem. Trên ảnh chụp Chu Dịch Phàm giữa hai em gái, biểu tình hồ hững, dứt khoát là đang ở trong phúc mà không biết hưởng.

Lý Tiêu vừa giải thích, uống đến choáng váng, đám bạn cùng phòng phần lớn nói đùa chạy đi toilet tắm rửa ngủ. Triệu Địa cau mày không biết đang suy nghĩ cái gì, bị Tiền Cung tha đi. Tề Ngọc Tỉ dám chiêu nhìn Chu Dịch Phàm và Lý Tiêu một cái, thấy mọi người đã giải tán, cũng đi trở về phòng mình.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Lý Tiêu và Chu Dịch Phàm, đột nhiên rơi vào yên lặng, khiến nụ cười của Lý Tiêu tươi cười trở nên có chút xấu hổ.

Chu Dịch Phàm hất tay Lý Tiêu ra, cố gắng thả lỏng cơ thể. Cậu hẳn là nên biết thời biết thế, tiếp tục giấu diếm tính hướng của mình. Nhưng cậu đột nhiên nhớ tới một vài chuyện. Giống như cái đêm cuối kỳ kia, cậu thử Lý Tiêu. Giống như lúc bắt đầu học kỳ này, Lý Tiêu dây dưa với cậu. Lại giống như từ sau khi trở về từ Lệ Giang, Lý Tiêu xa cách.

“Không sai, tôi chính là gay, tôi thích nam.”

Chắc là mình điên rồi, thế nhưng lại nói như vậy làm chi. Trong lòng Chu Dịch Phàm lại sinh ra một loại cảm giác quỷ dị, có lẽ là vì áp lực lâu lắm rồi cuộc có thể lớn tiếng nói ra, rồi cuộc có thể giải thoát?

Chu Dịch Phàm nhìn thẳng hai mắt Lý Tiêu, khóe miệng thậm chí treo lên một nụ cười có thể nói là nụ cười mê hoặc. Nhưng nụ cười này không tới đáy mắt, trong mắt cậu là đen huyền bí, giống như vực sâu vô tận. Hiển nhiên cậu cũng không chờ mong có thể nhìn thấy Lý Tiêu lộ ra biểu tình như thế nào, bởi vì cậu dự đoán được Lý Tiêu sẽ lộ ra biểu tình như thế nào. Cậu nhìn Lý Tiêu, chỉ là muốn xác định dự đoán của mình chính xác hay không.

Sau đó thì sao? Có lẽ sẽ bởi vì vẻ mặt rất chói mắt kia, mà nhận thua. Không có cười, cũng không cần hiện ra vẻ mặt gì cả. Sẽ rất khổ sở, sẽ vô cùng khổ sở, Chu Dịch Phàm biết. Cậu chờ đợi giờ phút này.

Vẻ mặt Lý Tiêu có chút đại ra. Trừ cái đó ra, cái gì cũng không có. Những gì Chu Dịch Phàm tưởng tượng, không có xảy ra.

Thời gian từng giây từng giây tích tắc tích tắc trôi qua. Chu Dịch Phàm không có đợi đến giây phút mình dự đoán kia, có chút khó thích ứng, còn có chút không biết làm sao. Có chuẩn bị tâm lý mà nói, cậu có thể kiên cường hơn bất kỳ ai. Nhưng bây giờ Lý Tiêu phản ứng không giống như trong dự đoán của cậu, cậu sờ không được suy nghĩ của Lý Tiêu.

Thời gian kéo dài lâu lắm, các loại cảm xúc ở dưới đáy lòng mê hoặc, bàng hoàng, hoài nghi, vân vân càng ngày càng lớn dần lên. Chu Dịch Phàm có chút thiếu kiên nhẫn, gần như là thẹn quá hoá giận. Dù có ra sao, thích hay phỉ nhổ cũng được, ít nhất phải cho một phản ứng chứ?!! Ngóc lẳng đứng ở đó nhìn chăm chăm người ta để làm chi?

Trong lòng Chu Dịch Phàm khó chịu, đơn giản xoay người, đi ra khỏi phòng. Cậu dứt khoát rời đi, hạ quyết tâm cuối kỳ sau liền đổi phòng, nghỉ hè dọn vào ở trong biệt thự kia. Dù sao học kỳ sau sẽ được phê duyệt xuất trao đổi sinh viên rồi, đến lúc vỡ mộng rồi đi, cũng không có gì lưu luyến, cũng sẽ không trở về nữa.

Lý Tiêu nghe tiếng đóng cửa, sau đó là tiếng Chu Dịch Phàm xuống lầu. Không tính lớn, vừa vặn có thể nghe thấy. Tiếng động càng ngày càng nhỏ, cho đến khi hoàn toàn nghe không thấy. Lý Tiêu vẫn còn ngẩn người, nhưng mà lại không có ngậy ngốc bất động. Hắn đuổi theo, tuy rằng hắn cũng không rõ ràng mình vì sao lại muốn đuổi theo. Ba chữ “Chu Dịch Phàm” đối với hắn mà nói, giống như sự hấp dẫn mạnh mẽ giữa cực âm và cực dương của nam châm vậy.

Lực hấp dẫn thần kỳ này khiến Lý Tiêu giống như tên cuồng theo dõi vậy, nhưng lại không tới gần.

Chu Dịch Phàm cúi đầu đi trên đường, trong lòng cảm thấy vô cùng tức giận với các loại chuyện mình vừa làm. Vừa ra khỏi phòng cậu liền hối hận, cứ đi thẳng như vậy, cảm giác giống như sợ ai đó, dường như chạy trốn chết. Ngay từ đầu cũng không chú ý đến phía sau mình nhiều thêm một cái đuôi, cho đến khi đi ra sân trường, rời xa nơi đông người, Chu Dịch Phàm mới cảnh giác phát hiện sự khác thường ở phía sau.

Đi dưới ánh đèn đường sáng sủa, Chu Dịch Phàm đột nhiên dừng bước, sau đó quay người.

“Cậu..... đi theo tôi làm gì?”

Vốn muốn hỏi là: “Anh là ai? Sao lại đi theo tôi?” nói linh tinh. Nhưng Chu Dịch Phàm quay người liền phát hiện người đi theo mình không phải kẻ bắt cóc mà là Lý Tiêu.

Lý Tiêu chưa đi đến phạm vi của ánh đèn, vừa đứng dính một chút ánh sáng, bóng tối bao phủ một góc. Chu Dịch Phàm dừng lại, hắn cũng dừng lại. Chu Dịch Phàm mở miệng, Lý Tiêu mới từ từ phục hồi tinh thần.

“Tôi.....”

Lý Tiêu nhìn hoàn cảnh xung quanh, nửa ngày mới nghẹn ra một câu: “Sao tôi lại ở đây?”

Chu Dịch Phàm lấy ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn Lý Tiêu: “Ngay cả cậu cũng không biết, chẳng lẽ tôi biết?”

“Ha ha..... Chắc là uống nhiều rượu quá đầu óc không minh mẫn lắm.....”

Lý Tiêu sờ sờ cái mũi của mình, tìm lấy một cái cớ hợp lý. Cũng không thể ăn ngay nói thật được, mình nhìn không thấy cậu liền theo thói quen muốn tìm cậu cho nên đi theo đó chứ?

“Tôi đi đây, đừng đi theo tôi.”

Chu Dịch Phàm lười quản Lý Tiêu, xoay người tiếp tục dọc theo đường không người mà đi. Cách biệt thật không xa, cũng không cần lo lắng về đến ký túc xá quá muộn.

Lý Tiêu ngay từ đầu không nhúc nhích, ngừng một lát, liền vất chân đuổi theo Chu Dịch Phàm.

“Tôi đi chung với cậu nhé, quá muộn bảo vệ sẽ kiểm tra thẻ sinh viên, tôi không mang theo.”

Cái cớ này thật là tốt, Lý Tiêu tự like cho mình một cái. Thuận tiện lặng lẽ giấu kỹ thẻ sinh viên vào trong túi.

“Tự mình trèo tường vào, cũng không phải chưa làm qua bao giờ.”

Chu Dịch Phàm ghét bỏ nói.

“Tôi uống nhiều, lỡ đâu lúc trèo tường nhũn chân bước hụt chân thì sao?”

Chu Dịch Phàm một chút không thấy chân Lý Tiêu có dấu hiệu nhũn chút nào.

“Cậu đi theo tôi về đó cũng không có chỗ ngủ cho cậu đâu, chỉ có một cái giường, Tề Mục chuyển ra ngoài ở với bạn gái rồi.”

“Không sao cả, chúng ta ngủ cùng nhau.”

Lý Tiêu không hề suy nghĩ nói. Thấy vẻ mặt Chu Dịch Phàm khác thường, lại nhỏ thanh bổ sung: “Yên tâm tôi sẽ không động tay động chân với cậu nữ. Tôi là người đã có bạn gái, sẽ không làm gì cậu cả.”

Lý Tiêu biết Chu Dịch Phàm có lực hấp dẫn đặc biệt với hắn, hắn cho rằng mình bị bệnh không nhẹ. Bây giờ hắn tìm ra nguyên nhân rồi. Chu Dịch Phàm có sức hấp dẫn với hắn, bởi vì hắn sẽ bị hấp dẫn bởi người đồng tính chứ gì nữa! Nghĩ như vậy, trong lòng Lý Tiêu kiên định không ít. Hơn nữa mọi người đều có tâm lý yêu thích cái đẹp nha, Chu Dịch Phàm xinh đẹp như vậy, hắn sẽ thích cũng không có gì kì lạ. Ha ha..... *(cuối cùng bạn Tiêu cũng nhận ra rồi...mặc dù logic thật là...)*

“Aiz.....”

Chu Dịch Phàm thật sự thâm nghĩ muốn thử dài cũng chỉ có thể thử dài. Còn muốn nói một câu: “Cậu không làm gì tôi, nhưng tôi không bảo đảm là sẽ không làm gì cậu.” Đáng tiếc chưa nói ra miệng, sợ dọa Lý Tiêu chạy mất.

Hai người đến biệt thự, Chu Dịch Phàm cho Lý Tiêu chần nệm để nằm dưới đất lần nữa. Lần này Lý Tiêu không muốn sống muốn chết muốn nhất định phải ngủ trên giường như lần trước nữa, trái lại thông minh hơn rất nhiều. Hai người một đêm không nói chuyện, mãi cho đến trời sáng. Chu Dịch Phàm không biết có phải là bởi vì nghĩ thông suốt, cho nên ngủ rất ngon. Lý Tiêu lại có thái độ khác thường, cả một đêm không ngủ. Đối với chuyện này, Lý Tiêu giải thích là, uống nhiều quá dẫn đến đầu to ra căn bản đừng không được cho nên sẽ không ngủ được.

46. Chương 46

Trắng đêm khó ngủ, coi như là cái thử nghiệm mới lạ. Nhịp tim bị khống chế, hoạt động theo hô hấp của người nào đó. Rõ ràng rất yên tĩnh, nhưng lại vẫn không ngủ được. Lý Tiêu thử đếm cừu, đếm đến một ngàn, càng đếm càng tỉnh. Hắn không biết vì sao sẽ như thế, chỉ ần ần cảm giác, lòng của hắn không giống như hắn luôn cho là bình tĩnh không gợn sóng.

Rạng sáng ba bốn giờ, là lúc mọi người buồn ngủ nhất, ngủ sâu nhất. Lý Tiêu không ngủ, ý thức vẫn rõ ràng như trước. Hắn bò lên từ chần nệm dưới đất, đứng một lát. Cuối cùng vẫn là để bị hấp dẫn, đi đến phía người đang ngủ say trên giường. Hắn đứng ở bên giường, cúi lưng xuống, mượn ánh sáng mỏng manh ngoài cửa sổ nhìn gương mặt quấy nhiễu giấc ngủ của hắn, khuôn mặt Chu Dịch Phàm.

Hắn không dám đụng vào cậu, lại không chế không được vươn tay. Hắn không dám thật sự chạm đến làn da kia, chỉ lấy đầu ngón tay tinh tế tỉ mỉ miêu tả khuôn mặt xinh đẹp kia trong không khí. Còn chưa đủ, Lý Tiêu trong lòng chỉ có một ý niệm này. Hắn muốn, nhiều hơn nữa, rất nhiều, nhiều đến chính hắn cũng thừa nhận không nổi. Thân thể vẫn là hành động trước lý trí, đến khi hắn hồi thần, hắn phát hiện mình đã dựa vào quá gần. Gần như thế, chỉ cần chạm nhẹ là sẽ nhăm nháp tư vị mềm mại kia một lần nữa.

Lần này hoàn toàn không nằm trong dự liệu của Lý Tiêu, hắn bị chính mình dọa sợ không nhẹ. Hắn đứng mạnh dậy, nắm chặt hai tay, nói với mình phải kiềm chế lại.

Đêm yên tĩnh như thế, toàn bộ thế giới đều đang ngủ. Lý Tiêu rốt cuộc không thể làm như không có gì. Hắn cảm thấy mình quả thực muốn điên rồi. Việc hắn có thể làm là chỉ là chạy trốn, hắn gần như là xông vào bên trong bóng tối, giống như có thứ gì đáng sợ đuổi theo ở phía sau.

Lý Tiêu bỏ chạy trong đêm tối, hắn không có ý định về trường, vì thế chạy quanh khu biệt thự hồ nhân tạo hết vòng này đến vòng khác. Một vòng lại một vòng, ngay từ đầu càng chạy càng nhanh, sau này càng chạy càng chậm, cuối cùng có xu hướng dừng lại. Bỏ chạy, nghe tiếng gió bên tai, ngẫu nhiên còn nghe tiếng cá nhảy lên khỏi mặt nước trong hồ. Hắn muốn khiến chính mình chạy thật lâu, để khiến hắn quên mất chuyện tình phức tạp của mình.

Ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu xuống, Lý Tiêu mệt mỏi, đầu nặng, chân nhẹ, buồn ngủ. Rất mệt mỏi, rốt cuộc không có dư sức lực suy nghĩ về chuyện của Chu Dịch Phàm. Nhưng mà tuy rằng không có cố ý suy nghĩ, Lý Tiêu vẫn là đi đến cửa tiệm nhỏ mua giúp Chu Dịch Phàm bữa sáng.

Trở lại biệt thự, Chu Dịch Phàm còn chưa tỉnh lại. Lý Tiêu đem bữa sáng đặt ở bên cạnh lò vi sóng, tay chân rón rén vào phòng đóng cửa, mang theo một thân mồ hôi vùi vào trong chăn đệm trên mặt đất. Đã là cuối thu, thời tiết dần dần lạnh hơn, Lý Tiêu thăm nghĩ tìm chút ấm áp trong chăn, bất chấp mồ hôi ướt đầm trên người. Làm như vậy kết quả chính là, Lý Tiêu hắt xì chảy nước mũi suốt cả một tuần.

Trong một tuần này phát sinh hai chuyện. Thứ nhất, kế hoạch chuyển phòng của Chu Dịch Phàm tuyên bố phá sản, bởi vì đám người Hiệp hội kia sẽ tìm được nhà cậu, quét sơn lên cửa nhà cậu; Thứ hai, Lý Tiêu chia tay với bạn gái.

Về chuyện thứ nhất, Chu Dịch Phàm không tính toán chịu đựng, trực tiếp báo cảnh sát. Lại thêm người và thủ đoạn của anh trai, muốn tra rõ chân tướng lại diệt cỏ tận gốc, hắn là rất dễ dàng. Chỉ là trong lòng vẫn là không thoải mái, tâm tình vô cùng kém.

Hơn nữa bạn cùng phòng đối với tính hướng của cậu có ba loại thái độ: không quan tâm, không ngại, hiếu kỳ.

Trong đó người hiếu kỳ nhất chính là Triệu Địa, cả ngày đùa giỡn với cậu. Muốn đi tắm rửa một cái còn báo cáo với Chu Dịch Phàm: “Tôi đi tắm, cậu không được nhìn lên đó nha!” Nói xong liền cười ha ha trực tiếp bắt đầu cởi quần áo, vừa cởi vừa quan sát phản ứng của Chu Dịch Phàm.

Chu Dịch Phàm có thể có phản ứng gì? Chẳng qua là lạnh lùng nhìn Triệu Địa một cái, khởi động cổ tay,

sát ý rõ ràng. Đáng tiếc mỗi lần còn chưa động thủ, Lý Tiêu đã chạy ra “Làm giúp”. Lý Tiêu thật chịu không nổi Triệu Địa đùa giỡn với Chu Dịch Phàm, gặp một lần đập một lần. Triệu Địa da dày thịt béo, Lý Tiêu xuống tay lại hung ác, nếu bị hấn đuổi đánh, ngược lại đùa giỡn càng vui.

Mà chuyện thứ hai, Lý Tiêu chia tay với em gái, cũng không phải lỗi của ai. Lý Tiêu bị bệnh, cả người đều không thoải mái, trong lòng còn có chuyện, cho nên tính tình có chút táo bạo, có chút quái. Bạn gái là để dụ dỗ, hấn tính tình đột nhiên táo bạo, tự nhiên không có tâm tình gạt người. Vài ngày trước vì một chuyện nhỏ chọc em gái không vui, cãi nhau một trận, vẫn không để ý tới Lý Tiêu, Lý Tiêu liền thuận thế đưa ra lời chia tay.

Nói chia tay cũng rất dễ dàng, Lý Tiêu ngày thường thích cười, lần này trực tiếp đen mặt, dọa em gái sợ không nhẹ. May mà Lý Tiêu biết ngay từ đầu mình không thật lòng ở bên cạnh em gái, đuối lý trước, chính là cố gắng nở ra một nụ cười ôn hòa, cố gắng dùng giọng điệu dịu dàng nói: “Chúng ta chia tay đi.”

Lời này vừa nói ra, dáng vẻ em gái thay đổi từ một con chim nhỏ nép vào lòng mình động lòng ngày xưa trở nên hung dữ, hung hăng tặng cho Lý Tiêu một bàn tay, làm quà chia tay.

Lý Tiêu lúc ấy hít hít mũi nhìn trời, sờ sờ nửa mặt bên kia chưa bị đánh của mình, nói một câu: “Đau thật.”

Muốn đi Thư viện tìm Chu Dịch Phàm tìm chút an ủi, trên đường đi lại chuyển hướng, quyết định trở về phòng tìm Tiền Cung và Triệu Địa. Lúc đi qua cây cầu dài bị gió lạnh thổi qua, cả một quãng đường về hắt xì liên tục, nghĩ thâm lần sau đi ra ngoài phải mặc nhiều quần áo hơn một chút mới được.

Về phòng mới phát hiện, Chu Dịch Phàm không biết trở lại lúc nào, Triệu địa lại đang đùa giỡn cậu.

Lý Tiêu đi vào trước tiên đập Triệu Địa một cái, sau đó hỏi Chu Dịch Phàm: “Không phải cậu muốn đi Thư viện ôn tập sao?”

Chu Dịch Phàm đẩy Triệu Địa lại đang muốn dựa vào cậu ra, cười cười với Lý Tiêu: “Cuối kỳ đi Thư viện đông người lắm, còn không bằng đọc sách ở trong phòng.”

Lý Tiêu nhìn Chu Dịch Phàm cười, ánh mắt thâm tình. Hấn không thể không bắt buộc chính mình quay đầu, ra về bình tĩnh, trả lời lại: “Đúng vậy.....”

Trên mặt không có tươi cười sáng lạn như trước, thoát nhìn có chút lạnh lùng.

Triệu Địa ngay lần đầu tiên thấy Chu Dịch Phàm cười, còn than thở Chu Dịch Phàm phân biệt đối xử, có phải là coi trọng tên *tiểu bạch kiểm* Lý Tiêu này rồi hay không? Sau này thấy sắc mặt Lý Tiêu không tốt, liền *mềm nắn rắn buông*, cười nịnh nọt Lý Tiêu: “Ha ha..... Mày đương nhiên không phải tiểu bạch kiểm, tao mới là tiểu bạch kiểm.”

(Tiểu bạch kiểm: trai bao/ những chàng trai trắng trẻo (thường mang nghĩa châm chọc)

Mềm nắn rắn buông: thái độ đối xử tùy theo hoàn cảnh)

Nói xong cảm giác chính mình đứng ở giữa Chu Dịch Phàm và Lý Tiêu giống như bóng đèn, dường như muốn người hận người ngại bao nhiêu thì người hận người ngại bấy nhiêu. Khó có khi Triệu Địa thức thời bỏ chạy, tìm Tiền Cung thảo luận vấn đề chiến thuật trò chơi.

Ánh mắt Chu Dịch Phàm dừng lại trên mặt Lý Tiêu, ánh mắt trong suốt, thản nhiên không mang theo một chút tình cảm không nên có với bạn bè. Giống như Lý Tiêu thật sự chỉ là một người bạn tốt. Trên thực tế cậu cũng xác thật chỉ xem Lý Tiêu là bạn, cậu nghĩ thông suốt rồi, cũng hoàn toàn giác ngộ.

Thật ra mỗi lần cuối kỳ đều có nữ sinh chủ động giúp cậu giữ chỗ, các cô ấy thường thường sẽ chọn vị trí yên tĩnh nhất, ngẫu nhiên sẽ hỏi cậu một ít vấn đề. Trong Thư viện có điều hòa nên mùa đông rất ấm, có thể nói là thoải mái hơn trong phòng ký túc xá. Cho nên cậu nói: “Cuối kỳ đông người lắm, không bằng ở trong phòng” rõ ràng chỉ là một cái cớ.

Cậu biết Lý Tiêu chỉ coi mình là bạn tốt, trước kia Lý Tiêu và đám bạn cùng phòng đồng loạt ra tay giúp cậu, rồi sau đó tính hướng sáng tỏ Lý Tiêu và đám bạn cùng phòng cũng không có khinh thường cậu, cậu liền hạ quyết tâm thật sự muốn làm bạn với họ.

Trở thành bạn với Lý Tiêu, là lựa chọn tốt nhất của cậu. Cậu sẽ chôn giấu tình cảm của mình, quý trọng Lý Tiêu giống như bạn bè thật sự vậy. Không cần được đáp lại tình cảm thì sẽ không trở thành gánh nặng. Cậu chỉ cần yên lặng chú ý Lý Tiêu, giúp Lý Tiêu trong khả năng là tốt rồi. Cậu muốn thừa dịp trước khi rời đi, tranh thủ bất cứ lúc nào có thể ở bên hắn. Cậu muốn trong thời gian cuối cùng này, lưu lại một chút hồi ức cho đoạn tình cảm này.

47. Chương 47

Cách cuộc thi kiểm tra còn có vài ngày. Ngày hôm đó Chu Dịch Phàm nhận được tin tức của anh trai, nói đám người tìm cậu gây phiền phức kia đã được giải quyết, nên cậu không cần lo lắng. Biệt thự bên kia anh cũng đã tìm người dọn dẹp rồi, tùy thời có thể vào ở.

Nếu quyết định trước khi ra nước ngoài tận dụng hết khả năng ở cùng một chỗ với Lý Tiêu, Chu Dịch Phàm tự nhiên sẽ không quay về ở trong biệt thự nữa. Khiến Chu Dịch Phàm kỳ quái mà buồn rầu là, Lý Tiêu gần đây dường như cố ý trốn tránh cậu.

Buổi tối cùng đám người Triệu Địa ôn tập trong lớp tự học buổi tối, Chu Dịch Phàm một mình đi toilet. Trong lòng cậu đang nghĩ chút chuyện, cho nên không phát hiện có vài người không có ý tốt đang đi theo ở phía sau. Hơn nữa nếu anh trai đã giải quyết được đám người nọ, với lại công tác an ninh của trường cũng rất tốt cho nên cũng không nhất thiết phải duy trì cảnh giác nữa.

Không nghĩ tới vừa vào toilet, phía sau liền có một tiếng xé gió đánh tới, sau đó là một tiếng côn, Chu Dịch Phàm ăn đau theo bản năng đánh về phía trước. Người đánh cậu dường như cũng không phải muốn thừa thắng xông lên, mà trực tiếp bao vây cậu ở phòng toilet kế bên. Chu Dịch Phàm chỉ thoáng thấy được người sau lưng đeo một cái khẩu trang kỳ quái, còn những cái khác thì không thấy rõ.

“Thân là Gay, mà còn không biết xấu hổ mà sống ở trên đời này nữa sao? Đã sống thì thôi đi, trốn ở trong khe cống ngầm là tốt rồi, thế mà lại muốn đi ra ngoài hại người khác?”

Giọng này nghe vào tai rất trẻ tuổi, giống một thiếu niên mười lăm mười sáu đang tới thời kỳ vỡ giọng.

Vừa rồi thất thố không kịp đề phòng một côn dùng sức cực lớn kia, Chu Dịch Phàm đau đến nhất thời không thể trở lại bình thường được. Nghe giọng thiếu niên, trong lòng chửi thề “Má nó!”. Bây giờ cậu muốn giữ sức, thăm nghĩ đợi một lát đi ra ngoài giáo huấn tên nhóc kia như thế nào. Cậu muốn trả thù. Phiền toái trước mắt còn chưa giải quyết được, giây sau đã bị dội một thùng nước bắn lạnh thấu xương. Mối Chu Dịch Phàm run rẩy, quả thực tức muốn ngất luôn.

Cậu đưa tay muốn mở cửa, phát hiện cửa đã bị khóa lại. Không chỉ như thế, trên đầu còn có các loại đồ vật kỳ quái bay vào. Lại thêm Chu Dịch Phàm đã vô tâm phân biệt thiếu niên đang châm chọc khiêu khích hay là nói móc mắng chửi. Tình cảnh như thế, thời điểm gian khổ nhất ở Cao trung Chu Dịch Phàm vẫn chưa gặp qua bao giờ.

Ngay lúc Chu Dịch Phàm chuẩn bị dùng sức đập cửa, bên ngoài truyền đến một tiếng vang lớn. Sau đó nghe thấy giọng đầy tức giận của Lý Tiêu: “Người ta thích nam hay thích nữ liên quan gì đến mày, mày là tên nhóc ma-cà-bông ở đâu? Cút đi nhanh lên! Nghé con!”

“Mày là cái gì chứ? Dám quản chuyện của *ông ư?” (*gia gia*)

Thiếu niên kiêu ngạo hỏi, đồng thời lệnh hai người đồng lõa đi đối phó Lý Tiêu.

Công phu mèo quào Lý Tiêu vẫn có, hấn cũng không cứng đối cứng với hai người đàn ông rõ ràng mạnh hơn mình, chỉ là trốn tránh dời về phía phòng kế phòng đang nhốt Chu Dịch Phàm, áp sát gian nan dùng cây lau nhà vịn mở nắm cửa. Chuyện này lãng phí một chút thời gian, dẫn đến hấn bị đánh úp từ phía sau, ngay lúc vừa mở cửa, chính mình cũng bị ngã xuống đất.

Lúc ấy Lý Tiêu liền hô to với Chu Dịch Phàm: “Đi tìm bọn người Triệu Địa đi! Nhanh lên!”

Muốn nói WC gây ra động tĩnh lớn như thế, dù sao cũng có thể đưa tới không ít người vây xem mới đúng. Đáng tiếc bây giờ là sau khi tan học lớp tự học buổi tối, các phòng học đều phải khóa lại, nên mọi người đều vội vàng rời đi hết. Hơn nữa sau khi tan học lớp buổi tối là lúc cao điểm dùng WC, Chu Dịch Phàm để tránh chen lấn nên chọn một WC vắng vẻ, cho nên càng ít người.

Lý Tiêu nói Chu Dịch Phàm đi tìm Triệu Địa, thật ra chính là muốn cho Chu Dịch Phàm chạy trốn nhanh lên. Hấn không thể để Chu Dịch Phàm bị một chút thương tích nào, tình nguyện lấy bản thân mình là tấm

đem giúp cậu giữ chân hai cái tên không rõ lai lịch này.

Lý Tiêu biết lần này nhất định không tránh khỏi đau đớn về thể xác, nên đã chuẩn bị sẵn răng chống đỡ tốt lắm. Ai ngờ Chu Dịch Phàm ra khỏi cửa WC, chẳng những không có nghe hắn chỉ huy nhanh chóng chạy, ngược lại bất động đứng ở chỗ tối.

Hành động kì lạ của Chu Dịch Phàm, làm cho mọi người ở đây đều dừng lại. Thiếu niên dẫn đầu mang khẩu trang được in hình hàm răng máu me đầm đìa cực lớn, nhứ mày nhìn Chu Dịch Phàm.

Không lâu sau, Chu Dịch Phàm rút cuộc cử động. Cậu chậm rãi đi ra từ trong bóng tối, nửa tóc dài rủ xuống trên trán, gần như che đi ánh mắt. Tóc ướt nhẹp còn đang nhỏ nước, trượt xuống theo làn da tái nhợt của cậu, trượt vào bên trong cổ áo sơ mi ướt nhẹp dán lên cơ thể, lại có một loại mỹ cảm yếu ớt. Nhưng bây giờ cậu khiến cho người khác cảm thấy nguy hiểm nhiều hơn, giờ phút này cậu giống như dã thú bị chọc giận, tùy thời có thể cắn nuốt người khác.

Thiếu niên không khỏi lui về phía sau một bước, sau đó cậu mạnh phất tay, khiến hai người đàn ông buông Lý Tiêu ra mà đi đối phó với Chu Dịch Phàm. Rồi sau đó chỉ nghe thấy tiếng xé gió, nắm đấm, tiếng nện vào da thịt hai người đàn ông, tiếng thiếu niên thảm thiết kêu đau.

Lý Tiêu kinh hãi chứng kiến một mình Chu Dịch Phàm lấy một chọi ba cùng một lúc.

Nhìn thấy toàn bộ quá trình, Lý Tiêu chỉ có thể dùng một từ “Kinh hãi” để hình dung cảm tưởng của mình. Chu Dịch Phàm thân thủ tốt đến khiến hắn kinh hãi. Thái độ tàn nhẫn của Chu Dịch Phàm khi đối đầu với kẻ địch cũng khiến hắn kinh sợ. Cảm thấy đóa hoa sen trắng thuần khiết cao lãnh trong lòng nhảy mất biến thành cây hoa ăn thịt người màu đen?!!

Cuối cùng, Lý Tiêu nhìn thấy Chu Dịch Phàm đi đến chỗ người đang ôm bụng nằm dưới đất, bên cạnh thiếu niên đang rên rỉ, dùng chân đạp lên ngực thiếu niên. Thiếu niên ăn đau, âm thanh trở nên yếu ớt.

Chu Dịch Phàm không nói gì, nhưng Lý Tiêu cảm giác được sát ý trên người cậu. Cậu ấy thật sự muốn giết người?!!

Quá đáng sợ! Quá kinh khủng!!! Lý Tiêu gãi đầu mình, cảm giác tam quan của mình đang sụp đổ. Nhưng mà suy nghĩ một chút thì đáng đời cho tên nhóc xui xẻo này. Nếu mà cậu ta chưa chút đường sống cho mình, thì đã không rơi vào kết cục này. Lý Tiêu nhớ tới những lời thẳng thắn nhóc khốn kiếp kia nói, cái gì mà “Gay thì nên đi chết đi” “Không con, không cháu, không chó, f**k you” “Ti tiện trời sinh, hôm nay mày bị đánh thế này chắc thích đến chết rồi nhỉ” Linh tinh, Lý Tiêu liền cảm giác thiếu niên miệng tiện này chết vẫn chưa hết tội.

Tóm lại sau khi tam quan vỡ vụn Lý Tiêu mới nhớ lại hành động đã làm của thiếu niên theo như lời đã nói về sau, quyết đoán bắt đầu suy xét vấn đề nên giúp Chu Dịch Phàm xử lý thi thể và trốn tránh chế tài pháp luật như thế nào. Nghĩ đến thì ngay lập tức hành động, Lý Tiêu trước tiên đi đến đóng lại cửa WC bị mình đạp ra lúc trước nhằm che dấu tai mắt người ngoài, sau đó cầm túi rác màu đen thật to, khoa tay múa chân tính toán có thể dùng để đựng thi thể hay không..... *(chậc...cảm thấy suy nghĩ của bạn Tiêu*

phong phú quá cơ =. =!!!)

Đáng tiếc thảm án giết người diệt khẩu cuối cùng vẫn không xảy ra, tất cả tính toán tinh vi của Lý Tiêu đều uổng phí.

Chu Dịch Phàm đập lên thiếu niên, trong lúc giây dựa khẩu trang của thiếu niên tuột xuống. Sau đó cả người Chu Dịch Phàm cứng đờ, khí thế giết người kia nháy mắt không còn lại chút gì.

“Bạch Diệp Chỉ.....”

Chu Dịch Phàm gần như là nỉ non gọi ra tên này, giọng khàn khàn mang theo hoài niệm không dễ bị người khác nhận ra, thậm chí còn có một chút ôn nhu, giống như thì thầm nói với người yêu.

Đương nhiên thì thầm nói với người yêu gì gì đó chỉ là ảo giác của Lý Tiêu thôi. Giọng Chu Dịch Phàm vốn dễ nghe, ngữ điệu đặc biệt, không cẩn thận khó có thể phân biệt được âm điệu và cảm giác. Nhưng Lý Tiêu vẫn là cảm thấy Chu Dịch Phàm đối xử có chút đặc biệt với tên nhóc này. Chuyện này cũng không có gì, có lẽ là đã biết nhau từ trước rồi thì sao? Chu Dịch Phàm sẽ không thích loại thiếu niên biến thái này đâu?

Lý Tiêu an ủi bản thân, vỗ về ngực ngăn chặn vị chua gần như tràn ra. Đồng thời oán thầm, **“Diệp Tử”* sao? (*Lá cây*) Tên nhóc kia tên là Bạch Diệp Tử? Mình còn là cơn gió thổi bay lá vàng thu thừa thớt đây này.

(Diệp Chỉ phát âm là [yè: zhǐ] ; Diệp Tử phát âm là [yè:zi])

Có thể Lý Tiêu cố ý nói thành Diệp Tử, mà Diệp Tử có nghĩa là lá cây =))))))

“Gọi xe cứu thương.”

Chu Dịch Phàm quay đầu vội vàng nói với Lý Tiêu, trên mặt không che dấu lo lắng chút nào.

Mình xuống tay nặng nhẹ như thế nào tự cậu hiểu rõ, chỉ tìm đánh chỗ gây đau đớn, không công kích vào chỗ trí mạng. Khí thế giết người vừa rồi cũng chỉ là bởi vì phần nộ muốn dọa đối phương. Nhưng cậu không nghĩ tới tìm cậu gây phiền phức lại là Bạch Diệp chỉ. Thằng nhóc này từ nhỏ còn được sủng hơn cả cậu, chính là một thiếu gia được nuông chiều từ bé, cơm dâng tận miệng, áo quần có người mặc cho. Đùng nói là bị đánh, bị muỗi cắn một chút đều đã kinh động một đám người, da mềm thịt mềm, làm sao chịu được nắm đấm của cậu?

Lý Tiêu thấy Chu Dịch Phàm sốt ruột, trong lòng tuy rằng không thoải mái, vẫn lấy di động ra gọi cho bệnh viện Giáo Y.

Mà trong lúc Chu Dịch Phàm đang sốt ruột, Lý Tiêu khó chịu, Bạch Diệp Chỉ đột nhiên nói chuyện. Cậu

ta nói: “Tôi..... Không đi bệnh viện! Tôi không cần Gay cứu! Anh dám đánh tôi..... Anh tôi nhất định sẽ chán ghét anh!”

Chu Dịch Phàm mặc kệ Bạch Diệp Chỉ nói cái gì, cúi người cẩn thận ôm lấy cậu ta. Bạch Diệp Chỉ muốn giãy dụa, Chu Dịch Phàm cũng chỉ nhú mày nói một câu: “Đừng động.”

Lý Tiêu cảm thấy kỳ quái, thái độ của Chu Dịch Phàm biến hóa nhanh thế? Tên nhóc Bạch Diệp Chỉ này vừa rồi làm như vậy với cậu, cậu ấy giết cậu ta cũng không đủ. Bây giờ cậu ấy trái lại lo lắng cho người bị mình đánh là thế nào? Còn dục dăng khuyên nhủ cái tên nhóc xấu xa không biết tốt xấu kia là sao?

Quan hệ giữa hai người là gì? Sao hắn chưa bao giờ nghe Chu Dịch Phàm đề cập qua cái tên nhóc họ Bạch này nhỉ?

48. Chương 48

Bạch Diệp Chỉ bị đưa đến bệnh viện Giáo Y không lâu thì chuyển tới bệnh viện tư nhân lớn nhất thành phố. Lúc ấy tên nhóc kia sống chết không muốn rời đi, may mà có người quản gia trong nhà đến đây, cậu ta mới chịu đi.

Chu Dịch Phàm vẫn luôn im lặng. Nói cậu quan tâm Bạch Diệp Chỉ, cậu nói cũng quá ít, nhìn chăm chăm Bạch Diệp Chỉ lại giống như đang nhìn người khác; Nói không quan tâm Bạch Diệp Chỉ, cậu lại vẫn đi theo, cho đến khi quản gia đến mới lặng lẽ rời đi.

Lý Tiêu từ đầu tới cuối đều ở cùng với Chu Dịch Phàm, không có quấy rầy cũng không có rời đi. Cho đến khi hai người đi ra khỏi bệnh viện, đi về phòng, Lý Tiêu mới bắt đầu tổ chức ngôn ngữ muốn phá vỡ sự im lặng. Chu Dịch Phàm lại mở miệng trước.

“Cậu cũng ghét đồng tính luyến ái sao? Một thời gian trước, cậu giống như cố ý trốn tránh tôi.”

Chu Dịch Phàm cúi đầu đi tới, thoạt nhìn có chút mệt mỏi và lờ lững. Lý Tiêu mới nhớ tới, Chu Dịch Phàm bị dội nước bẩn, vừa rồi suy nghĩ hỗn loạn, hẳn thế nhưng không chú ý điểm này.

Lý Tiêu không có lập tức trả lời vấn đề của Chu Dịch Phàm, trước tiên cởi áo khoác của mình khoác lên trên người Chu Dịch Phàm. Hành động này khiến Chu Dịch Phàm dừng chân.

Hơi ẩm ẩm áp từ áo khoác Lý Tiêu đột nhiên bao quanh cơ thể lạnh lẽo của Chu Dịch Phàm, khiến cậu không biết nên phản ứng như thế nào. Đầu óc cậu thông minh, mỗi lần gặp được chuyện của Lý Tiêu liền sẽ trở nên chậm chạp, thậm chí ngu ngốc.

“Tôi đương nhiên không ghét.”

Lý Tiêu thừa dịp Chu Dịch Phàm dừng lại, đứng đến trước mặt cậu, giúp cậu cài từng nút từng nút áo khoác lại.

Chu Dịch Phàm như trước cúi đầu, cậu chuyên chú nhìn động tác gài nút của Lý Tiêu, còn ngoan ngoãn hơn cả con mèo. Rõ ràng vừa rồi lúc đánh người ta lợi hại như thế, sao bây giờ đột nhiên lại trở nên ngoan ngoãn như vậy? Không, không thể nói là ngoan ngoãn, càng tiếp cận gần hơn thì mới thấy giống như có chút bị thương, cam chịu lại tựa như chán nản.

Lý Tiêu cảm giác trong lòng giống bị kim đâm một chút, đau.

“Thích một người còn muốn xem người này cao thấp mập ốm sao? Cũng không phải chọn củ cải. Đường nhiên cũng không cần để ý giới tính. Thích chính là thích, lại không phạm tội, cũng không liên quan đến người khác. Nếu ai bởi vì cậu thích ai mà đến tìm cậu kiếm chuyện, vậy nhất định là bệnh thần kinh, cậu cứ đánh chết kẻ đó đi, tôi giúp cậu xử lý thi thể.”

Lý Tiêu tiến lên nhẹ nhàng ôm chặt Chu Dịch Phàm, như thể an ủi, giống như đang nói đùa, lại nói cực kỳ nghiêm túc, để người khác không khỏi tin tưởng hẳn thật sự nói được làm được.

Chu Dịch Phàm nhưng không bởi vậy mà thoải mái. Cậu muốn ôm lại Lý Tiêu một chút, cái ôm tạm thời này vĩnh viễn cũng không thuộc về mình. Giấy tiếp theo lại bật cười ra tiếng, thở dài nói một câu: “Ngu ngốc.”

Áo khoác đang mặc trên người Chu Dịch Phàm, bây giờ Lý Tiêu cài nút lại, cũng giống như bọc cậu lại ở trong quần áo, căn bản không lấy tay ra được, chứ nói gì đến ôm lại Lý Tiêu. Một tiếng “Ngu ngốc” này cũng không biết là đang nói Lý Tiêu, hay là đang nói với mình nữa. Sự bất đắc dĩ trong đó chỉ có bản thân Chu Dịch Phàm biết thôi.

Lý Tiêu ý thức được Chu Dịch Phàm bị trói buộc, vì sự sợ hãi của mình này mà cảm thấy xấu hổ. Ngay cả da mặt dày như hắn mà cũng đỏ lên. Một lần nữa, luống cuống tay chân tháo từng nút từng nút mà mình đã cài vào. Lý Tiêu chỉ cảm thấy mặt mình càng đỏ hơn. Trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh mình cởi bỏ quần áo của Chu Dịch Phàm, lộ ra một mảng lớn da trắng nõn. Lý Tiêu cảm thấy hô hấp mình cứng lại, vội vàng lui về phía sau một bước.

“Chúng ta về thôi.”

Chu Dịch Phàm không phát hiện Lý Tiêu khác thường, tự mình tháo những nút còn lại ra, vừa đi vừa nói.

Trên đường trở về đi qua cây cầu dài, Chu Dịch Phàm nhìn thoáng qua liền dời đi ánh mắt.

Lý Tiêu thật vất vả mới ổn định lại được tâm tình đang kích động của mình, lại nhớ tới chuyện của Bạch Diệp Chỉ. Hỏi Chu Dịch Phàm: “Tên nhóc tên Bạch Diệp Chỉ đó là ai thế? Hình như cậu có quen với nó.”

Chu Dịch Phàm cũng không giấu diếm, trực tiếp mở miệng trả lời: “Em trai bảo bối của bạn trai cũ. Bị người trong nhà chiều hư thành một nhị thế tổ.”

Cậu lo lắng Bạch Diệp Chỉ bị mình đánh lờ như có vấn đề gì. Một phần đúng là bạn tâm về anh trai cậu ta Bạch Diệp Hạnh, càng quan trọng hơn là không muốn mình gây phiền toái cho gia đình. Bạch gia và Chu gia có quan hệ hợp tác kinh doanh không nhỏ, lúc trước chuyện giữa cậu và Bạch Diệp Hạnh sáng tỏ, thiếu chút nữa khiến sự hợp tác giữa hai nhà ngấm vào nước nóng.

Lý Tiêu cho rằng Bạch Diệp Chỉ nhiều nhất là con cái nhà bà con xa nào đó của Chu Dịch Phàm, không ngờ đến câu trả lời này. Hắn trầm mặc, trầm mặc rất lâu rất lâu. Khi sắp đến phòng ký túc xá, hắn mới đột nhiên giữ chặt Chu Dịch Phàm. Hắn nhìn chăm chú Chu Dịch Phàm, dường như muốn nói chuyện gì nghiêm túc lắm. Điều này làm cho Chu Dịch Phàm cũng không thể không nghiêm túc lên, nhìn lại Lý Tiêu chờ hắn mở miệng.

Nhưng mà một giây, hai giây, một phút, hai phút, thời gian cứ trôi qua như vậy, Lý Tiêu ngốc lăng ngay cả nửa câu cũng không nặn ra được.

“Rốt cuộc là cậu muốn nói gì?”

Chu Dịch Phàm chờ không nổi, nhíu mày hỏi.

“Tôi.....”

Lý Tiêu tạm dừng một chút.

“Tôi muốn nói, có em trai như thế thì người anh cũng không tốt đẹp gì. Cậu đá bạn trai cũ tuyệt đối là chuyện sáng suốt nhất trong đời.”

Lý Tiêu nói rất nghiêm túc, cuối cùng còn tự mình gật đầu. Thật ra chuyện hắn muốn nói không phải chuyện này.

Mà câu tiếp theo của Chu Dịch Phàm, khiến Lý Tiêu lại trầm mặc. Không, cái này không thể nói là trầm mặc, không bằng nói là đại ra. Lý Tiêu nghe Chu Dịch Phàm nói: “Là tôi bị đá. Cậu ấy đá tôi để đi kết hôn sinh con.”

Cơn sóng Bạch Diệp Chỉ trôi qua rất nhanh, chỉ là Lý Tiêu thật lâu không thể tiêu tan. Lo lắng nhất là Chu Dịch Phàm đánh nhau với người khác sẽ bị xử phạt. May mà sau này không có nghe nói giáo viên giáo vụ mời Chu Dịch Phàm đi uống trà, dần dần cũng yên lòng. Về phần “Bạn trai cũ”..... đã là “cũ”, thì còn có gì mà lo lắng nữa chứ? Khiến Lý Tiêu không thể tiêu tan là, mình thế nhưng ghen tị. Ghen tị với “Bạn trai cũ”.

Ngay từ đầu hắn cũng không cảm giác là mình ghen tị. Chẳng qua hắn nghĩ mọi cách hỏi thăm cái người

anh kia của Bạch Diệp Chỉ là người ra sao, sau đó nói bóng gió với Chu Dịch Phàm, muốn nghe từ trong miệng cậu, muốn biết Chu Dịch Phàm có phải vẫn còn tình cảm với bạn trai cũ không. Mỗi lần nghe Chu Dịch Phàm nói “Hắn ta” như thế nào như thế nào, Lý Tiêu đều cảm thấy khó chịu.

Khác thường như thế, ngược lại khiến Chu Dịch Phàm cảm thấy khó hiểu, hỏi hắn: “Không phải cậu hỏi tôi sao? Tôi nói rồi cậu lại nổi giận, cậu ấy có đắc tội gì với cậu rồi sao?”

Lý Tiêu cũng hiểu được bản thân mình không thích hợp, mặt vẫn âm trầm, nghĩ không ra rốt cuộc là không đúng chỗ nào. Cuối cùng vẫn là bị Triệu Địa chen ngang nhắc nhở hắn.

Triệu Địa lúc ấy vỗ vai Lý Tiêu: “Mày chính là đang ghen tị. Người ta vừa đẹp trai vừa có tiền hơn cậu, còn có người cha giàu có.”

Đây chỉ là một câu nói đùa, Triệu Địa ngẫu nhiên lại giải đáp được nghi hoặc của Lý Tiêu. Lý Tiêu đương nhiên là đang ghen tị, hắn ghen tị cái tên họ Bạch kia từng có được Chu Dịch Phàm. Sau đó hắn bắt đầu trầm mặc. Hắn trầm mặc để tự thôi miên bản thân là “*tình cảm của mình với Chu Dịch Phàm chỉ là bạn thân*”. Hắn không thể làm ra bất cứ chuyện gì vượt qua ranh giới, sinh ra bất cứ ý nghĩ muốn vượt qua ranh giới đó. Tương lai hắn sẽ cưới một người vợ dịu dàng hiền lành, sinh vài đứa con, trải qua một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.

Phải bắt đầu nói từ sau khi trở về từ Lệ Giang, hắn cho là có thể kiềm chế được, có thể khiến chính mình duy trì được bình tĩnh và tỉnh táo. Nhưng bây giờ, hắn đã bắt đầu vì tình cảm mình sắp đổi mất mà cảm thấy khủng hoảng bất an. Một người từ nhỏ đến lớn đều chỉ có hứng thú và cảm giác với các em gái, một thằng nam đẹp trai sán lạn, đã từng có bạn gái — coi như là đã từng. Sau khi chia tay, như thế nào tiếp nhận được bản thân mình thật sự đúng là đối với bạn tốt của mình — một người cũng đẹp trai như hắn, sinh ra yêu (*tình yêu*), dục (*dục vọng*), độc chiếm dục (*dục vọng độc chiếm*), các loại dục vọng muốn bảo vệ, còn ghen với người “Bạn trai cũ” chưa thấy qua bao giờ nữa chứ?

Lý Tiêu cảm thấy mình thật muốn điên rồi. Cái này gần như bức hắn điên lên rồi. Sắp đến kỳ kiểm tra, hắn không thể không dời lực chú ý của mình lên ôn tập và kiểm tra. Đồng thời duy trì bề ngoài bình tĩnh của mình. Hắn bình thường đến nỗi Triệu Địa cũng cảm thấy không bình thường, nhưng ai cũng nhìn không ra trong lòng hắn đang khó chịu.

Chu Dịch Phàm tự nhiên không biết tâm tư Lý Tiêu. Là học bá ở trong phòng, trên vai cậu gánh vác trách nhiệm giải thích những thắc mắc, sửa sang ôn tập lại trọng điểm trong thi cử. Trong lúc nhất thời lại cùng với mọi người vô cùng hòa hợp hài hòa, tình bạn nhanh chóng tăng lên. Trong lúc đang bận rộn, Triệu Địa đột nhiên nhắc tới ngày thi đầu tiên cũng là ngày sinh nhật Lý Tiêu, ngày hôm sau là sinh nhật của Trương Thất, ngày thứ ba là sinh nhật Tề Ngọc Tỉ, không bằng ba người hợp lại thành một, thừa dịp mọi người đều đông đủ, cuồng hoan một phen. Đề nghị này được mọi người ủng hộ rất nhanh, Trương Thất và Tề Ngọc Tỉ cũng không có gì dị nghị, chỉ có Lý Tiêu thầm nghĩ muốn nhanh về nhà, không tỏ thái độ. Nhưng mà một mình hắn cho dù có ý định bỏ một phiếu phản đối, cũng đánh không lại được mười một phiếu tán thành của những người còn lại, nên cuối cùng cũng chỉ đành cam chịu.

Vì thế sinh nhật ba người đã được quyết định như thế. Chuyện này cũng phải nhờ kỳ nghỉ đông này nghỉ muộn hơn trước. Trước đây sinh nhật của ba người đều đúng vào kỳ nghỉ đông, ai về nhà nấy, mỗi người một nơi. Đám bạn cùng phòng nào có cơ hội tụ tập cùng một chỗ chúc mừng chứ?

49. Chương 49: Cùng Một Chỗ Đi

Sinh nhật cuồng hoan, hơn phân nửa không tránh khỏi rượu. Thứ rượu này, bây giờ Lý Tiêu một chút cũng không muốn dính vào nó. Rượu là tai họa, là đầu sở hại hắn sinh ra tình cảm sai lầm với Chu Dịch Phàm! Cho nên Lý Tiêu ngay cả một giọt rượu cũng không uống, ngược lại là Trương Thất và Tề Ngọc Tỉ, hai người này bị rót không ít.

Cơm no rượu say, một đám người lắc la lắc lư đi về phía trường. Chu Dịch Phàm nôn ra, tụt lại ở sau cùng. Tình cảnh này đối với Lý Tiêu mà nói dường như đã từng thấy qua. Sinh nhật Cường công vào cuối kỳ (*cuối kỳ một năm nhất*), không phải cũng như vậy sao? Còn có ngày kết thúc cuối kỳ đó nữa (*cuối kỳ hai năm nhất*), theo đuổi nữ thần không có kết quả, tự mình đến quán rượu uống rượu, cũng đụng phải Chu Dịch Phàm.

Lý Tiêu đột nhiên nhớ tới tin nhắn khi đó Chu Dịch Phàm gửi cho hắn. Tuy rằng sau này chính mình mạnh mẽ chứng minh tin nhắn đó chỉ là đùa dai, là vì trả thù. Nhưng trong lòng hắn biết, chuyện đó không đơn giản như vậy. Đến bây giờ, Chu Dịch Phàm cũng thừa nhận tính hướng của mình, điều này làm cho Lý Tiêu tìm không thấy lý do để trốn tránh.

Cũng không lấy cớ trốn tránh, nhưng phải đối mặt với nó ư? Trong lòng hắn quyết định muốn vượt qua chuyện này. Nhưng vượt qua nó như thế nào đây? Chuyện phá vỡ nhân sinh quan thế này, không chắc chắn lắm.

Một quyết định đơn giản, có thể dẫn đến sự thay đổi lớn cho cuộc sống sau này. Bình thường thoát nhìn hắn cầu thả, nhưng đến thời khắc mấu chốt, phải lựa chọn, thật ra hắn sẽ suy nghĩ cho mình, sẽ vô cùng thận trọng. Mà một khi đã chọn, hắn sẽ không dễ dàng buông tay.

Trong lòng hắn đã có đáp án, chỉ là còn có một chút do dự, có một chút không xác định, có rất nhiều vấn đề còn muốn suy xét. Ví dụ như mẹ hắn nếu biết hắn muốn mang bạn trai là nam về, nhất định sẽ giết hắn.....

Lý Tiêu nghĩ như thế, khó chịu lắc lắc đầu. Bước chân từ từ chậm dần lại, từ phía trước, rút đến sau cùng, sau đó xoay người..... Mục tiêu là người đang nôn đến *thiên hôn địa ám (*trời đất quay cuồng*), đi đường cũng không vững, Chu Dịch Phàm. Hôm nay cậu uống rất nhiều, hơn nữa không phải bị rót, hoàn toàn là tự mình rót cho mình.

“Cậu không sao chứ?”

Lý Tiêu đỡ lấy tay Chu Dịch Phàm, cúi đầu hỏi.

Chu Dịch Phàm ngẩng đầu nhìn Lý Tiêu một cái, nhỏ giọng nói: “Không có việc gì, thậm chí muốn tắm rửa rồi ngủ. Uống nhiều quá, khó chịu.”

Lý Tiêu nghiêng đầu không nhìn Chu Dịch Phàm, giả vờ nhìn quanh bốn phía, đề nghị nói: “Ở đây rất gần biệt thự, có cần tôi đưa cậu đến đó không? Bây giờ mà về trường, thì còn phải đi một đoạn nữa.” (*có một cái đuôi sói thật là to đang phe phẩy đầu đây =*)))

Chu Dịch Phàm nghĩ nghĩ, đi về biệt thự cũng tiện, còn không dùng chung phòng tắm với đám bạn cùng phòng. Vì thế gật gật đầu: “Vâng tôi về biệt thự đây. Cậu không cần tiễn tôi, nhớ nói với bọn họ một tiếng, tôi không về.”

Nói xong đẩy tay Lý Tiêu đang vịn cậu ra, đi một mình.

Lý Tiêu nhìn Chu Dịch Phàm rời đi, ngây ngốc hồi lâu. Chờ khi bóng dáng Chu Dịch Phàm thân ảnh đi vào một góc không thấy, hần mới nóng nẩy, lấy tốc độ chạy nước rút một trăm mét chạy về phía Chu Dịch Phàm. Qua góc, nhìn thấy Chu Dịch Phàm ở đó, hần liền thở ra nhẹ nhõm một hơi.

“Đợi đã, hay là để tôi tiễn cậu đi!”

Lý Tiêu kêu một tiếng, tốc độ nhanh hơn vọt tới bên cạnh Chu Dịch Phàm.

Không biết có phải là không nghe thấy giọng Lý Tiêu hay không, mà Chu Dịch Phàm không có dừng lại, cũng không quay đầu. Lý Tiêu đến bên cạnh cậu, dường như cậu bị dọa, sững sốt mở to hai mắt: “Sao cậu lại ở đây?”

Còn chưa tin xoa xoa hai mắt, xác định trong lòng mình có phải quá khát vọng rồi không cho nên mới sinh ra ảo giác.

Lý Tiêu thở hổn hển, dứt quãng nói: “Tôi..... Tôi tiễn cậu.....”

Chu Dịch Phàm sững sốt một chút, cuối cùng cười lắc đầu: “Tôi cũng không phải con gái, chẳng lẽ còn sợ đi đường ban đêm à?”

Tuy là nói như thế, cơ mà cũng không bảo Lý Tiêu trở về.

Đi cùng nhau không bao lâu liền đi vào khu biệt thự. Hai người cách nhau không xa không gần, ánh đèn đường chiếu sáng dọc theo con đường đầy hoa hồng. Con đường này không dài, đi không được bao lâu thì đến chỗ cuối.

Chu Dịch Phàm vào biệt thự liền đi thẳng đến phòng tắm, có lẽ là cả người đầy mùi rượu nên rất khó chịu, cho nên có chút gấp gáp. Lý Tiêu ngồi ở phòng khách một lát. Sau đó hần lấy di động ra, từ mấy trăm tin nhắn lục tìm ra một tin nhắn duy nhất được Chu Dịch Phàm gửi đến.

”Tôi không phải cô ấy.

Thế nhưng tôi thích cậu.”

“Thích..... mình.”

Lý Tiêu nhìn chằm chằm tin nhắn đó, lằm bằm lằm bằm, đột nhiên ngậy ngậy cười lên.

“Thích mình sớm như vậy sao? Hắc hắc hắc.....”

Hắn cười có chút đáng khinh, còn mang theo một chút quý dị. Hơn nửa đêm, nếu có người nhìn thấy khẳng định cho rằng hắn trúng tà.

Đúng lúc này, Chu Dịch Phàm đột nhiên chạy ra, khăn tắm bọc quanh, tóc vẫn còn ướt, hình như rất sốt ruột. Nhìn thấy Lý Tiêu vẫn ngồi trên sô pha trong phòng khách, xác định hắn không có rời đi, Chu Dịch Phàm âm thầm thở ra một hơi.

“Tối nay cậu nghỉ ngơi ở đây đi, phòng khách đã sửa sang lại, có thể ở được.”

Vừa rồi không có giữ lại, bởi vì không muốn cho bản thân mình hi vọng. Nhưng khi tiến phòng tắm Chu Dịch Phàm lại hối hận. Thời gian bọn họ có thể ở cùng một chỗ không nhiều, càng quý trọng nhiều hơn mới phải. Cho nên cậu vội vàng chạy ra.

Nói với Lý Tiêu xong câu này, Chu Dịch Phàm liền trở về phòng ngủ chính. Nhìn như bình tĩnh, bước chân lại vẫn là có chút hỗn loạn. Nhưng mà Lý Tiêu cũng không chú ý tới điểm này.

Lý Tiêu chú ý tới là, hắn được ngủ ở phòng dành cho khách. Ngủ ở phòng dành cho khách thì không thể ngủ chung với Chu Dịch Phàm, thì không có thể thừa dịp ngủ Chu Dịch Phàm để ôm một cái, hoặc là hôn một cái..... Đợi đã! Rốt cuộc là hắn đang suy nghĩ gì thế kia? Sao hắn có thể có ý niệm không thuần khiết không e dè gì như thế chứ?!!

Lý Tiêu đứng lên khỏi sô pha, khó chịu đi qua đi lại vài vòng trong phòng khách. Ngắc đầu trừng mắt nhìn cửa khách phòng một cái, vừa lúc nhìn thấy một chùm chìa khóa trên cửa, trong lòng nảy ra một kế.....

“Cốc cốc cốc!”

Cửa phòng ngủ chính bị gõ vang.

Chu Dịch Phàm mở cửa, phát hiện Lý Tiêu đứng ở cửa, vẻ mặt đầy phiền não.

“Xin lỗi, tôi lỡ làm rơi chìa khóa vào trong phòng rồi. Bây giờ mở cửa khách phòng không được. Tôi vẫn nên về trường thôi, tuy rằng cũng đã muộn, nhưng tôi cũng không phải con gái, không sợ đi đường ban

đêm.”

Lý Tiêu nói như thế, còn giả bộ muốn đi ngay lập tức.

Chu Dịch Phàm thấy Lý Tiêu muốn đi, vội vàng giữ chặt hần.

“Sao lại bị khóa?”

Cậu vừa nghi hoặc hỏi, vừa đi đến cửa bên cầu thang, nhào người ra nhìn về phía phòng khách. Xác thật nhìn thấy cửa khách phòng, vốn có treo chìa khóa ở đó nhưng bây giờ lại không thấy.

Khách phòng trong biệt thự không chỉ có một phòng, thế nhưng hiện giờ có thể cho người ở được chỉ có một phòng.

Chu Dịch Phàm đối với lời nói của Lý Tiêu ngược lại cũng không có quá nhiều nghi ngờ. Tuy rằng sự tình phát sinh thật sự kỳ quái, nhưng cậu cảm thấy Lý Tiêu không nhất thiết phải làm như vậy. Cũng không thể vì ngủ chung với cậu, mà cố ý nhét chìa khóa vào trong phòng đâu chứ?

“Vậy thì cậu ngủ chung với tôi đi.”

Chu Dịch Phàm cân nhắc, nói với Lý Tiêu.

Bây giờ chỉ có thể làm như vậy, đã bắt đầu vào mùa đông, nằm xuống đất nghỉ cũng không thích hợp, rất dễ dàng bị cảm lạnh.

Lý Tiêu nghe vậy, mắt sáng lên. Trong lòng vui như nở hoa, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài. Gật gật đầu: “Như vậy đi, tôi đi tắm.”

Chờ Lý Tiêu vào phòng tắm, Chu Dịch Phàm nằm xuống giường, nghĩ lại chuyện vừa mới xảy ra, ẩn ẩn cảm thấy không đúng chỗ nào đó. Không đúng ở chỗ nào ta? Chu Dịch Phàm không nghĩ ra được. Quả nhiên vừa thấy Lý Tiêu, cậu liền trở nên không minh mẫn.

Buồn ngủ dần dần tăng lên, Chu Dịch Phàm không nghĩ nhiều nữa, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Khi Lý Tiêu đi ra, liền thấy Chu Dịch Phàm đã ngủ say. Cái trán trơn bóng, lông mày thanh tú, hai mắt khép hờ dưới lông mày, lông mi thật dài giống như cây quạt nhỏ. Lý Tiêu lặng lẽ tới gần, tầm mắt chưa từng rời khỏi mặt Chu Dịch Phàm. Giờ phút này hần đứng ở bên cạnh Chu Dịch Phàm, chỉ cần duỗi tay là có thể chạm vào mặt cậu.

“Cậu. ngủ. rồi. sao?”

Lý Tiêu hơi hơi khom lưng, nhỏ giọng hỏi từng từ.

Sau đó hắn nhìn thấy mí mắt Chu Dịch Phàm rung rung một chút, nhưng không mở.

Lý Tiêu an tĩnh lại, lại nhìn Chu Dịch Phàm một lát. Rồi sau đó đột nhiên ghé sát vào, hôn đôi môi hồng phấn mềm mại kia một cái. Chạm lướt qua, ngay cả hương vị cũng chưa nếm.

Khẽ chạm như vậy, Chu Dịch Phàm cũng không tỉnh lại. Khi ngủ say, cảm giác cũng không nhanh nhẹn như khi tỉnh táo.

Lý Tiêu cúi đầu nhìn mỹ nhân đang ngủ, thu hồi tâm tư trên đùa, trong mắt dần dần có sóng ngầm mãnh liệt. Hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, để cho tư thế mình không phải mệt như vừa rồi nữa, sau đó lại ghé sát vào.

Lần này không chỉ chạm lướt qua, động tác cũng không nhanh không chậm. Đầu tiên là chạm nhẹ lên môi ngọc, sau đó kéo dài đến khóe môi, hắn liếm, liếm, tinh tế nhắm nháp. Nhưng mà mặt ngoài mềm mại cũng không thể khiến hắn thỏa mãn, hắn muốn nhiều hơn, xâm nhập vào, nếm thử tư vị mất hồn kia một lần nữa. Cho nên hắn không chút do dự cạy đôi môi đã bị hôn đến sưng đỏ ướm át ra, mở khớp hàm, từng chút từng chút, thâm nhập vào.

Chu Dịch Phàm mày hơi nhíu, hai mắt nhắm nghiền. Cậu vẫn chưa tỉnh lại, cậu không muốn tỉnh lại.

50. Chương 50

Thời gian duy trì nụ hôn này không lâu lắm. Sau khi kết thúc, Lý Tiêu nhịn không được lại hôn vài cái mới lưu luyến không rời rời đi, đến phòng khách sấy tóc.

Mà trong nháy mắt đóng cửa, mỹ nhân đang ngủ mở mắt mạnh ra. Dưới chăn, tay bởi vì khăn trải giường mà gắt gao nắm lấy ga giường chậm rãi buông ra, lại có chút mất hết sức lực.

“Rốt cuộc..... là có ý gì?”

Chu Dịch Phàm nghiêng đầu, đem mặt mình chôn sâu vào trong gối đầu.

Rõ ràng đã buông tay rồi, Lý Tiêu vì sao đột nhiên lại làm như vậy? Nếu là tháng trước, hoặc là trước tháng trước nữa, cậu có lẽ sẽ không chút do dự vì Lý Tiêu thay đổi kế hoạch, chỉ cần Lý Tiêu cho cậu nửa điểm nhắc nhở. Nhưng bây giờ, cậu rõ ràng đã buông tay.

Cậu nhớ rõ lần đầu tiên bọn họ hôn môi, là cậu chủ động, là vì uống say. Lần thứ hai, Lệ Giang lần đó, là

vì cái gì đây? Trong đêm tối hooc-môn thiếu niên nổi dậy mãnh liệt sao? Khi đó không có uống rượu, cậu cho rằng Lý Tiêu thích cậu. Đáng tiếc cũng không phải. Đêm đó Lý Tiêu rời đi, sau đó bất hòa, kết giao bạn gái. Lý Tiêu biểu hiện lãnh tính (*lạnh lùng + bình tĩnh*) như vậy, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra. Giống như tất cả chỉ là vọng tưởng (*suy nghĩ xa vời*) của cậu.

Mà lần này thì sao? Lý Tiêu rốt cuộc đang làm gì vậy? Lại đùa dai một lần nữa sao?

Chu Dịch Phàm buông tay đang nắm chặt ra, nhanh đến móng tay đâm rách trong lòng bàn tay, lại không có cảm giác đau. Rõ ràng đã buông tay, nên không muốn bởi vì một chút ngon ngọt này mà để mình hi vọng một lần nữa.

Nội tâm Chu Dịch Phàm giãy dụa, không còn buồn ngủ nữa. Không bao lâu, Lý Tiêu đã trở lại.

Lý Tiêu đóng cửa lại, đứng ở bên giường chà chà tay, hoạt động cơ thể một chút, đuổi đi hơi lạnh. Rồi sau đó mới xốc lên một góc cằm, nằm vào. Trong lúc Chu Dịch Phàm mang tâm tình thấp thỏm giả bộ ngủ, Lý Tiêu chuyển qua phía sau cậu, tay cũng linh hoạt trượt đến trên eo cậu, nhẹ nhàng ôm. Thân thể hai người gần sát, thân mật kháng khí, có thể nghe thấy tiếng hô hấp.

Chu Dịch Phàm thật vất vả mới thả lỏng cơ thể lại cứng lại. Trong lòng kinh hoàng thất thố: “Trời ạ! Bây giờ vẫn nên giả bộ ngủ hay là tỉnh lại đẩy hắn ra đây!”

Lý Tiêu cảm thấy người kia cứng đờ, gần như muốn cười ra tiếng. Chu Dịch Phàm thật sự rất khả ái, đã lộ rồi, còn giả vờ. Không lẽ là đang xấu hổ? Nhớ tới vừa rồi khi hôn cậu, dáng vẻ cố nén đến mặt đỏ tai hồng của cậu, Lý Tiêu cảm thấy lòng mình cũng mạnh hóa.

Vì trấn an Chu Dịch Phàm, Lý Tiêu nhanh chóng hôn nhẹ lỗ tai Chu Dịch Phàm, nhỏ giọng nói: “Ngủ đi, ngủ ngon.”

Chu Dịch Phàm đột nhiên có chút cam chịu. Cực độ khát vọng, bây giờ đuổi tay ra là có thể mò đến. Vẫn cảm thấy không chân thật, cậu hoài nghi tất cả chỉ mơ, sớm muộn gì sẽ bị thực tại đánh thức. Thất bại. Không muốn nghĩ nhiều như vậy, cũng không hỏi Lý Tiêu vì sao muốn hôn cậu, Chu Dịch Phàm chậm rãi xoay người, giống đà điểu tựa đầu lên ngực Lý Tiêu.

Lý Tiêu tay đặt ở trên lưng cậu, mà tay cậu thì khoát lên thắt lưng Lý Tiêu, bọn họ giống như một đôi tình nhân, gần bó kề cận bên nhau, ôm nhau mà ngủ.

Lý Tiêu muốn mỗi buổi sáng tỉnh lại người nhìn thấy đầu tiên là Chu Dịch Phàm, muốn mỗi ngày buổi sáng nói: “Chào buổi sáng” với Chu Dịch Phàm, buổi tối mỗi ngày nói: “Ngủ ngon” với Chu Dịch Phàm. Rốt cuộc nhận ra, rốt cuộc biết bản thân mình thật sự muốn gì, hắn âm thầm hạ quyết tâm. Hắn quyết định thuận theo tâm ý của mình.

Nhưng mà sau khi quyết định. Ngày đầu tiên bắt đầu ném thử mối quan hệ không giống như ngày thường với Chu Dịch Phàm, cũng không tính là thuận lợi. Chính xác mà nói, người nào đó căn bản chưa cho hắn

cơ hội bắt đầu. Người nào đó – anh trai Chu Dịch Phàm, Chu Dịch Hàng đến. Ngay lúc hai người còn chưa rời giường. *(bắt gian tại giường XD)*

Lý Tiêu xem qua ảnh chụp của Chu Dịch Hàng rồi, có bảy phần tương tự với Chu Dịch Phàm. Chỉ là đường nét của Chu Dịch Hàng rõ ràng hơn một chút, ngũ quan cũng thô kệch hơn một ít, không tinh xảo giống Chu Dịch Phàm. Nhìn ảnh chụp, liền cảm thấy người anh này có chút nghiêm túc, là người nói năng thận trọng không dễ ở chung. Nhìn thấy người thật, còn áp lực hơn nhìn trong hình.

Khi đó Chu Dịch Hàng đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn chăm chăm em trai mình và người con trai đang ôm em trai mình ở trên giường đủ mười giây. Đương nhiên, ánh mắt anh nhìn em trai mình là ôn nhu như gió xuân mưa phùn, ánh mắt trừng Lý Tiêu là băng lãnh như gió táp mưa sa. Khó trách Lý Tiêu cảm thấy áp lực rất lớn.

“Anh, sao anh lại tới đây?”

Chu Dịch Phàm ngồi dậy, vừa cúi đầu liền phát hiện áo ngủ của mình bị tụt nút mở ra hơn một nửa. Xấu hổ kéo cổ áo lại, luống cuống tay chân gài nút áo.

Ánh mắt Chu Dịch Hàng nhìn Lý Tiêu càng thêm lãnh liệt. Lý Tiêu sờ sờ mũi, thức thời đi vào WC thay quần áo.

Khi đi ra, Chu Dịch Phàm và anh cậu đã không ở trong phòng, mà đang ở phòng khách.

Lý Tiêu xuống lầu, sờ cái ót cười cười với Chu Dịch Hàng: “Chào anh! Ha ha.....”

Vừa rồi Chu Dịch Phàm đã giải thích qua với Chu Dịch Hàng, Lý Tiêu là bạn cùng phòng với cậu. Nhưng sắc mặt của Chu Dịch Hàng đối với Lý Tiêu vẫn không hoà nhã. Anh nghe Phạm Doãn Y nói qua sự tích oanh liệt của Lý Tiêu, có thể nói ấn tượng với Lý Tiêu vô cùng kém.

Chu Dịch Phàm cảm thấy được anh mình có địch ý với Lý Tiêu, không rõ nguyên nhân. Để tránh Lý Tiêu xấu hổ, Chu Dịch Phàm thay thế anh trai gật đầu với Lý Tiêu nói: “Cậu về trường trước đi.”

Lý Tiêu thấy Chu Dịch Hàng thật sự không thích mình, biết ở lại cũng không ai chào đón, không bằng rời đi.

“Tôi đợi cậu ở trường.”

Sau khi Lý Tiêu rời đi, Chu Dịch Phàm mới hỏi anh mình: “Hình như anh không thích bạn của em lắm? Vì sao?”

Chu Dịch Hàng thò tay xoa xoa tóc Chu Dịch Phàm: “Chính là nhìn hắn không vừa mắt. Thằng nhóc đó

bộ dạng xấu xí, đã thế còn cười đáng khinh như thế, vừa thấy là biết ngay không phải người tốt rồi.”

“Phụt..... Xấu xí? Ha ha ha.....”

Chu Dịch Phàm bị hình dung của anh trai mình chọc cười.

“Rất buồn cười sao?”

Chu Dịch Hàng hỏi, trong mắt là rõ ràng ý cười.

Thấy Chu Dịch Phàm cười không ngừng, đáng vẻ tâm tình rất tốt, Chu Dịch Hàng tâm tình cũng tốt lên. Anh cởi bỏ khuy áo, xắn tay áo, nói với Chu Dịch Phàm: “Anh mua đồ ăn đặt ở trong tủ lạnh rồi. Em muốn ăn cái gì vào bữa sáng? Trứng ốp la và thịt lợn muối xông khói thì thế nào? Nếu như đói bụng thì uống trước một ly sữa đi.”

Chu Dịch Phàm vừa nghe, kỳ quái hỏi: “Anh mua đồ ăn làm gì? Muốn ở đây sao?”

Giờ phút này Chu Dịch Hàng đã đi vào phòng bếp, vì trả lời vấn đề của cậu, lộ đầu ra: “Mua tủ lạnh cũng phải cho gì đó vào chứ. Ăn bữa sáng xong chúng ta trực tiếp đi sân bay, anh không phải đã nói chờ em nghỉ sẽ dẫn em đi Hokkaido tắm suối nước nóng sao?”

Chu Dịch Hàng đúng là có nói qua, nhưng bây giờ Chu Dịch Phàm không muốn đi đâu cả. Cậu còn muốn về trường, hỏi rõ ràng Lý Tiêu vì sao lại hôn trộm cậu.

“Có thể không đi không?”

Chu Dịch Phàm đứng ở cửa phòng bếp, buồn rầu hỏi.

Chu Dịch Hàng nghe vậy ngừng động tác trên tay, từng chút từng chút quay đầu, trên mặt đã sớm chuyển từ trời quang sang nhiều mây, chuẩn bị sấm chớp đùng đùng: “Em muốn vì một người ngoài mà bỏ qua người anh trai đã vất vả lắm mới có ngày nghỉ này sao?”

Về mặt Chu Dịch Phàm cứng đờ, ha ha cười ngây ngô một chút, giọng điệu thương lượng một chút hỏi: “Vậy ngày mai lại đi làm sao?”

Đáp án tự nhiên là không. Sửa lịch trình chuyến bay là chuyện nhỏ, kéo dài kế hoạch cũng có thể, mấu chốt ở chỗ Chu Dịch Hàng căn bản không muốn em trai bảo bối của mình có thời gian về trường đi gặp cái tên nhóc thối Lý Tiêu kia.

Chu Dịch Phàm bất đắc dĩ, đành phải gửi tin nhắn cho Lý Tiêu, nói mình không về trường.

Lý Tiêu nhận được tin nhắn, trong lòng cả kinh, liền sợ Chu Dịch Phàm bởi vì gì đó mà không vui. Vì thế lập tức gửi tin nhắn, hỏi Chu Dịch Phàm nguyên nhân. Ngay sau khi biết Chu Dịch Phàm không có không vui, chỉ là muốn đi du lịch ở nước ngoài, Lý Tiêu mới nhẹ nhàng thở ra. Sau đó lại nhận được một tin nhắn, Chu Dịch Phàm nói bây giờ đang ở sân bay, vì thế Lý Tiêu vội vàng bận rộn bắt xe chạy tới. Đáng tiếc lúc đến nơi, máy bay đã cất cánh.

Lý Tiêu lè loi đứng ở đại sảnh sân bay, nhìn di động của mình. Tin nhắn mới nhất, Chu Dịch Phàm nói cậu sẽ ở Hokkaido một tuần.

“Một tuần, lâu như thế.....”

Bây giờ đặt vé máy bay, còn kịp không ta? Không được, vấn đề đầu tiên là hộ chiếu, vấn đề tiếp theo là không có tiền.....

Lý Tiêu tự hỏi, cuối cùng đưa ra kết luận: “Vẫn là về nhà thôi.”

Buổi tối Lý Tiêu thử gọi điện thoại cho Chu Dịch Phàm, không gọi được. Xem ra muốn liên lạc với Chu Dịch Phàm, thật đúng là phải ngoan ngoãn chờ đủ một tuần.

51. Chương 51

Sau bữa cơm tối, em trai Lý đang chơi trò chơi, mẹ Lý đang xem TV.

Đúng lúc trong TV xuất hiện một mẫu tin tức: “Mạch Vĩnh giải bày đầy nước mắt trước công chúng: Chúng tôi không phải yêu quái.”

“Mẹ, có phải anh ta rất đáng thương không?”

Lý Tiêu đột nhiên hỏi.

“Ai?”

Mẹ Lý không kiên nhẫn hỏi lại.

“Mạch Vĩnh đó.....”

Giọng Lý Tiêu nhỏ dần.

“Đáng thương chỗ nào? Không thấy người ta vẫn sống tốt đó sao? Xớ, tin tức này thật không có nghĩa, để ta xem xem [Khổ nường] đã có chưa.....”

Mẹ Lý nói, đổi kênh truyền hình.

Lý Tiêu trầm mặc hồi lâu, cẩn thận dè chừng hỏi: “Mẹ cảm thấy người giống như Mạch Vĩnh..... thế nào?”

Mẹ Lý trầm mặc hồi lâu, mới trả lời: “Cũng có người tốt, cũng có người xấu, dù sao cũng là người.”

Lý Tiêu vừa nghe, cảm giác có hi vọng, lại nói: “Nếu như thằng nhóc kia sau này mang bạn trai về.....”

“Nó dám! Mẹ sẽ làm thịt nó. Sinh con trai không tìm vợ lại tìm chồng về, vậy còn không bằng nuôi con gái.”

Mẹ Lý lên tiếng ngắt lời nói.

Thấy mặt Lý Tiêu đầy sợ hãi, mẹ Lý lại nói: “Trước đây mẹ không nói với con. Con biết ông ngoại trước của con chết thế nào không?”

Lý Tiêu nuốt nước miếng một cái: “Chết thế nào? Không phải nói là nghèo khổ, đói chết sao?”

Mẹ Lý vỗ hần một chút: “Nghèo khổ là chuyện từ năm nào rồi, con cũng tin? Ông ngoại trước chính là người giống như Mạch Vĩnh vậy. Hơn nữa đặc biệt không tốt, đánh vợ đánh con. Con vốn có cậu cả, còn nhỏ đã chết yếu, chính là do ông ta làm hại. Sau này bà ngoại con không chịu nổi, lấy dao phay.....”

Mẹ Lý nói xong khoa tay múa chân với phía dưới Lý Tiêu một chút. Lý Tiêu sợ tới mức vội vàng kẹp chặt hai chân, che bộ vị quan trọng.

“Cho nên bà ngoại con đặc biệt ghét người giống như Mạch Vĩnh. Nên trước mặt bà đừng nói đến chuyện này, bằng không bà vẫn còn đang khỏe mạnh, tuyệt đối sẽ cầm dao phay, chém một cái.”

Mẹ Lý nói xong cảnh cáo nhìn Lý Tiêu một cái, rồi sau đó lại chuyển lực chú ý chuyển đến trên TV.

Lý Tiêu cảm thấy mẹ mình tuyệt đối di truyền khí phách của bà ngoại, nếu mà biết hần thích con trai, nói không chừng cũng giơ dao phay lên với hần.

Ngay lúc Lý Tiêu lo lắng hãi hùng, ba Lý vẫn luôn im lặng lại mở miệng, vỗ vỗ vai hần: “Lần trước con mở cho em con xem cái kia, bị đánh thảm như vậy, biết rõ nguyên nhân rồi chứ? Con mở cái khác đã không bị đánh dã man như vậy.”

Cái này tính là an ủi sao? Lý Tiêu lau mồ hôi lạnh trên trán. Tạm thời tính đi.

Ba Lý lại mở miệng: “Nhưng mà sao đột nhiên con lại nói chuyện này với mẹ?”

“À? Ha ha ha..... Chỉ là con nhìn thấy tin tức nên có chút tò mò cái nhìn của mọi người thôi, ha ha ha.....”

Lý Tiêu cười gượng, không ở lại nữa, xám xịt trở về phòng mình. Đột nhiên cảm giác áp lực như núi.

Rất rõ ràng, lần thử với người trong nhà này, kết quả rất không như ý. Lý Tiêu cảm thấy đối với người trong nhà chỉ có thể từ từ tính, không thể nóng vội.

Thời gian nhoáng một cái, năm ngày trôi qua. Lý Tiêu đột nhiên nhận được điện thoại của bạn gái cũ.

Mọi chuyện cũng đơn giản, bạn trai trước của bạn gái cũ kết hôn mời cô ấy tham gia hôn lễ. Người bạn trai trước này lớn hơn cô ấy tám tuổi, bây giờ kết hôn cũng không tính là sớm. Hai nhà vốn cũng là hàng xóm, cho dù không có mối quan hệ trước đó, cũng nên có qua có lại. Nhưng cô ấy cảm thấy quá khứ quá mất mặt, cho nên muốn Lý Tiêu đi với mình.

Lý Tiêu cảm thấy mình đã là người có gia đình, tuy rằng bây giờ còn không chính thức xác định quan hệ, nhưng vẫn là muốn tránh hiềm nghi. Cho nên Lý Tiêu yển chuyển từ chối.

Chu Manh Manh mặc kệ, giọng đột nhiên mang theo ghen ngào: “Anh rõ ràng đã hứa hẹn qua, khi nào nghỉ, em muốn đi đâu anh đều theo với em..... Cho dù đã chia tay rồi, đây là yêu cầu cuối cùng của em, anh cũng không thể đồng ý sao?”

Lý Tiêu tỏ vẻ hần quả thật hình như có hứa hẹn qua loại chuyện này. Nhất thời có chút đau đầu. Nghe giọng Chu Manh Manh, giống như muốn khóc thật, là một người con trai không kháng cự lại nỗi nước mắt, hần lại càng khó nói ra lời từ chối.

“Vậy được rồi, chỉ một lần này thôi, lần sau không được lấy lý do này nữa.”

Cùng lúc đó, Chu Dịch Hàng nhận được điện thoại của công ty, có một chuyện gấp cần anh tự mình giải quyết, cho nên cùng Chu Dịch Phàm về nước sớm. Thật đúng lúc, Chu Dịch Phàm vừa về nước, liền nhìn thấy Lý Tiêu đi với bạn gái cũ.

Chu Dịch Phàm lúc ấy đang ngồi trên ô tô đi về nhà thì nhìn thấy Lý Tiêu. Khi đó trên đường tắc xe, Chu Dịch Phàm vừa xuống máy bay, có chút mệt mỏi, buồn ngủ. Vốn định nhắm mắt một lát, đột nhiên nhìn thấy Lý Tiêu và Chu Manh Manh đứng ở giáo đường bên kia đường. Lý Tiêu mặc tây trang, Chu Manh Manh mặc váy trắng. Dưới ánh nắng ban mai, Chu Manh Manh thân mật kéo tay Lý Tiêu, cười ngọt ngào. Bọn họ thoát nhìn cực kỳ xứng đôi, kim đồng ngọc nữ, trời sinh một đôi.

Hình ảnh tốt đẹp này, lại chỉ làm cho Chu Dịch Phàm cảm thấy muốn tự tay vò nát, xé nát, cắt nát. May mà cậu khắc chế chính mình, không có làm ra hành động. Dù sao cũng đều là người trưởng thành, có thể nào còn xúc động giống như hai năm trước, khiến mình giống như người điên, giống tên hề.

Khi đó Chu Dịch Hàng vừa nói chuyện điện thoại xong, thấy cảm xúc của em trai không tốt, quan tâm hỏi: “Sao thế?”

Chu Dịch Phàm không nhìn ra ngoài cửa sổ nữa. Ô tô một lần nữa khởi động, cậu mới lắc đầu: “Không có gì, chỉ là có chút mệt.”

Chu Dịch Phàm vừa về nhà liền nhốt mình trong phòng. Nhấn cả một buổi chiều, vẫn là nhịn không được, gọi điện thoại cho Lý Tiêu. Đáng tiếc điện thoại Lý Tiêu đã ngoài vùng phủ sóng.

Tắt điện thoại, vừa mới chuẩn bị ném di động đi, di động lại vang lên. Điện thoại biểu hiện, đúng là người đã lâu không liên lạc, Bạch Diệp Hạnh.

Sau khi Bạch Diệp Hạnh kết hôn, thì không gọi một cuộc điện thoại nào nữa. Lần này đột nhiên gọi đến, sẽ không là vì mình đánh em trai cậu ta, gọi đến để chất vấn đó chứ? Tuy rằng mình đánh Bạch Diệp Chỉ, sau này cũng đưa nó đi bệnh viện. Huống chi, ngay từ đầu người sai là Bạch Diệp Chỉ.

Lại nói tiếp, Chu Dịch Phàm cũng không biết Bạch Diệp Chỉ vì sao từ xa đặc biệt đến trường cậu gây rối. Nhưng mà nghe anh trai nói, Bạch Diệp Hạnh quyết định bỏ quyền thừa kế gia sản, Bạch Diệp Chỉ rốt cuộc không sống cuộc sống nhị thế tổ như trước được nữa, bắt đầu bị buộc học tập quản lý sự vụ gia tộc, mới giận chó đánh mèo với cậu.

Chu Dịch Phàm cảm giác mình rất oan uổng, Bạch Diệp Hạnh đã chia tay với cậu hai năm rồi. Bây giờ lại tuyên bố bỏ quyền kế thừa, liên quan gì tới cậu chứ?

Tâm tư có chút nặng nề, cuối cùng Chu Dịch Phàm vẫn nhận điện thoại.

“Dịch Phàm, là tôi.”

Giọng nói từ tính khàn khàn của người kia truyền tới, rõ ràng là đã từng quen thuộc nhất, bây giờ lại chỉ cảm thấy xa lạ.

Chu Dịch Phàm im lặng một lát, mới dùng một tiếng đáp lại: “Ừ.”

“Tôi muốn gặp cậu.”

Nói ra những lời này dường như cần rất nhiều dũng khí, Chu Dịch Phàm thậm chí có thể nghe được tiếng thở dài yếu ớt, như có như không.

Lần này im lặng lâu hơn. Chu Dịch Phàm nghĩ không ra lý do gì để gặp Bạch Diệp Hạnh.

“Xin cậu, tôi muốn gặp cậu, ở chỗ nào cũng được.”

Phát hiện Chu Dịch Phàm chần chờ, giọng nói trong điện thoại mang theo cầu xin. Chu Dịch Phàm chưa bao giờ thấy qua Bạch Diệp Hạnh ăn nói khép nép như vậy. Bạch Diệp Hạnh rất giống anh cậu, ôn nhu, nhưng trong xương đều mang theo độc hữu cường thế và kiêu ngạo, điều này làm cho bọn họ cho dù có ở trước mặt người yêu cũng rất khó buông xuống tư thái.

Rất khó buông xuống tư thái, rất kiêu ngạo. Nhưng khi yêu đã sâu đậm, sẽ nguyện ý thay đổi. Khi đó Bạch Diệp Hạnh là có thể vì cậu mà cam tâm cúi đầu, thậm chí nguyện ý yêu, thừa nhận mình yêu đối phương.

Đáng tiếc rõ ràng yêu sâu đậm như vậy, Bạch Diệp Hạnh cũng vẫn lựa chọn buông tay, kết hôn với một người khác.

Chu Dịch Phàm cuối cùng vẫn là đồng ý gặp Bạch Diệp Hạnh. Thời niên thiếu không hiểu chuyện, chỉ biết giữ lấy. Thật sự đến lúc yêu một người, mới biết được giữ không được đau khổ như thế nào. Bạch Diệp Hạnh vẫn còn cảm tình với mình, gặp nhau một lần, để có kết thúc tốt nhất.

52. Chương 52

Lý Tiêu tham gia xong hôn lễ, lại bởi Chu Mạnh Mạnh ăn xong tiệc cưới vào giữa trưa. Rốt cuộc xong việc, vốn muốn trực tiếp về nhà, Chu Mạnh Mạnh lại quán hấn, nói muốn đi dạo phố với hấn.

“Xin nhờ, chúng ta đã chia tay rồi, loại chuyện đi dạo phố này là nghĩa vụ của bạn trai mà, nó không nằm trong phạm vi của anh.”

Lý Tiêu đầu đầu nói, đẩy Chu Mạnh Mạnh gần như dính lên người mình ra.

Chu Mạnh Mạnh nghe hấn nói như vậy, không nhịn được cười.

“Anh đến cũng đến rồi, đi với em một chút cũng không mất miếng thịt nào đâu.”

“Sẽ mất một ký.”

Lý Tiêu trả lời.

“Anh muốn về, lần sau loại chuyện giả làm bạn trai này đừng tìm anh nữa nha.”

Chu Manh manh vừa nghe, không vui, giữ chặt Lý Tiêu: “Anh đi với em đi, một mình rất cô đơn đó.....”

Thấy Lý Tiêu không hề cảm động, con mắt cô chuyển động, giọng mang theo tiếng khóc nức nở: “Em biết anh không thích em, đây là ngày cuối cùng chúng ta đi dạo phố với nhau, anh thật sự muốn vứt bỏ em mà đi sao?”

Lý Tiêu không nhìn Chu Manh Manh, vẫn là muốn đi.

Sau đó Chu Manh Manh đứng đến trước mặt hắn, nước mắt đột nhiên rơi xuống.....

Lý Tiêu thỏa hiệp, Chu Manh Manh vui vẻ ra mặt. Có đôi khi thật bội phục tuyến lệ của vị người yêu cũ này, giống như vòi nước vậy, tùy thời có thể mở ra đóng lại.

Lý Tiêu bồi Chu Manh Manh đi dạo phố đi dạo cả một buổi chiều. Rốt cuộc đợi đến khi Chu Manh Manh mệt mỏi, Lý Tiêu đề nghị hai người lập tức chia tay ai về nhà nấy. Chu Manh Manh lại kéo hắn vào một nhà hàng.

Nhà hàng trang hoàng không tẻ, từng chỗ ngồi đều có cây cối ở giữa, ngăn cách thành một không gian tương đối độc lập. Lúc này không có nhiều người, rất im lặng.

Đi dạo lâu như vậy, Lý Tiêu cũng mệt mỏi. Tuy rằng còn chưa tới giờ ăn cơm chiều, nhưng ăn chút gì đó tạm lót dạ cũng được. Đợi một lát ngồi xe về nhà cũng mất hai ba giờ, tạm lót dạ mới có khí lực.

Chu Manh Manh thích ăn đồ ngọt, gọi một ly kem lớn. Lý Tiêu lật lật menu, chọn một số đồ điểm tâm có thể lót dạ được. Không thể ăn no quá, tối nay mẹ muốn xuống bếp trở tài nấu ăn, ăn no rồi về nhà sẽ ăn không vô.

Đang lúc chờ điểm tâm đến, Lý Tiêu trong lúc vô ý thoáng thấy một người khách cách đó không xa thoát nhìn có chút quen mắt. Thoáng nhìn thấy có chút quen mắt, cẩn thận nhìn lại thì phát hiện, đâu chỉ là nhìn quen mắt? Người nọ căn bản chính là người Lý Tiêu quen đến không thể quen hơn vốn nên đang du lịch ở nước ngoài, Chu Dịch Phàm.

Hơn nữa không phải chỉ có một mình Chu Dịch Phàm, ngồi cùng một bàn với cậu, còn có một người đàn ông khác.

Chuông báo động trong lòng Lý Tiêu nhất thời vang lên, có biến!

Nói có biến, liền thật sự có biến luôn. Chỉ thấy cái người đàn ông kia không biết nghe Chu Dịch Phàm nói gì đó, sắc mặt đột nhiên biến đổi, sau đó thú tính đại phát, hôn Chu Dịch Phàm!

Bàn trong nhà hàng vốn không lớn, người đàn ông cũng không rời khỏi chỗ ngồi, khởi động thân thể liền có

thể đến gần Chu Dịch Phàm. Chu Dịch Phàm cũng không biết suy nghĩ cái gì, cũng không né tránh. Bị hôn vài giây, không phản ứng chút nào.

Đối với chuyện này, vẻ mặt người đàn ông đầy không tin, lui về phía sau lảng lảng nhìn Chu Dịch Phàm. Mà Chu Dịch Phàm lấy khăn ăn lau miệng, không biết lại nói những gì với người đàn ông. Tóm lại nhìn người đàn ông lại bị kích thích, lại muốn thú tính đại phát, lại muốn hôn Chu Dịch Phàm.....

Lý Tiêu sao có thể nhịn được? Khôi phục lại khiếp sợ từ lúc ban đầu, hành động nhanh hơn lý trí. Hắn ba bước cũng thành hai bước chạy đến bàn Chu Dịch Phàm, tay trái tóm lấy cổ áo người đàn ông, tay phải trực tiếp đối với khuôn mặt người đàn ông tuyệt đối được cho là tuần tú cho một đám.

Một đám đương nhiên không đủ để phát tiết phần nộ của Lý Tiêu. Nhưng mà người đàn ông không có cho hắn cơ hội đánh lần thứ hai. Lần đầu tiên bị Lý Tiêu đạt được, chẳng qua là vì Chu Dịch Phàm đã kích khiến ý chí y sa sút, không có phòng bị. Lý Tiêu còn muốn công kích lần thứ hai, căn bản không có khả năng thành công. Ngược lại bị người đàn ông thúc đầu gối vào bụng, đau đến gần như không dậy nổi.

“Hắn chính là người mà cậu nói sao?”

Người đàn ông phải phải góc áo, con mắt cũng không nhìn Lý Tiêu một cái, cố ý không để hắn vào mắt. Che dấu vẻ thất hồn lạc phách khi đối mặt với Chu Dịch Phàm vừa rồi lại, cho dù sắc mặt tái nhợt, mắt quầng thâm nghiêm trọng, y cũng vẫn là đại thiếu gia Bạch gia kiêu ngạo.

Chu Dịch Phàm vừa thấy người đến là Lý Tiêu, liền đứng lên từ chỗ ngồi, trên mặt là sự quan tâm rõ ràng, rất khó để người khác không phát hiện ra.

Cậu không trả lời lại Bạch Diệp Hạnh, khó khăn lắm mới dừng lại bước chân muốn đi về phía Lý Tiêu, nhú mày nhìn Lý Tiêu: “Cậu chạy tới đây phát điên cái gì?”

Lý Tiêu trừng Bạch Diệp Hạnh, giống như muốn ăn sống nuốt tươi y. Nghe Chu Dịch Phàm nói như thế, trong lòng càng giận, lời nói ra đều mang theo ngữ khí chất vấn: “Vậy cậu và hắn ta ở đây làm gì? Không phải cậu đang ở nước ngoài sao?”

Chu Dịch Phàm vốn canh cánh chuyện buổi sáng ở trong lòng, trong lòng bị đè nén, hôm nay nghe Lý Tiêu nói vậy, nhất thời lửa giận từ trong lòng nổi lên. Vừa vặn Chu Manh Manh cũng đến đây, hiển nhiên là đi chung với Lý Tiêu. Chu Dịch Phàm quả thật muốn tức điên.

“Liên quan tới cậu cái rắm!”

Chu Dịch Phàm hung tợn rửa thềm một tiếng, kéo tay Bạch Diệp Hạnh muốn rời khỏi nhà hàng.

Lý Tiêu sao có thể để cho cậu và Bạch Diệp Hạnh rời đi? Hắn chịu đựng bụng đau, ngăn Chu Dịch Phàm lại: “Không cho cậu đi với hắn!”

Chu Dịch Phàm thở gấp, cười với Lý Tiêu, hất tay Lý Tiêu ra: “Tôi không đi với cậu ấy, chẳng lẽ đi với cậu sao?”

Lại nhìn thoáng qua Chu Mạnh Mạnh, mặt nhất thời đen như mực: “Cậu đi với bạn gái cậu đi!”

Câu cuối cùng này rất có khí thế, chỉ là như thế nào nghe thấy có chút vị chua, ngay cả Chu Mạnh Mạnh đứng cách mười mét xa cũng có thể ngửi được. Đồng thời cô tựa hồ nghe được hương vị rất nồng đậm...hương vị...gian tình.

Mà Lý Tiêu lúc này mới chú ý tới Chu Mạnh Mạnh phía sau, trong lòng cũng cả kinh. Thầm nghĩ không lẽ Chu Dịch Phàm đã hiểu lầm cái gì rồi đó chứ? Hắn và Chu Mạnh Mạnh là trong sạch nha!

Chu Dịch Phàm vừa ra khỏi cửa, liền lên xe với Bạch Diệp Hạnh. Lý Tiêu đuổi theo tới nơi chỉ nhìn thấy khói xe ô tô. Hắn không phải người dễ dàng buông tay như vậy, vội vàng tạm biệt Chu Mạnh Mạnh rồi bắt xe taxi, hoả tốc đuổi theo Chu Dịch Phàm.

Đi theo không bao lâu, ô tô phía trước đột nhiên dừng, Lý Tiêu cũng gọi tài xế dừng xe lại.

Hai chiếc xe cách nhau chỉ một khoảng cách ngắn. Lý Tiêu đến gần phía trước, nhìn thấy Bạch Diệp Hạnh cũng xuống xe, không biết đang nói gì với Chu Dịch Phàm. Khi đến gần, Bạch Diệp Hạnh đã một lần nữa vào trong xe, còn không chết tâm, nói với Chu Dịch Phàm: “Hắn không xứng với cậu.”

Lý Tiêu chỉ nghe thấy một câu này, lời mở đầu không thể hiểu hết, chỉ có thể đoán mò. Bạch Diệp Hạnh nói “Hắn”, có lẽ là nói mình.

Lý Tiêu biết Bạch Diệp Hạnh, bởi vì bề ngoài Bạch Diệp Hạnh rất giống thiếu niên này đó đến gây rối. Hơn nữa đều rậm thối giống nhau, tự cao tự đại không coi ai ra gì.

Đối với câu Bạch Diệp Hạnh nói kia, Lý Tiêu cũng không tức giận. Hắn mới không giận đâu. Người Chu Dịch Phàm thích là hắn, cuối cùng cũng sẽ chọn hắn, sẽ không chọn Bạch Diệp Hạnh đâu.

Hắn là như vậy đi?

Lý Tiêu nhìn về phía Chu Dịch Phàm, mà Chu Dịch Phàm cũng vừa vặn nhìn về phía hắn.

Lý Tiêu có chút không xác định. Ánh mắt Chu Dịch Phàm nhìn hắn có chút hung dữ, một chút cũng không ôn nhu.

“Cậu theo đến đây làm gì?”

Chu Dịch Phàm ôm ngực, lạnh lùng hỏi.

Lý Tiêu không dám nhìn thẳng ánh mắt Chu Dịch Phàm, nhìn xung quanh, nói chuyện đều có chút không lưu loát: “Tôi..... cái này sao.....”

Chu Dịch Phàm không kiên nhẫn cắt ngang Lý Tiêu: “Bạn gái cậu đâu?”

Loại vu hãm (*vu oan+hãm hại*) này Lý Tiêu cũng không thể không nhìn! Hắn nhanh chóng ngẩng đầu, kiên định nhìn Chu Dịch Phàm: “Cô ấy không phải bạn gái tôi! Tôi không có bạn gái, chỉ có.....”

Lý Tiêu đang muốn nói ba chữ “Bạn trai”, lại đột nhiên dừng lại, ánh mắt trở nên có chút mơ hồ.

(*Bạn trai: viết bằng tiếng Trung phát âm [nan peng you]*)

Phía sau Chu Dịch Phàm có một chiếc xe không gần không xa đang đứng đó, người ngồi trên xe rồm đó là cậu của Lý Tiêu. Ông cậu lồi thối lệch thếch kia lúc này đang thò đầu ra ngoài cửa sổ xe, ý vị thâm trường (*hưng thú*) cười với Lý Tiêu.

Chu Dịch Phàm nghe Lý Tiêu nói vậy, đã tin, cũng hết giận một ít. Ngữ khí dịu đi không ít: “Cậu còn chưa nói vì sao lại đi theo tới đây?”

Lý Tiêu trong đầu lóe qua hình ảnh mẹ mình cầm dao phay, lập tức muốn tìm biện pháp ứng phó khẩn cấp.

“Đã lâu không gặp, nhớ cậu quá!”

Đây cũng không phải là điều Chu Dịch Phàm muốn nghe. Cậu nhú mày, cúi đầu trầm mặc một lát. Dường như muốn làm chuyện gì quan trọng lắm, cần chuẩn bị dũng khí rất lớn, cậu hít sâu một hơi, đột nhiên ngẩng đầu: “Buổi tối hôm đó vì sao cậu lại hôn trộm tôi?”

53. Chương 53

Người trên đường không nhiều lắm, không ai chú ý tới nơi góc hẻo lánh dưới nửa bóng cây với một nửa ánh sáng đang xảy ra chuyện gì đó. (*đang phát sinh gian tình =)))*)

“Buổi tối hôm đó vì sao hôn trộm tôi?”

Sau khi Lý Tiêu nghe được vấn đề này, đại não có trong nháy mắt đứng hình. Không phải bởi vì vấn đề này có bao nhiêu kì lạ và khó tin. Chỉ là bởi vì lo lắng bị ông cậu của mình nghe được, càng lo lắng ông

cậu mình biết tình cảm của mình với Chu Dịch Phàm, sẽ xảy ra chuyện.

Ánh mắt Lý Tiêu liếc về phía ông cậu nhà mình, may mắn nghĩ, cách một đoạn như vậy, hẳn là ông cậu sẽ không nghe thấy Chu Dịch Phàm nói gì. Nhưng mà lý tưởng tốt đẹp nhưng hiện thực phũ phàng, chỉ thấy ông cậu yêu quý mở miệng vô thanh nói với hắn: “Ta. nghe. thấy.”

Một phút đó, dường như Lý Tiêu thấy dao phay của mẹ bay bay.....

“Tôi...tôi...tôi không có.....”

Lý Tiêu sợ hãi vội vàng lắc đầu phủ định.

Cái này khiến sắc mặt Chu Dịch Phàm tái nhợt, vẻ mặt có chút không thể duy trì. Lại vẫn là giả bộ đáng vẻ hung ác, càng hung hăng hơn một chút, mới có thể triệt để che dấu sự yếu ớt lúc này của cậu. Cậu nguy hiểm nheo mắt lại, trầm giọng hỏi Lý Tiêu: “Cậu nói cái gì?”

Cả người Chu Dịch Phàm tản ra khí tức âm trầm, chuyện này khiến Lý Tiêu nhớ tới hình ảnh Bạch Diệp Chỉ bị đánh, nhất thời mồ hôi lạnh ứa ra.

“Ha..... Ha..... Hôm nay thời tiết không tệ.....”

Lý Tiêu cười gượng, nhìn trời nhìn trời nhìn đất nhìn đất, lại nhìn ông cậu âm hồn bất tán kia của cậu.

Chu Dịch Phàm cũng không có tâm tình hàn huyên với Lý Tiêu, cũng không chú ý thời tiết như thế nào. Sự nhẫn nại của cậu đã sắp tới cực hạn. Sau khi nhẫn nại cực hạn, hoặc là đi tìm chết, hoặc là điên cuồng. Tâm tình của Chu Dịch Phàm bây giờ có thể dùng cực độ ác liệt để hình dung. Cậu muốn giết người, giết người mới phát tiết hết được, mới giảm bớt sự đau khổ của cậu. Hi vọng lần lượt thất bại, khát vọng vừa được phóng ra sau đó lại lần lượt bị bắt buộc tay, bị bắt ép xuống đáy lòng, cậu chịu đủ rồi.

“Vì sao lại hôn tôi? Lần đầu tiên là vì uống say. Lần thứ hai là gì? Lần thứ ba là gì?”

Chu Dịch Phàm ảm đạm, lại đặt câu hỏi. Đây là cơ hội cuối cùng. Cho Lý Tiêu, cũng là cơ hội cuối cùng cho cậu.

Ngay lúc Chu Dịch Phàm phóng ra sát ý, cùng lúc đó ông cậu thân yêu cũng cười để lộ ra hàm răng nanh, làm ra động tác cắt cổ uy hiếp. Giờ này phút này tình cảnh này, Lý Tiêu giống như cảm nhận được ác ý dữ dội nhất từ vũ trụ. Dao phay của mẹ..... dao phay của bà ngoại..... đang bay đến chỗ hắn.

Lý Tiêu cắn răng một cái, dứt khoát cúi đầu làm đà điều.

“Tôi..... Không có.....”

Chu Dịch Phàm siết chặt tay thành quyền, rót cuộc nhện không được. Lý Tiêu chưa nói xong thì toàn bộ đã biến mất ở một tiếng kêu đau: “A.....”

Một quyền này Chu Dịch Phàm sử dụng 100% khí lực, một chút cũng không giảm. Lý Tiêu cảm thấy cái cảm đẹp đẻ của mình muốn rớt ra, đau đến gần như rơi nước mắt.

“Cậu..... A..... ra tay nặng thế?”

Lý Tiêu che cảm, khiển trách nhìn Chu Dịch Phàm. Cho dù thật sự tức giận, cũng không thể sử toàn lực chứ? Xuống tay nặng đánh chồng mình nặng như thế, đâu phải đang đánh kẻ thù đâu chứ?

Chu Dịch Phàm lại chỉ là lạnh lùng nhìn Lý Tiêu. Trên mặt cậu khó nén thất vọng còn có nét bi thương Lý Tiêu không muốn nhìn thấy nhất, đều khiến Lý Tiêu khó có thể đối mặt. Không thể đối mặt, người mình thích đang giả bộ lãnh tĩnh trước mặt mình. Cũng không thể đối mặt, người mình thích bởi vì mình mà nhất gan khổ sở.

“Xin lỗi.....”

Trong lòng hắn lặp lại một lần lại một lần, lời nói giải thích gần như muốn thốt ra.

Chu Dịch Phàm lại đột nhiên tới gần. Lý Tiêu cho rằng sẽ bị đánh nữa, bắt buộc chính mình đứng ở tại chỗ không né không đi. Nếu có thể khiến Chu Dịch Phàm không cần lộ ra biểu tình như thế, muốn đánh hắn như thế nào cũng được.

Nhưng đau đớn như trong dự đoán không xuất hiện, mà là hơi thở ngọt ngào đánh úp lại. Là hương vị quen thuộc, khiến mình luôn nhớ đến, hương vị vĩnh viễn không bao giờ quên được, cũng là hương vị mình khát khao nhất, hương vị mình yêu thích nhất.

Không sai, chuyện khó tin nhất đã xảy ra. Chu Dịch Phàm đánh hắn một quyền, sau đó cường hôn hắn.

Này hôn đương nhiên không ôn nhu, ngược lại mang theo hương vị hung hăng trả thù. Cắn nuốt hôn môi, hôn môi cắn nuốt, điên cuồng truyền đạt một tín hiệu — nhận cậu, đáp lại cậu, hoặc là..... hủy diệt.

Đáng tiếc đầu óc Lý Tiêu hơn một nửa đều bị dao phay của mẹ chiếm cứ. Hắn thích thậm chí mê luyến Chu Dịch Phàm hôn, lại vẫn phân tâm chú ý về phía ông cậu nhà mình. Chịu đựng cảm giác trên môi chốc chốc đau đớn chốc chốc lại tê ngứa, đầu óc lung tung nghĩ, dùng phần nộ của cậu hung hăng ** (*chà đập* =))) tôi đi..... Đồng thời thoáng nhìn thấy cậu mình lấy đi động ra, chẳng lẽ muốn chụp ảnh?!!

Chụp ảnh? Lưu lại chứng cứ đưa cho mẹ xem?!!

Lý Tiêu đẩy mạnh Chu Dịch Phàm ra, điều này rất tàn nhẫn với Chu Dịch Phàm.

Đẩy một người con trai đang điên cuồng ra, thực ra không có khó như trong tưởng tượng của Lý Tiêu. Chu Dịch Phàm so với trong tưởng tượng còn vô lực hơn nhiều, không giống biểu hiện cường thế của cậu.

Dường như từ lúc vừa bắt đầu, Chu Dịch Phàm liền bị vây ở thế yếu, thân bất do kỷ.

Cậu lại không cho phép mình biểu hiện ra một chút yếu thế. Đã triệt để thua, chẳng lẽ ngay cả tôn nghiêm cũng phải bỏ luôn sao?

Trên mặt không nên có một chút vẻ khổ sở hoặc là đau khổ, khóe miệng muốn gợi lên một nụ cười. Đáng tiếc cậu không có kỹ năng diễn xuất tốt như vậy. Cậu chỉ có thể nhìn Lý Tiêu, cậu mạnh nói một câu: “Xem như cậu lợi hại.”

Sau đó kiên cường xoay người, kiêu ngạo mà rời đi.

Về mặt của cậu, khiến Lý Tiêu đau lòng. Bản năng Lý Tiêu biết, không thể để Chu Dịch Phàm rời đi như vậy. Nếu để cậu đi, hẳn nhất định sẽ hối hận. Cho nên Lý Tiêu kéo Chu Dịch Phàm lại, sốt ruột, lại không biết nên nói gì.

Chu Dịch Phàm lặng im, không tránh ra. Cậu vốn nên ngẩng đầu ưỡn ngực, thế nhưng lại vô lực cúi đầu. Ai biết được? Vặn nhất vừa ngẩng đầu lên liền bị người khác thấy cậu khóc nhè giống như tiểu nữ sinh, chẳng phải là mất mặt lắm sao?

Cậu không rõ Lý Tiêu vì sao muốn giữ chặt cậu. Không rõ, tối đó hôn nhau, có phải chỉ là ảo giác của mình thôi sao? Vốn đã không chân thật, không phải sao?

“Rốt cuộc cậu đang làm cái gì? Rốt cuộc cậu..... xem tôi thành cái gì?”

Cậu nhỏ giọng hỏi vấn đề đã có đáp án, không xác định mình có phải hay không lại tiếp tục lừa mình dối người thêm nữa.

Giọng nói quá nhỏ quá yếu ớt, Lý Tiêu gần như nghe không rõ. Nhưng quả thật là Lý Tiêu nghe được, nghe giống như những lời nói ra từ đáy lòng, tiếng thở dài nặng nề. Lý Tiêu chưa bao giờ thấy qua dáng vẻ này của Chu Dịch Phàm, giống như con mèo bị vứt bỏ trong ngày mưa. Chật vật, nghèo túng, đáng thương. Mấy từ hình dung này không nên xuất hiện trên người Chu Dịch Phàm.

Lý Tiêu đau lòng, càng tự trách. Nhịn không được tiến lên, ôm Chu Dịch Phàm vào lòng.

“Chúng ta là bạn, là bạn tốt nhất, chỉ thế thôi. Chúng ta vĩnh viễn là bạn tốt.”

Đây là nói cho ông cậu quý hóa nghe.

Chu Dịch Phàm yếu ớt giãy dụa, Lý Tiêu lại không để cậu mảy may rời khỏi lồng ngực mình.

Lý Tiêu vốn muốn đợi đến khi cậu mình khởi động ô tô rồi đi, lại phủ định lời nói dối của mình. Nhưng Lý Tiêu đợi được lại là đầu vai ầm ập ầm ụt.

Cuối cùng vẫn không nhịn được, hắn không muốn Chu Dịch Phàm lại khổ sở thêm nữa. Thở dài, lại nhìn thoáng qua ông cậu của mình, ánh mắt Lý Tiêu kiên định lên.

Hắn cúi đầu tại bên tai Chu Dịch Phàm, nhẹ giọng mở miệng: “Những lời vừa rồi, đều là giả. Tôi thích cậu, tôi đương nhiên không xem cậu là bạn bè.”

Lời này vừa nói ra, Chu Dịch Phàm giãy dụa càng thêm kịch liệt.

Lý Tiêu lo lắng Chu Dịch Phàm muốn chạy trốn, vội vàng lại nói: “Tôi thật sự thích cậu. Tôi thích cậu, tôi yêu cậu. Đêm đó tôi hôn trộm cậu, cậu rõ ràng tỉnh, lại không có từ chối, tôi biết cậu thích tôi. Thật ra lúc nghỉ hè tôi liền biết cậu thích tôi, tôi biết cái tin nhắn kia không phải đùa dai..... Xin lỗi, để cậu đợi lâu như vậy.”

Này lời nói tựa hồ bắt đầu có chút tác dụng, Chu Dịch Phàm an tĩnh lại. Im lặng lại chỉ có vài giây, ước chừng là không tin, hắn lại xao động lên, muốn tránh thoát Lý Tiêu.

Nhưng mà Lý Tiêu đã bắt lấy người nào đó liền khẳng định không muốn buông tay. Hắn ngẩng đầu lại nhìn thoáng qua cái xe rồm cách đó không xa, ông cậu ngồi ở trong xe, đang cúi đầu nhìn di động. Bất chấp tất cả, Lý Tiêu dứt khoát cúi đầu tìm được môi mềm mại của Chu Dịch Phàm, nhẹ nhàng ấn lên, sau đó luồn lách xâm nhập vào. Trần trọc mát, quăn, càn quét, đầu lưỡi Chu Dịch Phàm đi theo hắn, quên mất phải trốn hắn. Chu Dịch Phàm như thế nào có thể trốn chứ? Bản thân cậu đã sớm rơi xuống đầm lầy, không thể tự thoát ra được.

Nụ hôn ngọt ngào duy trì không lâu, một giọng nói không thích hợp vang lên.

“Hai đứa còn muốn hôn bao lâu?”

Chủ nhân của giọng nói này, hóa thành tro Lý Tiêu cũng biết.

54. Chương 54

Sắc trời dần tối, ánh đèn xe ô tô trên đường, lục tục tiến lên, xa xa nhìn qua giống như những ngôi sao trong dải Ngân Hà.

Lý Tiêu và Chu Dịch Phàm cũng ngồi trong một chiếc xe trong số đó. Lái xe là người quấy rầy người khác nhưng lại chưa bị lừa dối, Diệp Y.

“Tôi cũng không cần đi đâu.....”

Chu Dịch Phàm đột nhiên mở miệng, cả người thoát nhìn vô cùng câu nệ.

Mới ngày đầu tiên xác định quan hệ đã gặp người lớn (*gặp nhà chồng =*)), như vậy cũng được sao?

Lý Tiêu trấn an vỗ vỗ tay cậu: “Không sao đâu. Mẹ tôi nấu ăn rất ngon, tôi cam đoan cậu hưởng qua rồi sẽ không muốn đi đâu.”

Chu Dịch Phàm nhẹ nhàng nắm ngược trở về, tuy thử khiến bản thân mình thả lỏng, lại vẫn có chút lo lắng.

“Tôi có cần mua chút quà không? Mua đồ chơi cho em trai cậu được không?”

“Không cần, đừng lo lắng, coi như là bạn bè bình thường đến làm khách nhà tôi là được.”

Lý Tiêu an ủi nói.

Thấy vẻ mặt Chu Dịch Phàm có vài phần mất mát, sợ cậu nghĩ nhiều, vội vàng nói: “Đương nhiên cậu khẳng định không phải bạn bè bình thường rồi.”

Nói xong còn nhanh chóng lấy hành động thực tế chứng minh, hôn hôn môi Chu Dịch Phàm.

Từ kính chiếu hậu thấy một màn như vậy của hai người, Diệp Y rất bình tĩnh khụ khụ, nhắc nhở hai người: “Đang ở trước mặt trưởng bối, chú ý một chút đi ha.”

Chu Dịch Phàm nghe vậy mặt đỏ lên, đẩy Lý Tiêu ra, nghiêng đầu giả vờ xem ngoài cửa sổ. Lý Tiêu trừng mắt nhìn Diệp Y, bây giờ hắn bị Diệp Y nắm thóp, không dám ra mặt chống đối. Hắn không xác định Diệp Y có nói chuyện của Chu Dịch Phàm cho ba mẹ không, bây giờ phải yên lặng theo dõi diễn biến.

Thực ra dưới tình huống chưa xác định rõ tương lai thế này, không thích hợp mang theo Chu Dịch Phàm đi. Nhưng hắn mới tỏ rõ cõi lòng, mà phía sau Chu Dịch Phàm còn có bạn trai cũ đuổi theo, Lý Tiêu không

muốn Chu Dịch Phàm rời khỏi tầm mắt của mình. Siết chặt tay nắm tay Chu Dịch Phàm, dù có thế nào, hắn sẽ không buông ra.

Chuyện tiếp theo, thuận lợi hơn so với trong tưởng tượng nhiều. Diệp Y đối với chuyện buổi chiều nhìn thấy một chữ cũng không nói đến, người nhà Lý Tiêu và người có khả năng là người nhà trong tương lai Chu Dịch Phàm ngồi vây quanh một bàn, vui vẻ ẩm áp ăn một bữa đại tiệc. Ăn xong cơm tối, Chu Dịch Phàm bị mẹ Lý nhiệt tình giữ lại, cũng bị an bài đến phòng Lý Tiêu. Đối với chuyện này Lý Tiêu tự nhiên là cầu còn không được.

Khi Diệp Y rời đi, Lý Tiêu phụ trách đưa hắn đến dưới lầu.

“Cảm ơn.”

Trừ đó ra, Lý Tiêu thật đúng là không biết nên nói thêm cái gì.

Diệp Y lắc đầu: “Bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ biết. Ta không nói, chỉ là không muốn phá hỏng một bàn đồ ăn. Không chắc ngày nào đó ta nhất thời kích động, liền nói chuyện của hai đứa đầu đó.”

Lý Tiêu nhú mày, đau khổ bóp trán: “Biết ngay là cậu không tốt bụng như vậy mà! Cậu có chụp ảnh không? Đưa đi động cho con đi.”

Diệp Y sững sốt mở to hai mắt: “Ta cũng không phải biến thái, chụp lên cháu ngoại trai hẹn hò làm chi? Nhưng mà người của con, tên là Chu Dịch Phàm phải không? Thân thủ thật không đơn giản, đã luyện qua rồi chứ gì? Con cũng ngốc ghê, nó đánh con một quyền con có nhớ không? Ta nhắc nhở con thể kia, con cũng không né tránh, về sau ở với nó thì nên học chút gì để phòng thân đi.....”

“Xó, cùng lắm là đau một chút..... Nhưng mà, cậu có nhắc nhở con sao?”

Lý Tiêu sờ cằm mình, nhớ lại tình cảnh lúc ấy một lần nữa. Nghĩ đến động tác lúc ấy của Diệp Y, Lý Tiêu có chút nghi ngờ hỏi Diệp Y: “Đừng nói là động tác cắt cổ kia của cậu đó chứ? Đó chẳng lẽ không phải là đang uy hiếp con sao?”

Diệp Y chỉ tiếc rên sát không thành thếp thở dài một tiếng: “Ta cũng không ôm hy vọng gì với chỉ số thông minh của con. Về sau bị khi dễ đừng tìm ta, ta cũng không giúp được con, cũng không cứu con đâu.”

Y nói lời đả kích người khác, lắc đầu đi về phía chiếc xe ở đường đối diện. Lý Tiêu tức giận đến nghiến răng, thật muốn đuổi theo đập y một cước ghê. May mà hắn nhìn xuống được, miễn cho bị phê bình là không biết lớn nhỏ.

Đang muốn quay về nhà, đã thấy thẳng nhóc nhà mình kéo Chu Dịch Phàm nhảy nhót đi đến. Vừa đi vừa kêu “Anh Dịch Phàm”, thân thiết giống như Chu Dịch Phàm mới là anh ruột của nó. Lý Tiêu dậm khăng định, em trai mình tìm Chu Dịch Phàm đòi quà đây này.

“Thằng nhóc thối, đã trễ thế này còn muốn đi đâu nữa chứ?”

Lý Tiêu ôm nhóc lên, phóng tới bọn họ sở trạm vị trí thượng mấy cấp thang lầu. Cứ như vậy, Lý Tiêu hoàn toàn chặn đường đi của cậu nhóc.

“Anh Dịch Phàm nói muốn mua đồ chơi cho em.”

Cậu nhóc bĩu môi, đúng lý hợp tình nói.

“Đi thôi, chúng ta đi cùng nhau.”

Chu Dịch Phàm mở miệng trước chặn Lý Tiêu. Mỉm cười một tay nắm tay cậu nhóc, một tay kéo Lý Tiêu đi ra ngoài.

Lý Tiêu vốn đang muốn giáo huấn cậu nhóc một trận, nhưng thấy khóe miệng Chu Dịch Phàm mỉm cười nhàn nhạt, lực chú ý liền bị chuyển dời đi hết. Khó có thể ức chế mình bị rung động, thừa dịp lúc cậu nhóc kia đi về phía trước, Lý Tiêu lập tức hôn Chu Dịch Phàm một chút.

Chu Dịch Phàm bị động tác của Lý Tiêu dọa, bước chân tạm dừng, buồn bực trừng mắt nhìn Lý Tiêu một cái: “Chớ lộn xộn.”

Cậu so với Lý Tiêu còn lo lắng bị nhìn thấy hơn. Lo lắng Lý Tiêu rơi vào khốn cảnh như cậu đã từng rơi vào, lo lắng hẳn bị thân nhân bạn bè hiểu lầm thậm chí vứt bỏ.

Lý Tiêu lại dường như một chút cũng không để ý, nhìn Chu Dịch Phàm, trên mặt tươi cười sáng lạn. Tươi cười dương quang khoáng hoạt không có phiền não, Chu Dịch Phàm lúc đầu chính là bị hấp dẫn bởi nụ cười đó.

Hai người đối diện nhau, chậm rãi tới gần, giống hai đầu cực nam châm hấp dẫn nhau. Lại ngay lúc sắp chạm vào nhau, bị giọng nói của em trai làm bình tĩnh.

“Anh, nhanh lên!”

Cậu nhóc không kiên nhẫn thúc giục.

Ái muội bị phá vỡ, hai người nhìn nhau cười, đi về phía cậu nhóc đang chờ hai người.

Buổi tối khi ngủ, Chu Dịch Phàm mặc áo ngủ của Lý Tiêu, mặc áo ngủ giống Lý Tiêu nhưng khác màu. Lý Tiêu lấy di động chụp hình cho hai người: “Bộ đồ đôi đầu tiên của chúng ta!”

Khi nằm trên giường, Lý Tiêu lại chụp một cái: “Lần đầu tiên chúng ta ngủ chung giường!”

Chu Dịch Phàm cũng không biết Lý Tiêu sẽ ngây thơ như vậy, tuy rằng trước đây cũng thấy qua Lý Tiêu chụp lên bạn cùng phòng uống say phát lên trên mạng, nhưng cũng sẽ không giống như bây giờ, giống như con nít vậy. Chu Dịch Phàm có chút bất đắc dĩ mỉm cười phối hợp chụp ảnh với Lý Tiêu, đợi chụp xong ảnh “Giường chiếu”, hỏi một câu: “Được chưa? Có thể ngủ chưa?”

Vừa dứt lời, Lý Tiêu liền hôn môi cậu, di động lóc lên một cái.

“Lần đầu tiên hôn ở trên giường, chụp một tấm lưu lại.”

Lý Tiêu chụp xong, cảm thấy mỹ mãn bỏ di động xuống, ôm Chu Dịch Phàm: “Ngủ đi, ngủ ngon.”

Chu Dịch Phàm đang cũng muốn nói một tiếng: “Ngủ ngon”, Lý Tiêu lại khởi động cơ thể, từ trên cao nhìn cậu, cười đến nheo lại mắt: “Thiếu chút nữa quên hôn chúc ngủ ngon.”

Vì thế lại hôn Chu Dịch Phàm. So với khi chụp ảnh càng cẩn thận và tỉ mỉ hơn một chút, cũng càng thêm xâm nhập, thật lâu không muốn rời đi.

Hôn được một lúc, tay Lý Tiêu từ vạt dưới áo ngủ của Chu Dịch Phàm trượt vào, vuốt ve eo cậu. Eo mẫn cảm bị chạm đến, Chu Dịch Phàm nhin không được rên lên một tiếng. Một tiếng này giống như đang cổ vũ, khiến Lý Tiêu tiếp tục vào sâu hơn, tìm kiếm thêm những nơi mẫn cảm của cậu.

Kết thúc nụ hôn, Lý Tiêu lại không dừng lại như thế. Nhìn ánh mắt đầy hơi nước mê ly của Chu Dịch Phàm, dưới thân nóng lên. Vì thế cúi đầu, chạm vào khóe môi Chu Dịch Phàm, sau đó cắn cắn cảm tình xảo của cậu. Tiếp tục xuống phía dưới, hầu kết khéo léo cũng không bỏ qua, gập áo ngủ gây trở ngại, liền từng chút từng chút cởi bỏ.....

Chu Dịch Phàm ý thức được động tác nguy hiểm của Lý Tiêu, hơi hơi chống đẩy, khàn giọng nhắc nhở: “Đây là nhà cậu..... cậu xác định muốn như vậy làm sao?”

Lý Tiêu tạm thời ngừng lại, Chu Dịch Phàm vừa nhắc đầu lên liền chống lại tầm mắt của hắn. Trong mắt Lý Tiêu quay cuồng sóng ngầm nguy hiểm khiến tim Chu Dịch Phàm đập chậm nửa nhịp. Vẫn cảm thấy Lý Tiêu có chút không giống như bình thường.

55. Chương 55

Ngon đèn nhuộm đắm cả một phòng ái muội, trên giường hai người đối mặt với nhau rất lâu, nhiệt độ dần dần tăng lên. Cho đến khi Lý Tiêu đột nhiên cười ra tiếng, phá vỡ bầu không khí mờ ám này: “Cậu nghĩ rằng tôi muốn làm gì?”

Tay Lý Tiêu tiếp tục tác quái trước ngực Chu Dịch Phàm, trên mặt mang theo không đúng đắn trên đũa. May mà cảm giác nguy hiểm biến mất, Chu Dịch Phàm ngược lại nhẹ nhàng thở ra.

Khẩu khí này chưa được bao lâu, Lý Tiêu đột nhiên cúi đầu, hôn lên ngực cậu một cái, bá đạo tuyên bố: “Của tôi.”

Tiếp theo lại hôn trán, chớp mũi, môi Chu Dịch Phàm..... vừa hôn vừa nói: “Của tôi, của tôi..... Vẫn là của tôi.”

Chu Dịch Phàm thật bất đắc dĩ, Lý Tiêu chơi được vui vẻ, cậu lại bị hôn đến mức cả người ngứa ngáy, trong lòng cũng ngứa. Rút người lại, oán giận với Lý Tiêu: “Sao lại trẻ con như thế chứ, thật sự là..... A, chỗ đó không được!”

Một đường hôn xuống bụng Chu Dịch Phàm Lý Tiêu dừng lại động tác, ngẩng người lên. Đầu lại vẫn còn cúi, nhìn tiểu Chu Dịch Phàm đã nổi lên trong quần ngủ ngẩn người.

Chu Dịch Phàm có chút ngượng ngùng. Cậu đưa tay vuốt ve mặt Lý Tiêu, muốn chuyển dời lực chú ý của hắn. Chạm đến da, nhiệt độ lại nóng đến dọa người. Chu Dịch Phàm lo lắng đứng dậy, nâng đầu Lý Tiêu lên.

“Cậu làm sao vậy?”

Chu Dịch Phàm sốt ruột hỏi.

Đã thấy mặt Lý Tiêu đỏ bừng, ánh mắt dao động, ấp a ấp úng nửa ngày mới thốt ra một câu: “Tôi không sao.....”

Chu Dịch Phàm yên lòng, lại nhìn không được mỉm cười — Lý Tiêu không phải vừa rồi rất to gan sao? Lúc này lại thẹn thùng, lại kỳ diệu ngây thơ như thế. Chu Dịch Phàm lắc lắc đầu, Lý Tiêu quả nhiên là đứa trẻ to xác. Lại không muốn áp kìm nén bản thân, Chu Dịch Phàm kéo Lý Tiêu kéo đến trước mặt mình, chủ động hôn lên.

Hai người dán vào quá gần, Lý Tiêu quỳ gối bên cạnh Chu Dịch Phàm, đáp lại nụ hôn nhiệt tình của Chu Dịch Phàm. Rồi sau đó lại dần dần đảo khách thành chủ, một lần nữa đè Chu Dịch Phàm xuống giường.

“Tôi giúp cậu.....”

Lý Tiêu khàn khàn giọng, nói như thế. Ánh mắt không dám nhìn thẳng Chu Dịch Phàm, trốn tránh, có chút quần bách.

Nhưng động tác của hắn lại rất trực tiếp, không ngượng ngùng giống như vẻ mặt của hắn chút nào.

“A.....”

Chu Dịch Phàm bị động tác của Lý Tiêu làm rên lên một tiếng, thân thể theo bản năng co quắp lại, như muốn né tránh. Nhưng cậu lại khắc chế chính mình run rẩy, tay phải vô lực chống lên ngực Lý Tiêu, tay trái lại ôm lấy cổ Lý Tiêu, chủ động gần sát.

Lý Tiêu quả thật yêu chết đáng vẻ thuận theo đón hùa của Chu Dịch Phàm, cảm giác trong lòng một mảnh mềm mại, như muốn bị hòa tan vậy. Hắn nghiêng đầu cắn cắn cái cổ trắng nõn của Chu Dịch Phàm, sử dụng tất cả chiêu thức của mình để lấy lòng Chu Dịch Phàm. Tuy kinh nghiệm không đủ thao tác khó khi tránh khỏi mối lạ lực đạo nắm giữ không tốt. Nhưng năng lực học tập của hắn cực tốt, quan sát mỗi một biểu tình mỗi một biến hóa của Chu Dịch Phàm, để điều chỉnh động tác của mình, dần dần nắm giữ được kỹ thuật.

Khoái cảm đang tích lũy, Chu Dịch Phàm đè nén tiếng rên của mình, thỉnh thoảng khó nhịn mới than nhẹ ra một tiếng. Ngay lúc cậu hoàn toàn bị Lý Tiêu mang đến khoái hoạt khó có thể tự kiềm chế, Lý Tiêu lại đột nhiên buông lỏng tay ra.

Chu Dịch Phàm không biết nguyên nhân, hai tay gắt gao ôm lưng Lý Tiêu, khóc như vậy, giọng run rẩy mở miệng: “Còn..... Muốn.....”

Gần sát Lý Tiêu, hôn môi hắn, dây dưa hắn, dụ dỗ hắn..... (*dụ thụ a =*)))

Lý Tiêu chỉ cảm thấy đầu “Bùm” một tiếng, giống như nổ tung vậy. Cả người tựa như bị đánh xăng, thêm một chút lửa, triệt để bốc cháy lên.

Hài hòa.....

Cơ thể tuổi trẻ lần đầu nhấm nháp lửa tình với người yêu, giống như mở nguồn nước lũ ra, một lần khó có thể phóng thích toàn bộ nhiệt tình. Cho nên ngay sau khi phát tiết một lần, Lý Tiêu lại kéo tay Chu Dịch Phàm làm lần thứ hai.

Trước đây hắn bị ông chú cách vách bắt xem AV dẫn đến bóng ma tâm lý, vừa thấy phim cùng loại sẽ nôn. Cho nên ở phương diện này hắn đều biết đến từ môn giáo dục giới tính ở trường, đối với chuyện tình giữa nam nữ cũng chỉ mơ mơ hồ hồ có chút ấn tượng, còn đối với chuyện nam nam..... Ngược lại là có xem lướt qua đoạn GV kia của Doãn Liệt, cũng có chút nhận thức mơ hồ. Nhưng nhận thức mơ hồ này chỉ giới hạn ở mức.....xấu hổ..... khẫu... giao.....

Hắn đương nhiên sẽ không để Chu Dịch Phàm dùng miệng rồi, mà chính mình tạm thời cũng không có chuẩn bị tốt tâm lý để giúp Chu Dịch Phàm làm như vậy. Mà chân chính làm xong toàn bộ như thế nào, hắn căn bản không có khái niệm này. Về phần Chu Dịch Phàm có khả năng dung nạp hắn bằng lối vào khác, hắn cũng không phải không nghĩ tới, nhưng mà vừa nghĩ đến hắn liền không chút do dự chọn bỏ qua. Gạt người! Nơi đó dùng như vậy khẳng định sẽ hỏng mất thôi! Ai muốn làm như khẳng định là biến thái mà! Lý Tiêu lập trường kiên định tỏ vẻ, hắn không phải biến thái.

Nhưng mà cho dù tư tưởng “Thuần khiết” như thế, hắn cũng trong vài phút ngẩn ngủ, nghĩ muốn “làm, yêu” với Chu Dịch Phàm, nghĩ tới rất nhiều tư thế có thể ném thử, sau đó làm từng cái từng cái một. Không thể không nói tư tưởng lệch lạc của hắn cũng làm Chu Dịch Phàm rất xấu hổ, dù sao trong lòng Chu Dịch Phàm không chỉ một lần nảy ra ba chữ to “Sắc, tình, cuồng”. Nhưng cố tình lúc Lý Tiêu làm việc này thì biểu tình đều rất đứng đắn rất chăm chú, trong cái đứng đắn và chăm chú này còn mang theo một chút quẫn bách, một chút ngượng ngùng. Tương phản quá lớn khiến Chu Dịch Phàm gần như không dám nhìn thẳng. Nhưng lại không muốn cự tuyệt Lý Tiêu, đành phải đỏ mặt nhận, phối hợp.

Chu Dịch Phàm cho rằng Lý Tiêu là cố ý chơi cái gì đó đa dạng, nào biết *newbie Lý Tiêu này căn bản là mới học được một nửa chứ? Với lại khi cậu phối hợp với tư duy kỳ quái đó của Lý Tiêu đã cần rất lớn dũng khí rồi, nào có dư sức dẫn Lý Tiêu đi lên con đường “Chính đạo” cơ chứ? Vì thế Lý Tiêu ngang nhiên mất đi cơ hội học hỏi hiếm có.

(newbie: người mới)

Hai người ép buộc hơn nửa đêm mới vội vàng thu thập tàn cục, ôm nhau ngủ.

Ngày hôm sau, Chu Dịch Phàm rất sớm tỉnh lại, Lý Tiêu ôm cậu không chịu buông tay: “Ngủ tiếp một lát nữa đi, ba mẹ tôi đã đi làm từ sớm, không cần lo lắng.”

Vì thế hai người lại nằm trên giường ngủ một lát, điện thoại Chu Dịch Phàm vang lên. Là anh cậu gọi tới, gọi cậu về nhà.

Chu Dịch Phàm không biết xảy ra chuyện gì khiến anh trai vội vã tìm cậu như vậy, vội vàng rời khỏi giường. Lý Tiêu thấy Chu Dịch Phàm muốn đi, cũng vội vàng mặc quần áo, giữ lại nói: “Nhất định phải đi sao? Ở lại đây vài ngày đi.”

Hắn kéo tay Chu Dịch Phàm, vẻ mặt biểu lộ cầu xin giống như một chú chó thật to, Chu Dịch Phàm nhìn thấy mà buồn cười không thôi, trong lòng cũng không muốn đi.

“Tôi muốn trở về xem xem, nếu không có việc gì, tôi sẽ tới tìm cậu. Hoặc là cậu đến tìm tôi cũng được.”

Chu Dịch Phàm lắc lắc tay Lý Tiêu, nhẹ giọng nói. Thấy sự mất mát khó nén trên mặt của Lý Tiêu, nhìn trái nhìn phải, ba mẹ Lý Tiêu đều không ở đây, em trai Lý vẫn chưa rời giường, vì thế hôn Lý Tiêu một cái coi như là bồi thường.

Lý Tiêu vẫn là không chịu buông tay ra. Một cánh tay khác quấn lấy cổ Chu Dịch Phàm, phải hôn cho đủ vốn. Sau đó suy tư một chút mới mở miệng: “Ngày hôm qua cái người hôn cậu đó, là Bạch Diệp Hạnh đúng không?”

Chu Dịch Phàm nghe vậy trong lòng động một cái, bất động thanh sắc nhìn Lý Tiêu nói: “Đúng.”

Đầu óc lại nhanh chóng phân tích Lý Tiêu nói lời này là có ý gì. Không lẽ là muốn tính sổ đó chứ? Nhưng mà khi đó cậu và Lý Tiêu còn chưa chính thức kết giao, cậu cũng không tính *hồng hạnh xuất tường, khụ khụ..... Không, là bắt cả hai tay. Giống như cũng không đúng..... Không đúng! Không đúng! Tại sao mình lại chột dạ như vậy chứ?!!

Lý Tiêu thấy Chu Dịch Phàm ra vẻ bình tĩnh, nhin không được gãi gãi lòng bàn tay cậu — đều chảy ra mồ hôi luôn rồi.

Động tác nhỏ này khiến Chu Dịch Phàm hồi thần từ trong suy nghĩ hỗn loạn, nhưng mà vẫn không giải thích gì thêm, chỉ chờ Lý Tiêu phản ứng.

Lý Tiêu lại cười rộ lên: “Lần sau gặp hần, nói cho hần cậu đã có bạn trai rồi. Để cho hần an tâm sống với vợ đi.”

Hần cười đến đáng đánh, lời nói cũng mang theo vài phần hương vị khoe khoang.

Chu Dịch Phàm nghe hần nói như vậy, an tâm. Vừa thả tâm xuống, đầu óc cũng không hoạt động được, không quản được miệng mình. Không quản được buộc miệng thốt ra: “Thật ra cậu ấy đã ly hôn.” Nghe nói là vì tôi đó.

Cậu sau cậu không có nói.

Cậu nghĩ, hiện tại Bạch Diệp Hạnh không còn vợ nữa, gia sản cũng không, quả thật trở thành hai bàn tay trắng, đúng là có chút đáng thương. Dù sao cũng đã từng yêu nhau, nếu có thể, cậu vẫn hi vọng Bạch Diệp Hạnh có thể hạnh phúc.

Nhưng cậu bây giờ phải suy xét đến “Hạnh phúc” của mình. Ngay sau khi cậu nói: “Thật ra cậu ấy đã ly hôn ” câu này nhìn như không quan trọng không đến nơi đến chốn, người nào đó không tính là thần kinh yếu ớt lại bị kích thích.

“Nhưng bây giờ cậu là của tôi. Cho dù hần ly hôn cũng không còn kịp nữa rồi. Cậu là của tôi.”

Lý Tiêu đột nhiên ôm lấy Chu Dịch Phàm, tính trẻ con tuyên bố quyền sở hữu của mình.

Vẫn chưa yên tâm, lo lắng Chu Dịch Phàm rời khỏi đây. Chẳng may cái tên Bạch Diệp Hạnh kia tìm đến nhà Chu Dịch Phàm thì sao? Lỡ như Chu Dịch Phàm vừa ra khỏi cửa liền bị Bạch Diệp Hạnh phát điên bắt cóc thì sao? Chẳng may Bạch Diệp Hạnh biết yêu thuật.....

Suy nghĩ lung tung, Lý Tiêu cũng không muốn nghĩ nữa, buông Chu Dịch Phàm ra, nói với cậu: “Đợi tôi, tôi đi với cậu!”

Sau đó vội vàng bận rộn chạy đến phòng của nhóc em, chỉ mất một phút đồng hồ đã xách cậu nhóc đang ngủ say sưa lên. Đáng thương, cậu nhóc còn không biết xảy ra chuyện gì, khóe miệng vừa súc miệng xong còn không lau sạch sẽ bọt kem đánh răng, quần áo thì tùy tiện mặc vào, gần như bị vắn thành cái bánh quai chèo luôn.

“Anh.....”

Cậu nhóc đang muốn hỏi anh trai mình đang muốn làm gì? Chẳng lẽ là cháy nhà? Hay là tận thế?

Lại bị anh trai nhà mình ôm lấy, kẹp dưới nách. Chỉ nghe thấy anh trai nhà mình nói với anh Dịch Phàm: “Đi thôi.”

Đi đâu?

Em trai Lý rất mê mang.

Nhưng nhóc nhớ tới là nhóc đã có hẹn đi chơi với đồng bọn.....

“A..... Em không muốn! Em không muốn đi ra ngoài!Em muốn ở nhà cơ!!!”

56. Chương 56

Cuối cùng bởi vì cậu nhóc cường liệt phản kháng, nên Lý Tiêu không thể như nguyện đi cùng với Chu Dịch Phàm được.

Mà Chu Dịch Phàm vừa về nhà liền có xúc động muốn rời đi luôn. Ba mẹ đều ở nhà cả, đang ngồi trong phòng khách, thế mà anh trai lại gọi cậu về, là muốn xem đại chiến thế giới sao?

Đáng tiếc rời đi đã không kịp, nếu cậu dám vừa trở về liền lập tức rời đi, anh cậu sẽ không bỏ qua.

Cho nên cậu chậm rì đi vào phòng khách, gọi một tiếng: “Ba, mẹ.” Sau đó trái phải nhìn một vòng, tìm kiếm anh trai mình.

Không lâu, liền thấy đại ca từ trên lầu đi xuống, phía sau còn có một người đàn ông xa lạ.

Người đàn ông cả người mặc sơ mi quần tây, tóc được chải ngay ngắn chỉnh tề. Trên mũi đeo một kính mắt không gọng, ánh mắt rất xinh đẹp, khóe môi nhếch lên mỉm cười nhàn nhạt, là cái loại khiến người khác cảm thấy thoải mái. Nhưng mà Chu Dịch Phàm vẫn cảm thấy người đàn ông này có chút quen thuộc,

đường như đã gặp qua ở đâu rồi.

Trong lúc suy tư, anh cậu cùng người đàn ông kia đã đến phòng khách. Gật đầu xem như chào hỏi với ba mẹ Chu ở phía đối diện xem như chào hỏi, rồi sau đó anh trai nói với cậu: “Dịch Phàm, đây là bạn anh, Diệp Y.”

Chu Dịch Phàm vẫn là không rõ anh mình vì sao gọi cậu về nhà. Chẳng lẽ cùng người đàn ông thấy thế nào cũng quen mắt này liên quan đến nhau sao?

Dù có thế nào, được giáo dưỡng từ nhỏ cho nên cậu cũng không thể thất lễ với người lạ, vì thế chủ động vươn tay nắm tay một chút với người nọ: “Chào anh, rất vui khi gặp anh.”

Người đàn ông nghe Chu Dịch Phàm nói thế, nụ cười mím trên mặt mang theo vài phần thâm ý. Y chậm rãi mở miệng: “Tôi cũng rất vui khi gặp cậu.”

Giọng nói này.....

Là cậu của Lý Tiêu?!!

Chu Dịch Phàm mở to mắt, trên dưới trái phải trước sau nhìn người đàn ông trước mắt, nhìn nhìn — đây thật là cái người không câu nệ lễ tiết ăn mặc lôi thôi lếch thếch giống như lưu manh, cậu Lý Tiêu đó hả?!!

Chu Dịch Hàng thấy vẻ mặt kỳ quái của Chu Dịch Phàm, khụ khụ, nhìn thoáng qua ba mẹ đang ngồi trên ghế sofa, quay đầu nói với Chu Dịch Phàm: “Ba mẹ hi vọng em nói chuyện với Diệp Y.”

“Hả?”

Chu Dịch Phàm nhìn thoáng qua cậu Lý Tiêu, Diệp Y, lại nhìn thoáng qua ba mẹ mình. Giống như nghĩ ra gì đó, vẻ mặt trầm xuống.

Cậu hỏi Diệp Y: “Chú không phải là bác sĩ tâm lý đúng không?”

Có lẽ là ba mẹ lo lắng cậu từ chối gặp bác sĩ tâm lý, cho nên mời bác sĩ về nhà, còn để anh trai ra mặt gọi điện gọi về nhà nữa chứ. Nghĩ đến đây, Chu Dịch Phàm rất khó chịu, rất muốn đóng sầm cửa mà đi. Nhưng Diệp Y là cậu của Lý Tiêu, cậu không thể không bận tâm đến mặt mũi của y.

Diệp Y không trả lời vấn đề của Chu Dịch Phàm, chỉ mỉm cười xem như cam chịu.

Rồi sau nói với Chu Dịch Phàm: “Chúng ta đến phòng của cậu đi.”

Nói xong y nhìn ba Chu mẹ Chu và Chu Dịch Hàng, xem như là ra hiệu. Tất nhiên là ba Chu mẹ Chu cho phép rồi.

Chu Dịch Phàm trầm mặc một lát, biết lần này là trốn không thoát rồi, không cam nguyện gật gật đầu. Sau đầu xoay người trước, đi lên lầu.

Đến phòng, Diệp Y nhẹ nhàng khép cửa phòng lại. Y nhìn phòng Chu Dịch Phàm, rồi sau đó đi đến ghế dựa đặt cạnh ban công, hỏi Chu Dịch Phàm: “Ta có thể ngồi ở đây được không?”

Chu Dịch Phàm nhún vai vai, muốn cũng được mà không cũng không sao, gật đầu, ngồi xuống giường.

Diệp Y ngồi lên trên ghế, không nhìn Chu Dịch Phàm nữa, ngược lại thưởng thức phong cảnh bên ngoài cửa sổ. Tán thưởng một câu: “Vườn nhà cậu, cảnh sắc không tệ.”

Tâm tình Chu Dịch Phàm lo lắng, cúi đầu, trả lời cho có lệ: “Đúng vậy.”

Diệp Y quay đầu, cười với Chu Dịch Phàm cười: “Thật ra ngay từ đầu ta cũng không nghĩ đến. Bởi vì từ khi ta về nước đến nay, ta chưa bao giờ nhận ủy thác của người khác.”

Chu Dịch Phàm nghe vậy ngẩng đầu: “Cho nên chú tới đây thật ra là vì Lý Tiêu sao?”

Diệp Y không tỏ rõ ý kiến: “Nó vẫn là trẻ con. Trên pháp luật, mười chín tuổi đã là trưởng thành. Nhưng trong mắt người lớn thì khác, mười chín tuổi, thậm chí hai mươi tuổi, thì vẫn là đứa trẻ chưa hiểu chuyện. Cậu cũng thế.”

“Cho nên?”

Chu Dịch Phàm dường như đoán được Diệp Y muốn nói gì, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn.

Diệp Y vô tình cười cười, ngược lại nói đến chuyện khác.

“Ta từng trị liệu qua một bệnh nhân khi còn bé bị ngược đãi dẫn đến sinh ra ái mộ với người đồng tính. Ca trị liệu này rất đơn giản, chỉ cần phương pháp thích hợp là được.”

Chu Dịch Phàm không kiên nhẫn phản bác: “Nhưng con không có chịu ngược đãi bao giờ, con cũng không phải bệnh nhân.”

Diệp Y lắc đầu: “Cậu đương nhiên không phải.”

Sau đó y tiếp tục nói: “Ta còn từng trị liệu qua một bệnh nhân. Hắn rất đau khổ, bởi vì hắn trời sinh thích đồng tính, hắn cho rằng mình không bình thường.”

Chu Dịch Phàm không lên tiếng, chỉ nghe Diệp Y tiếp tục nói.

“Hắn đến từ một đại gia tộc rất bảo thủ, hắn là người được kỳ vọng là người thừa kế gia tộc nhất. Hắn còn nguyện ý dùng số tiền khổng lồ để cho ta giúp hắn thay đổi chuyện hắn yêu thích đàn ông này.”

Nói tới đây, Diệp Y ngừng một lát.

Chu Dịch Phàm nhin không được truy vấn: “Sau đó thì sao?”

Diệp Y nhún nhún vai: “Sau đó ta thôi miên hắn, khiến hắn yêu vị hôn thê của mình. Khi đó tuổi ta còn rất trẻ, chưa bao giờ làm qua loại thực nghiệm này, cho nên vì hắn mà làm trái với quy định. Ta thành công, hắn thuận lợi kết hôn với vị hôn thê, sau này vợ hắn vì hắn sinh hai đứa con một nam, một nữ.”

Sau khi nghe xong, nội tâm Chu Dịch Phàm có chút khiếp sợ. Tính hướng còn có thể thay đổi được nhờ thôi miên sao? Ba mẹ tmời Diệp Y đến, không lẽ là cũng muốn thôi miên cậu?!!

“Con cũng không biết yêu thích con trai là có gì sai cả.”

Chu Dịch Phàm cảnh giác nhìn Diệp Y, trong mắt dâng lên một tia phòng bị.

Diệp Y nhìn ngoài cửa sổ, chậm rãi mở miệng: “Đúng là không có gì không đúng. Thế nhưng người cậu thích là cháu ngoại của ta..... Ta hi vọng cậu hiểu, nó vốn thích con gái. Giống như ta đã nói lúc nãy, nó vẫn là đứa nhỏ, nó còn chưa hiểu rõ, nó chọn như vậy sẽ ảnh hưởng đến tương lai như thế nào.”

Chu Dịch Phàm trầm mặc. Cậu cũng không xác định, rốt cuộc là Lý Tiêu nghĩ như thế nào. Một người con trai vẫn luôn thích con gái, sao lại đột nhiên đi yêu một người đồng tính chứ? Cậu không thể phản bác Diệp Y, cậu có thể thành khẩn hứa hẹn nói bản thân mình có thể chịu trách nhiệm về tương lai của mình, nhưng Lý Tiêu thì sao? Lúc trước Bạch Diệp Hạnh cũng không thể khống chế cuộc sống của mình, bị người trong nhà buộc kết hôn. Cậu sao có thể cam đoan Lý Tiêu sẽ không như thế chứ? Cho dù ngay cả khi Lý Tiêu nguyện ý vì cậu mà kiên trì đến cuối cùng, không có sự chúc phúc của gia đình thì có thể duy trì được bao lâu đây?

Cùng một chỗ, không phải chỉ đơn giản là thích là được.

Chu Dịch Phàm suy nghĩ rất nhiều, từng vấn đề đều ép cậu đến gần như không thở nổi. Đến lúc cậu lấy lại tinh thần, Diệp Y đã đứng trước mặt cậu.

“Cậu không phải bệnh nhân. Cậu cũng không cần thôi miên để thay đổi tính hướng của mình. Nghe nói,

học kỳ sau cậu muốn ra nước ngoài. Xem ra cậu đã có quyết định cho tương lai của mình rồi.”

Diệp Y nói, cúi đầu nhìn mắt Chu Dịch Phàm, chăm chú nói: “Ta chỉ hi vọng cậu không được tổn thương Lý Tiêu. Nó rất ngốc, còn thích để tâm vào chuyện vụn vặt, ta không muốn sau này nó sẽ trở thành một trong số những bệnh nhân của ta.”

Chu Dịch Phàm hơi hơi ngậy người, bị Diệp Y nhắc nhở, cậu cũng nhớ tới đến kế hoạch lúc ban đầu của mình. Vốn cậu đã buông tay, cậu vốn tính toán ra nước ngoài không quay trở lại đây nữa. Vậy thì vì sao cậu còn muốn làm rõ tình cảm của hai người với Lý Tiêu chứ? Rốt cuộc cậu đã làm cái chuyện ngu ngốc gì rồi trời?

Diệp Y thấy vẻ đau khổ mâu thuẫn trên mặt Chu Dịch Phàm, lắc đầu. Chuyện tình cảm thật ra rất đơn giản, nhưng lại bởi vì người trong cuộc luyến tiếc, không bỏ xuống được, cho nên trở nên rất phức tạp. Thật sự là khiến người khác đau đầu mà.

Diệp Y nhìn thời gian, cũng không lâu lắm. Vì thế lại ngồi lên ghế bên cạnh ban công, ngăn người một lát.

Trong phòng im lặng một lúc lâu, cho đến khi Diệp Y đột nhiên mở miệng: “Cậu biết người khách được ta thôi miên đó sau này thế nào không?”

Không đợi Chu Dịch Phàm trả lời, y đã nói tiếp: “Tác dụng của thôi miên thật ra cũng có hạn, tâm lý không đúng theo bản năng sẽ sinh ra bài xích nghiêm trọng với thân thể, hình thành xung đột cực đại. Hẳn sinh hoạt yên ổn được qua vài năm, thì ly hôn với vợ. Sau này tính cách thay đổi rất lớn, cho đến khi tìm ta hóa giải thôi miên, mới dần dần chuyển biến tốt hơn.”

Nói xong mấy lời này, Diệp Y liền đứng dậy rời khỏi.

Chu Dịch Phàm còn đang suy nghĩ về chuyện với Lý Tiêu, nên không chú ý đến chuyện thôi miên của Diệp Y. Mà vốn Diệp Y nói chuyện cũ cũng chỉ để kéo dài thời gian mà thôi, trái lại cũng không thêm để ý xem Chu Dịch Phàm có nghe hay không.

57. Chương 57

Diệp Y nói như thế, ít nhiều cũng có chút tác động đến Chu Dịch Phàm. Cậu không định nói cho Lý Tiêu chuyện về Diệp Y. Cậu cũng cũng không rõ ràng cậu và Lý Tiêu, tương lai của hai người sẽ như thế nào. Chỉ là giữa trưa nhận được điện thoại của Lý Tiêu, trong lòng cậu chỉ còn lại ba chữ “Luyến tiếc”. Thật vất vả được có được tình cảm này, sao cậu có thể nói bỏ là bỏ được chứ?

(Luyến tiếc viết bằng tiếng Trung là ； phát âm là [shě · bu · de])

Trong điện thoại Lý Tiêu nói với Chu Dịch Phàm một ít việc nhỏ. Em trai rất nghịch ngợm, rất khó quản giáo, không thích làm bài tập; Tiền Cung hẹn đi chơi game, thế nhưng mỗi nối dây mạng trong nhà bị hư rồi; Trưa nay ba mẹ không có ở nhà, nấu cơm rất phiền toái, nên vụng trộm cho nhóc em ăn mì tôm.....

Nói nói một lúc, cảm thấy Chu Dịch Phàm có chút trầm mặc. Lý Tiêu lo lắng hỏi: “Cậu ở nhà vẫn tốt chứ?”

Chu Dịch Phàm không có tâm tình, một lát sau mới kịp phản ứng, nhỏ giọng trả lời lại: “Ừ, tốt.”

Lý Tiêu thấy lời nói này, rõ ràng là có vấn đề. Nhưng cũng không trực tiếp truy vấn, hần sáng sửa cười hỏi: “Có phải rất nhớ tôi không?”

Chu Dịch Phàm không nói, Lý Tiêu lại nói: “Tôi cũng rất nhớ cậu.”

Lý Tiêu muốn nghe Chu Dịch Phàm trả lời lại, muốn nghe Chu Dịch Phàm nói; “Tôi nhớ cậu” “Tôi thích cậu” “Tôi yêu cậu” những câu đại loại như thế. Có người yêu ưu tú như Chu Dịch Phàm, rất dễ khiến cho người khác không có cảm giác an toàn. Lại thêm Bạch Diệp Hạnh, một tình địch rất mạnh, thì càng khiến cho người ta bất an hơn.

Lý Tiêu chờ đợi, chờ mong, trong lòng mặc niệm: “Nói cậu nhớ tôi, nói cậu yêu tôi.....” Hoặc là tùy tiện nói chút gì cũng được, chỉ cần đừng im lặng như thế.

Lần đầu tiên yêu một người, lần đầu tiên cảm giác trái tim giống như không thuộc về mình, lần đầu tiên, bị người khác chiếm giữ toàn bộ tâm thần..... Khó tránh khỏi lo được lo mất, cẩn thận dè chừng.

Cuối cùng, Chu Dịch Phàm chỉ nói một câu: “Ba mẹ tôi đã về, không thể đến nhà cậu được.”

Lý Tiêu rất mất mát, nhưng với tính cách của hắn, hắn sẽ không để cảm xúc tiêu cực tồn tại lâu, cũng sẽ không bởi vì cảm xúc của mình mà đi trách cứ người khác. Cho nên hắn cười nhẹ một tiếng, còn có tâm tình đùa giỡn một chút: “Vậy thì tôi đến nhà cậu. Sẽ không giống lần trước bị đuổi đi đó chứ?”

Chu Dịch Phàm tự nghe ra sự ầm ý trong câu nói đùa của Lý Tiêu, trong lòng có chút áy náy. Lại không thể nói ra lời an ủi gì, cũng không có cách nào đưa ra hứa hẹn gì.

“Chúng ta vẫn nên liên lạc bằng điện thoại thôi.”

Lý Tiêu chỉ cảm thấy lòng mình lạnh lẽo. Không thể nào? Sẽ không mới bắt đầu kết giao một ngày, Dịch Phàm đã muốn thay lòng đổi dạ rồi ư?!!

Chuyện này đương nhiên là không có khả năng. Lý Tiêu biết, hơn nữa còn rất chắc chắn. Chỉ là đột nhiên bị ghẻ lạnh, trong lòng có một chút..... khó có thể chấp nhận được.

“Được rồi.”

Giọng Lý Tiêu cũng không có gì khác thường.

“Tôi tắt máy trước đây. Buổi tối lại gọi điện thoại cho cậu.”

Lý Tiêu cảm thấy bản thân mình cần một chút thời gian điều tiết và cân bằng nội tâm. Cũng là cho Chu Dịch Phàm một chút thời gian.

Chu Dịch Phàm vừa nghe Lý Tiêu muốn tắt điện thoại, trong lòng có chút hoảng loạn.

“Tôi yêu cậu.....”

Cậu vội vàng biểu lộ, bản thân cậu cũng không biết vì sao lại như thế. Cậu vẫn cảm thấy từ “Yêu” này rất buồn nôn, không hàm xúc bằng ”Thích. Cơ mà chuyện này không quan trọng. Quan trọng là, thổ lộ như vậy, sẽ chỉ làm hai người hăm sâu hơn không phải sao? Nhưng mà vẫn cứ nói ra.

Thì ra, cậu thật sự không muốn buông tay.

Cậu vốn cũng không muốn buông tay.

Không muốn buông tay. Nhưng nó cũng không đủ để giải quyết các vấn đề khi cậu và Lý Tiêu ở chung một chỗ. Cha mẹ vẫn sẽ phản đối, tương lai vẫn không xác định được.

Chu Dịch Phàm nhìn di động, mơ hồ nghe được giọng Lý Tiêu: “Lặp lại lần nữa đi, tôi không nghe rõ! A lô? Có còn ở đó không? Tín hiệu không tốt sao? Lặp lại lần nữa.....”

Chu Dịch Phàm cúp điện thoại, cảm giác bên tai có chút nóng lên. Trong lòng nghĩ là: “May mà Lý Tiêu không nghe thấy”.

Lý Tiêu đương nhiên nghe thấy, hơn nữa giờ phút này vẫn còn đang cười ngây ngô với cái điện thoại.

“Thì ra là ngưng ngừng, xấu hổ.....”

Kỳ nghỉ đông rất nhanh đã qua hơn một nửa, lập tức đã muốn đến cuối năm. Bình thường Lý Tiêu phải chăm sóc thằng nhóc em, cho nên tuy rất muốn gặp Chu Dịch Phàm, lại không dứt thân ra được. Chỉ có thể đợi cuối tuần ba mẹ ở nhà, mới có thể vào trong nội thành gặp Chu Dịch Phàm. Lúc cuối năm, ba mẹ được nghỉ đông, Lý Tiêu lại vẫn không có thời gian, bởi vì phải đi gặp quá nhiều thân thích. Có đôi khi bận rộn đến mức ngay cả nói chuyện điện thoại cũng không được vài phút.

Ngày ba mươi tết đó, xem hết tiết mục cuối năm, bắn hết pháo hoa, trước lúc ngủ Lý Tiêu gửi cho Chu Dịch Phàm tin nhắn chúc mừng năm mới. Ở nội thành, đặc biệt là khu vực bên ngoài, bị cấm đốt pháo. Chu Dịch Phàm bên kia hẳn là rất yên tĩnh, chắc là sẽ ngủ sớm, cho nên chỉ gửi tin nhắn mà không gọi điện thoại, để tránh quấy rầy Chu Dịch Phàm nghỉ ngơi.

Thật ra vừa đến mười hai giờ, bắt đầu năm mới được một phút, hắn đã gửi tin nhắn đi. Nhưng hơn hai giờ sau, Chu Dịch Phàm vẫn không trả lời. Có lẽ là bởi vì đó là lúc cao điểm nhắn tin, Chu Dịch Phàm không nhận được, cho nên Lý Tiêu gửi một lần nữa, bằng không ngủ cũng sẽ ngủ không được an ổn.

Không nghĩ tới tin nhắn này vừa gửi đi không bao lâu, điện thoại liền vang lên. Là Chu Dịch Phàm.

Đây là lần đầu tiên Chu Dịch Phàm chủ động gọi điện cho hắn. Trong lòng Lý Tiêu có chút kích động nho nhỏ.

Còn chưa mở miệng, lại nghe thấy Chu Dịch Phàm nói: “Tôi đang đứng dưới lầu nhà cậu, khụ khụ..... nhiều khói quá..... Khụ khụ.....”

Toàn bộ dân cư trong trấn đều đốt pháo, đám khói kia quả thật rất dọa người. Tuy rằng đốt pháo là phong tục mỗi khi qua năm mới, sẽ may mắn, sẽ náo nhiệt, nhưng vấn đề ô nhiễm không khí thì đúng là có thật.

Lý Tiêu vừa nghe Chu Dịch Phàm nói thế, cả kinh nhảy dựng từ trên giường lên. Cúi sấp bên cửa sổ nhìn xuống dưới lầu, quả nhiên là bên trong đám khói có ánh đèn ô tô lóe lên.

“Tôi lập tức xuống dưới đón cậu. Cậu chờ ở trong xe, đừng mở cửa.”

Lý Tiêu nói xong liền xông ra ngoài, cầm hai khẩu trang, đến phòng bếp đổ nước làm ướt nhẹp.

Đến dưới lầu, Lý Tiêu quả nhiên thấy Chu Dịch Phàm ngoan ngoãn ngồi ở trong xe. Trong lòng vui vẻ, lại có chút tức giận. Đã trẻ thế này, bên ngoài khói nhiều như vậy, lái xe đến đây là vô cùng nguy hiểm.

Chu Dịch Phàm vừa thấy Lý Tiêu, ánh mắt đều sáng. Mở cửa đi xuống, đang muốn nói chút gì, còn chưa mở miệng, ngược lại ho khan trước.

Lý Tiêu cũng không vui vẻ giống như trong dự đoán của cậu. Sau khi đeo khẩu trang cho cậu, liền kéo cậu lên lầu.

Trong nhà đèn điện sáng trưng, nhưng người nhà Lý Tiêu đều ngủ rồi, phòng rất im lặng. Lý Tiêu kéo Chu Dịch Phàm vào phòng ngủ của mình, đóng cửa lại.

Vẫn là rất im lặng, Lý Tiêu không mở miệng, khẩu trang cực lớn che nửa mặt của hắn, lộ ra một đôi mắt, nhìn chằm chằm Chu Dịch Phàm, thoạt nhìn có chút nghiêm khắc.

“Cậu..... không vui?”

Chu Dịch Phàm nghĩ lại, mình có phải đã chọc đến chỗ nào của Lý Tiêu không.

Lý Tiêu lấy khẩu trang ra, trên mặt cố ý không cười, giọng lạnh lùng: “Tháo khẩu trang xuống.”

Chu Dịch Phàm bị thái độ kì quái của Lý Tiêu làm cho có chút không biết phải làm sao, nghe lời tháo khẩu trang xuống, muốn hỏi Lý Tiêu có phải uống lộn thuốc rồi không. Chưa kịp lên tiếng, liền bị Lý Tiêu đẩy đến trên cửa, chặn môi lại.

Nụ hôn này có chút thô bạo, có chút vội vàng, Chu Dịch Phàm gần như không thở nổi. Lý Tiêu vội vàng đòi lấy, phát tiết lo lắng của mình, đương nhiên còn có vui sướng không kìm nén được. Đã lâu rồi không hôn, khoảng hơn một tuần nhỉ? Lý Tiêu lại cảm thấy giống như đã một thế kỷ.

Kết thúc nụ hôn, thân thể hai người đều có chút nóng lên. Lý Tiêu lại không có giống mấy lần trước vội vàng cởi áo tháo thắt lưng. Hắn ôm Chu Dịch Phàm đến nằm trên giường, giọng điệu mang theo trách cứ: “Bên ngoài khói nhiều như vậy, sao cậu lại tự mình lái xe đến đây chứ? Rất nguy hiểm cậu có biết không?”

Đầu óc hồ đồ của Chu Dịch Phàm rốt cuộc cũng hiểu được, thì ra là Lý Tiêu là lo lắng cho cậu.

“Từ nội thành đi ra thì không có lớn như vậy, lúc đến trấn mới phát hiện tầm nhìn kém như vậy. Tôi lái thật sự chậm, bằng không còn có thể đến sớm hơn một chút.”

Lý Tiêu nghe vậy, vẫn là không thể tán đồng: “Nếu gặp tình huống như thế này nữa, vẫn đừng nên mạo hiểm thì tốt hơn.”

Chu Dịch Phàm mỉm cười gật đầu: “Sẽ không.”

Lý Tiêu lúc này mới cười rộ lên, hỏi Chu Dịch Phàm: “Cậu vội vàng chạy đến đây như vậy, có phải là vì nhớ tôi không?”

Nói xong tay lại có chút không yên, đang muốn giải thích với Chu Dịch Phàm. Lại phát hiện vẻ mặt Chu Dịch Phàm có chút không đúng.

Suy nghĩ một chút, qua năm mới, vốn nên đoàn tụ với gia đình mới đúng. Chu Dịch Phàm lại vội vàng rời khỏi nhà đến tìm hắn, rất nhớ hắn là một chuyện, nhưng khẳng định còn có nguyên nhân khác. Lý Tiêu nhớ tới lúc nghỉ hè, Chu Dịch Phàm bị ba cậu đuổi ra khỏi nhà. Lúc đó không rõ nguyên nhân, bây giờ nghĩ lại một chút..... Rất có khả năng là vì mình. Khẳng định lúc đó ba Chu đã hiểu lầm quan hệ của bọn họ.

Lý Tiêu đang tự hỏi, Chu Dịch Phàm đã mở miệng: “Tôi cãi nhau với cha.”

58. Chương 58

Chu Dịch Phàm nhắc tới chuyện tình trong nhà, Lý Tiêu cũng không xen miệng vào, chỉ nhẹ nhàng ôm cậu, im lặng lắng nghe.

Có lẽ Lý Tiêu rất đủ tư cách để làm người nghe. Chu Dịch Phàm vừa nói thì dường như không được được, dường như muốn đem những gì chôn dấu trong lòng mấy năm nay không để người khác biết mà nói ra hết. Cậu phiền não, cậu mơ hồ, cậu bất lực, còn có bằng hoàng. Nói nhiều lắm, nói lộn xộn, ngay cả cậu cũng không biết rốt cuộc mình đã nói những gì.

Lần phát tiết này, khiến áp lực trong lòng Chu Dịch Phàm vơi đi không ít. Lý Tiêu vẫn là rất im lặng, cậu thậm chí nghi ngờ Lý Tiêu có phải là đã ngủ rồi không. Vì thế ngẩng đầu nhìn xem, vừa lúc chống lại hai mắt chuyên chú của Lý Tiêu.

“Tôi vẫn đang nghe.”

Lý Tiêu cười cười, nhận ánh mắt Chu Dịch Phàm, cúi đầu hôn mắt hôn môi cậu.

Chu Dịch Phàm có điểm kỳ quái, cậu cho rằng Lý Tiêu sẽ nói vài câu vui đùa với cậu, an ủi cậu không cần quá khổ sở, không cần nghĩ quá nhiều về những thứ này. Không nghĩ tới Lý Tiêu chỉ nói một câu: “Tôi vẫn đang nghe”, giống như có cảm ứng tương thông với cậu vậy, biết cậu nghĩ gì.

“Cậu nói với tôi những chuyện này, tôi rất vui.”

Một lần nữa Lý Tiêu ôm Chu Dịch Phàm vào trong lòng, dùng lực ôm cậu thật chặt, hít sâu một hơi, khiến trong mũi tràn đầy mùi hương mái tóc của Chu Dịch Phàm.

Thật ra hẳn vẫn cảm giác được, tâm tình Chu Dịch Phàm gần đây có chút suy sụp, rõ ràng trong lòng có chuyện. Hẳn không hỏi cũng không biết hỏi thế nào, cho nên làm bộ như cái gì cũng không biết. Hôm nay Chu Dịch Phàm mở lòng với hẳn – có thể không phải là toàn bộ, nhưng hẳn cảm thấy khoảng cách của mình và Chu Dịch Phàm lại gần thêm một chút. Khoảng cách giữa hai người dần dần ngắn lại, hẳn rất vui vẻ.

Kỳ quái là, rõ ràng là hai người yêu nhau, rõ ràng ôm nhau cùng một chỗ, Lý Tiêu lại vẫn có một loại cảm giác nói không nên lời. Khoảng cách với Chu Dịch Phàm, Lý Tiêu giả vờ không thèm để ý, không nhìn nó, không có nghĩa là nó không tồn tại.

Chu Dịch Phàm nghe Lý Tiêu nói như vậy, trầm mặc một lát, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhỏ giọng cười rộ lên: “Ngủ ngốc.....”

Ngoài miệng mắng ngu xuẩn, trong lòng lại đối với tên “Ngu ngốc” này thích đến mức không chịu được. Lúc này Chu Dịch Phàm trong lòng cũng sáng sủa lên, chợt đứng dậy, đè lên người Lý Tiêu, nói với hắn: “Chúng ta làm đi.” (*dụ thụ XD*)

Lý Tiêu sửng sốt một chút, sau đó gọi lên nụ cười xấu xa, lật người đè Chu Dịch Phàm xuống dưới thân: “Vừa rồi cậu nói ai ngu ngốc hả?”

Vừa nói vừa chạm vào chỗ mẫn cảm trên người Chu Dịch Phàm.

Chu Dịch Phàm cuộn người cười trốn tránh: “Cậu..... Đừng làm loạn nữa..... Khụ khụ khụ..... rốt cuộc có làm hay không?”

Lý Tiêu nghe vậy thu tay, dùng hành động trả lời. Hắn lấy nhanh chóng bỏ đi quần áo của mình, sau đó lột sạch Chu Dịch Phàm, cúi đầu găm cắn trên người cậu. Giống như đang trả thù Chu Dịch Phàm vậy, mỗi lần đều phải khiến cậu đau đến thở ra một hơi mới thả lỏng miệng ra. Đáng tiếc, Lý Tiêu vẫn là không hiểu Chu Dịch Phàm nói “Chúng ta làm đi” là nghĩa gì, vẫn như trước lấy tay cực khổ phấn đấu.

Chu Dịch Phàm rất khó không nghĩ sai đi, rất khó không hiểu lầm — Lý Tiêu có phải không muốn làm với mình không? Nhưng thấy bộ dạng Lý Tiêu nhiệt tình như thế kia, cũng không giống mà. Chẳng lẽ là có bệnh gì không tiện nói ra sao?

Chu Dịch Phàm không tập trung suy nghĩ miên man, thừa dịp Lý Tiêu ngã xuống, thử thăm dò địa phương đó của Lý Tiêu mà mình muốn đã lâu..... (*khụ...có gì đó sai sai =*)))

Nơi khó mở miệng kia bị chạm vào, Lý Tiêu lập tức tỉnh táo lại. Hắn cầm tay đang tác quái của Chu Dịch Phàm ra, ánh mắt thâm trầm: “Cậu muốn làm gì?”

Chu Dịch Phàm nhất thời chợt dạ, ánh mắt xoay loạn, đỏ mặt cạy mạnh nói: “Sờ cũng không mất miếng thịt nào cả.....”

Lời ngu ngốc gì thế này trời? Chu Dịch Phàm có loại xúc động muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình luôn rồi.

Lý Tiêu sắc mặt nghiêm túc như trước, tuy rằng tiểu đồng bọn nhà hắn vẫn còn hưng phấn, bởi vì hắn ngừng lại quá sớm mà gần như muốn khóc. Hắn gật gật đầu, chăm chú nói: “Tôi đây cũng có thể sờ chỗ đó của cậu đúng không?”

Chu Dịch Phàm còn chưa kịp phản ứng, đã bị Lý Tiêu lật người người, từ sau lưng chặn lại..... Đột nhiên hiểu cái gì là tự làm tự chịu.

Nhưng mà, nhưng mà, thế nhưng, thế nhưng mà..... Lý Tiêu không giống như trong tưởng tượng của cậu..... Hiển nhiên Lý Tiêu so với tưởng tượng của cậu thì “Thuần khiết” hơn nhiều lắm, quả nhiên chỉ là sờ sờ thôi, Chu Dịch Phàm không biết là nên cảm thấy may mắn hay là nên rơi lệ đây. (*Mì: QAQ => T-T*)

Năm mới vừa qua được mười ngày thì khai giảng. Tình cảm của Lý Tiêu và Chu Dịch Phàm nhanh chóng tăng lên, gần như là vừa có thời gian liền dính cùng một chỗ với nhau, thật sự không được thì sẽ nấu cháo điện thoại. Tiền điện thoại tháng này tăng lên, ba Lý còn tưởng rằng Lý Tiêu yêu đương, vui tươi hơn hờ bảo Lý Tiêu mang bạn gái về nhà. Đối với chuyện này Lý Tiêu đều nói đùa từ chối. Buồn cười, hẳn yêu đương thì không sai, nhưng là với nam đó nha!

Nhưng mà hạnh phúc cũng rất ngắn ngủi, vui vẻ cũng không được dài lâu. Tuần thứ hai sau khi khai giảng, lúc Lý Tiêu đi làm thêm, phát hiện Chu Dịch Phàm ở sau lưng hắn đi gặp cái tên tiểu bạch kiểm Bạch Diệp Hạnh.

Lúc đó đương nhiên là Lý Tiêu bị lòng đổ kị làm mất hết lý trí, chạy qua giống như chơi gà giăng co với Bạch Diệp Hạnh, thiếu chút nữa lật bàn luôn. Đương nhiên là Bạch Diệp Hạnh dẩy đưa Chu Dịch Phàm, không thể nào là Chu Dịch Phàm hẹn Bạch Diệp Hạnh được? Lý Tiêu cho rằng là như thế.

Nhưng mà sự thật lại là, lần này thật đúng là Chu Dịch Phàm chủ động hẹn Bạch Diệp Hạnh. Bởi vì thằng nhóc Bạch Diệp Chỉ lại kiếm chuyện với Chu Dịch Phàm. Lần này còn dã man hơn, còn tìm mấy gã giang hồ muốn bắt cóc cậu. May mà cậu tỉnh táo, thân thủ cũng tốt, không có bị Bạch Diệp Chỉ thành công. Việc này *hữu kinh vô hiểm, cậu cũng không nói với Lý Tiêu, miễn cho Lý Tiêu lo lắng.

(– Hữu kinh vô hiểm. Giải thích: Nhìn như rất nguy hiểm nhưng không có gì)

Cho nên Lý Tiêu chỉ nghe Chu Dịch Phàm nói: “Là tôi có chuyện cần gặp cậu ấy.” Mà không biết đó là chuyện gì.

Lúc ấy Lý Tiêu trợn tròn mắt, ánh mắt nhìn Chu Dịch Phàm vừa tức lại ai oán, khiến Chu Dịch Phàm bị nhìn như vậy khiến cả người không được tự nhiên. Nhưng lại không giải thích rõ ràng ngay lập tức được — bởi vì Lý Tiêu gây ra động tĩnh như vậy, bên này có vài người tụ lại xem hài kịch. Cậu nghe được hai nữ sinh đang nói vấn đề “Công” “Thụ”, thậm chí còn có hai chữ “3P” không thích hợp xuất hiện.

Chu Dịch Phàm thâm nghĩ im lặng rời khỏi nơi này, dù sao cũng thành như vậy rồi. Cho nên cậu nhìn Bạch Diệp Hạnh một cái, nói lần sau nói chuyện tiếp, liền kéo Lý Tiêu đi mất.

Lý Tiêu vừa nghe còn có lần sau, không phải chứ? Muốn mở miệng hỏi Chu Dịch Phàm hai người muốn nói chuyện ỉ? Lại bị Chu Dịch Phàm trừng mắt một cái: “Ngậm miệng!”

Chu Dịch Phàm kiêng kị ánh mắt sáng rực của đám nữ sinh ở phía sau, thật sự không muốn dong dài với Lý Tiêu.

Lý Tiêu ngậm miệng, ghen một bụng ghen tị hoài nghi, cảm xúc bất an, lên men thành lửa giận không tên, chỉ đợi thời cơ sẽ bùng phát lên.

Nếu Chu Dịch Phàm lập tức giải thích rõ ràng, núi lửa phun trào đến mức nào cũng sẽ ngúm. Nhưng Chu Dịch Phàm không có lập tức giải thích, cũng không có cơ hội giải thích.

Lúc ấy người cùng đi làm thêm kiêm học trưởng Lý Tiêu gọi hắn lại, hỏi hắn muốn làm tiếp, hay là muốn xin nghỉ? Lý Tiêu lựa chọn tiếp tục làm. Hắn muốn cho mình thời gian để làm dịu đi cảm xúc, miễn cho nhất thời xúc động, nói ra những lời khiến mình hối hận, làm ra chuyện khiến mình hối hận.

Được rồi, thật ra chuyện này chỉ là lấy cớ. Hắn chính là không muốn thừa nhận hắn đang cấu kình với Chu Dịch Phàm.

Hành vi ngây thơ của Lý Tiêu cũng khiến Chu Dịch Phàm phát hỏa, hỏi Lý Tiêu: “Cậu chắc chắn bây giờ không đi về với tôi sao?”

Lý Tiêu nghiêng đầu, hừ hừ: “Tôi phải làm việc, cậu thích hẹn hò với ai thì hẹn hò với người đó đi.”

Càng ngày càng ngây thơ.

Chu Dịch Phàm trừng mắt nhìn hắn một cái, quyết đoán xoay người, cũng không quay đầu lại đi thẳng.

Lý Tiêu lúc này mới hối hận, nhìn bóng dáng Chu Dịch Phàm, ánh mắt đáng thương đến mức như một chú chó to bị vứt bỏ. Trong lòng có một đứa bé đang cắn cắn khăn tay, hát “Cậu mau trở lại đi.....”

Chia tay trong không vui, Lý Tiêu làm thêm cũng không tâm tình. Vì thế xin phép trở về sớm, nhưng không có lập tức nhìn thấy Chu Dịch Phàm. Ngược lại là nghe Trương Thất tuôn ra một lượng tin tức cực kỳ lớn – Tháng sau Chu Dịch Phàm sẽ làm du học sinh trao đổi ở nước X. Nghe nói Chu Dịch Phàm trong lễ trao đổi sinh viên nước ngoài có quen với một vị giáo sư nào đó, rất được khen ngợi, nếu lần này học tập thuận lợi, có thể ở bên kia trực tiếp tu nghiệp xong tiến lên học thạc sĩ thậm chí học lên đến học vị tiến sĩ.

59. Chương 59

Sau khi từ trong miệng Trương Thất biết được tin Chu Dịch Phàm muốn ra nước ngoài, Lý Tiêu lại vào trang web phòng giáo vụ xem thông báo. Thông báo từ hai tháng trước, là danh sách sinh viên được nhà trường chọn để đi trao đổi ở nước X. Trên danh sách đúng là có tên của Chu Dịch Phàm thật.

Thì ra là Chu Dịch Phàm đã sớm quyết định muốn đi rồi.

Rất lâu sau Lý Tiêu vẫn chưa phản ứng, vẫn cảm giác không thể tin được lại càng không thể tiếp nhận được.

Cuối tuần, trong phòng rất náo nhiệt, Tiền Cung hô bằng gọi hữu chơi game; Trương Thất thì đi mua sắm, mang rất nhiều đồ ăn trở về; Bạn học Ngọc Tỷ tự kỷ cuồng của chúng ta, đắp mặt nạ trên mặt đi lục lọi tìm điện thoại của mình quăng ở nơi nào đó trong phòng, muốn... tự sướng. Lý Tiêu ngay từ đầu đã ngồi ở chỗ của mình mà ngẩn người, thấy Chu Dịch Phàm không trở về, đứng dậy đi ra cửa phòng, vừa lúc cùng

chạm phải Tề Ngọc Tỉ đang đầy tâm trạng. Mặt nạ đầy nước kia của Tề Ngọc Tỉ bị chạm một cái, rớt xuống đất. Còn bị Lý Tiêu đập một cước.

“Ê! Muốn gì đây?”

Tề Ngọc Tỉ đau lòng nhặt mặt nạ lên vứt vào thùng rác, quay đầu đã thấy Lý Tiêu sờ di động, cau mày đi ra bên ngoài, căn bản không có tâm trạng, vì thế lên tiếng gọi hấn lại.

Lý Tiêu nghe được giọng Tề Ngọc Tỉ, quay đầu nhìn cậu ta một cái: “Sao vậy?”

Tề Ngọc Tỉ bóp trán: “Vừa rồi cậu đụng phải tôi, cậu không có cảm giác gì sao?”

Thấy vẻ mặt Lý Tiêu vẫn đầy mê mang, lại chỉ chỉ thùng rác: “Còn lãng phí một cái mặt nạ quý giá của tôi, trị giá 299 tệ, lấy tiền ra đây.”

Lý Tiêu vẫn không có tâm trạng như trước, thần trí không biết đã bay về nơi nào. Lúc không có tâm trạng, hành động đều không chịu sự khống chế của lý trí, hoàn toàn bằng tự giác. Tóm lại, Lý Tiêu đến gần bạn học Tề Ngọc Tỉ, lỡ mồm nắm lấy cằm của cậu ta nhìn trái nhìn phải, cuối cùng đưa ra kết luận: “Đắp mặt nạ quý như vậy, da của cậu cũng không đẹp hơn chút nào cả.....”

Còn nhéo nhéo má Tề Ngọc Tỉ, thử xúc cảm, thậm chí hoàn toàn không co dãn như da của Chu Dịch Phàm. Lần này lại nhớ đến Dịch Phàm yêu dấu nhà mình, nhớ đến lại nghĩ đến chuyện Chu Dịch Phàm muốn ra nước ngoài. Tâm tình Lý Tiêu rất suy sụp.

Tề Ngọc Tỉ không phòng bị động tác của Lý Tiêu, lại bị hấn thành công làm như vậy, còn bị Lý Tiêu thần kinh kích thích một câu như thế, đương nhiên là không nhịn được. Không thể nhịn được nữa không phải nhịn nữa, cậu ra tay với Lý Tiêu. Hai móng vuốt của cậu hung hăng nhéo cằm và mặt Lý Tiêu.

“Mặt của đại gia mà cậu cũng dám chạm vào hử?!!”

Tề Ngọc Tỉ xuống tay quá ngoan, ngữ khí cũng rất ác liệt.

Lý Tiêu ăn đau, tự nhiên muốn phản kháng. Nhưng Tề Ngọc Tỉ một khi bị kích thích thì không dễ dàng hồi phục như vậy, lại gắt gao ôm Lý Tiêu, không ngừng công kích hấn. Lý Tiêu bị cậu quần lấy khổ đến mức nói không nên lời, cũng không có tâm tình nháo với cậu ta, liên tục kêu dừng, thậm chí còn đồng ý đền gấp đôi tiền mặt nạ.

Tâm tình của Tề Ngọc Tỉ cuối cùng cũng dịu đi một chút, đang chuẩn bị buông tay, lại nghe cửa vang lên tiếng nhỏ, chỉ thấy Chu Dịch Phàm đẩy cửa mà vào.

Lý Tiêu hai tay dè tay Tề Ngọc Tỉ, cho nên thoát nhìn là đang ôm chặt Tề Ngọc Tỉ. Chu Dịch Phàm trước

kia cũng thấy qua đám người Lý Tiêu và Triệu địa, Tiền Cung nháo loạn, khó tránh khỏi thân thể đụng chạm. Cho nên cậu tuy rằng không thích, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Tề Ngọc Tỉ ngược lại là phản ứng dữ dội, nhảy mạnh ra: “Dịch Phàm đã về rồi..... Ha ha ha.....”

Vẫn cảm thấy có chút xấu hổ.

Hai người Lý Tiêu và Chu Dịch Phàm, chưa chính thức tuyên bố cùng một chỗ với nhau, nhưng cẩn thận một chút thì ai cũng có thể phát hiện mối quan hệ mờ ám giữa hai người. Tề Ngọc Tỉ nhưng không chỉ là cẩn thận, cậu từng thích qua nam, cũng thích qua nữ — đương nhiên cuối cùng cậu xác định cậu vẫn là thích mình nhất. Tóm lại, tình cảm cậu từng trải qua vô cùng “Phong phú”, nên rất nhạy cảm với vấn đề tình cảm. Cậu đoán được, cũng chắc chắn là Lý Tiêu và Chu Dịch Phàm đang ở cùng một chỗ, cho nên cậu nhảy ra. Cậu mới không cần bị người khác hiểu lầm là kẻ thứ ba đâu!

Tâm tư của Tề Ngọc Tỉ, Lý Tiêu và Chu Dịch Phàm một chút cũng không biết. Lý Tiêu muốn hỏi chuyện Chu Dịch Phàm ra nước ngoài, Chu Dịch Phàm muốn giải thích chuyện cậu và Bạch Diệp Hạnh, hai người đều không để ý đến sự tồn tại của Tề Ngọc Tỉ.

“Đi ăn tối với tôi đi.”

Sau khi Chu Dịch Phàm mỉm cười chào hỏi với Tề Ngọc Tỉ, nói với Lý Tiêu.

Lý Tiêu tất nhiên là gật đầu đồng ý. Hai người im lặng rời khỏi phòng, Tề Ngọc Tỉ còn đang xấu hổ, rồi rầm Chu Dịch Phàm có ghen hay không, Lý Tiêu có tức giận hay không..... Vài phút sau cậu phát hiện, dường như không ai nhìn mình cả. Lòng tự trọng tổn thương ghê gớm!

Ăn bữa tối chỉ là lấy cớ, chẳng qua Chu Dịch Phàm muốn tìm nơi yên tĩnh, nói rõ ràng chuyện xảy ra vào buổi trưa cho Lý Tiêu.

Hai người đều lựa chọn đi nơi đường đá có thảm cỏ xanh, ít người. Dọc theo đường đá, đi tới cầu Bạch Thạch, sau đó đi men theo bờ sông. Người càng ngày càng ít, cho đến khi chỉ còn lại hai người Lý Tiêu và Chu Dịch Phàm.

“Mấy ngày hôm trước Bạch Diệp Chỉ lại đi tìm tôi, cho nên tôi mới hẹn anh nó ra ngoài nói chuyện. Trong nhà, Bạch Diệp Chỉ bị sủng thành Ma Vương rồi, chỉ có anh nó mới trị được.”

Chu Dịch Phàm không giỏi giải thích chuyện của bản thân, cậu cảm thấy có một số việc đối với người không hiểu thì khỏi cần nói nhiều, nói với người không hiểu cũng không có tác dụng gì. Cậu có thể chủ động nói với Lý Tiêu, là tốt lắm rồi. Về vấn đề thiếu chút nữa bị bắt cóc, nếu đã được giải quyết, cũng không nhất thiết phải nhắc lại. Chỉ là không biết nói như vậy, Lý Tiêu có tin cậu không?

Chu Dịch Phàm nghiêng đầu nhìn nước sông tĩnh lặng, lực chú ý lại tập trung toàn bộ lên người ở bên

cạnh. Hắn có trẻ con giống như lúc trưa nữa không? Có còn tức giận, ghen nữa hay không?

Lý Tiêu rất lâu không nói gì, Chu Dịch Phàm có chút chờ không nổi. Cậu giống như không có việc gì thả tay xuống, ngón út móc lấy tay Lý Tiêu, sau đó toàn bộ tay nắm lấy. Lý Tiêu né một chút, ngay sau đó lại không buông tha, nắm ngược trở lại. Rốt cuộc lòng bàn tay hai người chạm vào nhau, mười ngón tay dây dưa với nhau.

Chu Dịch Phàm cười quay đầu, hôn hôn môi Lý Tiêu. Cậu cho rằng sẽ được nhiệt liệt đáp lại, thế nhưng Lý Tiêu thoát nhìn lại có chút lạnh đậm.

Nét cười trên mặt Chu Dịch Phàm cũng đã biến mất, cúi đầu nghĩ, chẳng lẽ Lý Tiêu vẫn còn tức giận ư? Muốn mở miệng nói chút gì, Lý Tiêu đột nhiên dừng lại, đứng đến trước mặt cậu không gần không xa.

Lý Tiêu cười, cười đến dương quang sáng lạn, hoàn mỹ được không mang theo một chút u ám. Nếu hắn thường xuyên cười như vậy, tuyệt đối có thể mê chết một đồng nữ sinh. Chu Dịch Phàm lại cảm giác nụ cười này, hoàn mỹ nhưng không chân thật.

“Chúc mừng cậu, sắp đến nước X đào tạo chuyên sâu hơn, tiền đồ rộng mở.”

Lý Tiêu nghĩ một đằng nói một nẻo.

Chu Dịch Phàm nghe vậy, trên mặt lóe qua một tia kinh ngạc, rồi sau đó tự hiểu ra, bình tĩnh lại.

“Cậu định lúc nào mới nói cho tôi biết tin tức tốt này? Hay là nên nói là, không muốn nói cho tôi ”Kính hi” này?”

Lý Tiêu nói mát, nụ cười hoàn mỹ dần dần thu lại, sắc mặt lạnh lùng.

“Tôi.....”

Chu Dịch Phàm nhất thời cũng không biết bắt đầu nói từ đâu, chỉ nặn ra một chữ, không nói tiếp.

“Đây là tin tức tốt, sao lại không nói cho tôi biết chứ? Cậu cũng biết trình độ tiếng Anh của tôi, tôi cố gắng bao lâu cũng không thể làm sinh viên trao đổi giống như cậu vậy. Cậu rất ưu tú, đây là chuyện tốt mà.”

Lý Tiêu ngửa đầu, nhìn trời. Hắn không phải người hẹp hòi, hắn cũng không thể vì việc riêng tư của mình, ngăn cản tiền đồ của cậu. Tuy rằng quả thật là hắn rất tức giận, thậm chí ngay cả vừa rồi cũng có chút cường liệt, có ý định không từ thủ đoạn cũng muốn lưu lại Chu Dịch Phàm.

Chu Dịch Phàm trầm mặc, nghe Lý Tiêu nói. Thật ra cậu hi vọng Lý Tiêu có thể giữ mình lại. Có lẽ chỉ

cần Lý Tiêu nói: “Vì tôi, ở lại đi”, biết đâu cậu sẽ *nghĩa vô phản cố mà ở lại?

(Nghĩa vô phản cố: làm việc không chùn bước, ý là bất chấp tất cả)

Cũng có lẽ có, có lẽ cũng không. Giữa bọn họ có nhiều vấn đề như vậy, nhiều trở ngại như vậy, quẩn quanh với cậu lâu như vậy. Cậu cũng không biết từ lúc nào, dũng khí của cậu đã bị hao mòn từng chút một, còn lại không bao nhiêu. Cậu thật sự không chắc chắn có dám đưa tương lai của mình đánh cược lên người Lý Tiêu hay không nữa.

Rất dày vò, đối với cả hai người.

Chu Dịch Phàm thở dài, nhắm mắt lại: “Chúng ta tạm thời xa nhau trước đi.....”

Cùng lúc đó, Lý Tiêu nhìn về phía cậu, cũng mở miệng cùng lúc đó: “Cậu sẽ trở về chứ?”

Tiếng nói giao nhau trong không khí, sau đó biến mất trong gió. Rõ ràng đều nói bằng tiếng Trung, hai người lại không thể hiểu được. Im lặng, vẫn là im lặng. Lần này là Lý Tiêu mở miệng trước, hắn gật đầu, đơn giản một chữ: “Được.” Sau đó xoay người rời đi, nhìn qua ngược lại đủ tiêu sái.

Chu Dịch Phàm không biết trái tim của mình bị sao nữa, một lần lại một lần co rút, siết chặt, đau đớn.

“Sẽ.....”

Cậu nói.

60. Chương 60

Nói xa nhau liền xa nhau, ai có thể tiêu sái như vậy chứ? Thật vất vả mới đến được đoạn tình cảm này, nói buông tay nào có dễ dàng như vậy. Chu Dịch Phàm vốn tính toán có thể chậm ngày nào hay ngày đó, đến cuối cùng mới nói. Thật ra đi ra nước ngoài cũng sẽ không lâu lắm, chỉ một năm mà thôi. Một năm sau cậu đã trở lại, chỉ cần Lý Tiêu nguyện ý chờ cậu. Cậu nói xa nhau trước, không phải chia tay.

Có lẽ chia tay lại càng tốt hơn, dù sao Lý Tiêu cũng không để ý không phải sao?

Đau lòng qua đi, tâm lặng như nước, giống như đã nghĩ thông suốt chuyện gì. Chu Dịch Phàm cúi đầu đi về phía trước, đi rất chậm. Cậu chưa nghĩ ra muốn đi đâu, nhưng đi dọc theo ven sông, cũng là một đoạn đường thật dài. Đủ để khiến cậu nghĩ rõ ràng.

Bất tri bất giác đi tới một giao lộ vắng vẻ, cậu không chú ý, bị người ngồi xổm đợi ở đó từ lâu ôm lấy.

“Chúng ta xa nhau mười ba phút hai mươi hai giây rồi. Bây giờ làm lành đi.”

Ôm cả người cậu, chui đầu vào bên tai cậu, buồn bực nói.

Trái tim đã lắng xuống, lại muốn bắt đầu kêu gào nhảy lên kịch liệt, lại bị chủ nhân mạnh mẽ trấn áp.

“Tháng sau tôi đi rồi. Cậu cảm thấy..... Chúng ta cần thiết tiếp tục nữa sao?”

Đây là từ chối, rõ ràng như thế.

Chu Dịch Phàm không cần Lý Tiêu trả lời, chỉ tạm dừng một giây, liền dùng lực đẩy Lý Tiêu ra. Một chút cũng không lưu luyến, ít nhất thoát nhìn là như thế.

Lý Tiêu sững sờ ở tại chỗ, hai tay nắm chặt, tự nhủ nại cảm xúc sắp bùng nổ.

Vẫn là không nhìn được, hẩn nhìn Chu Dịch Phàm, vẻ bình tĩnh trước đó dần dần bị tức giận thay thế: “Vì sao lại không cần thiết? Cậu muốn rời khỏi tôi nhanh như vậy sao? Tôi không đồng ý! Tôi không đồng ý!”

Nói xong lời cuối cùng, gần như là gào lên. Lý Tiêu coi như là lần đầu tiên bùng nổ tức giận trước mặt Chu Dịch Phàm. Bình thường là người hay cười, nóng giận thường thường sẽ tương đối khùng bố. Dù sao Chu Dịch Phàm thiếu chút nữa bị Lý Tiêu hù dọa, rất lo lắng Lý Tiêu xông lên cắn cậu một miếng.

Loại thời điểm này, không thể do dự. Chu Dịch Phàm ôm ngực, biểu tình lãnh đạm: “Không đồng ý thì sao?”

Lý Tiêu dùng hành động để trả lời vấn đề này của cậu. Lý Tiêu thật đúng là cắn cậu, cắn nát bờ môi của cậu. Chu Dịch Phàm không thể không lại đẩy hẩn ra, lần này gần như là dùng hết toàn lực mới đẩy hẩn ra được. Chu Dịch Phàm cảm thấy không thể lại dây dưa tiếp nữa.

“Đừng làm loạn.”

Chu Dịch Phàm bắt đầu dĩ nói.

“Chúng ta đều rất trẻ, nhất thời xúc động làm ra quyết định sai lầm, là lúc nên uốn nắn. Cậu dám cam đoan, có năng lực chịu trách nhiệm cuộc sống của mình sao? Chúng ta cần..... xa nhau một đoạn thời gian, nghĩ cho thật rõ ràng. Tôi cần phải nghĩ rõ ràng, cậu cũng phải nghĩ rõ ràng. Tương lai của tôi, tương lai của cậu, suy nghĩ kỹ một chút.”

Chu Dịch Phàm có chút gian nan nói xong mấy lời này, thấy Lý Tiêu im lặng, cũng không nhiều lời hơn nữa, lặng yên đi mất.

Thật ra, rất nhiều chuyện, Lý Tiêu cũng đã từng nghĩ qua. Là vì thoát nhìn tùy tiện hi hi ha ha, cho nên để cho người khác có cảm giác không tin tưởng sao? Nhưng một khi hắn đã chọn, cũng không phải là vì “Nhất thời xúc động”. Hắn đã xác định muốn cùng một chỗ với Chu Dịch Phàm rồi. Hắn cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị đối mặt với những trở ngại. Hắn rất chắc chắn Chu Dịch Phàm có tình cảm với hắn. Hắn đã thử nghiệm qua thật nhiều lần, như thế nào có thể không xác định được chứ? Cho nên hắn cho rằng Chu Dịch Phàm sẽ kiên trì với mình.

Hắn cho rằng, nếu thật sự có một ngày phải xa nhau, khẳng định là bản thân mình bị ép buộc với áp lực từ trong nhà. Không nghĩ tới, cùng một chỗ cùng lắm là hơn một tháng, Chu Dịch Phàm đã muốn đi. Tính toán sai lầm, tình cảm cần phải đánh giá lại lần nữa. Đáng tiếc nước đổ khó hốt, hắn quá mức tự tin, cho nên lớn gan trả giá bằng toàn bộ trái tim.

Hiện tại trái tim này bị hung hăng ném vỡ, nhất cũng không thể như cũ nữa. Lý Tiêu cảm giác ngực mình trống trải, giống bị một con giun khoét ra một cái lỗ.

Xa nhau, cảm giác khác biệt ở trường vẫn không lớn. Vẫn là ở chung một phòng, vẫn là thường xuyên nhìn thấy. Chỉ là Chu Dịch Phàm vẫn là cố ý lảng tránh, lần lượt nhắc nhở Lý Tiêu, quan hệ giữa bọn họ, đã khác trước rồi.

Lý Tiêu cảm giác mình hoàn toàn không có cách nào cả, giống bị gông xiềng vô hình trói chặt, tiến thoái lưỡng nan (*tiến lùi đều khó khăn*). Dần dần trong lòng sinh ra bất mãn, sinh ra tức giận không đáng có. Càng tức giận, thì càng cười đến sáng lạn. Người bình thường nhìn không ra khác thường, nhưng người quen hắn lại có thể cảm giác được sự thay đổi sau nụ cười đó. Chỉ mơ hồ biết có chút thay đổi, lại không rõ ràng là có chỗ nào thay đổi.

Trước hết chịu không nổi là Triệu Địa, hỏi Lý Tiêu: “Mày gần đây luôn cười nhiệt tình với tao như vậy, có phải là yêu tao rồi không?”

Lý Tiêu vỗ vỗ vai cậu ta: “Tôi có yêu cũng yêu Tiền Cung, không yêu cậu đâu, ”Địa lời” nhà cậu sẽ giết tôi mất.”

Hắn nói “Địa lời” là nói Triệu Địa và Triệu Lôi, năm nhất thường xuyên quần quýt lấy nhau, bây giờ lại ít lui tới hơn chút.

Triệu Địa mất tự nhiên sờ sờ cái mũi của mình, né tránh móng vuốt Lý Tiêu đặt ở trên vai mình: “Ha ha.....liên quan gì đến cậu ta chứ.....”

Lý Tiêu thấy Triệu Địa không muốn đề cập đến Triệu Lôi, liền cũng không lại tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa. Dừng dư quang khóe mắt nhìn thoáng qua vị trí Chu Dịch Phàm, sắc mặt trầm trầm. Vài giây tiếp theo, lại là một mảnh hào quang bắn ra bốn phía, cùng Triệu Địa kẻ vai sát cánh, vui cười: “Đi, tôi hẹn mỹ nữ trong phòng tự học, có thể thoát khỏi kiếp độc thân rồi.”

“Mày, không đơn giản nha. Trước đó không phải mới chia tay với tiểu mỹ nữ Mạnh Mạnh sao? Bây giờ lại muốn cầu kết với người khác?”

Triệu Địa bắt đầu hứng thú, vừa nói, vừa cầm một quyển sách lên rồi đi chung với Lý Tiêu.

Lý Tiêu cố ý quay đầu lại giục Triệu Địa, thuận tiện liếc mắt nhìn Chu Dịch Phàm. Chỉ thấy Chu Dịch Phàm đang nhận điện thoại, cúi đầu mỉm cười, không biết nói chuyện với ai, lại nói chuyện thú vị gì.

Lý Tiêu “Sáng lạn” cười, lại biến mất trong nháy mắt. Hắn cảm giận xoay người, dưới chân bước chân nhanh hơn, giống như muốn nhanh chóng rời khỏi đây để đi hẹn hò. Không phát hiện ngay khi hắn xoay người đi, Chu Dịch Phàm nhanh chóng ngẩng đầu lên, trên mặt làm gì còn cái gì gọi là mỉm cười.

Lúc này Lý Tiêu đang hẹn hò, nhưng lại không đoạn sau. Tâm không đặt ở đây, cho dù hoa rơi cổ ý, thì Lý Tiêu chính là nước chảy vô tình. Ngược lại là Triệu Địa quen biết được một em gái, rất hợp, cũng coi như không phí công đi một đoạn đường với Lý Tiêu.

Thời gian nháo cái đã qua, chớp mắt đã qua một tuần, Chu Dịch Phàm muốn đi. Lý Tiêu càng ngày càng thiếu kiên nhẫn, quả thực muốn bạo tẩu.

Cuối tuần, rất nhiều sinh viên đi về nhà. Không về nhà, cũng là vì vội vàng đi hẹn hò, cũng không ở đây. Cả dãy phòng chỉ còn lại có Lý Tiêu và bạn học Tề Ngọc Tỉ tự kỷ cuồng ở phòng cách vách.

Tề Ngọc Tỉ gần đây vừa thấy Lý Tiêu là nhớ ngay đến mặt nạ của mình, sau đó là nhớ tới một màn mình hoàn toàn bị bơ hôm đó. Cậu rất tức giận, rất bất mãn, rất muốn kiếm chuyện.

Cậu mặc áo ngủ tơ tằm, lộ ra một mảng lớn lồng ngực, chạy đến trước mặt Lý Tiêu: “Gấp đôi mặt nạ của tôi đâu? Cậu còn muốn bao lâu nữa mới đưa cho tôi đây?”

Lý Tiêu đang ngồi trên ghế của mình mà buồn phiền đây, không rảnh phản ứng với người qua đường Giáp. Hắn phát phát tay: “Tôi cũng không nhớ là tôi thiếu cậu cái mặt nạ gì. Đàn ông con trai mà đắp mặt nạ gì chứ? Đắp nhiều mặt nạ hơn nữa.....”

Đang muốn nói “cũng vô dụng”, lại bị Tề Ngọc Tỉ đang phẫn nộ tóm gọn.

“Cậu định nói gì? Hừm?”

Tề Ngọc Tỉ nguy hiểm nheo mắt, nếu Lý Tiêu thật dám nói ra cái gì không dễ nghe, cậu cam đoan sẽ đánh chết hắn!

Lý Tiêu ngậm miệng, tầm mắt rời cuộc chuyện qua trên người Tề Ngọc Tỉ. Vừa thấy..... Lý Tiêu nở nụ cười: “Cậu muốn cầu dẫn tôi à? Chắc chắn, ăn mặc ít như vậy, cũng không sợ cảm lạnh.”

Lý Tiêu vừa nói nói như vậy, Tề Ngọc Tỉ bỏ tay kéo tay hắn ra. Cậu dường như không có việc gì vuốt ve áo ngủ, động tác tự nhiên, ần ần để lộ ra một chút mê hoặc. Một chút cũng không có cảm giác cố ý, lại tỏa ra toàn bộ mị lực, khiến cho tất cả những người đàn ông — đương nhiên là những người đàn ông thích đàn ông rồi, điên cuồng mê luyến.

Lần này Lý Tiêu thật đúng là đoán đúng, Tề Ngọc Tỉ chính là đang câu dẫn hắn, không biết là nị chạm phải dây thần kinh nào rồi.

“Khụ khụ..... Hôm nay thời tiết đẹp thật, tôi muốn đi ra ngoài phơi nắng.....”

Lý Tiêu không được tự nhiên nghiêng đầu ho khan một chút, tìm lấy cớ liền muốn chạy.

Tề Ngọc Tỉ lại không như mong muốn của hắn, dụ hoặc cười, đẩy hắn ngồi lại trên ghế. Sau đó càng thêm lớn mật, lại phóng dăng giăng chân ra ngồi lên đùi Lý Tiêu. Lý Tiêu cảm thấy cả người mình đều không ổn.

“Tôi biết cậu và Chu Dịch Phàm chia tay rồi.”

Tề Ngọc Tỉ cười đến có chút đắc ý. Lại không biết Lý Tiêu có bao nhiêu nhạy cảm với vấn đề này.

Lý Tiêu lập tức lạnh mặt: “Cho nên?”

Tề Ngọc Tỉ tiếp tục cười: “Cậu và Chu Dịch Phàm đã làm rồi đúng không? Cậu ở trên hay là ở dưới?”

Cậu ôm lấy cổ Lý Tiêu, khi nói chuyện còn cố ý thổi một hơi bên tai Lý Tiêu.

Lý Tiêu nhú mày: “Cậu quản nhiều chuyện quá rồi không?”

Tề Ngọc Tỉ mắt sáng lên, hưng phấn mà nhìn Lý Tiêu: “Cậu nhất định là ở dưới đúng không? Với tính tình cao ngạo của Chu Dịch Phàm, làm sao có khả năng nguyện ý.....”

Tề Ngọc Tỉ lời còn chưa dứt, Lý Tiêu không kiên nhẫn cắt đứt: “Cái gì phía trên phía dưới? Bọn tôi không có tư tưởng xấu xa giống như cậu đâu.....”

Nói xong đẩy Tề Ngọc Tỉ ra, rồi sau đó lại không coi ai ra gì ngăn người.

Lý Tiêu trước đó cũng nghe nói qua chữ “Công” “Thụ”, không nghĩ tới ý nghĩa của nó. Hôm nay Tề Ngọc Tỉ nhắc tới vấn đề trên dưới, khiến hắn *linh quang chợt lóe (*đột nhiên hiểu ra*) — có lẽ là hắn đã hiểu lầm cái gì đó. Trước đó làm yêu với Chu Dịch Phàm, thật ra căn bản là không chính xác?

Đang nghĩ đến mất hồn, Tề Ngọc Tỉ ngạc nhiên kêu lên: “Không thể nào? Các cậu chưa làm ư? Có cần trong sáng như vậy không chứ? Có cần trong sáng như vậy không chứ?”

Vừa nói vừa lấy ngón tay chọt chọt đầu Lý Tiêu, biểu tình muốn ghét bỏ bao nhiêu thì ghét bỏ bấy nhiêu, còn đầu tư thái mê hoặc vừa rồi nữa chứ?

Lý Tiêu bắt lấy tay Tề Ngọc Tỉ, không kiên nhẫn nói: “Tất cả mọi người chỉ có cậu không trong sáng thôi, cả ngày nghĩ chuyện bấy bạ? Năm nhất là cậu dẫn đầu mọi người xem phim không đứng đắn, sau này bị quản sinh bắt được trừ điểm. Bình chọn ”Tập thể ưu tú” mới bị thua vì điểm này, cậu còn không biết xấu hổ mà nói tôi trong sáng á? Cất chứa mấy trăm tài nguyên G, cậu vẫn kiêu ngạo được à? Không biết xấu hổ, trái lại còn cho là vinh quang lắm sao? Cậu nên tỉnh lại, tỉnh lại đi! Cẩn thận Trương Thất trở về thu thập cậu đó!”

61. Chương 61

Cuối cùng Lý Tiêu cũng biết được, hai người con trai còn có thể “Xâm nhập” trao đổi như vậy. Nhưng mà cho dù có biết cũng không dùng được, bởi vì cái người mà hắn muốn “Xâm nhập” trao đổi đó đã quyết định bỏ hắn mà đi.

Nhưng mà sinh hoạt của hắn vẫn như trước, hắn sống được tự tại lại dễ chịu. Hắn có rất nhiều bạn, nếu hắn muốn, hắn cũng có thể có rất nhiều người yêu, rất nhiều bạn trai hoặc là bạn gái. Cũng sẽ không bởi vì mất đi ai đó, mà trái đất sẽ ngừng quay, thế giới sẽ bị hủy diệt đâu?

Trước lúc Chu Dịch Phàm rời đi một đêm, mời rất nhiều bạn bè đến biệt thự nhỏ của mình chơi. Đám bạn cùng phòng ở ký túc xá, đương nhiên đều phải đi. Lý Tiêu cũng đi, cũng không vui vẻ gì, hoàn toàn âm trầm.

Tùng là nữ thần trong lòng Lý Tiêu, Phạm Doãn Y cũng đến. Cô nghe Chu Dịch Phàm từng nhắc tới chuyện với Lý Tiêu, chỉ hai ba câu tự thuật mà thôi. Tuy nhiên ấn tượng của Phạm Doãn Y với Lý Tiêu cũng không có gì thay đổi. Nhưng Chu Dịch Phàm quả thật là thích Lý Tiêu, điều này làm cho Phạm Doãn Y quyết định không nhắm vào Lý Tiêu nữa.

Bạch Diệp Hạnh cũng đến, nhưng mà ở lại không bao lâu thì đi mất. Lý Tiêu nhìn thấy Chu Dịch Phàm đưa hắn ta đến ngoài cửa, còn nhìn thấy Bạch Diệp Hạnh không biết xấu hổ hôn Chu Dịch Phàm một chút. Bạch Diệp Hạnh nói: “Ở bên đó chờ tôi, cuối tuần tôi sẽ qua đó.”

Một phút đó, Lý Tiêu cảm giác trên đầu mình giống như có đám Lục Vân (*mây lục sắc???*) trôi qua, trong lòng quả thật ghen tị đến phát điên.

Chu Dịch Phàm vừa quay đầu lại, thì nhìn thấy vẻ mặt đầy ghen tị, hai mắt Lý Tiêu phun lửa. Đang muốn mở miệng nói chút gì đó làm tan đi không khí xấu hổ, Lý Tiêu lại trực tiếp xoay người vào trong phòng. Chu Dịch Phàm chậm rì theo đi vào, Lý Tiêu đã ở trong phòng khách cùng đám người Triệu Địa uống rượu.

Hôm nay là ngày chia tay với Chu Dịch Phàm, mọi người đều không chuẩn bị uống quá nhiều. Chỉ vây quanh nói chuyện với nhân vật chính là Chu Dịch Phàm, chơi đùa trò chơi. Lý Tiêu lại một ly lại một ly uống không ngừng, Triệu Địa và Tiền Cung đều khuyên hấn không được. May mà Lý Tiêu uống bao nhiêu rượu nhưng dáng vẻ vẫn không có gì thay đổi, căn bản không cần người khác lo lắng. Vì thế đến cuối cùng, Lý Tiêu một mình ngồi uống rượu trong xó, hoàn toàn bị mọi người bỏ quên. Đến khi Chu Dịch Phàm đưa từng đám từng đám bạn đi, Tiền Cung Triệu Địa và đám bạn của mình cũng đi mất, để lại một mình Lý Tiêu. Ngay cả Chu Dịch Phàm cũng cho rằng hấn đi từ sớm rồi.

Cả phòng bê bối, Chu Dịch Phàm cũng lười thu dọn, dù sao sáng mai cũng có người giúp việc của nhà mình đến quét dọn. Chu Dịch Phàm kéo cơ thể mệt mỏi lên lầu, vào toilet tắm rửa. Cùng lúc đó, bị người khác bỏ quên Lý Tiêu đang ôm một đồng bình rượu ngồi ở trong góc, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lý Tiêu là bị lạnh tỉnh. Phòng rất tối, cũng rất im lặng, mọi người đều đi hết rồi. Đầu có chút đau, Lý Tiêu lấy tay xoa xoa, cảm giác tốt hơn một chút, mới chậm rãi bò lên. Đánh giá xung quanh một chút, phát hiện mình vừa rồi thế mà lại ngủ ở trong phòng chứa đầy đồ linh tinh, không biết là đi vào bằng cách nào. Hấn là rất muộn rồi, có nên chào hỏi với Chu Dịch Phàm rồi đi hay không? Hay là yên lặng rời đi thì tốt hơn?

Lý Tiêu nghĩ nghĩ, quyết định trước tiên đi xem Chu Dịch Phàm đã ngủ hay chưa.

Tay chân rón rén lên lầu, phát hiện cửa phòng ngủ cửa không có khóa, khép hờ. Xuyên qua cánh cửa khép hờ, Lý Tiêu thấy được ánh sáng mỏng manh trên đầu giường, bóng dáng Chu Dịch Phàm hiện lên có chút đơn bạc. Chu Dịch Phàm mặc áo ngủ rộng rãi, ngồi ở mép giường, vừa lúc đưa lưng về Lý Tiêu. Cậu rất lâu đều chưa động, không biết nghĩ đến chuyện gì, hoặc là chỉ đơn thuần là ngẩn người thôi. Lý Tiêu không xác định được.

Đợi khoảng chừng mười phút, Lý Tiêu nhịn không được giơ tay, đẩy hết cửa ra. Toàn bộ hành động gần như không có phát ra bất cứ tiếng động nào, Chu Dịch Phàm lại như có cảm giác, quay đầu nhìn về phía Lý Tiêu, vẻ mặt mang theo vài phần mê mang.

Hai người đối diện chưa đến một giây, Chu Dịch Phàm ngay lập tức lấy lại tinh thần, quay đầu, lại đưa lưng về Lý Tiêu.

“Cậu chưa đi sao?”

Vẫn là một câu thần nhiên, nghe không ra cảm xúc gì. Cũng không biết rốt cuộc là Chu Dịch Phàm có ý gì, là giục Lý Tiêu nhanh chóng rút đi, hay là may mắn vì Lý Tiêu vẫn còn ở đây?

Lý Tiêu uống rượu, phản ứng có chút chậm chạp. Cho nên hấn chỉ lý giải theo nghĩa đen, đơn giản như chỉ là một câu hỏi.

“Không đi.”

Lý Tiêu trả lời Chu Dịch Phàm.

Rồi sau đó hắn đi về phía Chu Dịch Phàm, đi đến trước mặt Chu Dịch Phàm, cúi đầu nhìn cậu: “Không muốn đi.”

Chu Dịch Phàm không có thói quen bị Lý Tiêu từ trên cao nhìn xuống mang đến cảm giác áp bách, nghiêng người vòng qua Lý Tiêu, đứng lên hạ lệnh đuổi khách: “Đã rất muộn rồi, tôi muốn ngủ. Nếu bây giờ không muốn đi, đi ngủ ở khách phòng đi.”

Chu Dịch Phàm quay lưng lại với Lý Tiêu, cho nên không thấy được đáy mắt Lý Tiêu lóe lên nguy hiểm. Chỉ nghe thấy giọng nói trầm thấp của Lý Tiêu: “Cậu đối xử với tôi thật tàn nhẫn.”

Chu Dịch Phàm nghe vậy hô hấp dừng lại, yết hầu giống bị mắc kẹt thứ gì, không phát ra âm thanh gì. Chỉ có thể im lặng mà chống đỡ.

Im lặng này duy trì không bao lâu, Chu Dịch Phàm liền bị một cái ôm ấm áp ôm chặt. Giống như bị một cái lưới cực lớn, cuốn lấy cậu, kéo cậu rơi xuống.

Lý Tiêu đè Chu Dịch Phàm xuống giường, điên cuồng hôn môi vuốt ve. Đây là cực hạn sau khi kiềm nén, triệt để bùng nổ phóng túng. Lại không có kỹ chỗ nào, muốn muốn một lần, yêu cậu, giữ lấy cậu, muốn hết tất cả. Động tác hắn vội vàng, mang theo vài phần thô bạo, nhưng lý trí vẫn còn. Cố ý tìm tư liệu về chuyện này để xem, hắn đối với làm sao cho lần đầu tiên của đối phương trải qua tốt nhất cũng tương đối hiểu biết phong phú. Dù có thể nào, hắn cũng không muốn làm Chu Dịch Phàm bị thương.

Ngay khi Lý Tiêu mạnh mẽ tấn công, Chu Dịch Phàm khó có thể chống cự được, từng bước từng bước thỏa hiệp. Lúc ý thức được Lý Tiêu muốn làm gì, cậu cũng chỉ chần chờ một giây. Từ khi ngón tay khuếch trương, cho đến khi rốt cuộc hai người hợp lại thành một, quá trình lại so với trong tưởng tượng thuận lợi rất nhiều. Ngay sau đó là Lý Tiêu không biết mệt mỏi va chạm vào sâu nhất, vận động, nhấn nhay đã lâu, khó tránh khỏi có chút kiềm chế không được tiết tấu. Cho đến khi phát tiết được một lần, Lý Tiêu phát hiện Chu Dịch Phàm vẫn là chảy một ít máu, mới cố nén xúc động, dừng lại.

Trong im lặng, chỉ còn lại tiếng thở dốc của hai người. Ngay sau khi hô hấp đã vững vàng trở lại, Lý Tiêu hôn hôn Chu Dịch Phàm: “Xin lỗi.”

Lý Tiêu nhỏ giọng xin lỗi, hắn cho rằng có thể khống chế tốt bản thân mình, không nghĩ tới vẫn không khống chế được, làm cậu bị thương.

Chu Dịch Phàm chỉ mất một giây thì hiểu Lý Tiêu đang giải thích chuyện gì, nét mặt già nua không khỏi đột nhiên đỏ lên, không được tự nhiên nhích nhích cơ thể mình. Ai ngờ mới nhích có một chút xíu, Lý Tiêu giống như bị kích thích vậy, ôm chặt lấy cậu. Lửa nóng trên lưng, dường như cũng bắt đầu từ từ to ra.....

“Dừng rồi khỏi tôi.”

Lý Tiêu rầu rĩ nói.

Chu Dịch Phàm không nói, Lý Tiêu đem chân quần lên người Chu Dịch Phàm, lại nói: “Ngày mai đừng đi nữa, cậu mệt như vậy, phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Hắn quả thực muốn vì sự thông minh của mình mà cho một trăm like!

Nhưng mà Chu Dịch Phàm lại trả lời lại là: “Vé máy bay ngày mai là buổi chiều, chắc là tới kịp..... Kế hoạch ra nước ngoài lần này đã định, không thể tùy tiện sửa đổi, nhưng mà.....”

Chu Dịch Phàm muốn nói hắn một năm sau sẽ trở lại, Lý Tiêu không cần tuyệt vọng. Nào biết Lý Tiêu chịu không nổi một chút kích thích, lại bắt đầu nổi điên. Đột nhiên hung hăng tiến vào, tuy trước đó có làm một lần, nhưng sau đó lại có không có chuẩn bị, Chu Dịch Phàm cũng có chút khó chịu. Nhưng mà nói chuyện luôn để trọng điểm đến cuối cùng, cũng là cậu tự làm tự chịu thôi.

Lần này Lý Tiêu tính toán muốn làm Chu Dịch Phàm, làm đến không xuống giường được luôn, muốn cho Chu Dịch Phàm lỡ chuyến bay, thì có thể không rời khỏi hắn nữa. Ý tưởng không tồi, thực tiễn cũng không thành vấn đề, tính sai là nghị lực của Chu Dịch Phàm rất cường đại và tố chất thân thể tốt. Tóm lại, Lý Tiêu đè Chu Dịch Phàm làm một đêm, làm đến nổi chính hắn một năm xấp xuống luôn. Nhưng, ngày hôm sau Chu Dịch Phàm vẫn đi.

Chu Dịch Phàm yên lặng rời đi không một tiếng động, một chữ cũng không để lại. Ngược lại là anh trai Chu Dịch Phàm xuất hiện. Lý Tiêu vừa tỉnh thì thấy cái mặt đen thui của Chu Dịch Hằng.

Chu Đại ca rõ ràng có địch ý với Lý Tiêu, nộ khí trên người giống như có thể biến thành cây đao, muốn băm vằm Lý Tiêu. Lý Tiêu cảm giác hình như mình biết Chu Đại ca vì sao lại nổi giận như vậy. Hắn cũng có em trai nha, em trai bảo bối của mình lăn trên giường mà lại còn là ở phía dưới..... Hình như là có chút không thể chấp nhận được.....

62. Chương 62

Chu Dịch Phàm đi thật, Lý Tiêu thật bất lực. Cũng muốn gọi điện thoại cho Chu Dịch Phàm, mỗi khi cầm lấy di động, tìm đến dãy số quen thuộc đó, nhưng cuối cùng vẫn thả xuống. Cho dù đã *thân thành tương kiến, da thịt thân cận, cho dù đã ở gần nhau như vậy, tâm lại vẫn như trước xa xôi như thế, giống như không thể vượt qua được ranh giới đó. Rõ ràng là yêu nhau không phải sao?

(Thân thành tương kiến: có thể hiểu là một quá trình gặp gỡ và quen biết nhau bình thường và chân thành, không giấu diếm lừa dối nhau, chân thành với đối phương, đem ý nghĩ của mình nói cho đối phương mà không hề ngụy trang.)

Lý Tiêu cũng không xác định được. Không xác định, không biết, rốt cuộc là Chu Dịch Phàm muốn gì nữa.

Cũng không xác định, không biết, bản thân mình có thể cho Chu Dịch Phàm được những gì. Hắn chưa bao giờ sâu sắc cảm thấy được “Cái gì cũng sai” như thế. Thất bại thảm hại.

Chu Dịch Phàm cũng không liên lạc với hắn, liên tục một tháng, giống như đã biến mất. Lý Tiêu đang ở cách xa nhau hàng ngàn cây số không biết chút tin tức nào.

Lý Tiêu dần dần không ham thích vui chơi như trước nữa, nhưng lại không có chuyện gì cũng không để ý như trước nữa. Với hắn mà nói, tìm một việc mình thích làm, tập trung toàn bộ tinh lực, đây là phương pháp duy nhất khiến cho hắn tạm thời quên Chu Dịch Phàm. Cả người lao vào một việc gì đó, hoặc là, cùng với vài người bạn chạy bộ trên cầu, chỉ cần có thể làm cho mình mệt đến ngã vật ra, mệt đến dính lên giường liền ngủ, mệt đến cái gì cũng không muốn suy nghĩ nữa.

Thật ra hắn cũng không làm chuyện vĩ đại gì, chỉ là Triệu Địa và Tiền Cung khuyến khích hắn đi đăng ký đề tài sáng tạo dành cho sinh viên. *(chém)*

Tiền Cung và Triệu Địa đều là người làm biếng, chuẩn bị tài liệu thuyết trình, tìm giáo viên hướng dẫn duyệt bài cũng đều do Lý Tiêu làm. May mà bọn họ đề tài không khó, Tiền Cung sớm đã có một chút thành quả, cũng đủ để đối phó. Lý Tiêu vì bận rộn, lại thêm giáo viên hướng dẫn khuyến khích, đột nhiên tuyên bố muốn đem thành quả của Tiền Cung làm thành sản phẩm. Đối với đề nghị của Lý Tiêu, Tiền Cung và Triệu Địa ủng hộ vô điều kiện. Người khác có *đả tương du hiềm nghi, đương nhiên là không phản đối rồi. Vì thế, Lý Tiêu bắt đầu vì kế hoạch của mình mà bận bù đầu.

Trước đó Tiền Cung nghiên cứu là căn cứ vào sự suy giảm của tín hiệu để làm thành kỹ thuật đo lường tính toán khoảng cách. Lý Tiêu muốn thông qua kỹ thuật này, chế tạo cảm ứng khoảng cách mini, có thể dùng được trên di động, ví tiền hoặc vài đồ vật nhỏ linh tinh khi thất lạc. Từ kỹ thuật đến sản phẩm, các vấn đề cần phải cân nhắc so với trong tưởng tượng phức tạp hơn nhiều lắm. Phải suy xét đến chi phí, tính thực dụng, còn phải thử nghiệm chức năng của sản phẩm có thể đạt đến mức nào. *(Xoắn não...chém)*

Một tháng này, Lý Tiêu đều đang vì mấy vấn đề này mà tra tư liệu, cùng trao đổi với Tiền Cung và giáo viên hướng dẫn, sau đó tìm kiếm phương pháp giải quyết vấn đề. Cho dù rơi vào đường cùng, cũng không nổi giận dù một chút, hoặc là chán nản thất vọng; Khi thấy có tiến bộ, cũng không có vui vẻ chút nào, hoặc là vui mừng nhảy nhót. Lý Tiêu biểu hiện giống như người máy được lập trình sẵn, chỉ biết giải quyết vấn đề, đạt tới kết quả mong muốn, sau đó tiếp tục giải quyết vấn đề, vì mục tiêu cuối cùng tiến về phía trước một bước, càng ngày càng tiến thêm một bước.

Một tháng, lại làm giống như chuyện của cả một năm. Cho dù là máy móc, cũng sẽ mệt chết. Lý Tiêu mệt chết, bệnh nặng một hồi, nằm ở bệnh viện ba ngày. Đương nhiên, hắn còn trẻ, ra viện sau ba ngày nằm viện, sẽ lại vui vẻ nhảy nhót làm một thanh niên tốt.

Ngày xuất viện đó, ông cậu quý hóa của Lý Tiêu Diệp Y tìm đến hắn, đưa cho hắn một tờ giấy nhăn nhúm.

Lý Tiêu không biết Diệp Y làm cái quỷ gì, ghét bỏ cầm tờ giấy, cũng không mở ra, quơ quơ, nhú mày hỏi: “Cái quái gì thế?”

Diệp Y liếc mắt nhìn hần, thấy sắc mặt hần tái nhợt, cả người gầy một vòng lớn, tức giận nói: “Nhìn thì biết.”

Nói xong đi luôn, vừa đi vừa nhỏ giọng phỉ nhổ: “Ngu ngốc, ngu như heo.....”

Lý Tiêu mở tờ giấy ra. Chữ viết có chút quen thuộc.....

“Một năm sau, nếu cậu vẫn lựa chọn như thế, chờ tôi trở lại, chúng ta ở chung một chỗ đi.”

Nội dung trên giấy là như thế.

Lý Tiêu ngốc một giây, đột nhiên chạy như điên đến chỗ Diệp Y đi được không xa: “Đợi đã! Diệp Y! Cậu tìm được tờ giấy này ở đâu?!”

Gấp đến mức ngay cả gọi cậu cũng không gọi, lại gọi thẳng tên luôn.

Diệp Y trực tiếp giả bộ không biết Lý Tiêu, cúi người chui vào trong xe, để Lý Tiêu hít khói xe coi như là trừng phạt.

Tờ giấy đương nhiên là lấy từ trong tay Chu Dịch Hàng chứ sao. Ngày đó, Chu Dịch Phàm vừa đi khỏi đó/ Chu Dịch Hàng đến tìm Diệp Y thương lượng, muốn cưỡng ép thôi miên người nào đó. Diệp Y nghĩ, không biết là ai xui xẻo như thế, chọc tới Chu Dịch Hàng. Chu Dịch Hàng vậy mà muốn lợi dụng thôi miên để khiến người này không thể... “cương”.

Sau này Diệp Y mới biết, tên gia hỏa xui xẻo này chính là cháu ngoại trai của mình, Lý Tiêu.

Diệp Y bất động thanh sắc, rồi sau đó Chu Dịch Hàng lấy tờ giấy kia ra để Diệp Y phân tích tâm lý Chu Dịch Phàm. Diệp Y hơi hột nói, trấn an Chu Dịch Hàng một chút, còn giữ lại tờ giấy đó. Vốn cũng không định đưa cho Lý Tiêu đâu. Nhưng mà tính cách Lý Tiêu đột nhiên thay đổi, còn khiến bản thân mình thành bộ dạng của quỷ, y thật sự nhìn không được. Cho nên mới trở về lục tung lên tìm tờ giấy đưa cho Lý Tiêu.

Lý Tiêu đột nhiên biết được tâm ý Chu Dịch Phàm, tựa như đột nhiên đang dưới đáy vực sâu nhất bay một phát lên tới tận trời cao như tên lửa, cảm giác hạnh phúc tới quá nhanh, không biết nên như thế nào cho phải. Thì ra Chu Dịch Phàm không phải không nói mà đi. Thì ra Chu Dịch Phàm hi vọng hần đợi cậu.

Ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt hần, hần hít sâu một hơi, thở thật dài ra. Áp lực nhiều ngày dồn vào một lần hít thở này, giải phóng toàn bộ. Lý Tiêu cầm di động ra, vừa chậm rãi đi về phía ghế dài ven đường, vừa gọi điện thoại cho Chu Dịch Phàm. Tiền điện thoại còn có mấy chục đồng, không biết có thể nói chuyện với Chu Dịch Phàm được bao lâu đây.

Chỉ vang lên một tiếng, điện thoại đã được bắt máy. Lý Tiêu đột nhiên nhớ tới, Chu Dịch Phàm bên kia hiện tại hẳn là rạng sáng, mình sẽ không phải là đang quấy rầy Chu Dịch Phàm nghỉ ngơi đó chứ?

“Lý Tiêu?”

Giọng Chu Dịch Phàm truyền tới, cắt đứt suy nghĩ Lý Tiêu.

“Ừ, là tôi. Cậu còn chưa ngủ sao?”

Lý Tiêu ngồi vào trên băng ghế, nhẹ giọng hỏi, giọng nhỏ nhẹ đến mức giống như là sợ dọa đến Chu Dịch Phàm vậy.

“Đọc sách.”

Chu Dịch Phàm giải thích.

“Cậu bị bệnh sao? Nghe nói cậu bị bệnh nằm viện. Phải trân trọng cơ thể của mình, đừng tưởng rằng tuổi còn trẻ thì có thể tùy tiện.....”

“Gần đây bận nhiều việc..... Tôi muốn làm một việc thực dụng gì đó. Làm ra cái nhỏ như cúc áo vậy, làm thành một cặp, một cái bỏ vào ví tiền, một cái mang theo trên người, cảm ứng với nhau. Nếu là ví tiền rơi xuống, cách xa chúng ta một mét, thì sẽ phát ra cảnh báo. Thành công rồi, tuy rằng độ chính xác còn có chút vấn đề, tôi cùng Tiền Cung còn có Triệu Địa đều suy nghĩ nên giải quyết như thế nào.....”

Lý Tiêu vừa nói đến thì dừng không được, vội vàng muốn chia sẻ thành quả lao động của mình với người mình thích nhất.

Chu Dịch Phàm im lặng nghe, thỉnh thoảng đưa ra một ít vấn đề, hoặc là một ít ý kiến. Cho đến Lý Tiêu dùng hết tiền điện thoại, tự động tắt máy.

Chu Dịch Phàm gọi lại, gần như là lập tức bắt máy. Lý Tiêu lại không nói tiếp đề tài vừa rồi nữa, mà là đột nhiên hỏi Chu Dịch Phàm: “Sao cậu biết tôi bị bệnh? Tôi nhớ rõ bọn Tiền Cung, bọn họ không liên lạc với cậu mà.”

“Tề Ngọc Tỉ nói cho tôi biết.”

Chu Dịch Phàm trả lời.

“Oh.....”

Lý Tiêu nhớ tới tính cách tự kỷ của Tề Ngọc Tỷ cùng với lần câu dẫn vô nghĩa đó, lại nghĩ tới bái cậu ta giúp mình rút cuộc biết làm yêu với người mình thích như thế nào, khụ khụ..... Bây giờ lại gánh vác trách nhiệm âm thầm mật báo với Chu Dịch Phàm. Không, không thể hình dung như vậy được, là gọi lên, rút cuộc là muốn làm gì vậy ta?

“Ừ.”

Chu Dịch Phàm đáp lại bằng đơn âm, chỉ hi vọng không khí không cần trở im lặng, không có lời nào để nói với Lý Tiêu là chuyện cậu không muốn thấy nhất.

Đáng tiếc Lý Tiêu không cảm nhận được hi vọng của Chu Dịch Phàm, vẫn im lặng. May mà im lặng không lâu lắm, hẳn nhớ lại Chu Dịch Phàm đang ở bên kia đã rất muộn rồi, nên nghỉ ngơi.

“Cậu cũng nghỉ ngơi thật tốt. Khuya rồi thì đừng nên thức khuya đọc sách.”

Nếu Lý Tiêu đang ở bên cạnh Chu Dịch Phàm, thì có thể nhìn thấy Chu Dịch Phàm không có đang đọc sách. Phòng rất tối, cậu ngồi ở trên sàn, bên cạnh tay là sữa, còn có mấy viên thuốc ngủ.

Lý Tiêu không có nghe thấy Chu Dịch Phàm trả lời, liền tiếp tục nói: “Tôi chờ cậu trở về. Cậu không được coi trọng người đang ông khác, tôi sẽ đau lòng.”

Nói xong, cảm giác có chút ngượng ngùng, Lý Tiêu lại nói: “Vậy cậu nghỉ ngơi trước đi, tôi tắt máy trước.”

Buông điện thoại xuống, vừa định nhấn nút kết thúc trò chuyện, đột nhiên dừng lại động tác, một lần nữa cầm lấy lên: “Dịch Phàm? Còn đó không?”

Chu Dịch Phàm vẫn không tắt máy, cậu vẫn luôn ở đó.

“Còn, sao vậy?”

Ngữ khí của cậu nhẹ hơn trước rất nhiều, biến hóa rất nhỏ, Lý Tiêu gần như không nhận thấy được.

Chỉ là cảm giác dường như tâm tình Chu Dịch Phàm tốt lắm, khóe miệng cũng treo lên mỉm cười: “Không có gì, tôi muốn hôn cậu một chút, cậu cũng hôn tôi đi.”

63. Chương 63

Tự nhiên Lý Tiêu hết bệnh xuất viện, chuyển sang ôm đồm các thành viên khác trong nhóm sáng chế. Tề Ngọc Tỉ luôn tồn tại rất thấp đột nhiên được ủy thác trách nhiệm, vì bài thuyết trình cuối kỳ mà bận rộn lên. Cậu không biết Lý Tiêu vì sao lại “Coi trọng” mình như thế, trực giác nói cho cậu: Đường như Lý Tiêu hiểu lắm cái gì đó rồi. Nhưng Lý Tiêu ở mặt ngoài vẫn cười ha hả với cậu, còn rất hòa ái dễ gần, cậu không tìm ra được là hiểu lắm chỗ nào rồi.....

Bởi vì làm lành với Chu Dịch Phàm rồi, Lý Tiêu nhanh chóng phân chia công việc của mình ra, khiến bản thân mình cũng không mệt như trước nữa. Hắn lập ra kế hoạch, sau khi lấy được số tiền thưởng lớn từ sáng chế thì đi tìm Chu Dịch Phàm ngay.

Ngoài ý muốn là, sau khi thuận lợi lấy được tiền thưởng, giáo viên hướng dẫn liên hệ với Lý Tiêu, muốn hắn đi xin quyền độc quyền sáng chế. Tiếp theo, còn hi vọng hắn có thể đem sản phẩm ban đầu tiếp tục cải tiến, cho đến có thể sản xuất được, đưa vào thị trường.

Kể từ đó, Lý Tiêu và với nhóm của hắn phải đối mặt với hai lựa chọn. Một là, dựa vào kỹ thuật và sản phẩm của bọn họ, bắt đầu gây dựng sự nghiệp; Hoặc là sau khi xin quyền độc quyền, trao quyền đó cho người khác để lấy thù lao cao.

Tiền Cung và Triệu Địa đều tỏ vẻ bọn họ còn muốn tiếp tục chờ ở trường học ăn uống vui chơi vài năm, không muốn vất vả gây dựng sự nghiệp; Các thành viên ngoại trừ hai người đó, bao gồm Tề Ngọc Tỉ, đám người Trương Thất đều hi vọng nên gây dựng sự nghiệp, bởi vì sinh viên gây dựng sự nghiệp có rất nhiều ưu đãi, đây là một cơ hội cực kỳ tốt.

Cuối cùng Lý Tiêu tổng hợp ý kiến mọi người, chọn lọc trong những ý kiến không giống nhau đó. Đưa ra quyết định, bọn họ có thể tiếp tục việc học đồng thời tìm kiếm đối tác thương nghiệp, đẩy sản phẩm đi.

Sau mấy người vì độc quyền, vì cải thiện sản phẩm, lại bận rộn toàn bộ suốt kỳ nghỉ hè. Lý Tiêu đứng đầu nhóm, đương nhiên không thể phân thân được. Kế hoạch đi tìm Chu Dịch Phàm, cũng tạm thời buông xuống.

Chờ sau khi bận rộn qua mấy tháng đầu, Lý Tiêu rốt cuộc có thời gian, chuẩn bị cho Chu Dịch Phàm một kinh hỉ (*kinh ngạc + vui mừng*).

Hai người vẫn thường xuyên gọi điện cho nhau, Chu Dịch Phàm biết Lý Tiêu bề bộn nhiều việc, cho nên sẽ không quấy rầy quá nhiều. Cảm giác rất bình thản, lời nói đơn giản, sự quan tâm đơn giản, ầm ập đơn giản từ từ chảy vào trong lòng. Chu Dịch Phàm đã rất thỏa mãn.

Hôm nay gọi điện thoại cho Lý Tiêu, di động Lý Tiêu vẫn tắt máy. Chu Dịch Phàm có chút lo lắng, liền gọi điện thoại cho Trương Thất, hỏi tin tức Lý Tiêu. Trương Thất nói: *Lý Tiêu đi ra ngoài chơi rồi.*

Chu Dịch Phàm gọi điện thoại cho Lý Tiêu, là thời gian đã hẹn tốt từ trước rồi, Lý Tiêu chưa bao giờ thất hẹn bao giờ. Tình huống lần này khác thường như thế, khiến Chu Dịch Phàm có chút bất an.

Đợi một ngày, ngày thứ hai Chu Dịch Phàm lại gọi qua, vẫn là tắt máy. Chu Dịch Phàm hoảng loạn bất an một buổi sáng, đột nhiên nhận được điện thoại Lý Tiêu. Mở miệng nói câu đầu tiên lại là: “Tôi chờ không nổi nữa.”

Chờ không nổi nữa? Nhanh như vậy đã chờ không nổi nữa, chán ghét rồi sao?

Trong lòng Chu Dịch Phàm lộp bộp một chút, trái tim giống bị đâm một dao, máu tươi chảy đầm đìa. Ý nghĩ trong lòng vẫn chưa biểu hiện ra ngoài, ngữ khí nói chuyện vẫn duy trì bình tĩnh: “Cậu nói gì?”

Có thể giả vờ như chưa nghe thấy gì không?

“Tôi nói, tôi chờ không nổi nữa.”

Lý Tiêu trình trọng lặp lại một lần nữa. Chu Dịch Phàm khẳng định sẽ hiểu lầm, hẳn biết, hẳn cố ý làm như vậy. Sau khi hẳn lặp lại một lần nữa, thì che miệng cười trộm — trêu Chu Dịch Phàm thật sự rất thú vị, suy nghĩ một chút về mặt của cậu, Lý Tiêu nhận không được muốn cười.

Chu Dịch Phàm không nói, Lý Tiêu cười trộm, đoán rằng phải chăng cậu đang len lén lau nước mắt?

Chu Dịch Phàm sĩ diện, không giống người sẽ khóc trước mặt người khác. Lý Tiêu chỉ nhớ rõ ngày bọn họ xác định quan hệ đó, nước mắt Chu Dịch Phàm ướt nhẹ bờ vai của hắn. Nghĩ như thế, trong lòng liền sinh ra cảm giác không đành lòng, không muốn chọc cậu nữa.

“Bây giờ tôi đang ở sân bay, cậu đến đón tôi đi.”

Giọng điệu Lý Tiêu mang theo ý cười, nói ra lời kinh người. Chu Dịch Phàm cho rằng mình nghe nhầm.

Thấy Chu Dịch Phàm không lên tiếng, Lý Tiêu lại nói: “Tôi chờ không nổi, cho nên tôi muốn gặp cậu, vừa mới xuống máy bay.”

“Sân bay quốc tế nào? Cậu nói là.....”

Chu Dịch Phàm không thể tin được truy vấn.

“Sân bay quốc tế thủ đô nước X, tôi nhớ rõ cách trường của cậu cũng không xa. Nếu cậu không có phương tiện, tôi tự bắt taxi tới đó cũng được.”

Lý Tiêu nói, tìm va li hành lý của mình, kéo đi ra khỏi sân bay. Vừa lúc nhìn thấy có xe trống, vì thế vội vàng nói với Chu Dịch Phàm: “Đừng vui mừng quá nha, tôi lên xe đây, lát nữa gặp.” Tắt điện thoại.

Một giờ sau, Lý Tiêu gặp được Chu Dịch Phàm. Đương nhiên còn gặp được bạn học nào đó dường như rất thân quen với Chu Dịch Phàm – bạn học nam. Đi rất gần, còn ôm nữa chứ!!!

Lúc ấy, Lý Tiêu lập tức ném va li hành lý đi, vọt lên, chen vào giữa Chu Dịch Phàm đang dựa gần với người nào đó. Hẩn nhiệt tình ôm lấy Chu Dịch Phàm, cười đến rất vui vẻ, tuy rằng ánh mắt rất không vui, không có ý tốt quan sát người mới bị hắn chen ngang.

Người bị chen vào cũng không có chút không vui nào cả, dùng tiếng Anh chuẩn nói với Chu Dịch Phàm: “Đây là bạn cùng phòng trước kia mà cậu nói sao? Hình như có chút lỗi mẫn.”

Chu Dịch Phàm có chút xấu hổ cười cười, đẩy đẩy Lý Tiêu. Lý Tiêu chỉ lui về phía sau một chút, nghiêng đầu nói với người kia: “Tôi là bạn trai cậu ấy.”

Không phải nói bằng Anh, trình độ phát âm của hắn không cần lộ ra, rất mất mặt xấu hổ. May mà thánh lực hắn không tệ, bởi vì xem nhiều phim Mỹ, phim Anh, cho nên có thể nghe hiểu người bạn học kia nói gì.

Ý cười Chu Dịch Phàm tăng lên, người sáng suốt đều có thể nhìn ra cậu đang vui. Nhìn ánh mắt Lý Tiêu cũng cuộn cuộn thâm tình, ôn nhu đến mức có thể chảy ra nước.

Người kia rõ ràng có ý đồ bắt lương với Chu Dịch Phàm trong nháy mắt biến thành bóng đèn trăm woot, ngay cả hắn cũng có thể cảm giác được chuyện này.

Không được tự nhiên sờ sờ cái mũi của mình, bạn học bóng đèn không cam lòng hỏi Chu Dịch Phàm: “Bạn cùng phòng trước đây của cậu, vừa rồi hắn nói gì thế?”

Chu Dịch Phàm nghĩ nghĩ, cười nói đùa với y: “Là chú ngữ thần kỳ.”

“Chú ngữ?”

Bạn học bóng đèn rất ít khi thấy Chu Dịch Phàm mới đùa với người khác, nhất thời không kịp phản ứng.

Chờ y ý thức được Chu Dịch Phàm là đang nói đùa, Chu Dịch Phàm đã kéo tay Lý Tiêu đi thật xa: “Vấn đề vừa rồi thảo luận lại sau, bye bye.”

Bạn học bóng đèn mắt thấy Chu Dịch Phàm mà mình nhất kiến chung tình đã đi mất, còn đâu tâm tư mà suy nghĩ vấn đề kia nữa chứ? Chẳng qua chỉ là cái cớ để tiếp cận Chu Dịch Phàm mà thôi.

Lý Tiêu đã đặt một phòng ở khách sạn có giá phải chăng ở gần trường Chu Dịch Phàm, tính toán ở hai ngày. Tất cả dự định của hắn đều nhờ trên số tiền thưởng lớn khi sáng chế, đương nhiên chỉ dùng những chỗ cần thiết thôi.

Thời gian còn sớm, đến khách sạn, Lý Tiêu đi tắm trước một cái. Ngồi hơn mười giờ máy bay, thân thể khó tránh khỏi sẽ có chút mỏi mệt. Có thể thấy Chu Dịch Phàm khiến cho hắn hưng phấn không muốn nghỉ ngơi. Thời gian quá ngắn, không thể lãng phí ở trên giường được. Cho nên hắn tắm rửa xong vừa ra tới liền bỏ nhào lên người Chu Dịch Phàm đang ngồi ở trên giường, hôn môi cậu.

Đã từng có một lần kinh nghiệm, giờ thêm một lần nữa, Lý Tiêu đã vô cùng thuần thục. Chu Dịch Phàm chỉ bao dung mỉm cười với động tác vội vàng của hắn, chủ động đáp lại nụ hôn của hắn, phối hợp với hắn, đi theo hắn. Ngay từ đầu vẫn là sẽ có chút đau, nhưng mà dưới kỹ xảo âu yếm của Lý Tiêu, dần dần từ trong nội bích dâng lên một tia khoái cảm khác thường. Lý Tiêu nhớ rõ chỗ mẫn cảm của cậu, ngay từ đầu không chạm vào, chỉ ngẫu nhiên trêu chọc một chút. Đến khi cậu đã thích ứng, mới bắt đầu toàn lực tấn công. Giống như bạo phát vậy, xâm nhập, va chạm, mang đến hết đợt này đến đợt khác tình, triều.

Sau khi hai người đều phát tiết qua một lần, Lý Tiêu ngừng lại, lại cố ý không rời khỏi bên trong Chu Dịch Phàm, ôm cậu, thỏa mãn than thở một tiếng: “Tôi cảm thấy, tôi thật hạnh phúc.”

Chu Dịch Phàm lại có chút không khỏe nhúc nhích, muốn xoay người đối mặt với Lý Tiêu, lại bị Lý Tiêu cố chấp ôm chặt, không cho cậu mảy may nhúc nhích chút nào. Cử động rất nhỏ, đã kích thích tiểu huynh đệ đã ăn chay lâu lắm rồi của Lý Tiêu lại hưng phấn lên. Lý Tiêu hôn bờ vai trắng nõn của Chu Dịch Phàm: “Lại làm một lần nữa đi.”

Nói xong liền xúc động đầm đầm, đưa tới tiếng rên rỉ cố kiềm nén của Chu Dịch Phàm.

Có lẽ là xấu hổ, Chu Dịch Phàm không nói gì, vùi đầu vào trong gối đầu mềm mại. Trước mắt Lý Tiêu hiện ra cái cổ thon dài, vai lưng xinh đẹp, dần dần lại đỏ lên. Ánh mắt Lý Tiêu sâu hơn, cúi đầu cắn, gặm, muốn để lại dấu vết của hắn lên làn da mềm mại đó, tuyên bố quyền sở hữu của hắn. Dưới thân cũng không dừng lại, nhẹ nhàng luật động, thỉnh thoảng hung hăng xâm nhập.

Động tác này khiến tim Chu Dịch Phàm đập nhanh hơn, đoán không ra, nắm giữ không được quy luật và tiết tấu, điều này làm cho cậu có chút khấn trương.

Lý Tiêu phát hiện Chu Dịch Phàm có chút không thích ứng, nhỏ giọng an ủi: “Tôi sẽ làm cho cậu thoải mái.....”

Giống như một tín hiệu, Lý Tiêu để Chu Dịch Phàm ngồi lên, bắt đầu tấn công rừ dưới lên. Đồng thời vuốt ve, hôn môi, lấy lòng cậu, muốn cho cậu cảm nhận được khoái cảm chưa từng có trước đây, hắn mang khoái cảm cho cậu.

Vui vẻ xong, làm tình xong, Lý Tiêu ôm Chu Dịch Phàm đi vào phòng tắm. Vì có thể đạt tới không chút nào cố sức thì có thể ôm được Chu Dịch Phàm, lực cánh tay này, hắn đã bắt đầu có kế hoạch rèn luyện bản thân mình từ sớm. Hôm nay xem ra, rất có hiệu quả.

Khi tắm rửa thân thể cho Chu Dịch Phàm, không nhịn được lại làm một lần nữa. Thân thể sung sướng, nhưng cũng vô cùng mệt mỏi. Sau khi đi ra từ phòng tắm, Lý Tiêu gần như dính lên giường là ngủ luôn.

Sáng sớm hôm sau, Chu Dịch Phàm đã rời giường, buổi sáng cậu có một môn môn chính, không thể trốn được. Buổi chiều còn có một tiết môn học tự chọn, Lý Tiêu ngăn cản không được Chu Dịch Phàm đi học môn chính, chỉ có thể lấy lui làm tiền, khiến Chu Dịch Phàm xin phép không đi học môn tự chọn. Chu Dịch Phàm nghĩ Lý Tiêu khó có khi đến đây được một lần, cậu cũng nên đảm đương làm hướng dẫn viên du lịch một chút, đi dạo với hắn, thì đồng ý.

Vượt qua sự tưởng tượng của Chu Dịch Phàm là, Lý Tiêu đúng là có chuẩn bị mà đến, đã sớm an bài tốt hành trình rồi.

Giữa trưa đi đến một nhà hàng tình nhân nổi tiếng ăn cơm, sau đó ngồi xe buýt du lãm phong cảnh, tới trạm cuối thì đi bộ đi trên ngã tư đường không biết tên. Trên đường có rất ít người, có rất nhiều cửa hàng đồ cổ và thủ công mỹ nghệ. Hai người chỉ đi dạo, cũng không mua cái gì. Trò chuyện về đám bạn đáng yêu đang ở trong nước kia, trò chuyện về bạn cùng lớp và bạn bè Chu Dịch Phàm ở bên này.

Rất nhanh đã đến buổi tối, Lý Tiêu mang theo Chu Dịch Phàm đi đến một giáo đường nhỏ. Giáo đường tuy nhỏ, bố trí lại rất ấm áp. Chu Dịch Phàm vốn tưởng rằng Lý Tiêu sẽ an bài một nơi ăn tốt nào đó, không nghĩ tới lại dẫn cậu đến nơi này. Chẳng lẽ Lý Tiêu theo đạo Chúa, muốn đến đây để cầu nguyện chăng?

Đang kỳ quái, Lý Tiêu đột nhiên đứng đến trước mặt cậu, vẻ mặt trang trọng. Chu Dịch Phàm dự cảm được hình như có chuyện sắp xảy ra, giây tiếp theo liền thấy Lý Tiêu chậm rãi quỳ một gối, giống như ảo thuật vậy biến ra một chiếc nhẫn trắng bạc: “Dịch Phàm..... Cậu nguyện ý gả.....Kết hôn với tôi không?”

Lý Tiêu cũng rất khẩn trương, nói chuyện cũng không thông trôi chảy. Thật vất vả mới nói xong, ngừng thở chờ đợi Chu Dịch Phàm trả lời, ngay cả nước miếng cũng không dám nuốt dù chỉ một chút.

Chu Dịch Phàm bị dọa. Cậu chưa bao giờ dám tưởng tượng mình có thể cùng Lý Tiêu có thể tiến thêm một bước quan hệ. Cậu đối với quan hệ giữa cậu và Lý Tiêu là thái độ bi quan. Trong mắt của cậu, mỗi một lần hôn, ôm đều có khả năng là lần cuối cùng. Không ổn định, không xác định, cho nên không có cảm giác an toàn.

Hôm nay Lý Tiêu lại hỏi cậu, có nguyện ý kết hôn với hắn không?!! Chuyện này không phải là mơ tưởng hảo huyền đó chứ? Hoặc là căn bản là vọng tưởng (*ý nghĩ xa vời*) của mình?

Đúng, một tháng Lý Tiêu không có trả lời lại cậu đó, cậu cho rằng Lý Tiêu không muốn chờ cậu. Cậu cho rằng đêm trước khi đi là giả, là sai lầm sau khi uống rượu say. Một tháng đó, tinh thần cậu quả thật có chút hoảng hốt, còn có chút mất ngủ. Mất ngủ lâu, dẫn đến thần kinh có chút suy nhược. Việc học cũng rất nặng nề, song song áp lực khiến cậu có chút không chịu nổi gánh nặng.

Lý Tiêu thấy vẻ mặt Chu Dịch Phàm đại ra, chậm chạp không có đáp lại, có chút sốt ruột lắc lắc tay cậu: “Gả cho tôi đi..... nếu không cậu cưới tôi cũng được..... đồng ý với tôi.....”

Chu Dịch Phàm dần dần lấy lại tinh thần, nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của Lý Tiêu, giật mình chưa thấy gạt gạt đầu. Hai mắt Lý Tiêu sáng lên, nhảy dựng lên ôm Chu Dịch Phàm: “Được, bây giờ đi đăng ký luôn đi!

Tôi đã sớm tìm rồi, nơi tổ chức hôn lễ đồng tính đầu tiên ở thành phố này chính là nơi này, phía sau giáo đường là chỗ đăng ký.....”

Lý Tiêu nói, kéo tay Chu Dịch Phàm đi nhanh đến phía sau giáo đường.

So sánh với Chu Dịch Phàm đang lo lắng, Lý Tiêu lại lo lắng hơn. Chu Dịch Phàm rất ưu tú, Lý Tiêu rất lo lắng không cẩn thận không giữ được, Chu Dịch Phàm sẽ bị người khác dụ dỗ chạy mất tiêu thì sao. Nghĩ tới nghĩ lui, biện pháp tốt nhất chính là trói chặt Chu Dịch Phàm một chút, khiến cậu chạy không thoát. Tuy rằng kết hôn cũng không thể nói cho người trong nhà, về nước sau khi kết hôn vẫn không có hiệu lực, nhưng cuối cùng là một viên thuốc an thần để Lý Tiêu hơi an tâm một chút. Đồng thời, cũng là lời hứa hẹn với Chu Dịch Phàm, khiến cậu không nên suy nghĩ bậy bạ, nói cái gì mà “Chúng ta xa nhau một thời gian, muốn nghĩ lại tương lai của chúng ta” nói linh tinh.

Lý Tiêu vừa nghĩ đến về sau cùng Chu Dịch Phàm đã trở thành đôi phu phu hợp pháp, người khác không thể dòm ngó người yêu của hắn nữa, nội tâm liền kích động không thôi. Nhẫn đã sớm đặt lằm trong nước rồi, làm bằng bạc không xa hoa cũng không sang quý. Có thể được mọi người chúc phúc trong hôn lễ, ngay lúc này chỉ có thể hi vọng trong mơ. Nhưng hắn thề, sau này hắn nhất định sẽ bồi thường thiệt nhiều.

Dưới chân Chu Dịch Phàm giống đạp lên kẹo đường, nhẹ bẫng. Mơ hồ ký tên lên một tờ giấy, sau đó nghe mục sư nói gì đó, cậu chỉ cần gật đầu nói “yes”, sau đó nhất nhất làm theo. Tuyên thệ, trao nhẫn, hôn, ôm..... Cứ như vậy, kết hôn rồi!!

Anh trai biết sao? Ba mẹ biết sao? Ba mẹ Lý Tiêu biết sao? Các bạn bè, đám bạn cùng phòng, các bạn học biết sao?

Lý Tiêu cũng là cao hứng đến mù đầu, lại thêm ngày mai đã phải chia xa với Chu Dịch Phàm, cơm tối cũng không ăn, vội vàng mà dẫn Chu Dịch Phàm trở về khách sạn, không nói hai lời trực tiếp làm luôn..... Bị đặt ở trên giường Chu Dịch Phàm vẫn không có tâm trạng như trước, theo sự va chạm của Lý Tiêu mà đứng đưa, đầu càng ngày càng mơ hồ, vẫn cảm thấy mình nhất định là đang nằm mơ.

Nằm mơ cũng tốt, Chu Dịch Phàm cười cười, tay quàng ngược lại vai Lý Tiêu, chủ động hôn lên.

64. Chương 64

Cho đến ngày hôm sau, Lý Tiêu về nước, Chu Dịch Phàm một mình đứng ở đại sảnh sân bay vẫn cảm thấy không chân thật như trước. Giật mình hoàn hồn lại, hoài nghi có phải bản thân mình đang mơ một giấc mơ thật đẹp hay không. Nhưng mà, vừa cúi đầu đã thấy chiếc nhẫn im lặng mà chân thật nằm trên ngón tay áp út của mình, chứng minh tất cả không phải là giả.

Vuốt ve chiếc nhẫn bị mình vuốt ve mà nóng lên, trên mặt Chu Dịch Phàm lộ ra nét cười nhàn nhạt. Muốn thời gian trôi nhanh hơn một chút, muốn lập tức trở về bên cạnh Lý Tiêu, muốn như lời tuyên thệ hôm qua, muốn cùng hắn đến già.

Đối với Lý Tiêu mà nói, thời gian trôi qua thật sự nhanh. Tuy có thương nghiệp chịu trách nhiệm buôn bán với bọn họ, nhưng chuyện hần và đám bạn cùng phòng phải làm cũng không ít. Tuyên truyền cho sản phẩm, các loại cuộc thi, lại thêm việc học càng ngày càng nặng. Nhưng mà cho dù lại bận rộn tiếp, nhưng Lý Tiêu mỗi ngày cũng sẽ gọi một cuộc điện thoại cho Chu Dịch Phàm, hoặc là video một lúc. Thỉnh thoảng mệt quá, trò chuyện trò chuyện rồi ngủ luôn, Chu Dịch Phàm liền im lặng nhìn hần. Có một lần Lý Tiêu tỉnh lại còn bị Chu Dịch Phàm cười nhạo ngủ chảy nước miếng.

Nháy mắt thời gian trôi qua nhanh, Chu Dịch Phàm về nước. Cậu từ chối lời giữ lại của giáo sư, bỏ qua cơ hội học chuyên sâu hơn ở bên kia, như mũi tên bay về tâm.

Vừa xuống máy bay, liền nhìn thấy Lý Tiêu phát tay với cậu, một chút không thêm để ý sắc mặt Chu Dịch Hàng đứng ở bên cạnh có bao nhiêu khó xem.

Em trai mình kết hôn ở nước ngoài, đến bây giờ mới biết được, vẫn là được Lý Tiêu báo cho biết, sắc mặt Chu Dịch Hàng có thể tốt mới là lạ.

Chu Dịch Phàm muốn đi nhanh đến chỗ Lý Tiêu, ngại anh trai ở đây nên không dám biểu hiện quá mức. Sau khi đi qua lối ra kiểm an, gật đầu cười với Lý Tiêu. Lý Tiêu vốn muốn nhào lên, nhưng bị ánh mắt giết người của Chu Dịch Hàng trừng một cái, mới an phận. Chủ động nhận hành lý của Chu Dịch Phàm, đi theo phía sau hai anh em.

Thật ra hần không muốn cùng Chu Dịch Hàng nhắc tới chuyện kết hôn này. Nhưng lại không hẹn mà gặp Chu Dịch Hàng ở sân bay. Chu Dịch Hàng vừa thấy hần, liền cảnh cáo hần cách xa Chu Dịch Phàm xa một chút. Lý Tiêu ngay từ đầu cười hi hi không trả lời, sau đó Chu Dịch Hàng lại còn nói trong nhà sẽ an bài cho Chu Dịch Phàm đi xem mắt!

Lý Tiêu bị một kích như vậy, nên cũng không quản được mình, cười ha hả phản bác: “Anh, không cần xem mắt nữa đâu. Chẳng lẽ anh không biết cậu ấy đã kết hôn?”

Nói xong còn quơ quơ chiếc nhẫn trên tay mình, bổ sung: “Với em.”

Vừa mới dứt lời, Chu Dịch Hàng chưa kịp phát tác, thì Chu Dịch Phàm đã tới.

Lý Tiêu nghĩ mình vừa rồi vừa xúc động quá, gây thêm phiền phức cho Chu Dịch Phàm rồi. Có lẽ hôm nay Chu Dịch Phàm và Chu Dịch Hàng có rất nhiều lời muốn nói. Cho nên hần tự giác duy trì khoảng cách một mét với hai người, cũng không theo sau.

Không ngờ vừa ra đến bên ngoài, Chu Dịch Hàng trực tiếp kéo Chu Dịch Phàm lên xe, không đợi hần đã lái đi mất. Đang muốn đuổi theo, mà hành lý nhiều quá, chặn xe taxi sau, chuyển hành lý lên mất không ít thời gian. Sắp xếp hơn tất cả, lại đi nhìn Chu Dịch Hàng bọn họ, sớm chẳng biết đi đâu rồi.

Chu Dịch Phàm vốn muốn nói anh mình chờ Lý Tiêu một chút, chỉ thấy anh mình đang tức giận. Hơn nữa nguyên nhân tức giận hơn một nửa liên quan đến Lý Tiêu, liền thức thời ngậm miệng. Để Lý Tiêu chịu ủy

khuyết một chút trước, đợi một lát hỏi rõ ràng anh mình và Lý Tiêu có mâu thuẫn gì, lại tìm cơ hội bồi thường một chút là được.

Nghĩ như thế, Chu Dịch Phàm nghiêng đầu hỏi Chu Dịch Hàng đang buồn bực không nói: “Anh! Anh làm sao vậy?”

“Thằng nhóc kia nói hai đứa đã kết hôn.”

Mặt Chu Dịch Hàng không chút thay đổi, nghiêng răng nghiêng lợi nói câu này. Ánh mắt vừa lúc nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón áp út Chu Dịch Phàm giống với chiếc nhẫn của Lý Tiêu, nghĩ tới tên nhóc thú vị Lý Tiêu kia không nói dối, trong lòng càng tức giận.

Chu Dịch Phàm nghe Chu Dịch Hàng nói như vậy, thầm nghĩ không xong rồi. Cúi đầu nghĩ nghĩ, lại không biết anh ấy tức giận là trách cậu không tự mình nói chuyện này, hay là tức giận chuyện cậu và Lý Tiêu kết hôn.

“Anh không hi vọng em cùng cậu ấy ở cùng một chỗ sao?”

Một lúc lâu Chu Dịch Hàng cũng không trả lời, dường như đang tập trung lái xe. Chu Dịch Phàm chờ đến buồn ngủ, không biết đợi bao lâu cũng không được đến một câu của Chu Dịch Hàng, cho đến khi Chu Dịch Hàng đi qua đường cao tốc, dừng ô tô ở ven đường.

“Em xác định là nó sao? Diệp Hạch không phải cũng đã từng ở bên cạnh em một năm sao? Theo anh, Diệp Hạch mạnh hơn nó. Diệp Hạch cũng đã bỏ qua quyền kế thừa gia nghiệp rồi, không vướng bận gì nữa, cũng thật lòng với em. Hai đứa ở bên nhau, ít nhất sẽ không gặp khó khăn trắc trở.”

Chu Dịch Hàng nhìn em trai mình, nghiêm túc nói.

Chu Dịch Phàm chậm rãi mở mắt đã khép ra, không có tiêu cự nhìn ngoài cửa sổ, sau khi im lặng thật lâu.

“Tương lai sẽ như thế nào, ai biết được?”

Dù chưa chính thức trả lời Chu Dịch Hàng, nhưng đáp án đã rõ ràng rồi. Cậu lựa chọn Lý Tiêu, cho dù tương lai có khả năng gặp khó khăn, lựa chọn lúc này cũng sẽ không thay đổi.

Không muốn không khí trở nên nặng nề, Chu Dịch Phàm quay đầu, cười nói: “Còn nữa, Bạch Diệp Hạch chưa ở một chỗ với em mà, cậu ta chỉ ở cách vách nhà mình thôi mà! Em còn giới thiệu cho cậu ấy vài người bạn không tệ. Bây giờ cậu ta đang ở nước ngoài rất khá, tuyệt đối vui đến quên cả trời đất.”

Chu Dịch Hàng không cho ý kiến, bất đắc dĩ một lần nữa khởi động ô tô. Anh đối với lựa chọn của Chu Dịch Phàm đương nhiên rất không hài lòng, nhưng nếu em trai cố ý như thế, anh cũng không thể can thiệp

quá nhiều. Nhưng mà chuyện kết hôn lớn như thế mà cũng không nói với anh một tiếng, thật sự khiến người khác tức giận mà.

“Đợi một lát về tới nhà. Nói chuyện hai đứa lúc nào, như thế nào kết hôn nói hết từ đầu tới cuối cho anh.”

Chu Dịch Phàm ngoan ngoãn gật đầu: “Tuân lệnh!”

Rồi sau đó nhìn nhìn di động, Lý Tiêu gửi đến tin nhắn nói hắn đã gọi được xe taxi, sẽ đưa hành lý đến nhà bọn họ.

Chu Dịch Phàm nghĩ đến tình cảnh trên tay Lý Tiêu tha một đồng hành lý, trên lưng công một túi to mà đón xe, cảm giác trong lòng ấm áp. Quay đầu nhìn sườn mặt anh trai, hăng hống một cái: “Sau này anh đối xử với Lý Tiêu tốt một chút đi, hắn thế nhưng là em dâu của anh đó.”

Nói xong cũng không nhìn vẻ mặt của anh trai, cúi đầu chuyên tâm trả lời lại với Lý Tiêu.

Chu Dịch Hàng vừa nghe tên “Lý Tiêu” người đã bắt cóc em trai nhà mình là không thích rồi, lại thêm hai chữ “Em dâu”, trong đầu liên hệ với cơ thể Lý Tiêu, tưởng tượng Lý Tiêu 1m8, dáng người không được tính là mảnh khảnh mặc áo cô dâu màu trắng, hai tay thận trọng nắm chặt ở trước người, ngược ngùng gọi anh: “Anh hai”, lại gọi ba mẹ mình là “Ba chồng” “Mẹ chồng”..... Hình ảnh này rất đẹp, đẹp đến mức Chu Dịch Hàng chịu không nổi luôn. Vì thế khó chịu biến thành áp lực nặng nề. Duy nhất có thể an ủi anh một chút đại khái chỉ có, Lý Tiêu là em dâu mà không phải “Em rể”.....

Dù có thể nào, con đường tương lai của Chu Dịch Phàm và Lý Tiêu còn rất dài, tất nhiên bọn họ sẽ gặp đủ loại khó khăn trắc trở, thậm chí trong lúc đó có thể phát sinh mâu thuẫn. Bọn họ còn trẻ, rất trẻ, cho nên vẫn còn quá nhiều điều chưa chắc chắn; Nhưng may mắn là bọn họ đều còn trẻ, có rất nhiều thời gian ở bên nhau, hiểu nhau, cho đến khi sinh mệnh hòa thành một thể.

Sau khi Chu Dịch Phàm về nước, liền tiến vào năm tư Đại học. Cuộc sống năm tư, đối với sinh viên mà nói, chủ yếu là thực tập ở công ty để tăng thêm kinh nghiệm, sau đó tìm một công việc thích hợp. Đám người Lý Tiêu, Tiền Cung, Triệu Địa bởi vì đã gây dựng sự nghiệp vào năm ba, mở công ty, cho nên có thể không cần tìm công ty để thực tập. Đương nhiên, cũng không cần tìm việc rồi. Nhưng mới thành lập công ty vẫn còn rất nhiều thiếu sót, rất áp lực với cả người sáng lập và nhân viên. Cho nên vẫn có mấy thành viên lựa chọn đến công ty chắc chắn hơn để làm việc. Có trải qua lần gây dựng sự nghiệp này, bọn họ có thể dễ dàng tiến vào trong nước, thậm chí công ty ưu tú của nước ngoài.

Lý Tiêu này thật ra đối với chuyện gì cũng chỉ mất ba phút, lúc thích có thể mất ăn mất ngủ làm đến cực hạn, đột nhiên mất đi hứng thú, thì có thể phải bỏ mặc kệ. Hơn nữa có Chu Dịch Phàm, hắn một chút cũng không muốn vì công việc mà dốc sức liều mạng tăng ca, thậm chí giành nhiều thời gian ở bên cạnh Chu Dịch Phàm nhiều hơn. Cho nên hắn đối với tìm một công việc ổn định, quan trọng nhất là “công việc ổn định” cảm thấy vô cùng hứng thú.

Nhưng mà hắn cũng xem như là trung tâm của toàn đội, cho dù trước đây duy trì vì anh em của mình, hắn cũng phải ở lại, kiên trì đến cùng. Huống chi công ty nhỏ này là hắn và đồng bọn cùng nhau từng bước

một vát vả gây dựng lên, giống như bọn họ cùng nhau nuôi một đứa con vậy, thật sự nói buông tay, thật ra cũng có chút luyến tiếc.

Tóm lại, tương lai Lý Tiêu xác định là phải làm trâu làm ngựa ở công ty vài năm rồi đó. May mà còn có Chu Dịch Phàm làm bạn, còn có bạn cùng phòng thân yêu làm đối tác trong tương lai, hẳn cũng không cô đơn.

Bốn năm Đại học qua đi, đường đời của bọn họ vừa mới bắt đầu. Tương lai còn rất dài, mà câu chuyện, cũng chỉ vừa mới bắt đầu.

~ HOÀN CHÍNH VĂN ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-dich-chung-ta-lam-ban-di>